

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KEVIN O'BRIEN

“Tırnak yedirtecek bir aksiyon!”

Tess Gerritsen

ANA KUZUSU

ANA KUZUSU

SEBEP YOK

Ona "Ana Kuzusu" diyorlar. İki yıldan uzun süre Seattle'a korku saldı. Genç anneleri çocukların gözü önünde kaçırıp boğuktan sonra çocukların yanına bir oyuncak bırakan, soğukkanlı bir katil...

MERHAMET YOK

Susan Blanchette nişanlısı Allen ve oğlu Matthew ile huzurlu bir hafta sonu kaçamağı yapmak istiyordu. Ama o gözlerden uzak göl evinde içine sinmeyen bir şeyle vardi. Bir yıl önce aynı bölgede bir kadın kaybolmuştu ve şimdi de Susan evin etrafında birinin kendini gözetlediğini düşünüyordu. Sonra Allen birdenbire gözden kayboldu ve korkusu daha da büyümeye başladı.

KAÇIŞ YOK

Psikopat geri dönmüştü ve saldırmaya hazırıldı. Öldürme arzusuna hükmedemeyen, başkalarının acı çekmesinden zevk alan ve o hafta sonunun her dakikasında Susan'a iyice yaklaşan biri. Kim olduğunu asla tahmin edemezsınız. Ama o, katilin kanlı oyununun tek kurbanı değildi. Acımasız, durdurulamayan ve son derece kötü bir katil...

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-778-4

9 78605 3487784

İnterneTten sipariş: okuoku.com

facebook.com/martiyayinlari
[@MARTI_YAYINLARI](https://twitter.com/MARTI_YAYINLARI)

Ana Kuzusu

Kevin O'Brien

1. Baskı: Ağustos 2015
ISBN: 978-605-348-778-4
Yayinevi Sertifika No: 12330

Copyright©Kevin O'Brien

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nürçihan Kesim Ajans aracılığıyla
Marti Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

Yayinevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Tekst. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK

Marti Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı	: Vicious
Yayın Yönetmeni :	Şahin Güç
Çeviren	: Derya Engin
Editör	: Çiğdem Aldatmaz
Sayfa Tasarımı	: Elif Yavuz
Redaksiyon	: İşıl Kocaoglu
Kapak Tasarımı	: Sevil Şener

KEVIN O'BRIEN

ANA KUZUSU

Çeviren: Derya Engin

*Bu kitabı, yazar arkadaşım
David Massengill'e ithaf edilmiştir.*

1

Seattle – Nisan 1998

“Muhtemelen onun anlattığından daha uzun süredir devam ediyor. Orospu çocuğu. Bence ben dünyanın en büyük...”

Pamela Milford kendi kendine konuştuğunu fark etti.

Parktaki yürüme yolunda ona doğru yaklaşan, elli kusur yaşlarındaki sarışın, lavanta rengi eşofmanlı bir kadın şaşkınlıkla ona baktı.

Pamela o sırada pusetindeki Andy’yi itiyordu; o nedenle kadın onun bebeğiyle konuştuğunu düşünmüş olabilirdi. Pamela’nın on aylık bebeği, kapüşonlu mavi montıyla o serin nisan gecesinde Volunteer Park’ta gezmekten keyif alıyor, koşan, köpeklerini gezdiren insanlara bakıp neşeli çığlıklar atıyordu. Şimdi de sarışın kadına el salladı.

Saat yediyi geçmişti ve parkın ışıkları yanıyordu. Yürüyüş yolu çalışmaları, bahçeler ve devasa, asırlık ağaçlarla çevri-

liydi. Uzakta, seranın hemen arkasında, karanlık, ürkütücü ve Pamela'nın keşfetmeye hiç de niyetli olmadığı bir orman alanı uzanıyordu.

Normalde bebeğini bu kadar geç saatte dolaşmaya çıkmazdı ama şu anda kocasına çok öfkeliydi. Trençkotunu üzerine geçirip bir eşarp almış, Steve'e de kendi lanet akşam yemeğini kendisinin pişirmesini söylemiş, ardından da Andy'yi pusete koyduğu gibi parkın yolunu tutmuştu.

Lavanta rengi eşofmanlı kadın, "Çok sevimli!" diyerek Andy'ye doğru çömelip ona şaşırılmış gibi yaptı ve kahkahası attı. "O kadar tatlısun ki, nefesimi kesiyorsun!" Andy'nin yanlığını okşadı. "Bu muhteşem kızıl, kıvırcık saçların nereden?"

"Benden değil," dedi Pamela, yapmacık bir gülümsemeyle. Andy'nin saçları babasına çekmişti.

Pamela'nın kestane rengi saçları eskiden omuzlarına kadar uzanırdı. Fakat Andy'nin doğumundan sonra kısa kesmişti. Hamilelikte aldığı kilolara bir de bu saç kesimi eklenince, gösterişsiz ve otuz birden çok, kırklı yaşlarında gösteren bir kadın haline gelmişti. Doğumdan sonra fazla kilolarının çoğunu vermiş olmasına rağmen, saçlarının uzamasını bekliyordu.

Belki de Steve ona yeniden ilgi göstermek için saçlarının yine uzamasını bekliyordu. Bebek onların aşk hayatını sekteye uğratmıştı; bütün o doğallık ve tutku yok olup gitmişti. Bunu nispeten bekliyordu.

Ancak Pamela bu öğleden sonra öğrendiği şeye hiç hazır değildi.

Seattle Weekly'de editör olarak çalışıyordu ve öğle yemeği saatlerini çoğulukla Andy'nin kreşinde geçiriyordu. Fakat bugün Steve'in iş yerine gidip sürpriz yapmaya ve ona Palomino'da bir öğle yemeği ısmarlamaya karar vermişti. Lombard-Stafford Graphics, *Weekly*'nin ofisinden sadece dört blok ötedeydi. Steve yerinde değildi ve ofis neredeyse boştu. İki oda ileride oturan, saçında pembe balyaj ve burnunda hızma olan genç, zayıf bir Asyalı kadın kısaca Steve de dahil herkesin toplantında olduğunu söyledi. Her an bitebilirmiş.

Pamela onun masasına geçip Steve'i beklerken döner sandalyesinde ileri geri sallanmaya başladı. Bilgisayar monitöründe "akvaryum" ekran koruyucu vardı. Bölmesinin gri duvarında bir *Far Side* takvimi, Steve'in Winnetka, Illinois'deki New Trier Lisesi'nden kalma futbol takımı portresi, Homer Simpson'un bir resmi, Andy'nin üç ve kendisinin de saçlarının uzun olduğu zamandan kalma bir fotoğrafı asılıydı.

Pamela beklemekten sıkılınca ona bir not bırakıp gitmeye karar verdi ama önce ekran koruyucuyu değiştirmek istedı.

Evlendiklerinde Steve ona –şaka olsun diye– egzersiz gurusu Richard Simmons'un bir fotoğrafını vermiş ve imzasını da taklit ederek: "*Beni ter içinde bırakıyorsun! Sicaklığını hissediyorum! XXX –Richard*" yazmıştı. İki gün sonra Pamela fotoğrafı onun direksiyonuna yapıştırarak onu şaşırtmıştı. Ondan birkaç gün sonra fotoğrafı buz dolabının sebzeliğinde buldu. Bu şaka haftalarca devam etti. Buna, Richard Simmons Savaşları diyorlardı. O zamanlar böyle aptalca şeyler için bolca vakitleri vardı; o zamanlar ilişkileri tutkulu ve eğlenceliydi.

Pamela bilgisayarın faresine uzanıp, internete girerek Richard Simmons'un bir fotoğrafını buldu ve ekran koruyucu yaptı. Kıkıldayarak Steve'in iş arkadaşlarına neden ekran koruyucu olarak Richard Simmons'un fotoğrafını külleliğini açıklayacağı anı düşündü. Fareye tıkladı.

İşte o an Pamela, Jill@Evanstonproperties adresinden gelen e-postayı gördü ve gülümsemesi yüzünden uçup gitti.

Jill Pondello, New Trier Lisesi'ndeyken Steve'in kız arkadaşıydı. Evanston Properties muhtemelen emlak şirketi gibi bir şeydi. Ayrıca Evanston, Winnetka'ya çok yakındı; bu kadarını biliyordu. Pamela kafasını kaldırıp Steve'in lise futbol takımı portesine baktı. O zamanki anılarına takılıp kalmıştı. Steve üç hafta sonra '83 mezunları buluşması için Winnetka'ya gidecekti. Ona da gelmek isteyip istemediğini sormuştu ama Pamela bu tür buluşmalardan sıkılıyordu ve kayınpederinin baskıcı tavırlarından da hazzetmiyordu. Steve'e yalnız gidebileceğini söylemişti.

Steve'in bölmesinde yaşadığı o ana dek bunu hiç hissetmemiştir; o güvenilmez biriydi. Pamela bilgisayar ekranına baktı ve "e-postayı aç" ikonuna tıkladı:

Hey, Bayım,

Ha! Hâlâ Debi Donahue'nin bodrum katındaki oyun odasında seviştigimizi ve pembe külotu hatırladığınına inanamıyorum! Seni yaramaz çocuk! Ne dinlediğimizi de hatırlıyor musun??? Air Supply... Even the Nights Are Better. ☺ Belki de buluşmada DJ'den bunu çalmasını isteyip seni hâlâ havaya sokup sokmadığını görmek istiyorum! Sonrasında beraber

akşam yemeği yiyeceğimiz için mutluyum –sadece 2miz. Belki seni birkaç gün daha kalmaya ikna ederim. ☺ Senin de dediğin gibi, konuşacak çok şeyimiz var. Seni görmeme kaç gün kaldığını sayıyorum (19) Sabırsızlanıyorum! Beni yine ara, olur mu? E-postalar da güzel, ama sesini duymak gerçekten de çok hoşuma gidiyor ☺

Jill

Pamela monitörün önünde, “Bu da ne böyle?” diye mırıldandı.

Anladığı kadarıyla Steve ve bu kaltak, Jill, bir süredir telefonlaşıyor ve birbirlerine e-posta –hem de işte– gönderiyordu. Bu kadın acaba onun evli olduğunu, hatta bir de on aylık oğlu olduğunu biliyor muydu?

Şayet bilmiyorsa da derhal öğrenecekti.

Pamela yanıtlama tuşuna bastı. Parmakları klavyenin üzerinde öfkeyle hareket ediyordu.

Sevgili Jill,

Öncelikle, Steve buluşmaya gelmeyecek. Karısıyla ve 10 aylık oğluyla daha fazla vakit geçirmesi gerekiyor. Belki başka bir eski sınıf arkadaşınla takılırsın; bekâr olan biriyle. Kocamdan bir daha telefon ya da e-posta almazsan eminim sebebini anlayacaksındır. :(Bu arada, Air Supply berbat bir grup.

**Sevgilerimle,
Pamela Milford (Steve'in eşi)**

Gönder tuşuna basmadan önce yazdıklarını neredeyse bakmadı bile. Sonra hızla ayağa kalktı. Yerinden o kadar hızlı kalktı ki, az kalsın Steve'in sandalyesini düşürecekti. Bir hızıyla kapıya geldiğinde, burnunda hızıma olan kadının arkasından seslendiğini duydu: "Hey, toplantı şimdi bitmiş! Steve şimdi gelir!"

Ancak Pamela onu duymazdan gelerek asansöre koştu. Gözlerinde yaşlar birikmişti ve midesi bulanıyordu. Arka arkaya asansörün düğmesine bastı. Gelmeyince de merdivenlere yöneldi; beş kat. Sadece hareket etmesi gerekiyordu.

Hâlâ Andy'nin kreşine gidecek kadar vakti vardı.

Şu an tatlı oğluyla olmayı her zamankinden de çok istiyordu. Annesinin içeri girdiğini gördüğü anda o güzel yüzü aydınlanıyordu.

"Gerçekten de çok sevimli," dedi elli kusur yaşındaki lavanta rengi eşofmanlı kadın. "Şu gülüşe bak!"

Pamela, kadının Andy'nin yanağına dokunmayı kesmesi için dua ediyordu. Yabancıların Andy'nin yanına gelip ona dokunmaları onu hep içten içe rahatsız etmişti. Uzaktan sevmekte sorun yoktu ama dokunmak... O kadının ellерinin daha başka nelere dokunmuş olduğunu Tanrı bilirdi.

"Gidi, gidi, gidi!" dedi kadın Andy'nin çenesinin altını okşayarak. Bebek güldü.

Pamela puseti hafifçe itti. "Hanımfendiye hoşça kal de, Andy!" Andy kadına zorla gülümsedi. "İyi geceler."

Kadın, Andy uzaklaşırken, "Hoşça kal!" diye karşılık verdi.

Pamela omzunun üzerinden sarışın kadına baktıktan

sonra önüne döndüğünde, olduğu yerde kalakaldı. Yolun sonunda, patikanın kıvrımlarındaki çalışmaları ardından çıkan zayıf, uzun boylu bir adamvardı. Onu siluet olarak görebiliyordu. Sonra bu zayıf adam göründüğü gibi hızlı bir şekilde dört mevsim yeşil kalan bir ağacın arkasına çömeldi.

Pamela donup kalmıştı. Birkaç dakika orada durarak ağaçabaktı. Elleri puseti sımsıkı tutuyordu. Ters yöne dönmeyi, hatta sarışın kadına yetişmeyi düşündü. En azından kabalıklar daha güvenliydi.

Andy sıkıldığını belli eden küçük bir çığlık attı.

Gergin bir şekilde, "Hemen eve gidiyoruz, tatlım," dedi. Gözleri hâlâ o ağacın gövdesindeydi. Adamı göremiyordu ama arkasında olduğunu, onu beklediğini biliyordu.

Başka birileri olup olmadığını anlamak için etrafına bakınca izlediği ve dev ağacın hemen yanındaki patikayla kesişcek olan başka bir patikada puset iten esmer, genç bir kadın gördü. Trençkot giyen bu genç kadın uzun boylu, zarif, uzun ve dalgalı saçlıydı. Elinde bir cep telefonu vardı ve açmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki nereye gittiğinin pek farkında değildi. Yolun sadece o kısmını aydınlatan, eski moda bir sokak lambasının altından geçti. Genç kadın çok geçmeden dev ağacın gölgeleri içinde kalacaktı.

Pamela ona, "Hanımfendi?" diye seslenmeyi denedi, ama sesi çıkmadı. Uyarısı fisıldamadan farksızdı. Onu çaresizce izlerken bir eli de boğazına gitti. Genç kadın kule gibi yükselen ağaç gittikçe yaklaşıyordu.

"Hanımfendi?" dedi Pamela, bu kez daha yüksek sesle.

Sesi çatalliydi. "Affedersiniz..."

Birdenbire o karanlık figür ağacın arkasından fırladı.

Pamela çığlık attı.

Genç kadın da. Ardından da kahkahalara boğuldı. "Seni aptal! Az kalsın telefonumu düşürecektim." Adam kollarını ona sardı ve öpüştüler. "Seni arayıp nerede kaldığını..."

Pamela nefesini tuttu, sonra da Andy'nin pusetini itti. Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Neredeyse kendini aptal konumuna düşürecekti.

Genç çift kol kola onlara doğru ilerlemeye başladı. Yanlarından geçerken Pamela kızın önce pusetteki Andy'ye sonra da kendisine baktığını fark etti. "İşte, bu benim bir buçuk yıl sonraki halim," diye fisıldadı kız yanındakine. "Minik Justin'in pusetini itiyor olacağım. Onun..."

Tanrı aşkına, umarım olmazsin, diye düşündü Pamela. O genç kadın – on sekiz ay sonra – Büyük Justin'in, çocuğun babasının, onu aldatacak aşağılık bir pislik olduğunu biliyor muydu?

Tamam, belki Steve henüz onu aldatmamış olabilirdi ama bunun üzerinde çalışıyordu.

Pamela, Andy'yi Rainbow Junction Kreşi'nden almış ve uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Saat 4.30'da, Andy kollarında kapıya geldiğinde, telefonu çaldı. Arayan Steve'di. Ofisine ve sonra da evine çok sayıda mesaj bırakmıştı. "Jill beni aradı ve ona bir e-posta gönderdiğini söyledi," dedi. "Dinle, yok yere sinirleniyorsun. Onunla olan bu e-posta meselesi çok masum ve... ve zararsız. Çok aptalca. Buluşmayı haber verdikleri zaman başlıdı. Sana anlatacaktım ama ben... bak,

dinle, bana bir iyilik yap ve olduğun yerde kal. Şimdi işten çıkiyorum. Yarım saat sonra orada olurum...”

Pamela bekledi. Andy’yi geciken öğle uykusu için beşiguren bıraktı, kendine bir kadeh şarap koydu ve mutfak masasına kurularak tırnaklarına Tarçın Günahı adındaki kahverengimsi bal rengi bir oje sürmeye başladı. Doksan dakika sonra hâlâ aynı yerde oturuyor ve yeni boyadığı tırnaklarını masaya vuruyordu. Orada oturdu ve Steve’in hızla kapıdan içeri girip ona doğru gelişini, özür dileyişini, açıklama yapışını ve dizlerine kapanışını izledi.

Görünen o ki, *zavallı Jill* kısa süre önce berbat bir boşanma sürecinden geçmişti ve çok hassastı. Steve kendisine attığı e-postaların uygunsuz olduğunu söyleyerek onun duygularını incitmek istememişti. Evet, tabii, onun ilgisi hoşuna gitmiş de olabilirdi ama yine de hepsi çok masum şeyledi.

“Sana bunu söyleyecektim,” dedi. “Ama delireceğini biliyordum. İşte tam da bu tepkiden korkuyordum. Hiçbir şey anlatmadığım için suçlayabilir misin beni?”

Evet, elbette, seni suçluyorum, orospu çocuğu.

Andy’yi alarak evden çıktı. Bir süre sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Bu yaklaşık bir saat önce olmuştu. Steve muhtemelen meraktan çıldırıyordu. Belki de onu ve bebeğini bir daha göremeyeceğini düşünmüştü. Tamam, güzel, bırakalım da biraz daha öyle düşünsün.

Pamela uzakta, yıldızçıceği bahçesinin ilerisinde, onu başka bir kesişme noktasına doğru gelirken gördüğünü sandı.

Sonra bu adamın –Steve gibi uzun adımlarla yürümesine ve aynı onun lacivert rüzgârlığından giyiyor olmasına rağmen– kocası olmadığını fark etti. Bir süre arkasında kalan sokak lambası yüzünden suratı gölgede kaldı. Fakat adam yaklaşıkça, Pamela onun çok yakışıklı olduğunu ve pusetindeki Andy'ye gülümsemiğini gördü. "Vay, vay, vay, sen ne kadar da yakışıklı bir afacansın öyle!" dedi.

Pamela durdu. Yabancı adam Andy'ye gülümsemek için eğilmişti. Dokunmuyordu. Elleri cebindeydi. "Senin adım ne, dostum?" diye sordu.

Pamela oğlunun yerine, "Andy," diye cevap verdi.

Yakışıklı yabancı başını kaldırıp gözlerini ona ditti. Çok seksi bir gülüşü vardı. Pamela yüzünün kızardığını hissetti. Bir erkeğin kendisiyle ilgilendiğini anında anladı ve bu adam onunla ilgileniyordu. Bir şey olacağı yoktu ama kesinlikle çok hoşuna gitmişti. Aslında, parkta doğaçlama bir flört, tam da doktorun ona kendini yeniden arzulanır hissetmesi gerektiğini söylerken anlattığı şeydi.

Adam, Andy'ye bir kez daha baktı. "Bu güzel hanımefendi senin annen mi?"

Pamela neşe dolu bir kahkaha attı. "'Güzel' kısmını bilmiyorum ama annesiyim."

Gözlerini yine ona ditti. "Dinle, *Annecik*," dedi alçak sesle. "Şu anda Andy'ye doğrultulmuş bir silahım var. O minik kafasının uçtuğunu görmek itemiyorsan, sana ne diyorsam onu yapacaksın."

Pamela doğru mu duyuyorum diye düşünerek sersem-

leşmiş şekilde adama baktı. Yüzündeki gülümseme kayboldu. Ellerine baktı; hâlâ rüzgârlığının ceplerindeydi. Elinde bir şey tuttuğu belliydi.

Andy cıyakladı ve pusetinde kırıldanmaya başladı. Minik ellerini birbirine çarpıp güldü.

Adam otomatik silahı sinsice cebinden çıkardı; namlu Andy'nin yüzünü hedef alıyordu.

“Tanrım, lütfen, hayır,” diyen Pamela, korkudan donup kalmıştı. Beyaz elliye pusetin tutma yerlerini sıkıca kavırıyor, görünürde birileri var mı diye etrafa bakıyordu. Ona yardım edebolecek herhangi biri... On metre ileride koşu şartı ve eşofman üstü giymiş bir adam koşuyordu ama o kadar hızlı koşuyordu ki, onları görmedi bile. Saniyeler içinde de gözden kayboldu.

Pamela gözlerinden süzülen yaşlarla yabancı baktı. “Ne... ne istiyorsun?”

Adam alışılmadık, minik bir gülümsemeyle başıyla serayı ve onun arkasındaki karanlık, ağaçlıklı alanı işaret etti. “Oraya doğru bir yürüyüse çıkalım, ben de sana ne istediğimi söyleyeyim.”

Pamela duraksadı.

Adam ona doğru uzanıp boynundaki açık yeşil eşarbi hafifçe çekti. “Hadi.”

Pamela yutkunarak karanlık ormana doğru yürümeye başladı. Bacakları titriyordu. Omurgasına dayanmış sert bir şey hissedince bunun tabancanın namlusu olduğunu anladı. Pamela bir şey daha fark etti: ölecekti.

Andy'yi pusetiyle iterken sadece başının arkasını kapa-

tan minik kapüşonu görebiliyordu. Neşe dolu çığlıklar atıyor, kıkırıyor ve tekmeler savuruyordu.

“Lütfen... lütfen, bebeğime zarar verme,” diye fisıldadı adama.

“Ona bir şey yapmayacağım,” dedi. “Sadece sen, *Anne-cik*, sadece sen...”

Park lambalarının altında duran Hannah McHugh iki parmağını bebeğinin boynuna bastırdı ve koşmaya başladı. Dikkatlice arkasında kıvrılan patikaya baktı. Tuhaf bir adam on dakikadır peşindeydi ve hâlâ arkasındaydı. Aralarında yaklaşık yedi metre mesafe vardı. Üzerinde taba rengi, fitilli kadife bir pantolon, keten gömlek, açık renkli bir ceket vardı ve koşuyordu. Ayağında koşu ayakkabısı bile yoktu. Bu mesafeden, mokasen ayakkabı gibi duruyordu, Tanrı aşkına...

Şehir merkezindeki bir hukuk firmasında yardımcı avukat olarak çalışan Hannah günden güne koşu parkurunu değiştirmiyordu ve bunun karşılığını da almıştı. Kırk iki bedenden otuz sekiz bedene düşmüştü. Hannah boşanmış ve otuz sekiz yaşında bir kadın olarak kırk yaşında ölmemeyi kafasına koymuştu. Kısa süre önce açık kahve olan saçlarını Zarif Kızıl'a (en azından Clariol kutusunun üzerinde yazan buydu) boyamış ve www.lifeconnexxions.com adresindeki arkadaşlık sitesine üye olmuştu. Şimdiye dek buluştuğu adamlar sıkcı tipler çıkmıştı ama vazgeçmeyecekti. Bu gece koşma havasında olmamasına rağmen, eşofmanlarını üzerine geçirmiş

ve Volunteer Park’ın yolunu tutmuştu. Şansa bak, azminin karsılığı da park yolunda peşine takılan bu tuhaf adam olmuştu.

Hannah koşmaya devam ederek bu tuhaf adamın kendisine doğru gittikçe yaklaşmasını izledi. Kahverengi, asker tıraşı yapılmış saçlarını ve çiçekbozuğu yüzündeki kararlı ifadeyi inceledi. Adam onun yüzüne bile bakmadan yanından geçip gitti. Kendi kendine şarkımsı bir monolog mırıldanıyordu. Hannah sözcükleri anlayamadı. Patikanın, seranın ileirisindeki karanlıkta kalan kısmına doğru yürüyüşünü izledi; ta ki gölgelerin içinde gözden kayboluncaya kadar.

“*Ne tuhaf ama,*” dedi birisi.

İrkilen Hannah hızla arkasına döndüğünde adamı gördü.

Elleri mavi rüzgârlığının cebinde duran yakışıklı yabancı, ona çarpık gülümsemesiyle baktı. “Az önce çılgın otobüsten inmiş gibi bir hali var,” dedi.

Hannah utangaç bir gülümsemeyle karşılık vererek alnındaki teri sildi ve “zarif kızıl” saçlarını geriye attı. Başıyla önlerindeki karanlık patikayı işaret etti. “Evet, sanırım oraya gitmeden önce bir süre bekleyeceğim. Muhtemelen zararsızdır, ama mesafeyi korumak en iyisi.”

“Zekice,” diye cevap verdi yakışıklı adam. “Sizin gibi güzel bir hanımfendi bu saatte işini şansa bırakmamalı.” Hafifçe başını salladı. “Neyse, kendinize iyi bakın,” dedikten sonra yürümeye başladı.

“Siz de!” diye seslendi Hannah. “Kendinize iyi bakın!” Dudaklarını ısırarak yakışıklı adamın karanlık patikada ilerleyişini izledi. *Orada dikiliп durma, aptal*, diye düşündü.

Çok hoş biri. Peşinden git, konuş onunla!

“Hey, bir saniye bekler misiniz?” diye seslendi Hannah. Adama yetişmek için hızlandı.

Adam durup döndü ve ona hafifçe gülümşedi.

Birden nefes nefese kaldı. “Dinle, seninle yürümemin mahzuru var mı? Sadece güvende olmak için.”

“Sorun değil. Hadi, gidelim,” dedi ona doğru bir adım atarak. Hannah bir an için onun koluna dokunacağını sandı. Ancak eli mavi rüzgârlığının cebindeydi. Adam başıyla ileri-deki ürkütücü ağaçlığı işaret etti. “Seni kimsenin rahatsız etmeyeceğinden emin olabilirsin. Yakınlarda mı oturuyorsun?”

“Evet, Cornish İlkokulu’nun yanında,” diye cevap verdi Hannah onun yanında yürüken. “İyi ki sana rastladım, şan-sım varmış.”

Adam cevap vermedi. Son sokak lambasını da geçtiler ve ağaçlıklı alana girdiler. Kırımlı yolu yanlarında park etmiş birkaç boş araba vardı. Hannah etrafta o tuhaf koşucuyu arı-yordu ama adam, önündeki karanlıkta görünmüyordu. As-lında kimseyi görmedi.

Yabancının omzunun kendi omzuna deðdiðini hissetti. Flört mü ediyordu? Ona yandan kaçamak bir bakış attı. Hayır, ona bakmıyordu. Daha çok etrafla ilgileniyordu. Belki o da çılgın koşucuyu arıyordu.

Serin bir rüzgâr esti. Ağaç dalları ve çalılar bir an için canlanmış gibi oldu. Adamin soluk alıp verişinin ağırlaştığını duyabiliyordu. Hannah ona tekrar baktı. Çok ciddi görünyordu... ve gergin. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak istemiş gibi bir sağa bir sola bakıyordu. Sonra om-

zunun üstünden geriye doğru baktı.

Hannah da dönüp aynı yöne baktı. Arkalarında kimse yoktu. “Şey... bir şeyini mi kaybettin?” diye sordu.

“Ne dedin?”

“Etrafa bakıp durduğunu görünce kedini ya da köpeğini kaybettiğini düşündüm...” Cümlenin sonunu getirmedi.

Adam dinlemiyordu. Yan yana yürüllerken Hannah git-
tikçe daha da huzursuz oldu. Sonunda yabancı durdu ve ne-
redeyse sadece kendisinin duyabileceği şekilde fısıldadı:
“Burada yapayalnızız, değil mi?”

Hannah yutkundu ve birden kendini ondan çekti. “Bili-
yor musun, sanırım ben artık iyiyim,” dedi sonunda. “Ben...
ben koşumu tamamlayacağım. Tanıştığımıza memnun...”

“Duydun mu?” diye sözünü kesen adam birden durdu.

Hannah da durdu. “Neyi duydum mu?”

Onu kolundan tutup yoluñ dışına, çalılıklara doğru çekti.
Ayaklarının altında ince dallar vardı. “Dinle,” dedi. “Biri ağ-
lıyor gibi...”

Hannah’ın tüm vücudu kasılırken nazıkçe kolunu çekti.
Her an elini ağzının üzerine kapatıp onu çalılıklara sürükle-
mesini bekliyordu. O çalılıklara bakarken bunu fırsat bilip kaç-
mayı düşündü. Fakat sonra o da sesi duydu: tuhaf, boğuk bir
inleme. Yaralı bir hayvanın sesi gibiydi.

Adam çalılıkların ardına baktı. “Deli olduğumu düşü-
neceksin,” dedi ona sırtı dönük şekilde. “Ama ben bu ağla-
mayı biliyorum...”

Hannah hareket etmedi. Ormana doğru baktı ama ilk sı-
radaki ağaçlar ve çalılardan başka bir şey görmüyordu. Her

yer karanlıktı. Ağlama sesini hâlâ duyuyordu.

"Oğlumun sesine benziyor," dedi adam. Tekrar omzunun üzerinden ona baktı. "Güzel, kumral ve puset iten bir kadın gördün mü benden önce?"

Hannah şaşkınlık içinde başını iki yana salladı.

Adam içini çekti. "Karımla kavga ettik bu akşam. Bebekle beraber evden çıkip gitti. En son bana kızduğında bu parka gelmişti. O yüzden buraya geldim..." Adam elini kızıl saçlarına götürdüktен sonra döndü ve ormana baktı. "Artık onu duyamıyorum," dedi sesindeki panikle. "Pam?" diye sese lendi. "Tatlım? Bu duyduğum Andy mi? Sevgilim?"

Hannah ormana doğru birkaç adım atma cesareti gösterdi. Aynı zamanda adamla arasındaki mesafeyi de biraz açmış oluyordu. Çalıların arkasında bir hareket fark etti. Ay ışığı parlak ve metal bir nesnenin üzerinde parlıyordu; devrilmiş bir bisikletin gidonunu andırıyordu. Hannah hemen oraya yöneldi. Boğuk ağlama sesi şiddetlendi. Adam haklıydı. Bebek ağlamasıydı bu.

"Andy, sen misin?" diye bağırdı adam diğer yöne ilerlerken. "Pam?"

Hannah çalıları araladığında neredeyse çığlık atacaktı. Ay ışığında parlayan şey bisiklet gidonu değildi. Artık bebeğin pusetini ve bisikletin parlayan metal çubuklarını görebiliyordu. "Burada!" diye bağırdı.

Bebeğe doğru hamle yaptı. Pusetinde çırpinıp tekmelер atan bebeğin üzerinde mavi, kapüşonlu bir mont, yanında da hafif yıpranmış, sarı bir zürafa oyuncağı vardı. Birisi yüzünün alt kısmına yeşil bir kumaş parçası sarmıştı. Hannah be-

beğin bu şekilde ağızı ve burnu kapalıyken nasıl nefes aldığıni merak etti. Kumaş –eşarba benziyordu– onu çığlıklarını susturmuştu ama çılginca çırpinmasına engel olamamıştı. Yüzü kıpkırmızıydı ve yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Minik eliyle çaresizce eşarbi sökmeye çalışıyordu. Diğer elinde de zürafası vardı.

Hannah içgündüsel olarak bebeği pusetinden aldı. *Hangi aptal anne bebeğini böyle tek başına bırakmış olabilirdi?* Bebeği bir eliyle sıkıca tutarken, diğer eliyle de eşarbi çözmeye başladı. “Seni zavallılıcık,” diye mırıldandı. Onu tutmak zordu; ağlıyor ve çırpinıyordu. Minicik yüzü o kadar kızarmıştı ki, neredeyse saçlarıyla aynı renk olmuştu.

Adam çalılıkların arasından koştu. “Tanrım, Andy!” diye bağırdı ona doğru uzanırken. “Baban burada...”

Hannah bebeği babasına verse de eşarbi çözmeye devam etti. Tırnaklarıyla bebeğin yüzünü çizmemeye gayret ediyordu. Çığlıklar daha da yükselen Andy çılgin gibi tepiniyordu. “Bu nasıl bir şey böyle?” diye söylendi. Hannah dehşet içinde ipek kumaşın bir parçasının çocuğun ağızında olduğunu gördü. Salya ve gözyaşlarına bulanmış kumaşı çekip çıkardı.

Küçük çocuk ağını kocaman açtığında kulakları sağır eden bir çığlık attı. Babasının kollarında titriyordu. Babası ona sarılmış ve alnından öpüp duruyordu.

Hannah ona yeşil, ipek eşarbi göstererek, “Bu kimin, biliyor musun?” diye sordu. Bebeğin ağlamalarından sesi duyulsun diye bağırmıştı.

“Annesinin,” diye cevap verdi adam, şaşkındı. Bebeği sakinleştirmek için sallıyordu. “Evden çıkarken boynunda

bu vardı ama ona bunu yapmaz. Pam böyle bir şey yapmaz. O iyi bir annedir, o...”

Hannah ona bakarak başını iki yana salladı.

Adam sözcüklerini yutar gibiydi. *O iyi bir annedir*. Oğlunun elindeki zürafaya bakarken gözleri doldu. “Aman Tanrıım, bu... Bu onun oyuncağı değil... Tanrıım, bu olamaz...”

Dehşet ve tiksintiyle oyuncak hayvanı çocuğun elinde alıp attı. Çocuk daha şiddetli ağlamaya başladı ve babası onu göğsüne bastırıldı. Tedirginlikle onları çevreleyen ormana baktı. “Pam?” diye bağırdı. “Sevgilim? Pam?”

Yeşil eşarp Hannah’ının elinden kaydı. Zihni uyuşmuş şeikhle geriye doğru adım attığında bir ağaç çarptı. Fakat bunu hissetmedi bile. Midesindeki korkunç kasılmadan başka bir şey hissetmiyordu.

Seattle’da hemen hemen herkes son dönemdeki cinayetlerin acısını yaşıyordu. Son birkaç ayda üç kadın kaybolmuştu. Yaşları değişiyordu, ama ortak bir noktaları vardı. Hepsi anneydi ve çocukların gözü önünde kaçırılmışlardı. Tüyü ürpertici kartvizit, onları kaçırılan kişinin her seferinde ardında kullanılmış bir oyuncak bırakmasıydı.

Annelerin hepsi ölü bulunmuştı.

Yerel televizyon ve gazeteler bu katile bir de isim takmıştı: *Ana kuzusu*.

Seattle bölgesindeki insanlar korku içindeydi; özellikle de küçük oğlu olan kadınlar. Fakat belki Andy’nin annesi hava karardıktan sonra bebeğini dışarı çıkarırken bunu düşünmemiştir. Kocası kavga ettiklerini söylememiş miydi? O öfke haliyle, oğlunu kaptığı gibi kendini evden dışarı atmış olmaliydi.

“Pam?” diye bağırdı adam oğlunun ağlamaları arasında. Bebeği kollarında sallamaya devam ediyordu. “Tatlım, beni duyabiliyor musun? Pam? Sevgilim...” .

Hannah sırtını ağaç dayayarak ayakta durabiliyordu. Babanın seslenişini ve bebeğin çığlıklarını dinledi. Midesi bulanıyordu. Üzerine doğru hafif bir rüzgâr esti. Yapraklar hisıldadı. Titreyen Hannah çocuğun pusetinin tekerleklerinden birine yaslı, yıpranmış, peluş, sarı zürafaya baktı.

Hannah, bu adam ne kadar bağırsa bağırsın, Andy'nin annesinin ona asla cevap vermeyeceğine dair kötü bir hisse kapıldı.

İki gün sonra, biri Andy'nin annesini buldu. Haber 5 Nisan 1998 tarihli *The Seattle Times*'ın birinci sayfasından verildi:

***‘Anne’ Cinayetlerinde
Dördüncü Kurbanın Cesedi Bulundu.***

‘Ana Kuzusu’ Polisten Kaçmaya Devam Ediyor.

Son Kurban Ardında Erkek Bebeğini Bıraktı.

SEATTLE – Seattle'lı 31 yaşındaki Pamela Baiter Milford'u bulmak için yürütülen 36 saatlik yoğun arama çalışması, cuma sabahı Greenwood bölgesi inşaat sahasındaki işçiler onun cesedini kısmen yanmış

şekilde bir müşambanın altında bulunca sona erdi. King County Adli Tıp Kurumu'ndaki kaynaklara göre, kurban ceset bulunmadan en az 24 saat önce dövülmüş ve boğularak öldürülmiş.

Cinayet soruşturmasında özel görevde olan Seattle Polis Dedektifi Keith Stuckly şöyle diyor: "Bayan Milford'un ölümü Ana Kuzusu cinayetleriyle bütün ortak noktalara sahip. Ortadan kaybolma şekli ve ölümü de bunu doğruluyor."

Polisin elinden kaçmayı başaran "Ana Kuzusu" la- kaplı seri katil son sekiz ayda Seattle bölgesinde gerçekleştirilen üç ayrı cinayetten daha sorumlu olarak görü- lüyor. Bütün kurbanlar oğullarının önünde kaçırılıyor, sonra da dövülmüş ve boğularak öldürülmiş halde bulu- nuyor.

Milford en son akşam 6 civarı 10 aylık oğluyla be- raber görülmüş. Çarşamba günü, evine dört blok uzak- lıkta Capitol Hill'deki Volunteer Park'ta...

Haber, Andy'nin annesinden önceki üç cinayetin ay- rıntılarıyla devam ediyordu.

8 Kasım 1997'de, katil ilk kurbanı olan yirmi dört yaşın- daki Sarah Edgecombe'ye Auburn'deki evinde, üç yaşındaki oğlunu yıkarken saldırmıştı. Kocası Kyle sigara almak için di- şarı çıkmıştı. Yirmi dakika sonra eve döndüğünde, travma ge- çiren küçük çocuğu, soğuk küvette titrerken buldu. Kyle, çocuğu odasında, yastığının üzerinde, yıpranmış bir oyuncak

ayı buldu. Yürüyüse çıkanlar Sarah'dan geriye kalanları üç gün sonra Seattle Keşif Parkı'ndaki ormanlık alanda buldu. Daha doğrusu, ne yazık ki, onu önce leşle beslenen orman hayvanları bulmuştu. Polis cesedin tamamını bulabilmek için ormanın içinde bir kilometreden fazla mesafeyi taradı ve o zaman bile tek bulabildikleri üzeri güzelce sıyrılmış kemikler oldu. Sarah, uzuvaları parçalara ayrılan tek kurbandı.

Bundan sonra, Ana Kuzusu'nun kurbanlarının bulunmasını istemişti.

Kırk üç yaşındaki Anita Breckinridge 29 Aralık 1997'de Lynnwood'daki evinden üç kilometre uzaklıktaki Safeway süpermarketin alışveriş arabasında dört yaşındaki oğlunu bırakarak ortadan kayboldu. Tek başına kalan çocuğun çığlıklarını süpermarketin içini on dakika kadar inletti. Süpermarket çalışanlarından biri alışveriş arabasının içinde eski bir Raggedy Andy oyuncağını buldu. Çocuğun babası bu oyuncağın oğluna ait olmadığını doğruladı. Anita'nın çıplak cesedi ertesi sabah bir koşucu tarafından Seattle'daki Union Gölü'nde bulunan Burke-Gilman Parkuru kenarındaki bir hendekte bulundu. Koşucu ceptelefonundan 911'i aradı. "Bir an o hendekte yatan çıplak kadını görünce ölmüş bir geyik sandım," dedi.

Geçici ehliyeti arka cebinde, on beş yaşındaki Greg Sherwood, 22 Mart 1998 tarihinde kırk dokuz yaşındaki annesi Lila'yı arabayla Ballard'daki Çin Bahçeleri adlı restorana götürdü. O gece hava yağmurluydu. Greg arabayı restoranın arkasındaki ağaçlıklı yola park etti. Arabanın motoru çalışır haldeyken ve annesi de ön koltukta otururken, si-

parişlerini almak için içeri girdi. Greg beş dakika sonra elinde iki torba Çin yemeğiyle geri döndü. Yolcu kapısı açıktı, silecekler hâlâ çalışıyordu ve annesinin ayakkabılarının teki kapının yanındaki su birikintisinin içindediydi. Yolcu koltuğunda ise bir G.I Joe bebeği duruyordu. Lila Sherwood'un cesedi ertesi sabah Issaquah'da Texaco istasyonunun ardından çöp tenekesinde bulundu.

Ana Kuzusunun'nun arasında bıraktığı tüm oyuncaklar kullanılmış, biraz yıpranmış ve kesinlikle izi bulunamaz şeylerdi.

Bu olay üzerinde çalışan psikologlar katilin annesi tarafından terk edilmiş ve muhtemelen de istismara uğramış biri olabileceği üzerinde duruyordu. Bu, katilin neden bu şekilde davrandığını açıklıyordu. Normalde bütün kurbanların çocukların aynı yaşta olması beklenirdi; katilin annesi tarafından terk edildiği ya da ciddi bir travma yaşadığı yaş.

Fakat Ana kuzu için bu geçerli değildi ve öldürme şekli için de öyle. Hayatta kalan en büyük çocuk on beş yaşında, en küçüğü de on aylıktı.

O gece Andy'nin annesini kaçırın adamı kimse görmemişti.

Onu bulan kişi yirmi yedi yaşındaki inşaat işçisi Chad Schlund'dı. İnşaat alanına kırk odalı lüks bir konut yapılacaktı, Greenlake Malikânesi. İki kat derine inilip temel ve garaj için büyük bir çukur kazılmıştı. Çukurun büyük bir kısmını siyah bir müşamba kaplıyordu ve Chad Schlund sigara molası vermek için o alana çıkmıştı. Muşambanın altındaki zemin normalde sert ve düzdü. O nedenle Chad siyah müşambanın altında yu-

muşak ve pelte gibi bir şeye basınca duraksadı. Muşambadaki tümseği fark etti ve büyük bir rakun ya da köpeğin müşambanın altında girdiğini, sonra da havasız kalıp olduğunu düşündü.

Chad az kalsın yürüyüp gidecekti. Molasının bitmesine birkaç dakika kalmıştı. Yüksek vinçlerden biri çoktan gri ufku kapatmıştı, iş arkadaşları çalışma yerlerine dönüyordu. Chad ancak yarım sigaralık vakti kaldığını fark etti. Yine de durdu ve ayağıyla müşambanın gevşek olan tarafını itti. Kırılan müşambanın altından çıkan kadın elini görünce kalkaldı. Teni o kadar solgundu ki, neredeyse maviye dönmüştü. Tırnakları da tarçın rengiydi.

5 Nisan 1998 tarihli *The Seattle Times*'taki haberde Ana Kuzusu'nun dördüncü kurbanının fotoğrafı da yer alıyordu. Pamela Milford güzel, capcanlı bir yüze ve kocaman bir gülümsemeye sahipti. Andy'nin annesi umut dolu görünüyordu. Fotoğraf Pamela'nın hamile olduğunu öğrendiği zaman çekilmişti; saçы hâlâ uzunken.

2

Mount Vernon, Washington – On Yıl Sonra

Ceptelefonunun ekranında “*Sinyal yok*” yazıyordu. Bu onu ikinci arayışıydı.

Susan Blanchette telefonu çantasına geri koyup diyet kolasından bir yudum aldı. Karşısında, mama sandalyesinde oturan oğluna gülümseyerek, “Yeterince patates kızartması yedin, Mattie,” dedi. Ses tonu yumuşaktı. “Arby’s Junior’unu yemeni istiyorum. Birkaç ısrık alırsan sevgili ihtiyar anne-ciğini çok mutlu edeceksin.”

Mattie son bir patates kızartması daha yemeye kalktı, ar- dından Huskies kazağının yakasına peçeteyi yerleştirmeye ca- hısti. Yaşına göre biraz kısa ve zayıftı ama sağlıklıydı; pembe yanaklı, dimdik duran, açık kahverengi saçlı, uzun kirpikli ve mavi gözlü bir çocuktu. Rozbifli ufak boy sandviçinin üst ek- meğine sanki bir kaplumbağa kabuğuymuş gibi tedirginlikle dokunduğunda annesi ona kaşlarını çattı. Susan’ın bir zaman-

lar onun babasında gördüğü, tedirgin ifadeydi bu. Şimdi ise bunu ancak Mattie'de görebiliyordu.

Saat 13.45'ti. Seattle'dan arabayla gelmek bir saat sürmüştü ve Susan, nişanlısının Skagit Koyu'nda onlar için tuttuğu evin bulunduğu sessiz ve sakin bir kasaba olan Cullen'a varmak için bir saatleri daha olduğunu biliyordu. Allen zaten oradaydı ya da en azından orada olmalydı. Susan sadece ona sarılmanın hayalini kuruyordu.

Bu geç öğle yemeğinden sonra Mattie'nin yolun geri kalanında arabada uyumasını umuyordu. Arby's –Mount Vernon çıkışına yakın, 5 numaralı otoban üzerindeki bir kumarhanenin yanındaydı; çok kalabalık değildi. O ve Mattie restoranın ortasındaki, ikili koltukların diğer ikili koltulkara bitişik olduğu türden bir masaya oturmuştu. Formika masa ve plastik sandalyeler hardal rengiydi.

Mattie hâlâ Arby's Junior'undan bir ısrıık almamıştı. Sandviçi elinde tutuyordu ama diğer elindeki Woody oyuncağıyla daha çok ilgileniyordu. Woody'yi yandaki masanın üzerinde kaydırıyordu. *Oyuncak Hikâyesi*'nin zayıf kovboyu Woody, Mattie'nin ağabeyinin ve son zamanlarda Mattie'nin can simidi gibi bir şey olmuştu. Aylardır o oyuncak kovboyu yanından ayırmıyordu ve artık kokmaya başlamıştı.

Yandaki masada yirmili yıllarda üç genç ona pis pis bakıyordu; o kadar ki gurur okşamaktan çok rahatsız ediciydi. Neyse ki kalkacak gibi görünüyorlardı; Tanrı'ya şükür.

Susan uzun boylu, güzel ve sıkılıkla yirmi beş yaşında zannedilen bir kadındı. Fakat az önce restoranın parlak flo-

resan ışıkları altında el aynasından kendine baktığında yorgun, bezgin ve otuz dört yaşında göründüğünü düşünmüştü. Yirmi küsür yaşındakilerle dolu o masa gerçekten de mete- liksiz olmalmıştı. Siyah V yaka kazağı ve kot pantolonuyla kesinlikle çekici görünmüyordu; her ne kadar bu ikisini bir arada kullanması ince hatlarını ortaya çıkarmış olsa da. Ela gözlü, beyaz tenli ve dalgalı, omuz hizasında, açık kahverengi saçları olan bir kadındı. Son günlerde asi birkaç tel be-yazının çıktığını fark etmişti ve onları her seferinde tedirginlikle koparıyordu (*birini koparırsan, beş tanesi onun cenazesine gelir*). Ancak bu hızla giderse, kırkinci yaş gününde kel kalacağını hesaplamıştı.

Gözcuyla ona doğru bakan Mattie, rozbif sandviçini kenara koydu ve bir patates kızartması daha almak için uzandı.

Susan, "Sakın aklından bile geçirme, ufkalık," diye onu uyardı. "O sandviçten bir ısrık almanın gerekiyor, ondan sonra başka patates kızartması yiyebilirsin. Şimdi, hadi, Woody'yi yere bırak ve ye..."

Matt içini çekerek Woody'yi kenara koydu ve sandviçin üst ekmeğini kaldırıp rozbife göz attı.

"Bu yaşta cidden harika oluyorlar, değil mi?"

Susan kafasını kaldırıp otuzlarındaki yakışıklı adama baktı. Yana ayrılmış siyah saçları ve kirli sakalı vardı. Adam ona çapkin bir gülüş atıp yandaki masaya, Mattie'nin yanına oturdu ve kolasını masaya bırakıp Arby's poşetini boşaltmaya başladı.

Susan şaşkınlıkla ona baktı. Tavlamaya filan mı çalışı-

yordu? *Arby's*'te mi, Tanrı aşkına? Restoran neredeyse bomboştu ve bu tip otura otura onun ve oğlunun yanındaki masaya oturmuştu.

Adam, Mattie'ye, "Kaç yaşındasın sen, küçük adam?" diye sordu.

"Dört buçuk yaşındayım," diye cevap veren Mattie, sağ eliyle dört yapabilmek için sandviçini masaya bıraktı. Sol işaretparmağını da o yarıyıl vurgulamak için kıvırıldı.

"Senin adın ne bakalım?" diye sordu adam.

"Matthew Blanchette," diye cevap verdi gururla. "Amerika Birleşik Devletleri, Washington, Seattle, Doğu Prospect Caddesi sekiz yüz on beş numarada oturuyorum."

Adam sandviçini alırken Susan'a sırttı. "Birbirinizden ayrılarsanız diye onu çok iyi eğitmişsiniz. Evinizden çok uzaktasınız şu an."

Susan zorla gülümsemeye çalıştı. Adam o ana kadar uygunsuz hiçbir şey yapmamıştı. Oldukça da çekiciydi ama yine de fazla samimi, fazla ısrarcıydı.

Kolasını yudumlayıp ona göz kırptı ve yavaşça Mattie'ye eğildi. "Duyduğum kadarıyla annen sana sandviçini yedirmeye çalışıyorum," dedi neredeyse fisiltıyla. "Onu dinlemen gereklidir. O sandviç proteinle dolu ve senin büyüp güçlenmeye yardımcı olacak; tıpkı benim gibi. Baksana, benim ellerim ne kadar büyük..." Elini havaya kaldırdı; avucu açtı ve Mattie'nin küçük elini onunkine bastırmasını bekledi.

Büyülenen Mattie tam da bunu yaptı.

Susan tedirgin, restoranın içine baktı ve yirmili yaşlar-

daki gençlerin masalarından kalkmaya başladığını gördü. Bu adam samimiyeti biraz daha ilerletmeye kalkarsa –*ki oğluna dokunmaya başlamıştı bile*– *bu yirmilik çocukları devreye sokarım*, diye düşündü. Onlara doğru atacağı üzüntülü bir bakışla içlerinden biri ya da hepsi kahraman kesilip masaya üşüşebilirdi. Fakat onun yerine, şu an restorandan çıkıştı.

Adam kaplan gibi homurdanarak Mattie'nin minik elini avcunun içine aldı. Mattie neşeye güldü. Yabancı ona biraz daha yaklaştı ve bu kez daha şiddetli homurdandı. Mattie kahkahalara boğulmuştu.

Susan hafifçe boğazını temizledi. "Affedersiniz. Onun restoranda ve halka açık alanlarda gürültü yapmasını istemiyorum." Mattie'ye döndü. "Sana söylediğimi hatırlıyor musun, tatlım? Burada sessiz ve sakin şekilde yemeklerini yemek isteyen başkaları da var. Onları düşünmelisin." Masada ileri doğru uzandı ve nazıkçe oğlunun elini adamın elinden çekti.

Adam yamuk bir gülümseme ve az da olsa üzülmüş bir ifadeyle, "Sadece eğleniyorduk," diyerek arkasına yaslandı. "Hadi ama, *Anneçik*, müzikçilik yapma.

"Evet, anne. Müzikçilik yapma," diye lafa girdi oğlu.

Susan, Mattie'nin sandviçini ve patates kızartmalarını alarak hızla paketledi ve Arby's poşetine doldurdu. "Geç oluyor, tabanları yağlamamız lazım," dedi. Doldururken adama bakmadan, "Sandviçini arabada yiyebilirsin, tatlım. Woddy'yi unutma. Şimdi hoşça kal de."

Adam buz gibi bir kahkaha attı. "Hey, dinle, ben bir şey yapmadım. Sadece..."

“Elbette ki yapmadın,” dedi Susan ayağa kalkarken. Ona doğru gülümsemeye çalıştı, ardından da çantasını ve Arby's poşetini aldı. “Sadece yola çıkmamız gereklidir. Seninle konuşmak çok güzeldi.” Mattie’yi kolundan tutarak mama sandalyesinden inmesine yardımcı oldu. “Hoşça kal de, Mattie,” diye tekrar etti.

“Hoşçakalın!” diye seslendi boşta kalan elini yabancıyla doğru sallayarak.

Adam ayağa kalktı ama masadan ayrılmadı. “Hey, dinle, affedersin. Ben sadece...”

Susan yürümeye ve Mattie’yi çektiştirmeye devam etti. Fakat bundan öylece kurtulamayacaklarını fark etmişti. Önlerinde uzun bir yol vardı ve Mattie’nin yola çıkmadan tuvalete gitmesi gerekecekti. Cam çıkış kapısından geçip turuncu mama sandalyeleriyle beraber duran ahşap yüksek sandalyenin olduğu kameriyeye doğru yöneldi. Kameriyede erkekler tuvaletini geçerek kadınlar tuvaletine girdi.

“Hayır!” diye bağırdı Mattie. Karşı koyma son raddesindeydi, durdu ve pis fayanslara oturdu. Küçük erkek çocukların bazı şeylerin sadece *kızlar* için olduğunu idrak ettiği yaşaydı. Bu yüzden onu kadınlar tuvaletine sokmak bir süredir işkence olmuştı. “Hayır, oraya girmek istemiyorum!” diye karşı çıktı bağırarak.

“Sana restoranda sessiz olman konusunda ne söylemiştim?” dedi Susan. Onu kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı. Bir yandan da çantasını, yemek poşetini ve diyet kolasını düşürmemek için çabalıyordu. Kalçasıyla kadınlar tuvaletinin ka-

pisini açtı ve içeri girdi. "Burada kimse yok, tatlım," dedi içini çekerek. "Hadi, içerisi boş. Gel de..."

"Hayır!" diye bağırdı inatla.

Kameriyede bir gölge belirdi ve Susan kafasını kaldırınca yabancının kendilerine doğru geldiğini gördü. "Mattie, kadınlar tuvaletine girmek istemiyor musun?" diyordu. "Seni suçlayamam, dostum." Susan'a sırttı ve Mattie'ye elini uzattı; o büyük, yetişkin ellerini. "Onu senin yerine erkekler tuvaletine götürreyim..."

"Lütfen... hayır, teşekkür ederim!" Susan onu tersledi. "Biz böyle iyiyiz!" Mattie'yi hızla kadınlar tuvaletine doğru çekerken soğuk diyet kolanın kazağından aşağı doğru süzülüğünü hissetti. Islaklık, tişörtüne ve karnına kadar geçmişti. Mattie bir inat çığlığı daha attı ama yine de içeri girdi. Susan omzuyla kapıyı hemen arkasından, adamın yüzüne kapattı.

Mattie'nin elini hâlâ siksık tutuyordu. Söyledenerken dolanmaya başladı ve tuvaletin zeminine oturmaya çalıştı. Woody'yi de kolunun altında siksık tutuyordu.

"Bu kadar yeter, küçük adam," diye bağırdı Susan onu kolundan çekerek. "Şimdi, gir şuraya..." Onu kabinlerden birine sokarken, sifonun çekilipli çekilmemiğini de kontrol etti. Neden bazı insanlar umumi tuvaleti kullandiktan sonra sifonu çekmez ki? Bu temizdi. "Büyük tuvaletin de var mı?" diye sordu.

Mattie somurtarak başını iki yana salladı.

Susan, Woody oyuncağını aldı ve onun için tuvaletin tahtasını kaldırdı. "Tamam, ne yapacağını biliyorsun," dedi

çabukça. Onu klozeten önünde bıraktı. “Artık bağırmaya da ağlama istemiyorum. Yeterince çektim, bayım.”

“Çok kötüsün!” diye söylendi Mattie.

Susan ona, “Evet, senin annen dünyanın en kötü annesi,” diye karşılık vererek, lavaboya yöneldi. Woody’yi, ıslak çantasını ve ıslak yemek poşetini turuncu formika bankoya bıraktı. Ezilmiş bardağın artık sadece çeyreği doluydu ve plastik kapağı açılmıştı. “Lanet olsun,” diye söylendi.

“Küfrettin!” diye bağırdı Mattie kabinden.

Biri kadınlar tuvaletinin kapısını çaldı. “Hey, biliyorsun,” dedi adam bağırarak. “Ben sadece yardım etmek istedim!”

Susan lavaboya doğru eğilerek derin bir nefes alırken, “Evet, teşekkür ederim!” diye seslendi. “Biz burada iyiyiz! Şimdi gidebilirsin, teşekkür ederim!”

Cevap bekledi ama gelmedi. Yemek poşetini ve içeçeğinden kalanı çöp kutusuna attı. Kâğıt havluyla kazağının ön kısmını sildi. Sonra da Woody’yi çantasına soktu. Belki de o adama aşırı tepki vermişti. Ancak adam sınırlarını bozmuştu. Ayrıca oğlunun bu yabancıyla emanet edecek de değildi. Ablası Judy onun Matt konusunda aşırı korumacı davranışlığını söylüyordu. Belki de doğruydu ama bunun için geçerli sebepleri vardı. Özellikle de sekiz ay önce olanları düşününce. Susan hâlâ tam olarak atlatabilmiş değildi. Atlatabileceğinden de şüpheliydi.

Kabinden şırıltı sesi gelmediğini dinlemek için durdu. Hiç ses gelmedi.

“Canım?” dedi lavabonun üzerindeki kirli aynaya bakarak. Susan arkasında, kabinin altındaki aralıktan sadece Mattie’nin kırmızı Converse All Star ayakkabılarını ve pantolonun paçalarını görebiliyordu. Hâlâ tuvaletin önünde duruyor gibi görünüyordu. Fakat belli ki hiçbir şey olmuyordu.

“Tatlım, yapamıyor musun?” dedi. “Hadi, biliyorum böyle şeylerde aceleyi sevmiyorsun ama bir dene. Hâlâ gidecek uzun bir yolumuz var.” Lavabonun musluğunu sonuna kadar açtı. Hemşirelik okulundan kaptığı bir numaraydı bu. İdrar örneği vermesi gereken ama bir türlü yapamayan bir hasta geldiğinde hep bunu yapardı. Akan suyun sesinde, idrar yapmayı kolaylaştıran bir şey vardı. Susan, Harborview Tıp Merkezi kadrosundaydı ve oldukça stresli bir işi vardı. Evlendikten ve Mattie’nin ağabeyi Michael’ı dünyaya getirdikten sonra, hemşirelik işine yarı zamanlı olarak, bir sigorta şirketine danışmanlık vererek devam etti. Evinden uzakta çalışabilir ve bebeklerine de bakabilirdi. Elbette Susan bunu o zamanlar fark etmemiştir, ama bu dönem hayatının en güzel zamanlarıydı. Her dakikasının kıymetini bilmesi gerekiyordı.

Şimdi Susan tek çocuklu bekâr bir anne olarak yine tam zamanlı çalışıyordu. Ballard’daki bir dermatoloğun yanında, Doktor Chang’ın ofisinde cumaları yarı gün mesai yapıyordu. Genellikle o boş öğleden sonraları, Mattie’yi Yellowbrick yolу kreşinden almadan önceki boş iki saatini evde şekerleme yaparak ya da hiçbir şey yapmayarak (bunu seviyordu) geçirirdi. Bu cuma rutininden keyif alıyordu ve bugün de ondan vazgeçme heveslisi değildi. Ancak Allen, Cullen’a

yapacakları hafta sonu kaçamağı için çok ısrar etmişti.

Su an üzerinde yumuşacık battaniyesiyle kanepede késtirmek ve Joni Mitchell dinlemek yerine, evden yüz kilometre uzaklıktaki Arby's'in tuvaletinde oğlunu bekliyordu. Üstelik üzerine diyet kola dökülmüş ve oğlunun nefret ettiği bir anneydi. O ürkütücü İyilik Timsali'ni de gücendirdiğine şüphe yoktu. Evet, zor.

Susan kabine girince Mattie'yi klozetin önünde pantolonu üzerinde ve ilikli olarak buldu. Boş boş tuvalet kâğıtlığıyla oynuyordu. Bunca süre onun çişinin gelmediğini düşünmüştü. "Aa, Tanrı aşkına," diye söylendi ona eğilip. "Denemiyorsun bile!" Susan çocuğun pantolonunu, ardından da külotunu indirdi. "Şimdi dene, olur mu?"

Hiçbir şey yapmadı.

Susan kabinin kapısı açık şekilde çocuğun arkasında dolanmaya başladı. "Hadi, tatlım, bir dene," dedi daha yumuşak bir tonda. "Lavabodaki suyun sesini dinle. Kadınlar tuvalete olmaktan nefret ettiğini biliyorum. Senin işin biter bitmez buradan çıkacağız." Ama hiçbir şey olmuyordu. Bu gibi zamanlarda, çocuk gerçekten de babasına ihtiyaç duyuyordu.

Susan tam havlu atıp çocuğun pantolonunu yukarı çekerecti ki tuvaletin kapısının gıcırdayarak açıldığını duydı. Bir kadın küçük kızıyla beraber içeri girmiştir. Mattie onları görünce çığlık attı ve onu gören küçük kız da aynısını yaptı. Çığlıklarını küçük tuvaletin fayans kaplı duvarlarında yankılandı. Susan onun pantolonunu giydirip tuvaletten çıkarırken Mattie hâl3a öfke içinde bağıryordu. Bu süre içinde sürekli

olarak kadından ve korkmuş kızından özür diledi. Restoranın çıkışına gelene kadar Mattie bağırdı ve çığlıklar attı. Susan Arby's'teki hemen herkesin onun çocuğu kaçıldığını düşünündünden emindi.

Bir an o iyilik timsalini başka bir masada oturmuş, başka bir kadını, genç bir anneyi rahatsız ederken göreceğini düşündü.

Fakat onu hiçbir yerde görmedi. Park yerinde de ondan eser yoktu.

Mattie'yi fi tarihinden kalma ama güvenilir, kırmızı Toyota aracının arka koltuguna bağladı. Kırık bir anteni vardı ve gösterge kolu direksiyon kolundan kolayca sökülebiliyordu. Bunu trafikte sinirle, bir o yana bir bu yana dönerken keşfetmişti. Yine de bu eski araba onu gayet iyi idare ediyordu. Kaldı ki, yeni bir araba alacak durumu da yoktu.

Mattie'ye Woody oyuncağını geri verdiğiinde çocuk sahneleşmeye başladı. Çantasından kâğıt mendil çıkarıp göz yaşlarını silmesi için ona uzattı.

“O da bizimle geliyor mu?” diye sordu Mattie.

“*Kim* bizimle geliyor mu?” dedi Susan arabanın açık arka kapısından başını içeri sokarak.

“Beraber yemek yediğimiz adam,” dedi Mattie. “O da geliyor mu?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, o bizimle gelmiyor, tatlım,” dedi. “Onu tanımiyorum bile. Bir daha da görmeyeceğiz... Umarım.” Son kısmı kendi kendine mırıldanmıştı. “El ve ayak parmaklarını göreyim!” diyerek doğruldu. Ardından da kapıyı kapattı.

Sürücü koltuğuna doğru geçerken, son bir kez park alanına baktı. Adamdan hâlâ eser yoktu. Arabaya binip motoru çalıştırıldı ve park alanından çıktı.

Arkasına bile bakmadı.

“Tuvaletim geldi.”

Susan, elleri direksiyonda, dikiz aynasından Mattie'ye baktı. Kitabını kenara koymuş, tepiniyordu. Aralık camdan esen rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu. Sabırsızca öndeği koltuğun arkasını tekmelemeye başladı.

“Küçük tuvaletin mi geldi, büyük tuvaletin mi?”

Mattie, “İkisi de,” diye sızlandı. “Çok geldi!”

“Tanırım,” diye mırıldandı Susan. Kirli, çarptığı böceklerle kaplı ön camdan yola baktı. Dar otoban, bir derenin yanından karanlık bir ormana doğru kıvrılıyordu. Yol zaman zaman onu küçük bir çitin kendisini aşağıya yuvarlanmaktan koruduğu uçurum kenarlarına doğru çıkarıyordu. Arada bir de akşamüstü güneşin uzun ağaçların arasından süzülüp üzerlerine vuruyor, onu bir an için kör ediyordu.

Mattie, Arby's'deki öfke krizinden sonra sakinleşmişti. Cullen'a vardıklarında –resimlerden fırlamış limanı, eski dükkânları ve galerileri görünce– manzarayla büyülenip kalacaktı. Susan yan koltuktaki MapQuest üzerinden aldığı çıktıyı kontrol ederek şehir merkezinin kuzeyindeki Carroll Deresi'ne kadar gelmişti. Mattie'ye tuvaleti olup olmadığını soralı da sadece on beş dakika olmuştu.

Gözlerini Skagit Koyu'ndaki teknelerden ayırmadan, "Yok," diye diye cevap vermişti.

Şimdi ise patlayacakmış gibi davranışıyordu.

Yol boyunca heyelan tehlikesi, geyik çakılabilir, dik eğim ve keskin viraj gibi uyarı tabelaları vardı. Susan tüm bu tehlikelere de dikkat ederek, gözünü Mattie'den ayırmamıştı. *Sürücülerin, bir çocuk yolcunun altına yapma konusunda uyaracak tabela nasıl olurdu,* diye düşündü. "Tatlım, dayanmaya çalış," dedi ona direksiyonu sıkarak. "Allen ev yolunda bir mini market olduğunu söyledi. Oraya varmak üzereyizdir. Eminim tuvaletleri vardır. Sen... sen geyiklere baktın mı, tatlım? Tabelalara göre Bambi'nin akrabaları bu ormanda yaşıyormuş."

Bunları söylerken, tabii burada annenin onlardan birine çarpmasını istemeyiz, diye düşündü.

Allen'la bir türlü konuşamamıştı. Nişanlısı göl kenarındaki kiralık evi açmak üzere aynı gün sabahтан gitmiş ve özel bir "surpriz" için hazırlık yapmaya başlamıştı. Şu ana dek tek gerçek sürpriz bu dağlar ve ağaçlık alan sebebiyle cep telefonunun çekmiyor olmasıydı. Susan onun kendisini şu anda göl evinde beklediğini ümit ediyordu çünkü anahtarı yoktu.

Dudaklarını ısırarak MapQuest'teki yönlendirmelere tekrar baktı. Birch yolundaki kiralık evin sapağından önce, Carroll Deresi yoluna sekiz bin iki yüz metre vardı. Susan sapağı kaçırıldığından endişe etti. Birkaç sapak geçmişti ve çoğu toprak ya da tek şeritlik tali yollardı. Belki de onlardan biri Birch yolu ydy. Tek bildiği, bu Tanrı'nın unuttuğu ormanlık alanın derinliklerine doğru gidiyor olduğunu.

Susan'ın içine bu seyahatle ilgili kötü şeyler doğmuştu

ama bunları kendisine saklamıştı. Allen gitmek için konusunda çok ısrarcıydı; hem de birdenbire olmuştu bu. Seyahat lafinı açıp da şehirden biraz uzaklaşmaları gerektiğini ve Cullen'ın harika bir yer olduğunu söylemesinin üzerinden daha birkaç gün geçmişti. Tuhaf olan ise bu konuda hevesli değil, kararlı oluşuydu.

Susan internete girip hafta sonunu nerede geçirecekleri konusunda biraz araştırma yaptı. İlk birkaç sonuç Cullen şehri, Washington Eyaleti Turist Bürosu ve *The Seattle Times*'ın "Pasifik'in Kuzeybatısında Gidilecek En Güzel Yerler" adlı yazısıydı. Yazıya göre, Cullen yelken yapmak, balık tutmak, kamp yapmak ve tırmanış için harika bir yerdi. Büyüleyici dükkânlar, sanat galerileri şehri ziyaretçiler için olmazsa olmaz bir yer haline getiriyordu. Ayrıca buraya gelenler tarihi Liman Parkı'nda altı metrelik bronz denizaslanı heykelini de görebiliyordu. Cullen aynı zamanda antika koleksiyoncuları için de bir cennetti. Şehrin sevimli han ve otelleri civar kumarhane ve bağları ziyaret edenler için romantik bir kaçamak imkânı sunuyordu.

Susan, Cullen, Washington diye yaptığı Google aramasının sonuçlarında bir bağlantı daha buldu. Makale bir yıl önceye aitti:

Bellingham'lı Kayıp Kadının Ölmüş Olduğu Düşünüldüyor – Bellingham Herald

7 Ekim, 2008... Bölge polisi Matusik'in arabasını Cullen'daki Timberlake yolunda terk edilmiş halde buldu.

www.bellinghamherald/news/100408 - 22k

Susan'ın Cullen hakkında araştırma yaparken bulmayı

beklediği şey bu değildi; yine de makaleye tıkladı.

Başlığının altında, kaybolan yirmi yedi yaşındaki banka memuresi Wendy Matusik'in bir fotoğrafı vardı. Fotoğraf bir partide çekilmiş olmalıydı, çünkü biri —fotoğraftan kesilmişti— kilolu, güzel yüzlü, kıvırcık, sarı saçlı kadının beline kollarını dolamıştı. Parlak gülüşünden harika vakit geçirdiği belli oluyordu.

Başlıkta, "sekiz haftadır kayıp" yazıyordu. Bellingham'lı Wendy Matusik, burada bir arkadaşının nişanında görünüyordu. Matusik 8 Ağustos Cuma günü, bir bekârlığa veda partisi için arabayla Arlington'a giderken kayboldu.

Susan kayıp kadınla ilgili yapılan röportajları ve onun son birkaç saatini anlatan detaylı ve uzun haberi okudu. Haberi yapan kişi belli ki Wendy'ye dikkat çekmek istemişti; böylelikle de onu arama çalışmalarını sürdürmek niyetindeydi. Cullen'dan bahsedilen ilk yer, ikinci paragrafta Susan'ın gözüne ilişti: *Yerel polis, Matusik'in arabasını Cullen'daki Timberlake yolunda terk edilmiş halde buldu. Arka lastiklerinden biri patlaktı. Wendy Matusik son olarak o cuma günü öğleden sonra 14.30 sıralarında Cullen'daki Rosie'nin Yol Kenarı Mağazası'nda görülmüştü. Tek başınaydı...*

Gazeteci mağaza görevlisiyle röportaj yapmış ve görevli, Wendy'nin bir diyet kola, büyük boy barbekü aromalı Lay's cips ve bir paket meyveli çiklet aldığı söylenmişti.

Haber için Wendy'nin en yakın arkadaşı, Seattle'da yaşayan Margarita Donavan'la da röportaj yapılmıştı. O, Wendy'nin Chowder adında bir tekir kedisi olduğundan bahsetmişti. Çengel bulmaca hastasıymış ve yakın dönemde "Weight Watch-

hers” adlı diyet programına başlamış. Arkadaşının düğününe kadar yedi kilo vermek niyetindeymiş. Margarita ekimde evleniyormuş ve Wendy onun baş nedimesiymiş.

O cuma günü öğleden sonra Margarita’yla Arlington’daki Angel of the Winds Kumarhanesi’nde buluşacaklar olmuş. Wendy arkadaşı için erken bir bekârlığa veda partisi düzenleyecekmiş. Diğer iki nedime de ertesi gün kumarhanenin otelinde onlara katılmış.

O öğleden sonra Margarita’ya sesli mesaj bırakmış ve arkadaşı bu mesajı saklamış:

Selam, Margarita, benim, I-5 yolu deli gibi. O yüzden manzaralı orman yolundan geleceğim. Cullen üzerinden geçeceğim için en az bir saat gecikirim. Şarabını iç ve kollu makinelere bensiz başla. Arlington'a yaklaşınca yine haber veririm. Burada cep telefonu iyi çekmediği için beni arayabileceğinizi sanmıyorum. Konuşuruz!

Margarita Donavan’ın arkadaşından aldığı son haber buydu.

O akşam saat onda, rutin devriye sorasında Cullen Şerifi Stuart Fischer, Timberlake yolu kenarında terk edilmiş arabayı bulmuş. Şerif, o arabanın sürücü koltuğundan yavaşça zıplayan bir rakunun farlarına yakalandığını söylemiş. Kapı açık bırakılmış, içерinin ışığı yanıkmiş ama arabanın aküsü bitmekte olduğu için ışık iyice zayıflamış.

Şerif Fischer bardak tutucuda bir diyet kola bulmuş. Yolcu koltuğunda da açık bir harita ve açık bir cips paketi varmış. Rakun arabanın zeminine yayılmış olan cipslerden birkaç tane kalana kadar yemiş.

Şerif çanta ya da araba anahtarları bulamadığını söylemiş. Ama bagajda, yetkililer daha sonra bir küçük bir valiz bulmuş. Haberde bu valizden çıkan giysiler arasında, üzerinde kupa, karo, sinek ve maça figürleri bulunan siyah bir hırka olduğu da yazıyordu. Margarita Donavan'ın anlattıklarına göre Wendy kumar oynarken hep o hırkayı giyiyordu. O şanslı hırkasıydı.

Susan haberin son üç paragrafını okurken sarsıldı. Bunun ona hatırlattıkları korkunç bir zamandandı:

Cullen Şerifi Fischer'a göre, böyle bir kayıp va-
kası yaşamayalı on yıl oldu.

3 Eylül 1998'de, Bellevue'de yaşayan 38 yaşındaki Stella Syms, 8 yaşındaki oğluyla beraber tatil yaptığı Cullen'daki yazılık evinden kaçırıldı. Syms'in cesedi 36 saat sonra evine yakın bir ormanlık alanda bulundu. Boğularak öldürülümüştü. Smys'in, 1997 Kasım ayından başlayıp 2000 yılı Ekim ayına dek süren Ana Kuzusu cinayetlerinin yedincisi olduğuna inanılıyor. Bu vahşi seri katilin, arkalarında oğullarını bir başlarına bırakın en az 13 kadını boğarak öldürdü-
ğüne inanılıyor. Ana Kuzusu hiç yakalanmadı ve kimliği de hâlâ gizemini koruyor.

“Wendy'nin kaybıyla ilgili bölgeyi defalarca ara-
dılar,” dedi uzun süredir Cullen'da yaşayan, Başpisko-
pos Kilisesi'nin papazı George Camper. “Burası
polisin on yıl önce Stella Syms'i aradığı aynı ormanlar,

nehirler ve hendekler. Ana Kuzusu cinayetlerini hatırlamak mümkün değil ama kimse bunu yüksek sesle söylemek istemiyor. Kimse benzer bir şeyin yeniden yaşandığını düşünmek dahi istemiyor.”

Susan elleri direksiyonu sımsıkı tutarak önünde kıvrılan yola baktı. Ana kuzusunu o da hatırladı ve ürperdi. Kurbanlarının çoğunu ilk yıl, yani 1998’de, Susan’ın ilk anne olduğu yıl öldürmüştü. Aslında, oğlu Michael, Volunteer Park’tan kaçırılan dördüncü kurbanının ardından bıraktığı oğluyla aynı yaşıyordı. Olay gerçekten de Susan, Walt ve Michael’ın yanı başında gerçekleşmişti, çünkü parktan beş blok ötede oturuyorlardı.

Susan, *The Seattle Times*’ın her cinayetin ardından yaptığı haberleri, polis ve adli tıp psikologlarının bitmek bilme-yen spekülasyonları ile uyarlarını okumuştu. Şüphelinin, her yere yayılan polis ressamının çizdiği robot resmini hatırladı. Bu çizim hayatı kalan çocukların ve görgü tanıklarının ifadelerine dayanıyordu. Sonuç yarı ürkütücü, yarı çizgi film karakteri gibi görünen, koyu renk saçlı, ince dudaklı ve donuk bakışlı bir adam olmuştu. Ona bakmak Susan’ın tüylərini ürpertiyordu. Bu görsel adeta beyinin içinde yanyordu. Bazı geceler bebeğine bakarken sert, karikatür gibi yüz hatlarına sahip bir yabancının sessizce evlerine girdiğini hayal ediyordu. Onu neredeyse o soğuk, cansız gözlerle Michael’ın odasının kapı eşigidinden kendisine bakarken görecek gibi oluyordu.

1998 yılının sonunda sekiz kadın öldürmüştü. Bunlardan iki tanesinin evine zorla girmişi. Walt iki katlı evlerine bir güvenlik sistemi, ön ve arka kapılarına da sürmeli kilit taktırmıştı. Ona cep telefonu alması konusunda ısrar etmiş ve bir de küçük boy biber gazı spreyi almıştı. Önlem alan tek kişi Susan değildi. Seattle'daki anneler üzerinde tabanca, çakı ve örgü şishi taşımaya başlamıştı. Polis, kadınlara oğullarıyla dışarı çıktıkları zaman kullanmaları için düdük ya da anahtarlıklarına takabilecekleri alarmlar almalarını söylemişti. Çocuk parkı buluşmaları grup gezilerine dönüştürüdü. Polis bölgedeki çocuk parklarında güvenlik önlemleri aldı. Susan'ın ne zaman küçük Michael'la bir yere gitmesi gerekse, yeni anne olmuş komşusunu çağrıryordu ve takım hinde dışarı çıktıiyorlardı.

Susan'ın ilk bebeğiyle yaşadığı bu dönemin huzurlu olması gerekiyordu. Pek çok açıdan öyledi de. Yarı zamanlı danışman hemşirelik işi sayesinde evde çalışabildiği için kendini şanslı hissediyordu. Walt harika bir babaydı, çok fedakârdı. Boeing'de mühendisti ve her öğleden sonra, işten eve geldiğinde Susan koşuya çıkabilsin, markete gidebilsin ya da yalnız vakit geçirebilsin diye Michael'a bakardı. Susan daha Walt kapıldan girmeden ağlayan bebeği kucağına tutuşturup çıktıği pek çok gün biliyordu.

Walt. Ona saç sorunu olan biriyle evleneceği söylense, böyle bir şeye ihtimal bile vermezdi. Hep güzel ve gür saçları olan erkekleri beğenirdi. Oysa Walt keldi. Yakışıklıydı, keskin yüz hatları vardı. Koyu mavi gözlü, kalın, siyah kaşlıydı.

Oğullarının ikisi de uzun kirpiklerini ondan almıştı. Walt spora düşkündü ve bunu gösteren güzel, düzgün bir vücudu vardı. Michael oturana dek Walt onu düzenli olarak özel koşucu pusetiyle dışarı çıkardı ya da onu bisikletinin arkasına takılan özel bölmeye taşıdı. Susan bunu yapamadı. Oğluyla dışarı yalnız çıkma riskini alamadı.

Kasım 1999'daki bir olayı özellikle hatırlıyordu, çünkü Michael'ı ilk filmine, *The Borrowers*'ın bir gündüz seansına götürürecekti. Fakat sonra Bellevue'de yaşayan otuz dokuz yaşındaki anne Dianne Rickards'ın yedi yaşındaki oğlunu Factoria Sineması'nda aynı filme götürdügüünü okudu. Film sırasında, paltosunu koltukta bırakıp tuvalete gitmişti. Dianne'in oğlu onu bir daha görmedi. Polis, annesinin paltosunun cebinde eskimiş iki tane Matchbox marka oyuncak kamyon buldu. Dianne'in oğlu, arkalarında oturan bir adam olduğunu hatırladı ama karanlık salonda onun yüzüne hiç baktamamıştı. Burlington Kuzey Demiryolu'nda çalışan bir mühendis Dianne'in çürükler içinde ve darp edilmiş cesedini iki gün sonra Kent'teki tren yolu vagonlarının arkasındaki bataklıkta buldu.

Susan, Walt'un uyarısıyla Michael'ı sinemaya götürme planını iptal etti. Ana Kuzusu, cinayetler arasında annelerin savunma kalkanlarının zayıflamasını bekleyecek kadar uzun zaman bırakıyor, sonra da yeniden saldırıyordu. Ve herkes bir kez daha diken üstünde kalıyordu. Bazen Susan sürekli gözü arkada yaşamaktan sıkılıyordu ve korkusunun kendisini esir almasına izin vermeyeceğini söylüyordu. Fakat sonra ufak tefek şeyler oluyordu –birinin seslenmesi ya da karşısına çıkması,

bir parça çöpün gizemli şekilde arka bahçelerine sürüklenmesi gibi— ve kendini birden esir olmuş hissediyordu.

Bir avuntu: En azından kurbanlardan hiçbirinin oğlu fiziksel olarak zarar görmemişti. Ancak Susan sıkıkla kendi başına bir şey gelirse, Michael'ın kendisine dair bir anısı olmayacağı endişesiyle yaşıyordu.

Tuhaftır, alınan onca önlemden sonra, yine de trajediden kaçamadılar. Fakat babasını ve ağabeyini hatırlayamayacak kişi Mattie oldu. Susan oğlunun kendini onlara bağlı hissetmesi için evde onlara ait çok sayıda çerçeveli fotoğraf tutuyordu. O bağı kendisi de yitirmek istemiyordu.

Buna hâlâ ihtiyacı vardı; şimdi, Allen hayatındayken bile.

Susan, Mattie'nin aynadaki yansımاسına bakarak, "Biliyor musun, belki Allen yarın bize bir tekne kiralayacak," dedi. "Yelken yapmaya çıkabiliriz. Baban bizi hep yelken yapmaya götürürdü. Mikey ve babanla tekneye bindiğimizi hatırlıyor musun?"

Oğlu derin bir iç çekti. "Anne, *hemen* tuvalete gitmem lazım!"

"Tamam, tatlım, tamam." Susan dudaklarını ısırarak üç şeritli yoldaki bir sonraki viraj için yavaşladı. Ormanda bir yere tuvaletini yaptırmayı geçirdi aklından. Ancak Wendy Matusik'i düşününce Mattie'yle o ormanlık alanda alacağı risk tüylerini ürpertti.

Cullen'da son dönemde yaşanan tek kayıp vakası Wendy' ninki değildi. Susan, internetteki araştırmasında Susan Vancouver, British Columbia'dan, arkadaşlarıyla beraber yaz ba-

şında kamp yapmaya gelmiş otuz altı yaşında bir kadınla alakalı kısa bir haber buldu. Monica Fitch bir sabah Skagit koyu civarındaki ormanlık alanda yürüyüse çıkmış ve bir daha geri dönmemiş. Çözülmemiş davada görev alan yorgun düşmüş bir kurtarma görevlisi Monica'nın koyda yüzmeye girip boğulmuş olabileceğine inandığını söylemişti.

Susan'ın okuduğu "Gidilecek En Güzel Yer" makalelerinin hiçbirini, Cullen'da yürüyüse çıkan ya da kamp yapanların öldüğünden bahsetmiyordu.

Yoldaki başka bir virajın ardından ilerde bir kavşak olduğunu fark etti. Köşede hafif eskimiş, tek katlı ve üzerindeki ışıklı tabelada ikiz Coca-Cola logolarının arasında "Rosie'nin Yol Kenarı Mağazası" yazan ahşap bir ev vardı.

"Tanrı'ya şükür," diye içini çekti. "Azıcık daha dayan, tatlıım. Burada duracağız. Eminim tuvaletleri vardır. Aferin benim oğluma..."

Susan çakılı park alanına doğru arabayı çekerken ön pencerede neon Rainier Bira tabelasını gördü. Tel kapıda bir sandviç tabelası vardı:

**Gurme Şarküteri & Atıştırmalıklar! – BURADA
Bira & Şarap – Taze Kahve – Buz Gibi İçecekler
Kamp Gereçleri & Canlı Yem
TUVALETLER**

"Şükürler olsun," diye fisıldadı Susan son satırı okurken. Ayrıca verandada, kapının diğer yanında, çocukların

binebilmesi için eski model, bozuk parayla çalışan bir de at vardı. Biri de öndeği verandaya eskimiş bir yazı tutturmuştu:

BURASI ÇOCUK DOSTU BİR ALANDIR. MIZIKÇI-LIK EDERKEN DİKKATLİ OLUN!

Susan küçük park alanındaki tek araba olan koyu yeşil Honda Civic'ın yanına park etti. Kontağı kapatırken tekrar ışıklı tabelaya baktı ve *Bellingham Herald*'daki haberi hatırladı: *Wendy Matusik son olarak o cuma günü öğleden sonra 14.30 sıralarında Cullen'daki Rosie'nin Yol Kenarı Mağazası'nda görülmüştü. Tek basınydı...*

Susan, Mattie'yi oto koltuğundan çıkarırken saatine baktı: 14.30. *Aynı zamanda da cuma günü* diye düşündü, bir an tereddüt ettikten sonra.

Kendi kendine saçmaladığını söyledi. "Hadi, tatlım," dedi. "Woody'yi arabada bırakalım. Bu küçük geziye o gelmese de olur. Onun için camı aralık bırakacağım..."

Mattie arabadan çıkar çıkmaz ön verandadaki ata koştu. Bir eliyle pantolonunun ön kısmını tutarken topuklarının üzerrinde durup annesine bozuk parayla çalışan atı gösterdi. "Binebilir miyim, anne? Binebilir miyim, lütfen?"

Susan, "Önce tuvalet," diyerek arabanın kapısını kapattı. "Sonra da mekanik ata binebilirsin." Ön verandaya çıkarken Mattie'yi elinden tuttu ve tel kapıdan içeri soksut. Rosie'nin Yol Kenarı Mağazası kahve ve patlamış mısır kokuyordu.

İki genç –güzel, kumral bir kız ve sırik gibi, sersem ama sevimli erkek arkadaşı– alışveriş sepetleriyle koridorlarda

dolaşıyordu. Susan ikisinin de on sekiz yaşında olduğunu düşündü. "Bunu alıyoruz," dedi genç adam bir kutu Cap'n Crunch'ı kız arkadaşına göstererek. "Her sabah kahvaltımı kaptanla yaparım."

Kız gözlerini devirdi. "Yatarken de mi yanında?" Bir kutu Pop-Tarts kutusunu sepete attı. "Tanrım, çok gerzeksin..." Zayıf, kısa saçlı kız, Susan ve Mattie'yle göz göre geldiğinde utançla karışık bir gülümsemeyle baktı.

Çocuk da bir kahkaha atıp onu dürüttü. "Hey, güzel konuşmayı, Moira, gerçekten de çok hassasın..."

Susan onları umursamadı ve Mattie'yi de sürükleyerek başka bir koridora girdi. Raflar domuz eti ve fasulyeden, biftekli konservelere kadar tozlanmış teneke kutularla doluydu; yani kamp ateşinde ısitılabilen her şey. Cheez Whiz, Saltines, Progresso ve Campbell çorba kutuları vardı. Mağazanın eski ahşap zemini ve zayıf ışıklandırması kutuların üzerindeki tozları ve son kullanma tarihlerini görmemek içindi sanki. Mağazanın bir kenarında sinema tipi mısır patlatma makinesi, mikrodalga fırın, iki çeşit kahve makinesi, bir Coca-Cola sebili ve sosislilerle mısırı sıcak tutan, dönen şişler vardı.

Mattie'yi elinden tutan Susan kasaya yöneldi. Kasanın ve loto bilet vitrininin arkasında yaşlı, peruka benzeyen turuncu saçları olan, kibar yüz hatlarına sahip bir kadın duruyordu. Susan onun yetmiş yaşlarında olduğunu düşünürken kadına yaklaşıp, "Affedersiniz," diye fısıldadı. "Tuvalet ne tarafta acaba?"

“Acil durum sanırım. Doğru mu?” Kadın, Susan’ın cevap vermesini bile beklemeden bankonun arkasına geçmesini işaret etti. “Gelin, kısa yoldan gidelim, tatlım. Hemen burada, arkadaş.”

“Çok teşekkürler,” dedi Susan onun peşinden giderek. Banko ve arka kapı arasında, yerde halı, Fisher-Price oyuncaklar ve rengârenk plastik mini orman ve jimnastik alanı olan bir yerden geçtiler. Mattie oraya bakmak için durup kaldı. Hâlâ pantolonunun önünü tutuyordu.

“Hadi, tatlım,” diye uyardı Susan.

Kadın arka kapıya yöneldi, açtı ve dönüp onlara baktı. “Torunum geldiğinde oynasın diye burası,” diye açıkladı. Mattie’ye gülümsedi. “Torunum da senin yaşlarında. Burada oynayabilirsin sen de, tatlım. Tabii tuvalette işin bitince.” Tel kapıyı açtı. “Yine buradan donebilirsiniz, isterseniz. Kapıyı sizin için açık bırakacağım.”

“Tekrar teşekkürler, hayatı kurtardınız,” diyen Susan Mattie’yi kapıdan içeri sокtu.

Kısa, toprak yoldan hızla yürüdüler, çöp bidonlarını ve geri dönüşüm kutularını geçtiler ve kulübe gibi beyaz bir yapıya geldiler. Susan mağazanın etrafında, buradakiyle kesişen asfaltlanmış bir yol gördü. Bağlantı noktasında bisiklet parkı ve telefon kulübesi de vardı. Kulübenin bir tarafında erkekler tuvaleti, diğer tarafında da kadınlar tuvaleti vardı. Susan Mattie’yi elinden tutarak kadınlar tuvaleti tarafına çekti.

Mattie, “Hayırıır!” diye bağırdı. Kapıdaki uluslararası

kadın sembolünü fark etmiş olmalydı. Durdu ve yere oturmaya kalktı. "Beni oraya sokma!"

"Aynı şeyi yeniden yaşamayalım," dedi Susan onuayağa kaldırılmaya çalışarak. "Şimdi, hadi, lütfen..."

"Hayır! Oraya girmek istemiyorum!" diye karşı çıktı. Elinden kurtulmaya çalışırken ağlamaya başladı. "Lütfen, anne! Lütfen! Erkekler tuvaletine girmek istiyorum!"

Susan, "Tanrım," diye söylenenerek derin bir nefes aldı. "Tamam, peki, peki. Erkekler tuvaleti olsun. Kahir çekecek zamanım yok." Mattie'yi kulübenin diğer tarafına doğru götürdü. Onu önde tutup kendisi arkada durdu. Erkekler tuvaletinin kapısı birkaç santim aralıktı. "Affedersiniz!" diye seslendi. "İçeride kimse var mı?"

"Evet! Var!" diye cevap verdi biri.

Susan suyun aktığını duyabiliyordu; ardından da el kuru tutucusunun uğultusunu iştitti. Kapıdan uzaklaşırken *tuvalete gitmem lazımdansı* yapan Mattie'ye baktı. "Dayan, tatlım. Henüz seni içeri sokamam."

Açılan kapıda beliren yakışıklı, genç adam içерiden çıkarken neredeyse ona çarpacaktı. Geri çekildi. "Şey, affedersiniz..."

On sekiz yaşlarındaydı. Susan mağazadaki diğer iki çocuğun arkadaşı olduğunu düşündü. Kısa, koyu kahverengi saçları dağınık, rüzgârdâ ucuşmuş gibiydi, ama bir şekilde mükemmel görünmüyordu. Bu ona seksiz bir hava katmıştı. Bir seksen boyundaydı ve düzgün, yapılı bir vücudu vardı. Siyah tişört üzerine deri ceket giymişti ve altında da kargo pantolon

vardı. Bir an, kapıyı kapatıp ona baktı.

Susan, "Affedersiniz, ama içinde başka biri var mı?" diye sordu. "Oğlumu sokmak istiyorum da."

"Yok, girin," dedi başını sallayarak. Kenara çekildi. "İsterseniz ben kapıda durup biri içeri girmesin diye bekleyebilirim."

"Çok teşekkürler." Susan Mattie'yi içeri doğru soktu.

Çocuk, Susan'ın koluna dokundu. "Şey, biri tuvaletin duvarına kötü bir yazı yazmış, diye fısıldadı. "Görmesini istemeyebilirsiniz."

"Teşekkürler," diyen Susan, Mattie'yi erkekler tuvalette soktu. Genç adam ona içерinin berbat koktuğunu ve birinin tuvalet kâğıdını yerdeki idrar birikintilerinden birinin içine attığını –artık sarıydı– söylememiştir. Yine de genç adamın uyarısı sayesinde tuvaletin ahşap duvarına kazınmış "Koca penisimi em" yazısını Mattie'den kaçırabilmişti. Mattie okumayı yeni öğreniyordu, o nedenle bu uyarı için minnettarlığı. Mattie işini bitirmeye çalışırken, Susan, *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'daki, küçük çocuklar görmesin diye etraftaki bütün "siktir git" yazılarını silmek isteyen, Holden Caulfield'ı düşündü. Bu yazı konusundaki uyarı da, kapıda bekleme teklifi de bu genç adamın nezaketiyydi.

Mattie, onca panik ve dramanın ardından büyük tuvaletini yapmamıştı. Küçüğü de çok azdı. Susan, Mattie'nin ellerini lavaboda yıkarken gözlerini duvardan kaçırılmaya çalışıyordu. Erkekler tuvaletinden çıktılarında, genç adamın kapıda olduğunu gördü.

Susan, genç adama, "Teşekkürler, çok nazıksin," derken bir yandan da Mattie'yi dürüttü. "Teşekkür eder misin?"

“Teşekkür ederim!” dedi Mattie genç adama gülümseyerek. “Futbol oynuyor musun?”

Mattie’ye gülümsedi. “Lisede lakros* takımdaydım. Futbola benziyor ama daha havalı. Huskies fanı misin?” Mattie’nin pamuklu kazağını gösterdi.

“Huskies bir numara!” dedi Mattie, şimdkiye dek hiçbir maçlarına gitmemiş olmasına rağmen. Bu, Yellowbrick yolu kreşindeki diğer çocuklardan öğrendiği bir şeydi.

Genç adam, Susan'a gülümsedi. “Seattle'dan misiniz?”

Başını salladı. “Evet. Hafta sonu için bir ev tuttuk ve tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Sen buralardan misin?”

“Hayır, ben de Seattle'danım. Fakat ailemin buraya yakın bir yerde bir evi var. Orada arkadaşlarımla kalıyorum. Yine de civarı biliyorum. Nereye gidiyorsunuz? Belki yardımcı olabilirim.”

“Birch yolu,” diye cevap verdi Susan. “Bir göl evi, yirmi iki numara, Birch yolu.”

Genç adam ona öylece baktı. Gülümsemesi donmuştu.

“Sen... sen oranın nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu yüzündeki ani değişimi fark edince.

Adam hafifçe başını sallayarak boğazını temizledi. “Tabii. Carroll Deresi yolundan kuzeye doğru on beş dakika kadar devam edin. Birch yolu solunuzda kalacak. Kırmızı posta kutusunu bulun. Yirmi iki numara, o yoldaki tek ev. Oldukça issızdır.” Güçlükle gülümsüyordu. “En yakın komşularınızdan biriyim. Ailemin evi iki kilometre kadar uzaklıktı.”

“Peki, bu ev güzel mi?” diye sordu Susan. “İyi mi yani?

* Hokey benzeri bir oyun. (ç.n.)

Adresi söyleyince yüzünün aldığı şekil...”

“Hayır, güzel,” dedi sakin bir tonla onun lafini kesip.
“Burada çok fazla kiralık ev var ve o en güzeli.”

Susan ona şaşkın bir gülümsemeyle cevap verdi. Bu, lisnenin lakros takımındaki çocuğun *en güzeli* lafini kullanması kadar tuhaf gelmişti ona. Sanki çalışılmış ve orayı soranlara bu şekilde anlatılması söylenmiş gibiydi. Susan ister istemez Mattie'yi tutan elini biraz daha sıktı.

Genç adam bir süre sonra, “Pekâlâ, benim gitmem gereklidir,” diyerek Rosie'nin Yol Kenarı Mağazası'nın önündeki çakılı alana doğru baktı. “Arkadaşlarım beni bekliyor. Sizinle konuşmak güzeldi. İyi hafta sonları.” Mattie'ye gülümsedi, elini yumruk yaptı ve salladı. “Yürü, Huskies, değil mi, dostum?”

Mattie de “Yürü, Huskies!” diye katıldı ve coşkuyla minik yumruğunu salladı.

Susan genç adamın patika boyunca mağazanın ön tarafına gidişini izledi. Arkadaşlarının konuştuğunu ve kızın bir şeye güldüğünü duyabiliyordu. Susan mağazanın arka kapısına doğru ilerlerken araba kapılarının kapandığını, motorun çalıştığını ve sonra da tekerleklerin altındaki çakılların sesini duydı.

Rosie'nin Yol Kenarı Mağazası'ndaki Lucille Ball saçlı nazik kadın –ki kendisi Rosie'ymiş– Mattie'nin o küçük oyun alanında kendini kaybetmesine izin verdi. Susan hafta sonu için bir şeyler aldı. Allen muhtemelen evi zaten erzakla doldurmuştu ama Susan, Rosie'nin tuvaletini ve oyun alanını kullandıktan sonra ona bir şeyler ödemesi gerektiğini düşündü.

Bankoya gelince Rosie'ye, “Hafta sonunu şu göldeki evde geçireceğim,” dedi. Yaşılı kadın onun aldıklarını elden

geçiriyordu. "Ee... şey, Birch yolu yirmi iki numara," dedi Susan. "Orayı biliyor musunuz?"

"Evet, çok güzel bir evdir," diye cevap verdi Rosie. Bir an için işinden başını kaldırdı ve bir paket Ritz krakerin üzerrindeki fiyat etiketini okumak için boynundaki zincirin ucunda sallanan kedi gözü gözlüklerini taktı. Aldığım şeyleri toplarken de gözlüğü gözünde tuttu. "Orayı seversin, tatlım. Toplamda yirmi bir buçuk yaptı."

Mattie oyun alanından ayrılmak istemedi, ama Rosie onu istediği zaman gelip burada oynayabileceği konusunda ikna etti. Çekmeceyi açarak bir çeyreklik çıkardı ve onu Susan'a verdi. "Bu da dışarıdaki Seabiscuit* için; küçük dostuma özel."

Mattie hafif duraksayarak Rosie'ye teşekkür etti ve mağazadan dışarı çıkmak üzere yola koyuldular. Bozuk parayla çalışan at çok evcildi, Mattie'yi nazikçe sallıyordu. Susan ata binerken bile Mattie'yi kolundan tutmak için market poşetlerini yere bıraktı. Mattie neşeyeyle çığlık atıyordu. Susan kırmızı bir MINI Cooper'ın mağazanın önüne yaklaşlığını gördüğünde Mattie ata ancak yarı dakika binebilmisti. Araba onun arabasına birkaç park yeri uzağa park etti.

"Beh, beh!" diye bağırdı Mattie. *Deh* demek istemiş olmalıydı.

Susan ona dönerek gülümsedi. "Çok eğlenceli değil mi tatlım? Deh bakalım..." Bir kez daha arabaya baktı. Sürücü henüz inmemiştir. Akşamüzeri güneşin ön cama vurduğu için Susan onun yüzünü göremedi ama sonra güneşin önüne bu-

* 1933-1947 yılları arasında yaşamış, ABD doğumlu, safkan yarış atı ve ayırg. Katıldığı 13 yarışın 3 tanesinden birinci olarak ayrılmayı başaran ayırg 1940 yılı Santa Anita Handicap galibidir. (ç.n.)

lutlar geldi ve Susan sürücünün arabanın içinde tek başına oturduğunu fark etti. Yakışıklı yüzünü, yana ayrılmış koyu renk saçını ve kirli sakalını gördü. O da Susan'a bakıyor ama gülümsemiyordu.

Susan sadece birkaç saniyeliğine görebildi onu, sonra ön cam yine parladı ve görüntü kayboldu. Susan onu artık göremiyordu, ancak gözlerinin üzerine olduğunu hissedebiliyordu. Kırk beş dakika önce yanlarındaki otururken takıldığı ukala gülümsemeyi hatırladı. *Birbirinizden ayrılrsanız diye onu çok iyi eğittiğiniz, demىstى. Evinizden çok uzaktasınız şu an.*

“Heyoo!” diye bağırdı Mattie, atın yanlarına vurarak.
“Deh! Deh!”

Susan, Mattie’yi tuttuğu elini sıktı. “Ee, tatlım, şimdilik bu kadar yeter,” dedi atı ortada durdurmaya çalışıp. “Gitmemiz gerek. Allen bizi...”

Mattie, “Hayırır!” diye çığlık attı, havaya tekmeler savuruyordu.

“Bu kadar yeter,” dedi sertçe. Susan onunla boğuşurken bir yandan da market poşetini aldı. “Atın dinlenmesi lazım. Yarın *iki* kez binersin.” Mattie’yi arabaya kucağında götürdü.

Susan MINI Cooper’daki yabanciya arkasını dönmekten hiç hoşlanmamıştı ama poşetlerini bırakmak ve Mattie’yi otomobilin koltuğuna bağlamak zorundaydı. Çocuğun emniyet kemerini geçirirken elleri titriyordu. Tüm bu süre boyunca arkasındaki arabanın kapısından gelecek sesi bekliyordu. Her an üzerlerine gelecek bir gölgeyle karşılaşabilirdi.

Nefes nefese, “Tamam, tatlım, el ve ayak parmaklarını göreyim,” diyerek oğlunun kapısını kapattı, sonra da dönüp

arkasındaki kırmızı spor arabaya baktı. Adam hâlâ direksiyondaydı, başı hafifçe onun olduğu yöne çevrilmişti. Bir taraflı ona bağıryip kendisini ve oğlunu rahat bırakmasını söylemek istiyordu ama Susan bunun yerine alelacele arabanın sürücü tarafına yöneldi. Çantasını yan koltuğa atıp direksiyona geçti, kapısını kapattı ve kilitledi. Kontak anahtarını çevirip geri vitese takarken elleri hâlâ titriyordu. Sonra geri geri çıkış arabayı çevirerek park yerinden yola çıktı.

Carroll Deresi yolundan aşağıya doğru hızla ilerleyen Susan birkaç kez dikiz aynasını kontrol etti. MINI Cooper hareket etmemiştir. Sonunda üç şeritli yola bağlanan virajı aldı ve mağaza gözden kayboldu.

Susan orada aşırı tepki gösterip göstermediğini düşünmeye başladı. Adam aslında hiçbir şey yapmamıştı; tabii Arby's'te aşırı samimi ve ısrarcı davranışsı dışında. Evet, mağazaya da gelmişti ama ondan on beş dakika sonra. Gerçekten de onu takip mi ediyordu? Belki de burada yaşayanlardan biriydi.

Arabanın altından bir tıkırkı geldi. Susan dikiz aynasından, bir metale mi çarptığını yoksa arabanın parçalarından birinin mi düştüğünü anlamak için kontrol etti. Fakat yol tertemizdi.

Araba aniden sarsıldı ve bir dizi çukurdan geçiormuş gibi oldu. Susan dudaklarını ısırp direksiyona sıkıca sarıldı. Sert sürüş nedeniyle titriyordu. Tedirginlikle dikiz aynasına baktı; o kadar çok sarsılıyordu ki, aynadaki görüntü bulanıktı.

Mattie oto koltuğunda bağıryordu. "Deh! Deh!"

Susan gaz pedalından ayağını çekip yavaşlayarak yol kenarına çıktı. Araba yalpalıyordu. Lastiği patlamış gibi görünüyordu. "Hayır, şu an en son ihtiyacım olan şey bu," diye

söylendi kendi kendine, midesine kramp girdi.

Dörtlüleri yaktı, kontağı kapattı ve dönüp Mattie'ye baktı. "Çok heyecanlıydı, değil mi?" diye sordu.

Küçük çocuk kocaman açılmış gözlerle başını sallarken başparmağını ağızına götürdü.

"Ben çıkış ne olduğuna bakacağım, tamam mı, tatlım?" dedi. "Beni görebileceğin bir yerde olacağım." Susan arabadan inip arka tarafa dolandı. Sürücü tarafındaki arka lastik patlamıştı; jant çakılı zemine sürtüyordu.

"Hay aksi," diye mırıldandı. Yine o haberİ hatırladı: *Bölge polisi Matusik'in arabasını Cullen'daki Timberlake yolunda terk edilmiş halde buldu. Arka lastiklerinden biri patlaktı...*

Çekmeyeceğini bildiği halde cep telefonunu çıkardı ve Allen'ı aramayı denedi. Elleri titriyordu. Minik ekranda "Sinyal yok" yazısı belirdi.

Gergin bir iç çekisin ardından bagajı açıp yedek lastiği, krikoyu ve diğer malzemeleri alabilmek için eşyalarını boşaltmaya başladı. Omzunun üzerinden de arkasındaki boş yola bakıyordu.

Kıvrımlı ve dar otoyolun kenarlarındaki ağaçlar duvar gibi örülüyodu, ama yine de bazı ağaçların aralarından yolun gerisinin bir kısmını ve bir de gelen arabayı görebildi. Susan arabanın rengini ya da modelini görebilmek için çok uzaktaydı.

Ama ona doğru geliyordu.

Adam onun krikoyu, malzemeleri ve yedek lastiği eski Toyota'nın bagajından indirisińi izledi. Susan Blanchette bu

süre boyunca bir yandan da arkasına bakıp durmuştu.

Ormandaki ağaçlardan birinin arkasında, on metre kadar ileride durup Three Musketeers çikolatasını yemeye başladı.

Lastığını patlatan oydu. Bu, onun Cullen'a hoş geldin deme şekli ve onun için planladığı uğursuz hafta sonunun da başlangıcıydı. Susan'ın iplerin adamın elinde olduğundan haberini yoktu. Onun Cullan'a geleceğini Susan'ın kendisinden bile önce biliyordu.

Öleceğini de biliyordu.

Susan'ı bekliyor ve gözleri onun kırmızı arabasını arıyordu; plakası: MLF901. Rosie'nin Yol Kenarı Mağazası'ndayken sol arka tekerlegine küçük bir alet yerleştirmiştir. Bu otuz santim uzunluğunda, dikenli metal bir şeritti ve araba kiralama firmalarının hırsızlıklarını önlemek için park alanı çıkışlarına koyduğu şeritlerden kesilmiş bir parçaydı. Dikenli şeritleri birden tekerleğin içine giriyor ve arabaları etkisiz hale getiriyordu. Onun daha küçük, taşınabilir versiyonunu kullanmıştı ama yine de aynı işi görmüştü. Yalnızca lastığın patlaması için biraz daha uzun zaman gerekmıştı.

Aslında, geçen sene, Wendy Matusik lastikteki tüm hava boşalana dek en az dört kilometre gitmişti. Adam bu şeridi saklamak için çok uğraşmak zorunda da kalmamıştı. Rosie'nin dükkânının ön tarafında, gölgede kalan yerlerden birine koyuvermişti. Orada günlerce de kalmıştı ve bu onu çok eğlendirmiştir. Hatta bu süre içinde eyalet polisi Wendy'nin kayboluşuya ilgili ipuçlarını bile aramıştı.

Wendy'ninki planlı değildi, sadece bir dürtüydü. Ondan sıkılana dek birkaç gün onu öldürmemiştir. Yürüyüse çıkan

ve ona fazla erkekçi gelen Monica için de durum ayniydi. Onu kaçırır kaçırmaç heyecanını yitirmiştı. Çocukken, bir oyuncaktan sıkıldığında, onu çekiçle parçalar ve ardından da pişmanlık duyardı. Wendy ve Monica hariç, diğerlerini boğazlamaktan hiç pişmanlık duymadı. Bunlar Ana Kuzusu cinayetlerinden ayrıliyordu. Onların hepsi boğularak öldürülümüştü. Ne Wendy ne de Monica anneydi; en azından bildiği kadarıyla öyle değıllerdi.

Çikolatasını bitirerek Susan'ın patlak lastiğin cıvatalarını gevsetmeye çalışmasını izledi. Three Musketeers paketini cebine soktu.

Susan'dan sıkılacağını hayal bile edemezdi. Onu haftalardır izliyordu ve kadın onu büyülemeye devam ediyordu. Onun Doktor Chang'ın ofisine gelip gidişini –bazen beyaz hemşire önlüğüyle– görmüştü. Matthew'i Yellowbrick yolу kreşinden almaya geldiğinde çoğunlukla yolun karşısına park ediyordu. Bazen de tek başına yatağına girmeden önce yatak odası penceresinden dışarıyı izliyordu. Yatarken erkek tişörtü giyiyordu. Sadece nişanlısı onda kaldığında gecelik giyiyordu.

Elbette ki nişanlısının zamanının çoğunu nasıl geçirdiğini de biliyordu.

Fakat Susan'ı incelemek onun daha çok ilgisini çekmişti. Capitol Hill Prospect Caddesi'ndeki iki katlı evin ilk katının tüm planını biliyordu. Bir keresinde içeri bile girmiştir. Ona zaten çok yakındı ama onun evindeyken, onu ki-

yafetlerine, ayakkabılarına ve çamaşırlarına gerçekten de dokunabildi. Yastığından saçını kokladı ve bağılıken ona nasıl dokunacağını, onu nasıl koklayacağını düşündü. Ona ne istерse yapabilirdi. Hatta belki onu öldürdükten sonra kanının tadına bile bakabilirdi.

Bu hafta sonunu uzun zamandır iple çekiyordu. Sabırlı olmak zorundaydı. İşi aceleye getiremezdi.

Birkaç dakika önce Rosie'nin yerinde genç bir kız görүnce bir an için Susan'ı elde edinceye kadar onu oyalasın diye onun peşinden gitmeyi de düşünmüştü. Büyük bir buluşmaya gitmeden önce kendilerini biraz törpülesinler diye masturbasyon yapan adamlar olduğunu duymuştı. Susan'a girişmeden önce o sevimli genç kızı öldürmek de aynı işi görecekti. Düşünülebilirdi.

Susan, Carroll Deresi yolunun kenarında küçük oğlunu oto koltuğundan çıkartarak "Pekâlâ, tatlim," dedi ve ona ingilizanahtarını uzattı. "Bu zimbirtiyi halletmek için senin yardımına ihtiyacım var! Gevsetemiyorum!" Ona doğru eğilip zaten gevsetmiş olduğu cıvataları nasıl döndürecekini gösterdi. Çocuk yardım etmekten gerçekten de büyük keyif almış gibi görünüyordu.

Kabul etmeliydi ki, cidden çok sevimli görünüyorlardı.

Susan, on metre uzakta, eski Toyota'nın arka tamponuna doğru, oğlunun yanına çömelmişti. Kahverengi saçları rüzgârda uçuşuyordu. Çok yakında ona dokunacak kadar yak-

laşmış olacaktı.

Ve çok yakında, bu hafta sonu bitmeden, küçük oğlu öksüz kalacaktı.

3

Allen, "Peki, bu adam nasıl biriymi?" diye sordu. Kiralık evin arka verandasındaki gazlı barbekünün önünde duruyordu. Verandanın ışığının etrafında gece kelebekleri uçuşuyordu. Allen lacivert balıkçı kazağı ve keten pantolonun üzerine mutfakta asılı bulduğu, "*övgüler şefe*" yazan bir önlük giymişti. Uzun boylu, yakışıklı, otuz sekiz yaşında bir adamdı. Susan bu gür, üzerine aklar düşmüş saçlara ve açık yeşil gözlere aşık olmuştu. Sol yanağında gamze gibi görünen bir yara izi vardı ve bu sebeple Allen gülümsemediği zaman bile gülümsüyor gibi görünüyordu. Maşa yardımıyla dört tane marine edilmiş tavukgöğsünü ızgaranın üzerine koydu. Barbekünün kokusu, gecenin serinliğine karıştı.

Susan fırına patates köftesi ve Fransız ekmeği atmıştı, buz dolabında da salata vardı. Mutfak modern ve paslanmaz çelik aletlerle donatılmıştı. Eski, köhne bir göl evinden "sefillik" bekliyordu. Oysa kiraladıkları ev güzel, konforlu, iki katlı, beyaz ahşaptan ve yeşil panjurlu bir evdi. Evin üç tarafı

ağaçlarla çevriliydi; arka tarafta da bu veranda vardı. Barbe-küye ek olarak, bir balkon salıncağı ve Skagit koyunda bir arka iskelesi vardı. Allen'ın "sürprizini", yani kabinli bir yel-kenliyi hazırladığı yer orasıydı. Küçük bir mutfağı, yemek masası ve V şeklinde uyuma üniteleri vardı. Şehirdeki bir yerden kiralanmıştı ve yarın öğleden sonra açılacaklardı.

Bu Mattie'yi çok heyecanlandırmıştı. Şu an sürgülü tel kapının diğer tarafındaki cam odada, DVD'den *WALL-E*'yi izliyordu. *Çok zahmetli oldu*, diye düşündü Susan, ama şikayet etmiyordu.

Susan kahverengi bir hırkaya sarılmıştı. Allen'in ka-dehine, sakinleşir ümidiyle, biraz daha şarap koydu. Arby's'teki olay konusunda kendisinden daha fazla tedirgin olmuştu.

"Aslında, bu adam son derece normal görünüyordu," dedi Susan ona. Mattie duymasın diye fisiltıyla konuşuyordu. "Aslında yakışıklıydı; uzun boylu, koyu renk saçlı. Otuzlarında sonrasında olduğunu söyleyebilirim, ayrıca güzel de gi-yinmişti. Fazla samimi ve ısrarcı olmasaydı gururum dahi okşanabilirdi."

"Sana adını ya da nereli olduğunu söyledi mi? Polise verebileceğim herhangi bir ipucu var mı?"

"Hayır, kendiyle ilgili hiçbir şey söylemedi." Şarabın-dan bir yudum aldı. "Ama dinle, polisi bu işe karıştırmak konusunda emin değilim, Allen. Yani, bu adam gerçekten yanlış bir şey yapmadı. O..."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sözünü kesti Allen .

“Adam seni Cullen'a kadar takip etmiş ve sonra lastiğin patlamış; hem de yepyeni lastikler. Ne zaman aldık onları, üç ay oldu mu? Bu hoşuma gitmiyor, hem de hiç.” Maşayla izgaradaki tavukgögüslerini çevirdi. Sürekli kaşlarını çatıyor ve başını iki yana sallıyordu. “Keşke o kırmızı MINI Cooper'in plakasını almış olsaydın.”

“Üzgünüm, hiç aklıma gelmedi,” diye mırıldandı Susan. “O an tek istedigim oradan bir an önce uzaklaşmaktı.”

“Neyse, bu ürkütücü adamın peşine düşmemizi sağlayacak herhangi bir şey hatırlarsan, haberim olsun.”

“Tabii söyleyirim,” dedi ve içini çekti. “Biliyorsun, ona ben yüz vermedim; düşündüğün buysa.”

Allen, “Bu aklıma bile gelmedi,” diye cevap verdi.

“*Bana* kızmış gibi davranıştısun.” Kadephini alıp verandanın uç kısmına doğru yürüdü.

“Sana kızgın değilim,” diye cevap verdi sessizce. “Sadecə olabilecekleri düşünüp sinirleniyorum.”

Susan hiçbir şey demedi. Ayı ve yıldızları izledi; şehrin ışıklarından uzaktayken ne kadar da parlak görünüyorlardı. Beyaz ve gümüş rengi ışıklar koya yansıyordu ve tekne suyun üzerinde hafifçe sallanıyordu. Susan küpeşteye yaslanınca çitirdadığını duydı.

Üst kısmından tutup salladı. Yine çitirdadı ve üst çubukların birleştiği köşede bir boşluk olduğunu gördü. “Mattie'nin burada yalnız oynamasına izin vermesek iyi olur,” dedi. “Güvenli değil. Kopacak gibi duruyor.”

“Bir şey olmaz, bebeğim,” dedi Allen barbeküye odak-

lanarak. "Küpeştenin sağlam olduğundan eminim. Kaldı ki aşağısı sadece altmış santim. Kanepeden düşse bile bundan daha kötü olur."

"Neyse, yine de burada tek başına oynamasını istemiyorum," diye ısrar etti.

"Evet, tatlım, sen nasıl istersen, tatlım," diye cevap verdi Truman Capote gibi yumuşak bir ses tonuyla.

Susan gözlerini devirip eve girdi. "Tanrım, kılıbık koca gibi davranışından nefret ediyorum."

Yine aynı ses tonuyla, "Peki, hayatım," dedi. "Yemek beş dakikaya hazır, canımın içi."

Susan tel kapıyı arkasından kapatırken onun arkasından güldüğünü duyabiliyordu. Çocuğun güvenliği söz konusuyken bunu hiç de komik bulmamıştı.

Son günlerde Allen'a fazla yüklediğini fark etti. Ona ilk tanışıkları zamanki kadar âşık değildi. Belki de şu an ihtiyacı olan buydu. Ona tam anlamıyla âşık olmazsa, kalbi de kırılmazdı.

Susan yemek masasını hazırladı ve güzel günler görmüş ekoseli masa örtüsünü serip, beyaz tabakları koyduktan sonra yanlarında paslanmaz çelik takımları yerleştirdi. Buradaki "sefillikleri" bu şekildeydi. Rosie'nin tuvaletinde karşılaştığı genç adam burası konusunda haklıydı. Çok güzeldi.

Pişen patates köftelerinin kokusunu alabiliyordu; beş dakikaları daha vardı. Bundan on sekiz ay önce yaptığı patates köftesi güvecini hatırladı. Muhtemelen onu bir daha asla yapmayacaktı.

Walt ve o bir partiye davetliydi.

Patates köftesi güveci Susan'ın, Connie ve Jim O'Mara'nın Dört Temmuz kutlaması için yaptığı "basit yemek"ti. Walt'un üniversiteden arkadaşları olan davetliler, barbeküde sosis ve hamburger yapıyorlardı. Connie, misafirlerinden gelirken pikniğe uyabilecek, zahmetsiz birer yan yemek ya da tatlı getirmelerini rica etmişti. Connie telefonda Susan'la konuşurken kendisinin Ritz krakerlerden uyduruk elmalı pay yapacağımı söylemişti. Başka bir misafir de jöleli meyve salatası yapacaktı.

Susan, "Melissa Beale de Seven-Up keki getirecekmiş; o da neyse artık," dedi. Bir yandan hâlâ sıcak olan çamaşırıları katlıyor, bir yandan da işten gelip banyo yaptıktan sonra kurulanan Walt'la konuşuyordu. Açık banyo kapısından dışarı buhar çıkıyordu. Akşam yemeği ocaktaydı ve çocukların oturma odasında televizyon karşısındaydı. Susan televizyonun sesini duyabiliyordu. "Neyse, Connie'ye orada olacağımızı söyledidim."

"Gerçekten de gitmek istemiyorum," diye söylendi Walt banyodan. "Arayıp iptal edemez misin?"

"Ama neden?" diye sordu Susan elindeki yastık kılıfını katlarken. "İstersin sanmıştım. Hepsi senin üniversiteden arkadaşların..."

O'Mara Ailesi kısa süre önce Capitol Hill'de lüks bir ev almıştı. Muhteşem bir Puget Sound ve havai fişek manzaları vardı. Çocuklar da davetliydi. Connie yetişkinler ve büyük çocuklar havai fişeklerin tadını çıkarırken, küçüklere

oturma odasında uykudan önce kitap okusun ve onlarla ilgi-lensin diye bir dadı tutmuştu. Susan bunun muhteşem olacağını düşünmüştü. İki yaşındaki Mattie'ye bakacak biri ola-caktı ve bu sene sekiz yaşına geldiği için Michael da onlarla birlikte havai fişekleri izlemek isteyecekti. İdeal bir kutla-maydı. Üstelik patates köfteli güveç dışında da yemek yap-ması gerekmeyecekti.

“İptal etmeyi tercih ederim,” dedi Walt içini çekerek. Beline sarılı havluya banyodan çıktığında, kulak temizleme çubuğuyla kulağını temizliyordu.

Susan, onun şifoniyerin üzerindeki aynadan kendisine kaçamak bakışlar attığını fark etti ve ters giden bir şeyler ol-dağunu anladı. Onun tişörtlerinden birini katlarken bırakıp yatağa fırlattı. “Neler oluyor?”

“Hiçbir şey,” dedi. “Sadece Dört Temmuz’da partiye git-mek istemiyorum. Trafik her seferinde berbat oluyor. Bir de park sorunu...” Çamaşır çekmecesindeki boxer yiğinından bir tane alarak belindeki havluyu attı ve onu giydi. Sürekli gözlerini ondan kaçırıyordu. “Gereksiz telaş. Gitmemeyi ter-cih ediyorum...”

Susan kollarını bağlayıp ona baktı. “Bir şey olmuş, gö-rebiliyorum. Yüzüme bile bakmıyorsun. Daha önce hiçbir partiyi reddettiğini görmedim. Tekrar ediyorum, neler olu-yor?”

Derin bir iç çektiği sonra oda boyunca yürüyerek yatak odasının kapısını kapattı. Bir süre bir eli kapı kolunda, iç çamaşırıyla orada bekledi. Yere baktı. “Melissa Beale,”

dedi kaşlarını çatarak. “Onu görmesem daha iyi.”

“Neden?” diye sordu Susan hafifçe gülümseyerek. “Seven-Up keki sevmiyor musun?”

Hâlâ yere bakıyordu ve Susan da ondan bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Melissa’yı Walt’un üniversite arkadaşlarıyla yaptıkları buluşmalardan tanıyordu. Melissa ufak tefek, güzel, kızıl saçlı ve taş gibi vücutu olan bir kadındı. Yoga dersi veriyordu ve sırtında dövmesi vardı (Walt’un eski üniversite grubu, geçen yıl bir havuz partisi vermişti). Jason adında kendinden küçük, göğüs ucunda piercing bulunan bir erkek arkadaşı vardı. Susan uzun zaman önce Walt’a Melissa’yla üniversitedeyken aralarında bir şey olup olmadığını sormuş, Walt da hayır diye cevap vermişti.

“Ondan uzak durmaya çalışıyorum, çünkü beni ofisten arayıp e-posta atıp duruyor,” dedi Walt sonunda.

Susan yatağın kenarına oturdu. “Peki, bunu neden yapıyor?”

“O ve Jason ayrıldı,” diye açıkladı Walt. “İki hafta önce ofise geldi; öğle yemeğinden hemen önce. Sinsice yaklaştı. Kendini dinleyecek, anlayışlı birini istedigini söyledi. Öğle yemeğinde biraz içki içti ve benden kendisini eve bırakmamı istedi. Huzursuz oldum çünkü restoranda benimle açık açık flört etti. Yine de onun arabasını aldık çünkü kaza filan yapmasını istemedim...”

“Hep iyilik temsili olmuşsundur zaten,” dedi Susan sessizce. Bu olayın gidişatını hiç beğenmemiştir. Bu Walt de-

ğıldı. Kahkahalara boğulup birden bunun şaka –hem de çok, çok aptalca bir şaka– olduğunu söylemesini bekledi. Oysa hâlâ kapının yanında iç çamaşırıyla duruyor ve yere bakıyordu.

“Wallingford’da evinin önüne park ettim ve taksi çağırmak için beni içeri davet etti.” Walt sonunda başını kaldırıp ona baktı. “Ama ben teşekkür edip reddettim. Ona arabanın anahtarlarını verdim ve tam arabadan inecektim ki, beni öptü.”

“Dudaklarından mı?”

Asık suratla başını salladı.

“Sen de onu öptün mü?”

“Sadece beş saniye,” diye fısıldadı. “Sonra kendimi çekerek arabadan indim.”

Şaşkına dönen Susan ona baktı. “Ama onu öptün,” diye söyledi.

“Üzgünüm, hayatım.” Başını iki yana salladı. “Ona mutlu bir evliliğim olduğunu ve seni çok sevdiğim, bunun bir daha asla yaşanmayacağımı söyledi. Sonra da bunu şakaya vurmaya çalıştım çünkü berbat bir durumdu ve oradan bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu...”

Melissa’ya ilgi duymadığını söyleyip durdu. Onu öpmek istememişti, o an “birdenbire oluvermişti”, ona bunu anlatmadığı için üzgündü ama kendi için hiçbir anlam ifade etmeyen bir şey için onun canını sıkmak istememişti. Fakat sorun, Melissa’nın ertesi gün onu ofisinden arayıp özür dilemiş olmasiydı. Sonra da ne kadar üzgün olduğunu göster-

mek için onu öğle yemeğine çıkarmak istemişti. Ona nازىك، “Hayır, teşekkürler, bu iyi bir fikir değil,” demişti. Ancak Melissa kolay pes etmiyordu. Sarmıştı. O lanet Dört Temmuz partisine gitmek istememesinin sebebi de buydu.

Susan oturduğu yerde gittikçe daha da öfkeleniyordu. O kadını öptüğüne hâlâ inanamıyordu. Üstelik de beş saniye boyunca. Walt inkâr etse de daha uzun sürmüş olabilirdi. Acaba bu partiye davet edilmemiş olsalardı, bundan bahsedecek miydi?

Sonunda ayağa kalkarak alçak sesle, “Buradan çıkmam lazım, yalnız kalmam lazım,” dedi. “Çocuklara yemeklerini sen verirsin. Nereye gittiğim konusunda da uydur bir şeyler. Michael'a matematik ödevinde yardım edecekime söz vermiştim. Şimdi onu da senin yapman gereklidir. Ne zaman dönerim, bilmiyorum...”

“Bekle Sue, lütfen,” dedi ona doğru gelip.

Başını iki yana salladı. “Önümden çekil,” dedi hızla yanından geçip kapıya doğru ilerlerken. “Yalnız kalmam gereklidir. Sana ya da başka bir şeye vurmadan bu evden çıkmalıyım.”

Ardından bir hissîmla yatak odasından çıktı. Çocuklar onun çıktığını görmesin diye mutfak kapısından çömelerek çıktı. Lakeview Mezarlığı'nın yakınındaki, On Beş Numaralı Yol'daki manzaraya gitti. Küçük parkın içinde banklar vardı, ayrıca panoramik olarak Husky Stadyumu'nu, Washington Gölü'ünü ve Bellvue'yu görüyordu. Parkın hemen altında ağaçlıklı bir geçit vardı. Burası Ana Kuzusu hengâmesi süresince Michael'ı getirmekten kaçındığı uzak noktalardan biriydi.

Ancak Susan o gece orada üç saat oturdu. Sakinleşmeye çalıştı. Walt'u affetmek kolay değildi, ama affedecekti. O Dört Temmuz partisine gitmek de onun için son derece rahatsız edici olacaktı.

Yine de gideceklerdi; Walt, çocuklar ve kendisi. Bunu kaldırabilirdi.

Susan, Dört Temmuz günü partiye giderken güveç tenceresini dizlerinin üzerine koyup, ayaklarının yanındaki iki tane altılı Redhook India birasını tekmelememeye çalıştı. Walt'la aralarını iyice düzeltmiş olmalarına rağmen, Walt tüm gün te dirgin ve huzursuzdu. Üniversite arkadaşlarının ve tabii Melissa'nın da katılacağı bu partiye gidiyor olmalarının bir ceza olduğunu hemen anlamıştı. Öyleydi de. Michael'a Mattie'yle dalga geçmemesini söylemek için bağırması dışında, yol boyunca tek kelime etmemiştir. Susan da konuşmamıştı.

O'Mara ailesinin gözleri Melissa'yı aradı, ama kızıl saçlı, güzel yoga hocası otuz küsür davetlinin arasında yoktu. Evin oturma odasının ön kısmında büyük bir veranda vardı ve Jim barbeküy orada yapıyordu. Sadece ikinci katta olmalarına rağmen, tepenin üzerinde oldukları için en az dörüncü katta gibiydiler. Ağaçların üzerinden ufuktaki Space Needle'a bakıyorlardı. Başka bir partiden yükselen havai fişekler kararmakta olan gökyüzünde patladı.

Walt elinde kola varken bir de bira açtı ve gelenleri izledi. Zil üç kez çaldıktan ve üç çift daha içeri girdikten sonra Melissa göründü. Bağımsızlık Günü için seçtiği şüphe götürmeyen ve üzerine yapışan, mavi-beyaz çizgili, ince askılı bir

elbise giymiş, kırmızı bir kemer takmıştı. Elinde Tupperware'in kek kaplarına koyduğu o aptal Seven-Up keki vardı. Keki bırakmak için mutfağa doğru giderken Susan'a gülümseyip el salladı. *Merhaba şu an konuşacak vaktim yok*, demekti bu. Oysa Susan dakikalar sonra, onun verandada Walt'a sarıldığını, onu yanağından öptüğünü ve kulağına bir şey fısıldadığını gördü.

Akşam yemeği sırasında Walt, Susan'a, "Beni neden aramadın?" ve "Gerçekten de konuşmamız lazım, yakışıklı," dediğini söylemişti.

"Sana yakışıklı diye mi hitap etti?" dedi Susan fisiltıyla. "Çocuklar ve ben odanın diğer tarafındayken seninle flört mü etti?"

Susan, misafir odasının kapısına yakın bir yerde tek başına duran Melissa'ya yaklaşmak için tatlı olarak o korkunç Seven-Up kekinin (çocuklar bile beğenmemiştir) servis edilmesini bekledi. Kırmızı şarabını yudumluyordu. "Melissa, sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Neden olmasın, Susan?" dedi kocaman, sahte bir gülümsemeyle. "Bütün gece seninle konuşma fırsatım olmadı. Çok az yedim ama güvecin muhteşem olmuş!"

"Teşekkür ederim." Susan misafir odasının kapısını açarak yatağı gösterdi. Güzel, kumral bir genç kız, kucağında bir kitapla yataktak oturuyordu. Kızın bir yanında iki tane çocuk oturuyordu, diğer tarafına da Mattie kıvrılıp yatmıştı. Uyumak üzereydi. "Oğullarımı görme şansın olmamıştır," diye fısıldadı Susan. "Bu uyuklayan ikilarındaki oğlumuz Matthew..."

“Ay, ne kadar tatlı,” dedi Melissa.

“Öyle, değil mi?” diye cevap verdi Susan sessizce kapıyı kapatırken. Verandadaki Michael’ı gösterirken küçük çocuk elindeki maytapla ona doğru dönüp gülümsedi. “Bu da sekiz yaşındaki oğlumuz Michael. Babasına benziyor, değil mi?”

“Kesinlikle,” diyerek ona katıldı Melissa. “Kirpiklerine bak. Gerçekten de çok can yakacak.”

“Can yaktıktan bahsetmişken...” dedi Melissa’yi oturma odasının köşesine doğru çekti. “Çocuklarımı gördüğün ve benimle de biraz konuştuğuna göre, umarım ne söyleyeceğimi anlamışındır, Melissa. Bir kez daha kocamın yanına yaklaşır ya da onu aramaya kalkarsan karşısında beni bulursun. Eminim iki kolun kırıkken yoga dersi vermek çok zor olacaktır.”

Melissa şaşkınlıkla karışık bir kahkaha attı. Fakat sonra Susan’ın gözlerindeki ciddiyeti görmüş olacak ki, gülümsemişi aniden yüzünden silindi.

“Anladın mı?” diye fisıldadı Susan. “Neler olduğunu biliyorum. Walt bana her şeyi anlattı. Sana bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Ondan uzak dur.”

Melissa ona bakarak başını salladı. “Pekâlâ,” dedi. Şarabın kalanını mideye indirirken elleri titriyordu. Gözlerini Susan’dan kaçırdı. “Ben... ben gerçekten de üzgünüm...”

“Ben de üzgünüm,” dedi Susan sakince. “Zor zamanlardan geçtiğin için de üzülüyorum. Umarım kısa zamanda bununla baş etmek için başka bir yol bulursun.”

Susan hafifçe onun koluna dokunduktan sonra Walt, Michael ve maytap sallayan diğerlerine katılmak için veranda çıktı. Walt tedirgin gözlerle onu izliyordu. Sakinleşmek için en az üç bira içmişti. Susan tam sayısından emin değildi ama Walt acı hissetmiyordu. “Her şey yolunda mı, aşkım?” diye sordu. Her çakırkeyif oluşunda olduğu gibi, sahte İngiliz aksanına kaymak üzereydi. Susan onun araba kullanamayacak kadar içkili olduğunu böyle anlıyordu. Kelimeleri yuvarlamıyor, saçmalamıyor ya da sesini yükseltmiyordu, sadece İngiliz aksanına kayıyordu. Ayrıca bu şimdiye dek duyduğu en kötü İngiliz aksanydı. Üniversite arkadaşları buna alışıktı ve Susan gibi onlar da, bu aksan devreye girince onun içmeyi bırakması gerektiğini biliyordu.

“Her şey harika,” dedi bir kolunu ona dolarken. “Şimdi bakma ama sanırım Melissa gitmek için izin istiyor şu an.”

Kızıl saçlı gerçekten de kolunun altında boş Tupperware kabıyla ev sahipleriyle konuşarak kapıya doğru ilerliyordu. Omzunun üzerinden ikisine baktı. Susan sadece gülümsedi ve başını salladı.

Walt, “Affedildim mi artık?” diye fisıldadı.

Susan sadece başını salladı.

O berbat İngiliz aksanıyla, “Bu akşam bir anlaşma seksi yapma şansımız var mı o zaman?” diye sordu.

“Şansını zorlama, *Nigel*,” diye fisıldadı. “Bu arada dönerken ben kullanıyorum. İtiraz istemiyorum.”

“Siz nasıl isterseniz, hanımfendi.” Onu yanağından öptü.

Susan elindeki maytapla eğlenen Michael'a ve arkasın-

daki karanlık şehir siluetine baktı. Balkondan ona ve Walt'a gülümsemi. Tatlı oğlu o kadar güzel görünüyordu ki.

Sonra bir çatırdama sesi duyuldu. Susan havai fişek sesi sandı ama ses çok yakından, hemen altlarından geliyor gibiydi. Herkes gökyüzünde bir şey görmeyi bekliyordu.

Sonra tekrar çatırdadı. Susan bunun bir kırılma sesi olduğunu anladı. Verandanın tabanı sallanıp çatırdamaya devam etti.

“Aman Tanrım,” dedi panik halinde.

İnsanlar çığlık atmaya başlayıp sallanan verandanın karışmaya çalıştılar ama artık çok geçti. Gök gürültüsü gibi bir çatırdama daha geldi.

Susan verandanın diğer ucunda Michael'ı gördü. “Anne! Baba!” diye bağırdı onlara doğru uzanırken.

Walt'un yanından ayrılip uzaktaki oğluna ulaşmaya çalıştı. Sonra birdenbire ayağının altındaki ahşap zemin kırılıverdi.

Düşüyordu. Tutunmaya çalışırken etrafında tek duyduğu o korkunç çığlıklar oldu. Kolları ve bacakları boşlukta sallanıyordu. O kadar çaresiz hissediyordu ki, sona geldiğini anlamıştı.

Daha sonra komşu evlerden birinin sakini, insanların, ahşap direklerin ve beton zeminim olduğu gibi aşağı indiğini söylemişti. İnsanların bir kısmı O'Mara ailesinin evinin altındaki balkondan fırlamıştı. Diğerleri de olduğu gibi yere düşmüştü.

Susan'ın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sert bir şeye

çaptığını hatırlıyordu. Sonra da acıdan ve şoktan bayılmış olmamıştı. Bir ya da iki dakikadan fazla sürmüş olamazdı.

Bilinci yerine gelirken hâlâ nerede olduğunu bilmiyordu. Görüşü bulanık ama molozların üzerinde yattığını fark etti. Doğrulmaya çalıştı. Fakat kolumnun üzerine düşen ağır bir ahşap direk onu olduğu yere çivilemişti.

Kazazedelerin hepsi, tepenin yamacından henüz tamamlanmamış bir bahçeye düşmüştü; toprak yığınları, yeni ekilmiş çalı ve ağaççıklar vardı. Ev sahipleri, havai fişekleri daha iyi görebilmek için dışarının ışığını kapatmıştı ve binanın altı kapananlıktı. Etrafi toz ve duman bulutu kaplamıştı. Tozlar Susan'ın gözlerine dolmuştu ve her nefes alışında toz tadı alıyordu. Her taraftan acı içinde çığlıklar ve iniltiler duyuyordu. Bir çocuk annesine sesleniyordu ama bu Michael değildi.

Susan tekrar doğrulmaya çalışsa da tüm vücudu ağrıyordu ve ne kadar da çabalasa sol kolunu hareket ettiremiyordu. Eli bir yere sıkışmıştı. Kolumnun kırılmış olduğundan emindi. Çaresizce Walt ve Michael'a seslendi.

Tozlar dağılınca parçalanmış betonun, kırık tahtaların ve tozların üzerinde dağılmış diğer insanları gördü. Bir kısmı hareket ediyordu; diğerleri de tamamen hareketsizdi. Onların arasında Walt ve Michael'i göremedi. Bir yanı iyi olmalarını diliyordu. Onlara seslenmeye devam etti ama sesi yardım için bağırınlarinkine karıştı.

Sonunda, molozun üzerinde ona doğru tırmanan birinin siluetini gördü. Bu iyi adamın yüzüne iyice bakamadı, ancak adam ağır birkaç kırık tahtayı kaldırdı ve Susan böylelikle

kolunu hareket ettirebildi. Ön kolundaki on beş santimlik kesikten kan akıyordu. Acısı dayanılacak gibi değildi. Yine de adama teşekkür edip durdu. Adam onun ayağa kalkmasına yardım ederken, "Walt ya da Michael Blanchette'i gördünüz mü?" diye sordu. "İyiler mi?"

Adam başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ben partide değildim. Komşuyum..."

Susan yıkıntıların üzerinde sendeleyerek çaresizce kocasını ve oğlunu aradı. Güçlükle yürüyordu. Kimi görse yardım etmeye çalıştı; sol kolunu kullanmadan ne kadar oluyorsa. Harborview'in acil servisinde çalıştığı günlerde öğrendiği her şey aklına geliyordu. İnsanların yaralarına bakmaya ve hareket ettirilip ettirilemeyeceklerini anlamaya çalıştı. Birinden bandaj yapmak için kumaş, kırıklara kymak için de buz getirmesini istedi. Partide iki tane buz kovası olduğunu hatırlamıştı. Partiden ve civar evlerden birçok insan yardıma koşmuştu. Susan onların da bu iyilik yapmaya koşanlardan biri olduğunu umarak Michael ve Walt'u aramaya devam etti.

Ambulanslar, polis arabaları ve iki itfaiye arabası geldi. Fakat sitenin yarım blok ötesine park etmişlerdi. Evin arkasına ulaşmak için kullanabilecekleri tek yol taş bir patikaydı. Bütün bu acil durum araçlarının yaydığı ışık o alanı parlak bir kırmızıya boyamıştı. Sağlık görevlileri ve itfaiyeciler tepeden aşağı doğru inerken Susan birinin kendisine sesleniğini duydular.

Tepe nin aşağıından bir adamın kendisine el salladığını

gördü. Moloz ve tahta yiğinin üzerine çıktı. Susan hiç insan görmüyordu ama orada olduklarını biliyordu. Molozların üzerinde yürümeye çalıştı. Tozla kaplı yüzünden yaşlar süzülmeye başladı. Yaklaşıkça Jim O'Mara'nın Michael'ın ezilmiş ve kemikleri kırlımsız bedeninin başında durduğunu gördü. Jim başını iki yana sallıyordu. Gözleri yaşlıydı.

Susan kendini yere atıp sağlam koluya onu kucağına doğru çekti. Onun ölmüş olduğuna inanmak istemiyordu. Bilegini tutup onu sarsmaya başladı ama nabızı atmıyordu.

Üzerlerinde bir havai fişek patladı ve her yeri rengârenk boyadı. Susan bir an için başına kaldırdı.

Jim O'Mara'nın, "Walt da burada," dediğini duydu. "Bilinci kapalı. Hâlâ... hâlâ nefes alıyor."

Walt'un bilinci bir daha açılmadı.

Ciddi kafa travmasına bağlı iç kanama geçirmiştir. Onu Harborview Tıp Merkezi'ne kaldırdılar ve yirmi dört saat sonra da öldü. Susan yanına başındaydı.

Daha sonra evin tasarımcı ve müteahhitlerine davalar açılınca, Susan uzlaşturma yoluna gidilmeye çalışıldığıyla ilgili duyduklarını hatırladı. Seattle şehir merkezindeki ofis binasının yirmi altıncı katındaki toplantı odasında, cilalı bir ceviz masaya oturdu. Üç parçalı lacivert bir takım elbise giymiş bitirim bir avukatın kendisine binanın nasıl mevzuata uygun yapıldığına dair anlattığı şeyleri dinledi. Böyle bir felaketin yaşanma olasılığından bahsedip duruyordu. Bir buçuk milyonda bir olduğunu söylemişti.

İhtimalin düşüklüğüne rağmen bu yaşanmıştı.

Michael olay yerinde ölen üç kişiden biriydi. Walt da dördüncü olmuştu. Partiye gelenlerden, aralarında Susan'ın da bulunduğu dokuz kişi ciddi şekilde yaralanmıştı. Düşmeden kaynaklanan yaralanmanın ciddiyetini başta anlamamıştı. İki kırık kaburga, bir burkulmuş ayak bileği ve çok sayıda kesik ve ezilmeyle olay yerinde dolaşmıştı. Sol kolu üç yerinden kırılmıştı ve kesikten o kadar çok kan akıyordu ki, Walt'la birlikte ambulansa bindiğinde kendinden geçmişti.

Hastanenin acil servisine geldiğinde bir rüyadan uyanmış gibi oldu. Bir an tekrar Michael'ı aramaya başladı.

Ambulanstayken Walt'un bilincinin açılmayacağını ve Michael'ın olduğunu biliyordu. Matthew'i sormuştu. Ona küçük oğlunun iyi olduğunu söylemişlerdi. Veranda yıkıldığında, evin misafir odasında, diğer üç çocukla beraber güvendeydi.

Fakat acil serviste bilinci geri geldiğinde, Susan kendisini Mattie'nin de öldüğüne ikna etmeye çalışıyordu. Arkadaşları Jim ve Barbara Church'ün Mattie'yi bu geceliğine yanlarına aldıklarını söylediklerinde bunun olduğunu düşünmüştü. Church çiftinin evini arayıp da Barbara yorgun ve şaşkına dönmuş Mattie'yi telefona verinceye kadar ikna olmamıştı.

Mattie olmasaydı, paramparça olurdu. Onun için cesur olmalı ve hayatına devam etmeliydi. Oysa bu, onun Walt ve Michael'ı düşünüp kontrolsüz şekilde ağlamaya başladığı anlara engel değildi. Şükür ki bu ağlama krizleri çoğulukla yalnızken oluyordu (araba kullanırken ya da gece yataktı. Fakat bazen de olmadık yerlerde başına geliyordu). Marketin

kasasında, ögle arasında sandviçide ya da Doktor Chang'ın ofisinde. Bazen radyoda bir şarkı çaldığında ya da genç bir baba ve oğlunu gördüğünde musluklar açılıveriyordu.

Bu berbat, boş, içler acısı dönemin Allen hayatına girer girmez sona ereceğini düşünmek onun aptallığıydı. Allen onun hâlâ bu anları yaşadığını bilmiyordu. Walt'a dair pek bir şey sormamıştı ve ona sîrf bu sebepten bile minnettardı.

Kaza neredeyse iki yıl önce olmuştu ama Mattie'yi de kaybedeceği korkusunu üzerinden bir türlü atamıyordu. Oğlu konusunda aşırı korumacı davranışını, sebebi buydu.

Susan mutfak lavabosunda kâğıt havluya burnunu temizleyip gözyaşlarını sildi. Sonra da yüzüne biraz soğuk su çarptı.

İçini çekerek fırından patates köftelerini ve Fransız ekmeklerini çıkarıp ocağın üzerine bıraktı. Ardından da camlı odaya gidip Mattie'nin yanına oturarak saçını okşadı. "Yemek yerken WALL-E'yi durdurmamız gereklidir," dedikten sonra, "Hadi, git ellerini yıka, olur mu?" diye ekledi.

Elinde Woody'yle ve kocaman gözlerle ekrana bakan Matthew cevap vermedi.

"Haydi, Mattie," diyen Susan bir yandan da uzaktan kumandalayı arıyordu. "Gidip..."

Dışarıdan gelen çekic sesiyle sustu. Ayağa kalkıp tel kapıya yönelerken verandaya baktı. Gazlı ızgaranın yanındaki masanın üzerindeki pişmiş tavukların olduğu tabak üstü folyoyla kapanmış şekilde duruyor, folyo gecenin hafif rüzgârında yavaş yavaş sallanıyordu.

Allen'ın verandanın köşesinde, elinde bir çekiçle çömelmiş olduğunu gördü. Ağzında bir tane de yedek çivi vardı. Gevşemiş küpeşteyi tamir ediyordu.

Belli ki onu izlediğinin farkında bile değildi. Allen arada bir çakmayı bırakıp kendilerini çevreleyen ormana baktı. Susan onu, Mount Vernon'daki Arby's'den buraya kadar takip eden adama baktığını düşündü. Belki o da aşırı korumacı davranıştı ama Susan bunu hiç umursamadı.

Kendi kendine, Allen'ın, olmayacak şeyler olur diye onları güvende tutmak için elinden geleni yapmaktan başka bir şeyle uğraşmadığını söyledi.

4

“Tek istediğiniz beni çıplak görmek,” dedi Moira Dancey.

Jordan Prewitt ve Leo Forester koltuk altlarına sıkıştırdıkları rulo halindeki banyo havlularıyla mutfak kapısına dikilmiş duruyorlardı. Jordan’ın elinde bir el feneri vardı. Hava çoktan kararmış ve serinlemeye başlamıştı; ikisi de sokak kıyafetlerinin üzerine mont giymişti. Ancak ormanda yürüyüse çıkış bir sıcak su kaynağı bulur da içine otururlar diye de hazırlıklılardı.

Leo ona bakıp gözlerini devirirken başına iki yana salayıp, “Kendini bir şey sanma,” dedi. “Seni çıplak görmek istemiyorum. Jordan’ı çıplak görmek istiyorum. Sana sadece bize göz kulak ol diye ihtiyacımız var; işler *Brokeback Dağı*’na varmasın diye.”

Jordan omzunu Leo’nunkini vurarak, “Keşke,” dedi.

Bu sarışın, yakışıklı lakros oyuncusu ve en yakın arkadaşı olan çelimsiz çocuk tuhaf bir ikili oluyordu ama altı yıl dir yakın arkadaşlardı. “Düşünunce çok tuhaf,” demişti Leo, Seattle’dan buraya arabayla gelirken. “Jordan ve ben birbi-

rimizi prostatımıza kadar tanıyoruz. Bu, genital bölgedeki tüylerden de önce gelir.”

“Hâlâ Leo’nunkiler çıksın diye bekliyoruz,” deyip güldü Jordan gözlerini yoldan ayırmadan.

“Dur, dur, lütfen,” dedi Leo ruhsuz bir ses tonuyla. “Yanlarım ağriyor. Histeriksin. Sanırım güllerken dalağım patladı.”

Honda Civic’in arka koltuğunda tek başına oturan Moira, ikisinin yanında kendini biraz dışlanmış hissetmişti. O, Leo’nun arkadaşıydı. O ve Jordan, Garfield Lisesi’nde beraber okumuşlardı, sonra Moira her kızın gittiği Katolik okullarından Holy Names Akademi’ye girmiştir. Bir yıl önce onun annesi ve Leo’nun annesi ikisini Sadie Hawkins’in dansında –onların tabiriyle *Sadie Hawkins faleketi* de diyebiliriz– buluşturmuştu. Bayan Dancey bu buluşma için çok ısrarcı olmuştu çünkü Moira’nın görüştüğü erkeklerin çoğu tehlikeliydi. Bayan Dancey onlardan “serseri” diye bahsediyordu. Annesinin endişelenmesine gerek yoktu. Moira hâlâ bakireydi; tabii teknik olarak. Hiçbir erkekle o kadar ileri gitmemiştir, ancak bazen sınırlarını ve şansını zorluyordu. Arkadaşlarından biri ona “eli kulağında bakire” diyordu. Moira bu yakıştırma karşısında ne hissedeceğini bilmiyordu, ama mutlu da olmuyordu.

Aklını çelen erkeklerin aksine, Leo güvenli ve iyiydi. Babası Irak’ta hayatını kaybetmişti ve Leo hem annesine hem de evin geçimine yardım etmek için Broadmoor Estates Country Club’da masa toplayıp bulaşık yıkıyordu. Ayrıca bakımına yardım ettiği bir de küçük kız kardeşi vardı. Bir çocuk daha ne kadar iyi olabilirdi?

Moira ve Leo dansta berbat vakit geçirmişlerdi ve –kabul ettiği üzere– bunun sebebi iki saat boyunca Moira'nın ona pislik gibi davranışmış olmasıydı. Kendisini, annesinin buluşmaya zorladığı bu çocuktan hoşlanmamaya zorlamıştı. Ancak daha sonra Leo onu Deluxe Restoran'a götürüğünde ve hamburgerlerden sonra baş başa geçirdikleri süre içinde Moira onun komik, tatlı ve samimi biri olduğunu fark etti. İnsanın içini ısıtan bir sevimliliği vardı. Yine de ondan etkilenmemiştir.

Leo daha sonra ona, ilk çıktıkları gece veda öpüçüğü verrken tutkudan yoksun olduğunu söylemişti. Moira onun kendisini dudaklarından öpmesine izin vermişti, ama dudaklarını kapalı tuttuğu gibi, bir de sonunda *muah* sesi çıkarılmıştı. “Öpüşürken *muah* diye ses çıkardın. Sonja Teyzem de beni öperken böyle yapar,” demişti daha sonra ona.

Moira onu sevmiştir; ama *o şekilde* değil. Böylelikle iyi arkadaşı –Leo'nun ona karşı duyduğu *birazcık* ilgiyle beraber– oldular. Leo hep onun yanındaydı. Leo yanında olduğu sürece Moira her türlü buluşmaya, dansa ve sosyal ortama gidebiliyordu. Halihazırda başka bir çocukla görüşüyordu ama ciddi bir şey değildi.

Jordan'la dört kez buluşmuştu ve elbette hepsinde yine Leo'yla beraberlerdi. Onu yakışıklı ve seksi buluyordu fakat Leo bunu ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. O nedenle bu kibirli, hassas sporcuya olan ilgisini gizlemek için aptalca şeyle yapıyordu.

Jordan'ın kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu. Yolda gelirken o ihtiyar kadının marketinde durduklarında gördüğü kumral kadına bile, Seattle'dan buraya gelene kadar

geçen süre boyunca kendisine gösterdiğinden daha fazla ilgi göstermişti.

Prewitt ailesinin Cullen'daki evi kahverengi ahşaptan, iki katlı bir evdi, dışarıdan bakınca eski görünüyordu. Fakat içinde büyük, taştan bir şömine bulunan büyük bir oturma odası vardı. Mutfak, adı "*Baharat rafi*" olması gereken, üzerinde baharat kavanozu resimleri olan bir duvar kâğıdıyla kaplıydı; adaçayı, keklik otu, biberiye, biber ve kekik. Onunla uyumlu avokado rengindeki fırın ve buz dolabı çirkindi ama ellilerden kalma misket limonu rengindeki yemek takımını sevmişti.

Bir de bodrum katı vardı. Jordan ona evi gezdirirken Moria oraya merdivenlerin başından gözücüyla bakmıştı. İvir zıvırıla doluydu. Tur boyunca Jordan ara sıra onun koluna dokunumuştu ve Moira bundan hoşlanmıştı.

Şimdi de arka kapıda durmuş, ona içtenlikle gülümşüyordu. "İstersen, sen soyunurken, suya girinceye kadar gözlerimizi kapatırız. Bir de, dışarısı çoktan karardı, Moira. Bu deneyimi kaçırılmamalısın. O sıcak su kaynaklarına girmek için yarınlık yoldan gelenler var ve biz sadece on dakikalık yürüme mesafesindeyiz."

"Hadi, macera ruhuna ne oldu?" diye sordu Leo.

Moira bir eli mutfak bankosunda, diğer eli kalçasında, arkadaşına bakıp kaşlaarını çattı. "Kusura bakmayın ama bu bana geçen ay, striptizli poker oynatmaya çalıştığın cuma akşamını hatırlatıyor." Jordan'a döndü. "Sana anlattı mı?"

Jordan başını sallayıp kahkaha attı. "Denediği için suçlayamazsan."

"Hey, ben sadece *Celebrity Poker* oynanırsa diye poker be-

cerilerimi pekiştirmek istemiştim,” dedi Leo. “Havalara girme.”

Moira içini çekti. “Evet, gidin ve tadını çıkarın. Çıplak popomla çamurlu bir suya oturacağım diye o ürkütücü ormana dalıp boş boş dolaşmaya hiç niyetim yok. Suyun ne kadar sıcak olduğu da umurumda değil.”

“Tamam,” dedi Jordan. “Sen evde kal. Bir saatte döneriz, sonra da barbeküyü yakarım.”

Leo tel kapıyı açarken, “Evet, biz de gidip *boş boş dolaşalım*,” dedi. “Zaten onu çıplak görmeyi de istememiştim. Sen istemiş miydin?”

“Hımm, olabilir,” dedi Jordan ve dönüp ona göz kırpıldı.

Moria yüzünün kızardığını hissetti. “Aa, senin kimi sıcak su kaynağına götürüp çıplak görmek isteyeceğini biliyorum, Jordan,” dedi dalga geçerek. “O markette konuştuğun kadın. Bence onunla flört ediyordun. Yaşaça büyük kadınlar dan hoşlanıyor olmalısın. Belki de anne kompleksi ya da...”

Moira ne dediğini fark eder etmez durdu.

Jordan’ın yüzündeki gülümseme buz gibi oldu. Zorla gülümsedi.

“Hadi, gel gidelim,” dedi Leo arkadaşını kapının dışına iterek. “Sen de Jordan’ı sonra analiz edersin, Moira.”

“Görüşürüz!” diye bağırdı Moira. “Tadını çıkarın!” Leo tel kapıyı arkalarından çarpınca yerinden sıçradı. Jordan’ a anne mevzusunu açtığı açtığı için kendini tam bir moron gibi hissediyordu; hem de böylesine aptalca bir şekilde. Leo uzun zaman önce Jordan’ın annesinin o henüz sekiz yaşındayken bir trafik kazasında öldüğünü söylemişti.

“Bravo sana, Moira,” diye söylendi kendi kendine.

“Gerçekten de çok etkileyiciydin.” Alnını ovuşturarak buz dolabına yöneldi.

Arkasından tel kapının açıldığını duydu ve hemen döndü.

Leo mutfağa girerek, “Neden *annesinden* bahsettin ki?” diye fisıldadı. “Jordan ağlıyor. Onu ağlattın.”

“Ah, hayır,” dedi Moira elini kalbine götürerek. “Çok üzgünüm...”

Leo sırttı. “Sakin ol, seninle kafa buluyorum. O gayet iyi.”

Moira onun omzuna vurdu. “Pislik.”

“Ona, su almak için geri doneceğimi söylediğim.” Leo buz dolabını açarak Smart marka bir şişe su aldı. Durdu ve Moira’nın gözlerine baktı. “Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu.

“Hoşlandığın çocukların yanında sürekli sıvri dilli oluyorsun ya da aptalca şeyler söylüyorsun,” diye açıkladı Leo. “Az önce ona söylediğin şey de çok aptalcaydı. Meraklanma, o takılmaz böyle şeylere. Farkında bile değil ama ben anladım. Onun için geri geldim. Burada kendinle kavga ettiğini biliyordum çünkü.” Mutfak kapısına yönelp duraksadı. “Ee.. Jordan’dan hoşlanıyor musun? Yani, onu *sevmeni* isterim tabii, ama ona karşı *ilgi* duyuyor musun?”

Huzursuz şekilde omuzlarını silkti. “Bence hoş biri, hepsi bu.” Moira şayet evet deseydi bunun Leo’yu öldürecekini biliyordu.

Ona yan yan baktı. “Geldiğin için üzgün müsun?”

“Elbette ki hayır, burası çok eğlenceli.” Zorla gülümseyip Leo’nun koluna dokundu. “Siz şu sıcak su kaynağı işini

halledin. Ben de eşyalarımı boşaltayım, sonra da belki *medeni* bir duş alırım.”

Leo ona yan yan gülümsedi. “Birazdan görüşürüz, Moira.” Dışarı çıkarken tel kapıyı arkasından kapattı.

Moira kapıya doğru yürüyüp tel kapıdan dışarıya baktı. Yan tarafta küçük bir bahçe ile üzerinde barbekü, piknik masası ve iki bank bulunan taş döşenmiş bir avlu vardı. Altında da tahtalar vardı. Leo ve Jordan’ın ağaçların arasında kayboluşunu izledi; sıcak su kaynağına giden yol buydu belli ki.

İlk ağaç sırasını geçer geçmez karanlıkta gözden kayboldular.

Adam evin yanındaki çalıların arkasında, iki genç adamın kollarının altına sıkıştırdıkları banyo havlularıyla ormana doğru yürüdüğünü gördü. Sonra da mutfak penceresinden kızı doğru baktı. Uzun boylu, zarif ve kısapçı saçlı bir kızdı. O dar kot pantolon ve uzun kollu beyaz tişörtle cezpedici görünüyordu. Paralı, kitap okuyan ve okulda hep A alan birine benziyordu.

Onun ayarında bir kız aniden ortadan kaybolursa yaşanacak toplumsal velveleyi hayal etti. Bu ince yapısıyla, etine dolgun Wendy ve erkekisi Monica’nın ardından radikal bir değişim olacaktı. Ayrıca onlardan daha genç ve daha güzeldi. Belki onu bir süre öldürmeden bile tutabilirdi; Susan’la işi bittikten sonra eğlencelik olsun diye.

Onu mutfak kapısından profilden izlerken, ne yaptığıne biliyor mu diye merak etti. Çok bilinçsiz gibiyoğdi. Transa geç-

miş gibi, elini boynunda, tişörtünde ve göğüslerinde dolaşıtıyordu. *Tomurcuklanan ergen cinselliği*, diye düşündü duşaklarını yalayarak.

Ancak biraz daha –çocuklar iyice ormanın içine girene kadar– beklemesi gerekiyordu. Sonra hamlesini yapacaktı. Daha çok az gitmişlerdi.

Onların kızın çığlıklarını duymalarını istemiyordu.

Moria içini çekerek tel kapıdan uzaklaştı. Buzdolabından bir şişe su alıp üst kata çıktı. Çocuklar ona ebeveyn yatak odasını ayırmıştı; eğik tavanı, dört direkli büyük yatağı ve göbekli sobasıyla çok sevimliydi. Büyük penceresi ormana ve evin girişine bakıyordu. Jordan ve Leo japon şilteli çatı katını paylaşacaktı. Onların da penceresi vardı ama daha çok gemi kamaralarındaki yuvarlak delikler gibiydi. Moria daha iyi konaklama koşullarında olduğu için kendini biraz suçlu hissediyordu ancak Jordan ve Leo ısrar etmişti.

Yatak odasını geçerek onların yatacağı odaya doğru gitti. Jordan gün içinde giydiği siyah tişörtü değiştirmiştir. Şimdi ise o tişört çatı katının parmaklığında asılıydi. Moira onu oradan almadan duramadı. Üzerinde kokusu vardı; baharatlı parfümyle karışık bir koku. Tişörtü yüzüne dayayıp kokuyu içine çekti.

“Tanrıım, bu da ne,” diye mırıldandı. Moira uzun kollu tişörtünü ve sutyenini çıkardı, sonra da Jordan’ın tişörtünü giydi. Çıplak teni bu ince, yumuşak materyale değişiyordu. Bütün vücutu ürperirken kot pantolonunun fermuarını açtı.

Üzerinde sadece tişörtü kalsın istiyordu.

O an dışarıdan bir gürültü duydu. Evin yan tarafına bir şey çarpmış gibiydi.

Panikleyen Moira kot pantolonunun önünü kapatıp koridordan geçerek yatak odasına gitti. Büyük pencereden dışarı baktı ama dışarısı o kadar karanlıktı ki, kendi yansımından başka bir şey görmedi.

Pencereye daha da yaklaşınca nefesinden cam bulandı. Elleriyle gözlerinin yanını kapatarak dışarıya baktı. Hemen altında bir ışık ve evin önündeki toprağın üzerinde kendi gölgesini gördü. Dışarısı, park yerinin diğer tarafındaki ilk ağaç sırasından ötesini göremeyeceği kadar karanlıktı. "Belki de rakun filandır," diye mırıldandı kendi kendine.

Camdan uzaklaşınca yine kendi yansımاسını gördü. Jordan'ın büyük beden tişörtüyle aptal gibi görünyordu. Neyi vardı onun?

Koridora çıkıp çatı katına doğru ilerledi. Jordan'ın tişörtünü çıkarıp özenle parmaklıkların üzerine, tam da olduğu yere bıraktı. Sonra da sutyenini ve tişörtünü tekrar giydi. Ardından odasına dönüp çantasını boşaltmaya başladı.

Keşke gelmeseydim, diye düşündü. Bu hafta sonu kaçamağı Leo'nun fikriydi. Yarın on sekizinci yaş günüydü. O ve Jordan –ayrı ayrı— kutlama için ne yapmak istediğini sormuşlardı. O da Jordan'ın ailesinin evinde mini bir tatil yapmak istediğini söylemişti. Aile burayı zaman zaman kiraladıkları için Jordan'ın emlakçıyla görüşüp onayaması gerekti. Leo oraya daha önce sadece iki kez gelmişti.

Moira önceki gelişlerinde de sıcak su kaynağına gidip gitmediklerini bilmiyordu ama onun da gelmesini istemesinin sebeplerinden biri bu olabilirdi. Birkaç hafta önceki o berbat striptiz poker teklifine ek olarak, bu yaz sıcak bir akşamda Washington Gölü'nde, Madison Park Plajı'na yakın bir noktada çıplak yüzmeyi teklif etmişti. "Hiç şansın yok ne demek, bilir misin?" diye cevap vermişti.

Fakat bir tarafı bu akşam onlarla sıcak su kaynağına gitmek istemişti. Şu an o sıcak suda Jordan'la çıplak olmanın hayalini kuruyordu; o karanlık ormanda korkutucu, heyecan verici bir yürüyüşün ardından. Suyun altında kaslı bacağının yanlışlıkla kendisininkine çarptığını hayal etti.

Elbette ki Leo da orada olacaktı ve bu da her şeyi berbat edecekti. Leo'nun saçma sapan teklifleri onun canını sıkıyor olsa da, bir yandan da gururunu okşuyordu. Leo'yu seviyor, onun dostluğunu kaybetmek istemiyordu.

Moira doktorunun verdiği uyku haplarının bulunduğu bir ecza kutusu çıkardı. Arkadaşlarının hepsi bir şekilde ilaç kullanıyordu; kilo, dikkat eksikliği, hiperaktivite ya da depresyon için. Moria'nın sorunu yatağa girdiğinde, okulu, notlarını ve üniversiteden düşünmesi, sonra da bütün gece tavana bakmasıydı. Haplar işe yaramıştı, ama onlara çok da bağlı kalmak istemiyordu.

İlaç kutusunu çoraplarıyla beraber yazı masasının çekmecesine koydu. Jordan'ın onu görüp ne kadar nevrotik olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Sonra bir anda Leo ve Jordan dışında orada olduğunu

bilen başka kimse olmadığını fark etti. Başlarına –ya da onun başına– bir şey gelse ne olacaktı?

Anne ve babası ablasını görmek üzere Scottsdale'e gitmişlerdi. Moira'nın ağabeyi ve abası o liseye başladığında çoktan evden ayrılmıştı. Evin en küçük çocuğu olmanın avantajı, anne ve babanın zaman içinde iyice yumuşayıp sana daha çok özgürlük tanımasydı. O nedenle onu evde bir hafta tek başına bırakmak büyük bir sorun teşkil etmiyordu.

Moira kendi çapında *Riskli İş* davranışlarında bulunuyordu; iç çamaşıryla evde dolaşıyor, ders çalışırken babasının içki dolabından Chivas Regal alıp içiyor ve çokça mastürbasyon yapıyordu. Yine de evde tek başına yatmaktan tedirgin olduğu için iki kez Leo'yu çağırıp oturma odasına yatırmıştı.

Bu tatil için iki hafta öncesinden plan yapmıştı. Moira ailesine bu hafta sonu bir kız arkadaşına kalacağını ve ona ceptelefonundan ulaşabileceklerini söylemişti. Ceptelefonlarının burada çekmediğini bilmiyordu. Yarın o mağazadaki ankesörlü telefondan onları arayacaktı. Endişelenmelerini istemiyordu.

Moira tam işini bitiriyordu ki, dışarıdan bir ses daha duydu. Tekrar yatak odası penceresine gidip ellerini gözlerinin yanına kapattı ve dışarı baktı. Kimseyi görmedi. İlk sırada ağaçlardan sonrası zifiri karanlıktı.

O şehirli bir kızdı. Bu karanlığa ve sessizliğe alışık değildi. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemiştir.

Alt katta mutfağın tel kapısı çarptı.

Yerinden sıçradı. "Leo? Jordan?" diye seslendi dar ko-

ridora çıkarken. "Siz misiniz, çocuklar?"

Cevap gelmedi.

Belki de o kadar yalnız değildi.

Onların sıcak su kaynağından dönümleri için vakit daha erkendi. Daha gideli yarım saat olmuştu.

Merdivenlerin başına doğru gelip aşağı baktı. Sadece oturma odasının bir kısmını ve mutfağın da birazını görebiliyordu. Moria emin değildi ama mutfağın *Baharat Rafi* duvarında bir gölgenin hareket ettiğini görür gibi oldu. Ürperdi.

"Çocuklar?" diye seslendi tekrar, sesi titriyordu. Bir süre dinledi fakat hiçbir şey duymadı. "Dave? Dave, sanırım alt katta biri var..." Kendini aptal gibi hissediyordu, ama evde biri varsa, kendisinin yalnız olduğunu düşünmesini istemiyordu. "Dave, aşağı inip baksan..."

Moira durdu, ancak hâlâ aşağıda bir hareketlilik yoktu.

Yatak odasına dönerken yazı masasının üzerinden cep telefonu aldı ama sonra bunun bir faydası olmayacağı fark etti. Zaten kimi arayacaktı ki? Polisi mi? Henüz birinin eve girdiğinden *emin* bile değildi.

Odanın içinde dolaşırken sobanın önünde bir şömine seti olduğunu fark etti. Setteki demir çubuğu alıp merdivenlerin başına geri döndü. Mutfak duvarındaki gölgeyi yine gördü. Hayal gücünün ürünü değildi.

Moira yavaşça merdivenlerden aşağı indi, çubuk elinde simsıkı duruyordu. Her adımında gözlerini kırpıştıryordu. Leo ve Jordan ona şaka yapıyorlarsa, onları öldürecekti. Bu komik değildi, hem de hiç.

Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu, merdivenlerin en altına

inince duraksadı. Sonra köşeyi dönüp mutfağa girdi. Mutfak lambasının etrafında uçuşan birkaç gece kelebeği gördü. Moira dönüp kelebeklerin duvardaki gölgelerine baktı. Güldü.

Yine de henüz tam olarak rahatlayamamıştı. Omzunun üzerinden oturma odasına baktı. Demir çubuk hâlâ elindeyken, mutfağa geri dönüp tel kapıdan dışarı baktı. Kimseyi görmeden ama arka verandada bir çikolata paketi sürüklendi. Moira pakete baktı: Three Musketeers çikolataydı.

Geri doğru çekilipli mutfak kapısını kapattı ve kilitledi. Tam o anda mutfağın zemininde topraklı ayak izlerini gördü. Bunlar daha önce de var mıydı? Yoksa az önce, Leo ormandan geri geldiğinde mi olmuştu?

Ayak izlerinin nereye doğru gittiğine bakmaya karar verdi, ama toprak izler mutfağın ortasında, bodrum kata inen kapının önünde bitiyordu, kapı açıktı.

Bu kapının kapalı olduğundan emindi.

“Lanet olsun,” diye fisıldadı. Donup kalmış şekilde kapının arkındaki karanlığa ve görünen ilk birkaç basamağa baktı. Terli ve titreyen elindeki çubuk sallanıyordu.

Moira’nın nefesi alt katın merdivenlerine doğru ilerlerken iyice ağırlaşmıştı. Bodrum katın kapısının yanında elektrik anahtarı görmedi, o nedenle kapıdan geçip el yordamıyla ışığı bulmaya çalıştı. Buldu ve ışığı açıp, “Kim var orada?” diye seslendi.

Yavaşça merdivenlerden indi; ama sadece birkaç basamak. İnşaati tamamlanmamış ve pis bir yerdi, paslanmış boğuların üzeri örümcek ağlarıyla kaplıydı. Üzeri toz ve hav kaplı

bir çamaşır ve kurutma makinesi ile bir lavabo vardı. Bahçe malzemeleri, kırılmış katlanan bahçe sandalyeleri, büyük, plastik bir çocuk havuzu ve duvara yaslanmış, bozuk gibi görünen iki bisiklet duruyordu. Üzeri alet edevatla ve birkaç boyalı kutusuya kaplı bir marangoz tezgâhı vardı. Tavan lambasının patlak olduğu köşede bir ocak ve sıcak su kazanı duruyordu. Orada birini saklanıp saklanmadığını anlayamadı. Kapalı bir kapı daha olduğunu fark etti. Dolap ya da ardiye benzeri bir şeydi. Biraz daha ileri gidip kontrol etmeyi hiç istemedi.

Birdenbire yukarıdan bir ses duydu. Üst katın tahtaları gıcırdıyordu. Kafasını kaldırıldığından bodrum kat kapısına doğru yaklaşan bir gölge gördü. Kendi kedine yine o lanet gece kelebekleri diye düşündü ama emin olamazdı. İçeri biri girmişse, oranın ışığını kapatabilirdi. Her an çaresiz, karanlığın içinde bir başına kalabilirdi.

Üst katta bir kapı kapanınca Moira yerinden sıçradı. Mutfak kapısı olmayacak kadar uzaktan gelmişti ses. "Kim var orada?" diye bağırdı.

Cevap gelmedi. Fakat ses artıyordu. Yaklaşıyor gibiydi.

Moira dudaklarını ısrırmış şekilde, merdivenlerde donup kaldı. "Lanet olsun, kim var orada?"

Arka kapıya vurulmaya başlandığında irkildi. "Aman Tanrım," diye fisıldadı çubuğu sıkıca tutarak.

Kapının tokmağının çevrildiğini, ardından da kısık bir ses duydu: "*Moira! Moira, orada misin?*"

Jordan'ın sesine benzıyordu. Nefesini tutup hızla merdivenlerden çıktı ve mutfak kapısının camının diğer tarafında

onu gördü. O ve Leo ıslak, tişörtsüzdü. Leo yarı ölü halde arkadaşının üzerine yiğilmişti. Jordan kapıya tekrar vurdu. “Moira, hadi, bizi içeri al!”

Kapıya koşup kilidi açarak kapıyı ardına kadar çekti. “Tanrıım, ne oldu?”

“Bir şeyler içmesi gerek,” dedi Jordan. Leo’nun mutfağa girmesine yardım ederek tişörtlerini ve banyo havlularını verandada bıraktı. “Hadi, dostum.” Leo’yu mutfak masasına oturttu.

Leo kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Konuşmaya çalışıyor ama ağızından hiçbir şey çıkmıyordu.

Moira demir çubuğu tezgâha bırakıp buz dolabına koştu. Bir kutu portakal suyu çıkarıp açtı ve Leo’ya götürdü. Ancak Leo onu alamayacak kadar sersemlemiş haldeydi. Onun yerine kutuyu Jordan aldı. “Teşekkürler,” dedi. Arkadaşının yanına oturup kutunun açık olan ucunu Leo’nun ağızına soktu. “Hadi, iç şunu...”

Moria onlara doğru eğilmiş, ne yapacağını bilmiyordu. Leo’nun diyabeti olduğunu biliyordu ama atak geçirdiğine hiç şahit olmamıştı. Portakal suyunun Leo’nun dudak kenarlarından akıp boynundan aşağı süzülerek çıplak göğsüne inişini izledi. Titriyordu.

“Yut, dostum, hadi.” Jordan arkadaşının kafasını geriye doğru yatırarak meyve suyunu boğazından aşağı dökmeye çalıştı. “Lanet olsun, gitmeden önce yemek yemeliydi,” diye söyledi. “Kan şekerini düşünmedim. Suya girdik ve fenalaşmaya başladık...”

Leo boğulma sesi çıkararak öksürmeye başladı. Jordan'ın yüzüne de portakal suyu sıçradı. Kutuyu biraz çekti. "Tamam, biraz daha içmeye hazır mısın?" diye sordu. Leo öksürmeye keser kesmez Jordan portakal suyu kutusunu yine onun dudaklarına dayadı.

Leo içti ve sonunda elleri Jordan'ıṅkilere uzandı. "Aferin sana," diye fisıldadı Jordan.

Moira bir mutfak havlusu kapıp bir ucunu ıslattı. Havluya bir süre Leo'nun almında tuttu, sonra çenesinden akıp boynuna, göğsüne ve tüm vücutuna yayılan portakal suyunu sildi. Leo bir an içmeyi bıraktı. "Teşekkürler," diyerek gülmsemeye çalıştı. "Tanrım, bu utanç verici."

"Hey, buluşma partisindeki dans girişiminle kıyasla- yınca bu hiçbir şey," dedi Moira gülümsemeye çalışarak.

Leo gülmeye başladı.

"İçmeye devam et," dedi Jordan. Leo'nun omzunu sıvazlayıp ayağa kalktı.

Moira ona dönüp, "Senin yüzünde de portakal suyu var," diyerek ıslak havluyla onu da sildi.

Moira bilinçsizce elini onun dudaklarına dokundurdu. Jordan'ın düzgün, kaslı fiziğini ve pantolonun önünün hâlâ açık olduğunu fark etti. Aceleye üzerine geçirmiş olmalıydı. Kasıklarından aşağı inen siyah bir tüy çizgisi gördü. Güneş yanığı izleri hâlâ duruyordu.

Leo boğazını temizledi.

Moira döndüğünde Leo onu izliyordu. Arkadaşı için neler hissettiği aşıkârdı. İçmeyi bıraktı ve birkaç uzun, derin

nefes aldı. Bunca süre boyunca ,yaralanmış ve hayal kırıklığına uğramış bir halde onu izlemiştir.

Jordan ilgisizdi. Leo'nun saçıyla oynadı. "Diyabet konusunda idmanlısını, biraz daha orada kal ve meyve suyu iç. Ben üstümü başımı temizleyeceğim."

Moira, giderken ona bakmaya cesaret edemedi. Leo'ya da bakamadı. Yere bakıyordu; yerdeki farklı ayak izlerine. Daha önce gördükleri. şimdikilerin arasında kaybolup gitmişti.

Jordan mutfaktan çıkarken duraksadı ve Moira'ya döndü. "O demir çubukla ne yapıyordun?"

Moira omuzlarını silkti. "Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey."

Prewitt ailesinin evinden ormana doğru koşarken gülmekten kendini alamadı. Çok yaklaşmıştı. Arka bahçeden Jordan'ın sesini duyduğunda onu bodrum kata kıştırmıştı aslında: "*Hadi, Leo, dayan...*"

Beş dakika sonra, çocukların eve geldiğinde, ev boştu.

Planlarının bozulduğuna sinirlenmiş olmalıydı. Ancak neredeyse yakalıyor olmak da heyecan vericiydi. Ön kapıdan birkaç saniye farkla kaçmıştı.

Yavaşladı ve nefesini toparladı. Peşinden gelen yoktu. Onu kimse görmemişti.

Kız, arkadaşlarına bir şey söylememiştir. Belki şimdi yabancı bir evde yabancı olmakla ilgili espriler yapıyordur. Belki de kendini, duyduğu seslerin evin kendi gırtısı ya da bir ra-

kunun sesi olduğuna inandırmaya çalışıyordu. İnsanların düşünülmeyeni düşünmek konusunda o kadar çok açıklaması vardır ki.

Bu gece Moira'ya olan istahı bilenmişti. Artık onu elde etmek zorundaydı. Çok geçmeden yine tek başına kalacaktı ve bu kez bir şansı daha olacaktı.

Şimdi ormanın derinliklerinde kendi nefesini ve ayaklarının altında çatırdayan çalı çırpının sesini dinliyordu. Arabasını yakında bir yola park etmişti.

Susan Blanchette'i de unutmuş değildi. Şimdiden bu kızı hafta sonu için hazırladığı büyük plana dahil etmek için zekice bir yol düşünmeye başlamıştı bile. Bunu düşününce yine güldü.

Bir taşla iki kuş.

5

Başta nerede olduğunu anlayamadı. Sağ tarafına dönünce komodinin üzerinde, sayıları karanlıkta parlayan alarmlı saatini bulacağını sandı. Fakat öyle bir şey yoktu, sadece karanlıkta görünen yabancı şekiller vardı. Yalnızdı.

Birkaç dakika sürdü ama sonra anladı. Cullen'da o koydaki evde, hafta sonu kaçamağındalardı. Allen bir şeyler okumak için kalkmış olmaliydi. Zaman zaman böyle yapardı. Uyku problemi vardı.

Susan'ın da problemleri vardı. Bu gece mesela, seks yaparlarken yine numara yapmak zorunda kalmıştı. Son zamanlarda tam bir oyuncu olmuştu. Bu Allen'ın hatası değildi. Yanlış bir şey yapmıyordu. Sadece Susan kendini ona teslim etmekte sorun yaşıyor, zor bir dönemden geçiyordu. Susan bunu aşırı tedbirli olmasına, birini yeniden sevmekten ve muhtemelen de onu yine kaybetmekten korkmasına bağlıyordu.

Walt'un ölümünden sonra, muhafazakâr bir avukat gibi giyinip saçlarını sıkı bir topuz yapan, zayıf, elli yaşlarındaki Doğu Hindistanlı yas danışmanı kadına gitmişti. Kazadan altı ay sonra, Doktor Kumar ona hayatına devam etmesi gerektiğini söylemişti. Susan'a Walt ve Michael'in evdeki resimlerinin bir kısmını kaldırmamasını söylemişti. Kadın, Susan o iki katlı evi kocası ve oğluna ait bir tapınak haline getirmiş gibi davranıyordu. Evet, göz önünde birkaç resim vardı. Mattie'nin o fotoğraflarla bağ kurmasını istiyordu. Tamam, belki kendisinin de hâlâ bu bağı ihtiyacı vardı. Walt'in bütün kıymetlerini ihtiyacı olanlara vermek çok ağırdı. O nedenle Susan fotoğrafları kaldırmadı. Danışmandan uzaklaştı.

Walt olmadan geçen ilk yıl, uyurgezer gibiydi. Uyuşmuş hissediyordu. Hayat, Mattie'ye bakmak ve kocasıyla ilk oğlu olmadan hayatı kalmasını sağlayacak bir iş bulmaktan ibaretti. Tanrı'ya şükür Walt'un kardeşi Bill devreye girdi ve onu grup davasında temsil edecek bir avukat buldu. O çöken verandada yaralanan veya sevdiklerini kaybeden herkes inşaat şirketine dava açmıştı; onlar da karşılığında şehir müfettişlerini ve mimarlık firmasını suçladı. Tam bir karmaşaydı, bu suçlama oyunu en az bir yıl daha sürdürdü. Susan'm avukatı bir buçuk milyon dolar istiyordu.

Para onu heyecanlandırmıyordu ama Tanrı biliyor, buna çok ihtiyaçları vardı. Walt'un sigortası hastane masraflarının sadece yüzde yetişini karşılamamıştı. Susan kazadan bir yıl sonra bile hâlâ borçluydu.

Walt'u hâlâ çok özlüyordu ama başka erkekleri fark et-

meye de başlamıştı. Aslında, bazı günler –ve çoğu gece– bir erkeğin, herhangi bir erkeğin *yanında* olmayı çok istiyordu. Doktor Chang’ın birkaç çekici, sporcu hastası vardı; güneşin altında gömeksiz çokça zaman geçiren tipler. Susan küçük muayene odasında, kucağında kâğıtlara notlar alıyordu ve Doktor Chang o sıkı, bronz tenlerdeki benleri ve melanomları incelediği sırada, o adamlara bakarken yakalanmamak için elinden geleni yapıyordu. Muayenenin bir yerinde, hastane önlügü neredeyse tamamen yana kayıyor, hasta çırılçıplak ya da iç çamaşırıyla kalıyordu. Susan yüzündeki, mesleği gereği işine çok alışık olduğunu ifadesini korumaya gayret ediyor ve akşam tek başına eve döndüğünde kahroluyordu.

Arkadaşları ona birilerini bulmaya çalıştı ama otuzlarında ve üç yaşında çocuğu olan bir kadınlı çıkmak isteyen erkek pek yoktu. Bunun üzerine kız arkadaşlarından biri ona internetteki çöpçatan sitelerinden birini önerdi: MatchMate.com. Susan bu site üzerinden birçok enteresan adamlı tanıtı, ancak o enteresan adamlarının çoğunun derdi seksti.

Jack’le bir kahve içmek için sözleştiğinde –38 yaşında, 1.80 boyunda, 80 kilo, kahverengi saçlı, mavi gözlü, reklamcı, sigara içmeyen, nadiren içki içen, spiritüel, dövmesi olmayan, boğa burcu– şüphelenmişti. Bir şubat günü öğleden sonra Capitol Hill’deki Top Pot’ta buluştular. Jack kesinlikle fotoğraf taki halinden daha iyi görünüyordu. Kahve buluşması, That’s Amore restoranda romantik bir akşam yemeğiyle ve Susan’ın arabasının kenarında uzun bir öpüşmeyeyle devam etti. Sonunda vedalaştıklarında, başı dönüyordu, sersemlemişti.

O cuma akşamı için Washington Gölü'ndeki Leschi'de, Daniel'in Izgaracısı'nda buluşmak üzere sözleştiler. Aynı öğleden sonra, yazılı ifade vermek için gitmesi gerekiyordu; toplantı odasında kasvetli saatler. Savunma avukatlarından biri insanların verandada hoplayıp zıpladıkları, oraya kapasitesinden daha fazla kişiyi aldıkları gibi korkunç iddialarda bulunmuştu. Susan öfkeliydi. Lanet olasıca avukat, Jim ve Connie'nin Dört Temmuz buluşmasını bir kostüm partisi gibi göstermeye çalışıyordu. Tanıklık dahi etmemişi. Sonunda, avukatı ona gözden geçirmesi gereken bir dizi belge verdi ve para almadan önce bir altı ay daha beklemeleri gerektiğini söyledi.

Susan o akşam eve geç geldi ve teleskreterinde bebek bakıcısının o akşam gelemeyeceğini söylediğい mesajıyla karşılaştı.

Olanları anlatmak için Jack'i aradığında, "Sorun değil," demişti. "Yine de Daniel'in yerinde akşam yemeği yiyebiliriz. Matt'i de getir. Onunla tanışmayı çok isterim. Belki sonrasında ben de sizinle eve gelirim ve Matt'i yatırırız. Masal okumakta çok iyiyimdir. Evde kalıp takkemizi takar ya da başka bir şey yaparız. Kulağa nasıl geliyor?"

Muhteşem gelmişti. *Takke* de bir şeylerin şifresi gibiydi.

Jack'i çok iyi tanımiyordu ve hem onunla *hem de çocuguyla* bu buluşmaya gelmek istediginden o kadar da emin değildi. Belki de onunla dalga geçiyordu. Susan, Daniel'in Izgaracısı'na geldiğinde gözleri Jack'in arabasını aradı. Beyaz bir Mazda Miata kullandığını hatırlıyordu.

Restoran, Washington Gölü'nde, göl kenarı evlerinden

bir caddeyle ayrılan marina tipi bir tesisti. Çakılı park yerinde daha fazla ışık olabilirdi. Mattie’yi restorana doğru kucağında götürürken uzun bir meşe ağacının altında Jack’ın beyaz arabaşını fark etti. *Demek ki gelmiş, sözünün eriymiş. Güzel.*

Mattie’yle de arası şahaneydi. Göl manzaralı masada, son derece sessiz duran oğlu yanındaki mama sandalyesinde ve muhteşem, etkileyici potansiyel erkek arkadaşı da karşısında, ortamın tadını çıkarıyordu. O ve Jack birer kadeh şarap içterken, Mattie de kendi yemeğini yiyordu. Sonra salataları geldi.

Derken, Mattie masayı tekmeledi.

Jack şarap kadehine uzandı ve alıp masaya vurdu. Şarap, beyaz masa örtüsünü geçip armut ve tereyağılı marul salatasının içine ve Jack’ın kucağına döküldü. “*Lanet olsun!*” dedi.

“Aman Tanrım,” diye mirıldandı Susan masayı, sonra da Mattie’nin bacağını tutarken. “*Çok üzgünüm...*”

Jack, “*Lanet olsun, canım keten pantolonum,*” diye söylenilirken kumaş peçeteyi pantolonuna bastırıyordu. “*Lanet olsun...*” Ayağa kalktı.

Susan da ayağa kalktı. “Belki bardan soda alırsak lekeyi çıkarır...”

“Boş ver, takma kafana, tamam mı?” diye homurdandı elindeki peçeteyi şaraba bulanmış masaya atarken. “Hemen dönerim.”

Susan dudağını ısırarak geri oturdu ve onun hızla restoranın barına doğru gidişini izledi. İnsanlar ona bakıyordu. Mattie huysuzlanmaya başlayınca Susan onun omzunu okşadı. “Tamam, tatlım, bir şey yok,” diye mirıldandı.

Susan masaları temizleyen görevliye işaret etti. "Şunu alabilir misiniz, lütfen?" diye fısıldadı ve Jack'in şarap içinde yuzen salatasını gösterdi. "Garsona da arkadaşımı yeni bir salata ve bir bardak daha şarap getirmesini söyleyebilir misiniz?"

Ancak garson söyleneni yapmak yerine yemeklerini getirdi. O sırada Mattie yüksek sesle ağlıyordu. Susan garsondan nazikçe tuvaletteki arkadaşına bakmasını rica etti. Garson daha geri dönmeden ne olduğunu anlamıştı. Çekici, yakışıklı, potansiyel erkek arkadaşı tuvalette değildi; barda ya da restoranın herhangi bir yerinde de değildi. Gitmişti.

Beş dakika ve yüz otuz beş doların ardından, Susan elinde paket yaptırdığı yemekler, ve ağlayan oğluyla birlikte utanç içinde restoranın kapısına doğru yürüyordu. "Yüce Tanrımlım, sonunda," dediğini duydular yan masadaki bir kadın. "O aptal kadın sonunda çocuğunu götürüyor..."

Mattie dönüp de elindeki yemek poşetini yere düşürdüğünde daha kapıdan çıkmamıştı bile. Poşet yırtıldı –Newburg ahtapotu, sarmıskaklı karides ve makarna– ve iki karton kutu yere saçıldı. Bir kısmı da Susan'ın bacaklarında kaldı.

Hostes hemen temizlik görevlisini çağırdı. Susan özür dileyip duruyordu. "Sorun değil," dedi hostes sınırlı şekilde. Kaşlarını çatarak ona kapıyı açtı. "Siz gidebilirsiniz. Biz temizlez. Gerçekten, gidebilirsiniz..."

Mattie'yle birlikte kapıdan çıktıktan sonra, Jack'in arabasını park ettiği yerin boş olduğunu gördü. Neden Walt gibi iyi birini bulamayacağını düşünüyordu?

Susan kendini tutamadı. Daha arabasının anahtarlarını

bile çıkarmadan ağlamaya başladı. Mattie'yi oto koltuğuna yerleştirdi. Sürücü koltuğuna geçmeden önce ellerini kâğıt mendille temizlemeye çalıştı, ama hâlâ yapış yapışlardı. Direksiyonu tutarken avukatın verdiği bütün belgelerin bırakıldığı yerde, yan koltukta durduğunu fark etti. Burnunu temizledi, gözlerini sildi ve kontağı çalıştırıldı.

Klik, klik, klik. Hepsi bu, sonra hiçbir şey olmadı.

“Hayır, lütfen, Tanrım, yeterince şey yaşamadım mı?” diye söylendi. “Anahtarı yeniden çevirdi ve gaza bastı. *Klik, klik, klik,*

İki kere daha denedi ama bir şey olmadı.

“*Lanet olsun,*” diye fisıldadı, gözleri yine dolmaya başlıyordu. Bir an için alnını direksiyona dayadı.

Yolcu kapısının penceresi çalınca sıçradı.

Susan dalgalı ve kir saçlı adamı görünce şaşırdı. Ona utangaç, dostane bir şekilde camın diğer tarafından el salladı. “Yardıma ihtiyaç var mı?” diye sordu.

Gözlerindeki yaşları silerek ona baktı.

Adam onun tarafına doğru dolanarak parmaklarıyla camı açmasını işaret etti. Susan camı beş, altı santimetre kadar indirdi. Kapının hâlâ kilitli olduğunun farkındaydı.

“Arabalardan çok anlamam,” dedi adam. “Yanağındaki sevimli yara izi gamze gibi duruyordu. “Ama ceptelefonum ve araç yardım hizmetim var. Onları senin için aramamı ister misin?”

“İşe yaramaz. Benim araç yardım hizmetim yok,” dedi. Pencerenin boşluğunundan konuşuyordu.

“Ama benim var,” diyen adam, cüzdanını çıkartarak içindeki bir karta baktı. “Onlara senin arabanda misafir olduğumu söylesem, yardımcı olurlar.” ceptelefonunu çıkarıp aradı. Pencereden uzaklaştı. “Merhaba, adım Allen Meeker ve şu an arkadaşımın arabasındayım. Arabıyla ilgili bir sorun var...” Susan, arabadan uzaklaştığı için artık onu duyamıyordu. Susan adamdan emin olamadı. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Zamanlaması da kusursuzdu, olması gerektiği zamanda olması gerektiği yerdeydi.

Arka koltuktaki Mattie esnedi.

“Arabanın sorunu ne, bilmek istiyorlar,” diye sordu pencerenin boşluğundan.

“Çalışmıyor,” diye cevap verdi Susan. “Kontak anahtarını çevirdiğimde o tuhaf klik sesini çıkarıyor ve hiçbir şey olmuyor.”

Başını çevirdi ve telefonla konuşmaya başladı. Sonunda telefonu kapatarak pencerenin yanına geldi. “Kırk beş dakika, bir saate kadar buradalar.”

Susan nazikçe güldü. “Sizden o zamana kadar beklemenizi isteyemem. Çekici çağırırım...”

Başıyla mini-marina tesisini işaret etti. “Akşam yemeği yiyecektim. Tayland yemekleri yemek için hep Ruby Asya Yemekleri’ne giderim. Merhaba, dostum!” Arka koltuktaki Mattie’ye güldü. “Şunları kaldırısan iyi olur, yoksa yol yardımının görevlileri geldiğinde senin yanındaymışım gibi durmaz. Nedir onlar, hukuki evrak mı? Avukat mısın?”

“Hayır, bunları avukatım verdi bugün,” diye açıkladı

Susan. Camı biraz daha açtı. "Devam eden bir davam var."

"Biri sana dava mı açtı?" diye sordu ilgiyle.

"Hayır, tam tersi," dedi. Susan bunu ona neden anlattığını ve gözlerinin yine neden dolduğunu bilmiyordu. Ne zaman başkalarına Walt ve Michael'dan bahsetmeye başlasa gözleri doluyordu. Belki de bu akşam gereğinden fazla hastası. "Benim... benim kocam ve oğlum bir balkonun çökmesi sonucu öldü... ve aynı yerde iki kişi daha öldü, çok kişi de yaralandı. Neyse, sonuçta bu davayı açtık ama para umurumda bile değil. Ben sadece kocamı ve oğlumu özlüyorum..." Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Dönüp çantasından bir kâğıt mendil daha bulmaya çalıştı.

"Anne ağlıyor," dedi Mattie.

"Doğru, tatlım," dedi. Tekrar adama döndü. "Üzgünüm, neden böyle oldu bilmiyorum, neden hiç tanımadığım birine bunları anlatıyorum..."

Pencere camının aralığından ona bir mendil uzattı. "Benim adım Allen Meeker," dedi. "Umarım artık hiç tanımadığın biri değilimdir. Kendi başına Tayland yemeği yiyecektim. Siz muhtemelen yemişsinizdir ama hepimiz arabanın tamir olmasını bekleyeceğimize göre, bana eşlik etmenizden mutluluk duyarım. Belki sen de bir kahve içер ya da tatlı yersin."

Susan mendille gözlerini sildi. Gülümsemeye çalıştı. "Açıkcası... henüz yemek yemedim."

Allen, Tayland restoranında akşam yemeğinin ve Mattie'nin dondurmasının parasını ödedi. Susan'ın arabasını çeken yol yar-

dım görevlisine de bahşiş verdi. Sonra da onları eve bıraktı.

O akşamdan itibaren, hep yanında oldu. İşi –hastane malzemeleri satıyordu– sebebiyle şehir dışına çıktığında bile Susan'ı her gün arardı. Mattie'yle de arası iyiydi. Her seviştiklerinde gökyüzünde yıldızları görmese ne oldurdu ki sanki? Sorun değildi. Allen'ı önemsiyordu ve ona bağlıydı. Onunla tanışından beri, birkaç haftada bir Walt'un fotoğraflarından birini kaldırıyordu. Önceden planlanmış bir şey değildi. Allen onun hayatında daha büyük yer edindikçe, doğru olan bu gibi gelmeye başlamıştı.

Allen'in çok akrabası yoktu. Annesi o on bir yaşındayken trafik kazasında ölmüştü, babası da on yıl sonrasında hayatını kaybetmişti. Üvey annesi ve pek de yakın olmadıkları bir üvey erkek kardeşi vardı. Altı yıl önce ayrıldığı ve Susan'ın tanımayı hiç istemediği bir de eski karısı vardı.

Allen, Susan ve Mattie'nin Florida, Vero Beach'teki ailesini ziyarete gitmek üzere biletlerini alıp da onlarla beraber gittiğinde henüz yedi aydır birlikteydiler ve bu hareketiyle Susan'ın gözünde azizlik mertebesine yükselmişti. Yedi saatlik uçuş boyunca Mattie'yle oynadı, yaşları ilerledikçe iyice çıldıran anne ve babasının kalbini kazandı. Şikâyet bile etmeden, tıka basa dolu, rutubetli, naftalin kokulu evlerinde, babasının küçük çalışma odasındaki eski kanepede uyudu. Susan ve Mattie de misafir odasını paylaştı. O seyahatte Allen, Susan'ın anne ve babasından onunla evlenmek için izin istedi.

Bu beş hafta önceydi. Susan ondan nişan yüzüğüne para harcamamasını istemişti ve hâlâ evlilik için bir tarih belirle-

memişlerdi. Gerçekten de acelesi yoktu. Belki de bunun sebebi Walt'un çerçeveli iki fotoğrafının hâlâ oturma odasına duruyor olmasıydı.

Allen ondan ne bunları kaldırmasını istemiş ne de nikâh tarihi belirlemek için ısrar etmişti. O nedenle Cullen'daki bu kaçamak için birkaç gün önceden ısrar etmeye başlayınca onu reddedememişti. Allen çok fazla şey istemiyordu.

Susan yataktaki hafifçe doğrulup gece lambasının düğmesini bulmaya çalıştı. Lambayı açtı ve sonra kol saatinde bakıp saatin 02.50 olduğunu gördü. Yataktaki yanındaki boşluğa baktı. Alt kattan ses geldi; camlı odanın sürgülü kapısı açılmış gibiydi.

Yataktan kalkıp sabahlığını giydi. Saçlarını geri atarak koridora çıktı ve Mattie'nin odasına baktı. Uyuyordu. Merdivenlerin başından aşağıdaki ışığı görebiliyordu; mutfakta ya da camlı odadaydı. Birkaç basamak indi. "Allen? Tatlım?" diye seslendi.

Cevap gelmedi.

Merdivenlerin en altına indiğinde ilk katın koridorunda kimseyi görmedi. Bu kez daha yüksek bir sesle tekrar, "Tatlım?" diye seslendi. "Allen, aşağıda misin?"

Kafasını mutfağa doğru uzattı. Sadece ocağın ışığı yanıyordu. Musluktan su damladığını duydu, sonra da bir hisarı geldi. Lavabonun üzerindeki pencerede geçen birini –ya da bir şeyi– gördü. Nefesi kesildi. "Allen? Allen, neredesin?"

Camlı odaya doğru ilerlediğinde sürgülü kapının aralık olduğunu gördü. Evin içine serin akşam rüzgârı dolmuştu.

Susan serinliğin çıplak ayaklarına dokunduğunu hissetti. Sabahlığının yaka kısmını tuttu. Kanepenin yanında bir ışık vardı; masanın kenarında da yarısına kadar dolu, küçük bir viski bardağı. Allen'a verdiği Robert Dugoni kitabı kanepenin minderinin üzerinde açık ve ters şekilde duruyordu.

Susan dışarıdaki verandanın zemininin gıcırdadığını duyunca cam kapıya doğru gidip dışında duran gölgeye baktı.

Bir eli kalbine gitti. "Tanrım, Allen, ödümü..."

Allen içeri girince sustu. Üzerinde spor ayakkabı, eşofman altı ve Rainier bira tişörtü vardı. Yıpranmış görünüyordu ve elinde bir silah vardı.

"Onu nereden buldun?" diye sordu Susan silaha bakanak. "Silahın olduğunu bilmiyordum. Ne..."

"Dışarıda birini gördüğümü sandım," dedi. Sürgülü kapıyı kapatmadan önce son kez dışarı baktı. "Ama şimdi iyiyim..."

Susan şaşkınlıkla ona baktı. "Mutfak penceresinin önünden geçenken gördüğüm sen miydin?"

Başını sallarken silahın emniyetini kapattı. "Az önce dışarıda biri olsaydı bile artık geri gelmez."

"Silahı nereden buldun?"

"Yillardır var," diye cevap verdi. "Sana söylemedim, çünkü söylesem panik olacağımı biliyordum."

"Doğru, haklısan," diye cevap verdi. "Panik oluyorum. Onu evime hiç getirmemiş olduğunu umuyorum..."

"Sakin ol, Blanchette malikânesine ateşli silah sokmadım hiç," dedi alayçı bir şekilde. Silahı sehpanın üzerine bırakarak viski bardağını aldı. "Onu bu seyahate getirmiş olmama sevin-

men lazım. Özellikle de o tüyler ürpertici orospu çocuğunun seni takip ettiğini ve muhtemelen de lastığını patlattığını düşünence.” Viskisinden koca bir yudum aldı.

İçki ve silahlar, iyi ikili, diye düşündü Susan. Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Neyse, o şeyi bu evde istemiyorum, hele de Mattie evdeyken. Çok gerginim zaten.”

“Arabanın torpido gözündeydi,” dedi Allen. “Dışarıdan bir ses duyunca gidip aldım, daha bir saat oluyor. Yarın sabah geri koyarım. O zaman kadar bende, tamam mı? Mattie’nin uzanamayacağı bir yerde olacağından emin olabilirsın.”

Susan içini çekerek camlı odanın kapısına yaslandı. Hâlâ ikna olmuş hissetmiyordu. “Bu hafta sonu neden yanına silah alma ihtiyacı duyduğunu anlamıyorum. Yani, bir sorun çıkmasını mı bekliyordun?”

Allen biraz dolandıktan sonra gelip ellerini Susan’ın omuzlarına koydu ve onu öpmek için eğildi.

Susan kollarını göğsünde bağlı tutuyordu. Dudaklarından viski tadını almıştı.

Allen alnını onunkine dayadı. “Lütfen, silah canını sıkmasın, olur mu? Bu bende yillardır var ve onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Ben sadece seni ve Mattie’yi korumaya çalışıyorum. Neden yukarı çıkıp uyumaya çalışmıyorsun, bebeğim? Birazdan ben de gelirim; burada güvende olduğumuzdan emin olur olmaz.”

Susan hâlâ huzursuzdu. Gözleri onunkilerle savaşıyordu. “Dinle, bana bir iyilik yap ve o silah hâlâ yakınlarındayken daha fazla içme.”

Gülümsedi ve onu tekrar öptü. "Sorun değil, mesaj alındı. Ayrıca, inan bana, yarın denize açıldığımızda akşamdan kalma olmayacağı..." derken saatine bakarak, "bugün de diyebiliriz," diye gülerek ekledi. "Hey, Mattie dört saat sonra uyanacak. Yatmaya gitsen iyi olur, annecik. Biraz gözlerin dinlesin."

Onu yine öptü ve bu kez Susan da onu öptü.

Merdivenlere doğru yönelirken kollarını ovuşturdu. Allen'a dair her şeyi bildiğini sanıyordu, ama birkaç dakika öncesine kadar, bir silahı olduğunu bilmiyordu. Onu bu huzurlu, kendi planladığı hafta sonu tatiline gelirken yanında getirmesinin nedenini anlayamıyordu. Onun sorusuna cevap vermemiştir. Bir sorun olmasını mı bekliyordu ki?

Yine Mattie'nin odasına gitti ve kafasını uzatıp ona baktı. Hâlâ uyuyordu. Ebeveyn yatak odasına geçti.

Sabahlığını çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktı. Sonra yorganın altına girdi, uzanıp gece lambasını kapattı. Allen ona uyumasını söylemişti. Fakat bunun o kadar da kolay olmayacağıını biliyordu; hele de o alt katta elinde *bir silahla* dururken. Belli ki kötü bir şeyler olmasını bekliyordu ve bunu aklından atamıyordu.

Susan, kafası yastıkta, birkaç derin nefes alıp rahatlamağa çalıştı. Ancak –ne kadar uğraşırsa uğraşsın– uykuya dalamayacağımı biliyordu.

Sabah olmasına saatler kalmıştı.

6

Jordan Rosie'nin yerine giren diğer müşteriye ilk başta alדים etmedi. Dondurulmuş gıdaların ve içeceklerin olduğu yerde dururken, adama öylesine bakmıştı; otuzlarının sonlarında, yakışıklı, saçları kırcıllı ve ukala görünümlü biriydi. Bankonun arkasındaki Rosie hariç, orada yalnızlardı.

Jordan'ın bir görevi vardı. Şehre gelmişti ve Leo için ismarladığı doğum günü pastasını alacaktı. Eğlence olsun diye, pastacıya bu pastanın küçük bir çocuk için olduğunu, o nedenle yarış arabasına benzemesini, renkli kremayla ve plastik, minik bir yarış arabaıyla süslenip üzerine "*Doğum Günü Kutlu Olsun, Leo!*" yazılmasını söylemişti. Jordan arkadaşının buna çok güleceğinden emindi.

Leo onun aldığı doğum günü hediyesini kesinlikle çok beğeneyecekti. Nordstrom'da altı hafta önce gördükleri deri havacı ceketini almıştı. Leo o lanet şeye parası yetmeyecek olmasına rağmen, iki kez onu denemeye gitmişti. Şimdi ise

paketli halde Jordan'ın Honda Civic arabasının bagajında duruyordu. Fiyatı 399 dolardı ama bu Jordan'ın bütçesini etkilememiştir; hem de hiç. Babası zengindi ve annesinden miras kalan tonlarca parası vardı.

Şehirdeyken doğum günü mumları, bayraklar ve balonlar da almıştı. Plan Moira'nın Leo'yla birlikte ormana yürüyüse çıkmasıydı. Saat birde geri döndüklerinde Jordan evi süslemiş ve pastayı hazır etmiş olacaktı.

Daha öğlen bile olmamıştı, bolca vakti vardı. O nedenle Jordan, Rosie'nin yerinde durup Tim'in barbekü aromalı patates cipsinden ve Cheetos aldı. Ayrıca Leo'nun önceki geceki diyabet krizini düşünerek portakal suyu stoku da yaptı.

Jordan buz dolabının kapısını açarak büyük bir cam şişe portakal suyu aldı. O sırada diğer müşterinin Rosie'yle konuştuğunu duydı. "Bakar misiniz, burada güneş koruyucu var mı?"

Bu ses Jordan'ın midesine kramp sokmuştu. Bir an için nefes alamadı, hareket edemedi.

"Tabii var," dedi Rosie. "Size göstereyim..."

"Bu öğleden sonra yelkenliyle açılacağız," diye devam etti adam. "İnsan, bu serin havalarda bile bazen çok yanabiliyor..."

Jordan adamın Rosie'nin peşinden koridorda ilerlerken çekirdiği ayak seslerini dinledi. Buz dolabına eğilmiş, sessizce titriyordu. Portakal suyu şişesi elinden kayarak ahşap zemine çarptı. Cam kırılmış, zeminde portakal suyu gölü oluşmuştu. Her yerde cam kırıkları vardı.

"İyi misin, canım?" diye seslendi Rosie ona.

Jordan cevap veremedi. Meyve suyu gölünün ortasında

hareketsiz duruyordu. Kotunun paçaları ve Converse All Star ayakkabıları yere dökülen portakal suyunu çekmeye başlamıştı. Koridordaki adama baktı ve göz göze geldiler. Jordan kusacağını sandı.

“Hey, Bay Yıkım,” diye seslendi Rosie. “Ne yapıyorsun orada? Jordy, mağazayı başına mı yıkacaksın?” Köşeyi dönüp yerdeki pisliğe baktı. Sonra da Jordan'a baktı. “Tatlıım, yüzün kireç gibi olmuş...”

Jordan sersemlemiş şekilde ona döndü. Hâlâ titriyordu. “Ben...ben üzgünüm, Rosie. Kendimi iyi hissetmiyorum.” Bir an altına işediğini sandı ama portakal suyu yıldı. Yerdeki cam parçalarını toplamak üzere eğildiğinde etrafındaki her şeyin dönmeye başladığını fark etti.

Rosie'nin, “Sen bırak,” diye ısrar ettiğini duydı. Onun yanına koşarak elinden cips paketlerini alıp bankonun üzerine koydu ve hızla Jordan'ı koridora doğru götürdü. “Yerdeki meyve suyuna dikkat et de kayma. Sana biraz temiz hava alıralım...”

Adamın yanından geçerlerken Jordan kafasını kaldırıp bakamadı. Mağazadan o kadar da çabuk çıkamayınca Rosie'nin kolundan sıyrılp koşarak kapıdan çıktı. Köşeyi döndü ve kimse görmesin diye mağazanın gölgede kalan yerine geçip kustu. Bir eliyle de duvara tutunuyordu.

“Hayatım, birini arayayım mı?” diye sordu Rosie köşeye doğru gelerek. Ondan birkaç adım uzakta durdu.

“Hayır, iyiyim,” dedi Jordan güçlükle. Derin bir nefes aldı. “Üzgünüm, Rosie. Beni birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?”

Kadın geri çekildi. “Bir şey lazım olursa bana seslen. Duydun mu beni?”

Başını salladı. Rosie turuncu saçlarını düzelterek geri döndü.

Jordan birkaç kez daha derin nefes aldı. Kendi kendine kusmayacağını söyledi. Ağlamaya da başlamayacaktı. Hayır, sakin olmak ve ne yapacağına karar vermek zorundaydı. Fakat hâlâ titriyordu. Boğazı düğümlendi ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Sırtını duvara yaslayıp kendini koyverdi. Ağlamasını durduramadı.

Birkaç dakika sonra, içi öfkeyle doldu.

Bunun olduğuna inanmıyordu; korkmuş, küçük bir çocuk gibiydi.

Yüzünü ve burnunu tişörtüne sildikten sonra ileri geri yürümeye başladı. O adam arabasına atlayıp uzaklaşmadan önce *bir şey yapması* gerekiyordu... Tanrı aşkına.

Jordan'ın gözüne odun yiğininin arasında metal bir parça iliştii. Tırmığa benziyordu. Bir kısmı paslanmıştı, ama uçları hala sivri ve parlaklıktı, sanki kısa süre önce bilenmiş gibi görünüyordu. Jordan onu eline alarak Rosie'nin mağazasının önündeki çakılı park alanında dolaşmaya başladı. Büyük bir ağacın kalın gövdesinin arkasında durdu.

Kendi Civic arabasının dışında park alanındaki tek araç siyah bir BMW idi. Arabanın lastiklerine uzun uzun baktı. Sonra da elindeki tuhaf sivri nesneyi tekrar inceledi.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

O orospu çocuğu bu kez kaçamayacaktı.

BMW'nin Carroll Deresi yolunun çakılı zemininden

çıkıp bir tarafa doğru eğilişini uzaktan izledi.

Jordan da arabasıyla çıktı, aralarında bir blokluk mesafe bıraktı. Görünürde başka araba yoktu. Adamın dikiz aynasından baktığında, arkasındaki arabanın bir Honda Civic olduğunu anlayamayacağını düşündü. Henüz BMW'sinden inmemişi.

“ceptelefonun burada çalışmaz, pislik herif,” diye fısıldadı Jordan, titreyen sesiyle. “Birini aramaya kalkma bile. Sadece arabadan in. Sorun neymış, ona bak...”

Jordan, o sivri nesneyi BMW'nin sürücü tarafındaki arka lastiğin altına yerleştirdikten sonra, mağazanın gölgедe kalan tarafında bir ağacın arkasına saklanmıştı. Adamın, elinde küçük bir plastik torbaya Rosie'nin yerinden çıkışını ve arabasına binişini izlemiştir. BMW hareket ederken, sivri nesne yerde kalmıştı. Jordan lastiği delip delmediğinden emin değildi.

BMW köşeyi döner dönmez, Jordan aleti geri alıp mağazanın yanındaki odun yığınının içine attı ve hızla ön tarafa geçti. “Mağazamı berbat ettiğim için özür dilerim, Rosie!” diye seslendi tel kapıdan içeri. “Hâlâ çok iyi hissetmiyorum. Geri dönüp sana portakal suyunun parasını bırakacağım...”

Rosie, “Hiç sorun değil, Jordy,” diye seslendi. “Umarım daha iyisindir!”

Civic'e doğru gidişini güclükle duydu. Jordan içeri atlayıp motoru çalıştırarak park alanından çıktı ve BMW'yi uzakta görene dek de yavaşlamadı. Araba sağa çekmeye başladığında aralarında mesafe beş yüz metre bile değildi.

Jordan artık durmuştu, arabasının içinde onu izliyordu.

Parmaklarını gergin şekilde direksiyona vuruyordu. Rosie'nin yerinde arabayı güneşe park ettiği için içerişi sıcaktı. Ayrıca portakal suyu, ter ve doğum günü pastası kokuyordu. Jordan camı araladı. "Hadi, hadi," diye mirıldandı ilerideki yalpalayan araca bakıp. "İn aşağı ve şu lanet lastiğe bak..."

Kimsenin gelip adama yardım etmesini istemiyordu. Ne yapacağından tam olarak emin değildi ama her ne yapacaksa birinin tanık olmasını istemiyordu.

Sonunda sürücü kapısı açıldı.

Dudaklarını ısırıp adamın BMW'den inişini, sonra da kapıyı kapatışını izledi. Güneş gözlüğü vardı. Arkaya doğru yürüyünce arka lastiğin patlak olduğunu gördü. Çakıllara bir tekme attı ve sürücü kapısına yöneldi. Kapıyı açıp gösterge tablosunun orada bir şeye uzandı. Bagaj kapağı açıldı. Adam bagaja doğru yöneldi ancak sonra birden durarak yola baktı.

Jordan koltukta iyice geri yattı. Adamın yüz ifadesini göremiyordu –zaten gözleri de güneş gözlüğünün ardına gizlenmişti– ama adamın doğrudan kendisine baktığından emindi.

Sonunda adam döndü ve bagaj kapağını ardına kadar açtı. Ceketini çıkarıp bagajın kenarına bırakıktan sonra da yedek lastikle aletleri dışarı çıkarmaya başladı.

Jordan birkaç dakika daha bekledi. Nefes almakta güçlük çekiyordu ve kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Yine midesi bulanmaya başladı. Başka araba gelmediğinden emin olmak için etrafına bakarak tekrar yola çıktı. Yol kenarında duran BMW'nin yanına ulaşmak için çok fazla sürmesi gerekmedi.

Adam yedek lastiği ve aletleri daha yeni yere koymuştu.

Durdu ve Honda Civic'e bakmak için güneş gözlüğünü çıkardı. Elini ceketine uzattı.

Güçlükle yutkunan Jordan arabadan indi. Zorla samimi bir gülümseme yaratmaya çalışırken hafifçe elini salladı. “Yardım lazım mı?” diye sordu.

Adam bu gülümsemeye karşılık vermedi. Jordan'a gözlerini kısarak baktı. “Söylesene, sen az önce mağazada değil miydin? Beni takip filan mı ediyorsun?”

Jordan aniden durdu. Gergin bir sıritışla baktı. “Evet, mağazadaydım ama seni takip etmiyorum, hayır.”

Adam ceketini elinde tutup yoklayarak bir şey aradı. “Ne kadar da tuhaf bir rastlantı. Dün de aynı böyle bir şey oldu. Seni tanıyor muyum?”

“Sanmıyorum,” diye cevap verdi Jordan bir adım daha yaklaşarak. “Ben Brad... Brad Reece.” Bu, İngiliz Edebiyatı öğretmeninin adıydı.

Adam, ceketin cebinde aradığı şey ne ise onu bulmuş, ama henüz çıkarmamıştı. “Beni takip etmiyorsan, neden orada park etmiş duruyordun?”

Jordan omuz silkti. “Ee, şey, basın belada filan sandım. Bu yolda pek trafik olmaz. Seni de öyle bir başına bırakmak istemedim.” Kahkaha attı ve sonra tekrar omuzlarını silkti. “Bir de, burada esrarlı sigara yakmak için durmuş da olabilirdin. Ben sadece yanına gelmeden önce iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Ne kadar nazıksın,” dedi adam şüphe dolu bir yan bakış atarak.

Jordan derin bir nefes alıp arabaya doğru yürümeye başladı. "Burada, Cullen'da mı yaşıyorsun, ziyarete mi geldin?"

"Ziyaret," dedi adam hâlâ tepkili şekilde.

Jordan gereğinden fazla kez başını salladı. "Ailem ve ben Everett'de yaşıyoruz ama çoğu hafta sonumuzu burada geçiririz. Yolun biraz aşağısında bir evimiz var." Dikkatini patlak lastiğe çevirdi. "Vay canına, berbat olmuş, değil mi?" Kollarını sıvayıp bijon anahtarını eline aldı. Adamın, ellerinin titrediğini görmemesini diliyordu. "Bence birlikte bu lastiği değiştirmemiz beş dakika bile sürmez."

Adam cevap vermedi. Jordan'ın bütün hareketlerini izliyordu.

Jordan bijon anahtarının bir ucuyla patlak lastiğin jantını söktü. Avuç içleri terliyordu ama civataları gevsetirken bijon anahtarını sımsıkı tuttu. "Lanet olsun," diye söyledi. "Bu şeyler ne kadar sıkı. Babamın deyişiyle, kar firtinasına yakalanan bir boğanın kıcıından da sıkılar." Zorla güldü. "Hey, bana adını söylemedin, nereden geldiğini de?"

Lastiğe eğilmiş olan Jordan adamın yüzüne hiç bakmıyordu. Tek derdi ses tonunu sabit tutabilmekti. Adam cevap vermeden önce biraz bekledi. "Adım Allen Meeker. Nişanlım ve oğluyla hafta sonunu geçirmek için Seattle'dan, dün geldik."

"Gerçekten mi? Oğlan kaç yaşında?" diye sordu Jordan.

"Dört yaşında. Neden sordun?"

"Meraktan," diye cevap verdi Jordan. Adamın yalan söylediğini biliyordu. BMW'ye uzun uzun baktı. Adam buraya beş yaşıdan küçük bir çocukla gelmiş olsaydı arka kol-

tukta bebekkoltuğu olması gerekiyordu.

Jordan gözünü işinden ayırmadan, “Kamp mı yapıyorsunuz, ev mi tuttunuz?” diye sordu.

“Koyda bir ev tuttuk.”

Jordan duraksadı. Dün öğleden sonra Rosie'nin yerinde karşılaştığı kadını ve çocuğu hatırladı. “Ee... ev yoldan dört kilometre mesafede mi?”

Adam onun başına dikilerek, “Nereden...?” diye soracak oldu ama sözü yarılm kaldi.

“Birch, yirmi iki?”

“Evet. Nereden bildin?”

Jordan yine midesinin bulandığını hissetti. Cevap verirken sesi titremesin diye uğraşıyordu. “Koyun bu tarafındaki kiralık tek ev o.” Başını kaldırıp adama baktı.

Allen Meeker ceketini giyip gözlüklerini taktı. Bu Jordan'a tuhaf gelmişti çünkü ceket giyilecek bir hava değildi. Havadaki hafif sonbahar serinliğine rağmen, güneş parlak ve sıcaktı. Alnında ter damlacıkları bile vardı. O cekette bir şeyler olduğunu sezmişti zaten. Jordan cebinde silah ya da çaklı gibi *bir* şey olduğunu düşündü. Şu an, elleri ceketinin ceplerindeydi ve terliyordu.

Jordan civataların sonuncusunu gevşetirken, “Bu Cullen'a ilk gelişin mi?” diye sordu. Mümkün olduğunda rahat davranışmaya çalışıyordu.

“Benim... evet, ilk gelişim,” diye cevap verdi adam tereddütle.

Yine yalan söylüyordu. Jordan farkındaydı.

“Evet, Allen,” dedi. “Ellerinin kirlenmesi sorun olmayacaksı, yedek lastiği bu tarafa doğru yuvarlayıp krikoyu bana uzatabilir misin?”

Kahkaha attı. “Ya, kusura bakma. Bütün işi sana yaptmak istememiştim. Dinle, ee, *Brad*, çok teşekkür ederim. Gerçekten de bir iyilik tempsali ödülünü hak ettin.” Ellerini ceplerinden çıkartarak krikoyu getirdi. Jordan’ın yanına bıraktıktan sonra da yedek lastiği almaya gitti.

Jordan krikoyu arabanın altına yerleştirdip kaldırmaya başladı.

Adam yedek lastiği ona doğru yuvarladı. “Sanırım haklıydın,” dedi. “Beş dakikada yapacaksın.” Jordan krikoyu kullanırken Allen da gevşek cıvataları eliyle söktü. Çikan her cıvata yere düşünce çınlama gibi ses çıkarıyordu. İkişi de arabanın arka tarafına çömelmiş haldeydi. Allen ona bakmayı keserek güneş gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin cebine koydu. “Rengin yerine gelmiş; en azından mağazadakinden daha iyi görünüyororsun. Oraya kusacaksın sanmıştım.”

“Ben de,” diyerek hak verdi Jordan. “Ama şimdi her şey kontrol altında.”

Adam gözlerini kıstı. “Mağazadaki kadın çok ilgiliydi. Seni tanıyor...”

Jordan sadece başını sallayıp yavaşça bijon anahtarına uzandı.

“Orada sana başka bir isimle seslenmişti ama *Brad* değildi. *Jordy* demişti...”

“Doğru.” Bijon anahtarı artık elindeydi. “Adım Jordan,

Jordan Prewitt ve sen benim annemi öldürdüün, seni aşağılık pislik.”

Gözleri kocaman açılan adam elini cebine götürmeye çalışırken, “Hayır, dur... dur!” diye bağırdı.

Jordan bijon anahtarını havaya kaldırıp adamın suratına vurdu. Allen Meeker öne doğru yığıldı ve yüzü çakıllara çarptı.

Ceketinin cebinden de bir silah düştü.

7

“Bam! Bam!” dedi Mattie.

Susan bir eli kalbinde, ona baktı.

Küçük oğlu gri Disney karakterli –Mickey, Donald, Pluto ve Goofy’li– gri eşofman üstünün üzerine turuncu can yeleği giymişti. Allen’ın onlar için kiraladığı teknenin kamarasında, erzak dolabının yanında duruyordu. Elinde işaret fişegi tabancası vardı ve Susan’ın o tabancanın dolu olup olmadığını dair hiçbir fikri yoktu. O şeyi nereden bulduğunu bile bilmiyordu. Mattie işaret fişegi tabancasını ona doğrulttu. “Bam! Bam! Öldün sen, anne!”

“Mattie, tatlım, o oyuncak değil,” dedi, mümkün olduğunca sakin bir ses tonıyla. Susan kendini düşünmüyordu, sadece dört buçuk yaşındaki oğlunun elinde işaret fişegi tabancası tutuyor olması onu panikletmişti. Yine de üzerindeki sarı can yeleği, fişeğin ölümcül etkisini bertaraf edecekти; hele de o yakınlıktan ateş edildiğinde. Güverteye çıkan merdivenlerin yanındaki küçük kamaradalardı.

Tekne evin arkasındaki iskeleye bağlıydı. Mini buzdoğabına biraz yiyecek ve kutulu içeceklerden koymuş, arkasını döndüğünde de Mattie’yi elinde işaret fişegi tabancasıyla görmüştü.

Susan kırıdamadan durdu. “Tabancayı masaya bırak,” dedi. “Hemen, tatlım, ben ciddiyim. O oyuncak değil, Mattie. Çok tehlikeli.”

“Bam! Bam!” diye tekrarladı. Şimdi tabancayı iki eliyle tutuyordu. Parmağı tetiğin yanında dolaşıyordu.

Susan yavaşça ona doğru bir adım attı. “Beni duydun mu, Mattie? Onu hemen bırak. Senin değil o.” Kanepenin hemen yanındaki, yoğun şekilde cilalanmış masayı gösterdi. “Onu masaya bırak, hemen...”

Mattie bir süre onu izledi, tabancayı hâlâ ona doğrultuyordu. Dilini dudağının köşesinden çıkarmıştı. Tekne hafifçe sallandı. Susan suyun teknenin yanlarına ve iskeleye çarpışını duyabiliyordu.

Susan ona doğru uzandı. “Tamam, o zaman, bana ver onu, tatlım. Aferin sana.”

Gülümseyerek avucunu açtı.

Susan içini çekti. Fişek ağırdı. Muhtemelen doluydu. “Teşekkür ederim,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Aferin benim oğluma. Bunu nereden buldun, canım?”

“Oradan,” diye gösterdi dolabin yarı açık duran çekmecesini göstererek. Susan orada iki büyük el feneri ve on tane işaret fişegi yedeği gördü. Sakince işaret fişegi tabancasını yerine koydu. Kapatırken kilidi fark etti.

Allen ona önceden teknenin anahtarlarını vermişti. Susan elini kot pantolonunun cebine sokup anahtarları aldı. Halkanın ucunda asılı üç tane anahtar vardı. Anahtarları teker teker denken hâlâ elleri titriyordu. Üçüncüsü uydu; Tanrı'ya şükür.

Tekne gezisi için Mattie'nin en sevdigi oyuncaklarla dolu bir kutu getirmiştir; o nedenle, doğal olarak, onun dolu bir işaret fişegi tabancasıyla oynamaması için ona oynayacak başka bir şeyler getirmesi gerekiyordu. Michael'in bu kadar ele avuca sığmaz olduğunu hatırlamıyordu, ama zaten Michael'a çok yardımcı da olmuştu.

İroniktir; gecenin bir yarısı Mattie, Allen'in silahını bulup eline almasın diye uykusundan uyanmıştı, ama Mattie yine de gidip kendine ateşli bir silah bulmayı başarmıştı. Susan yataktaki bir yana bir bu yana dönmüş ama bir saat sonra uyumayı başarmıştı. Allen saat yedide kalktığında uyanır gibi olsa da Allen ona uyumaya devam etmesini söylememiştir. Mattie'nin kahvaltısını da o hazırlamak istemişti.

Susan tekrar uykuya daldı. Walt ve Michael'la ilgili bir rüya gördü. İlk oğlu rüyasında Mattie'nin yaşındaydı. Kalabalık bir tren istasyonundalardı, ama Walt'un bir gazete bayisinin önünde bir dergiye baktığını gördü. Michael'in elini tutmaya çalıştı, fakat elinden kayıp gitti. Kocası ikisiyle de ilgilenmiyordu. Michael'in kaybolacağından korktu. Kocasına seslendi: "Walt, bana yardım etmen gerek!"

Eli oğluna uzanacakmış gibi bir hisle uyanı uykusundan.

Eskiden bu rüyalardan uyanlığında kendi kendine artık geçtiğini söyleyordu, oysa artık bu tip rüyalardan sonra yataktaki

doğrulup ağlamaya başlıyordu. Bu sabah da diğerlerinden farklı değildi.

Susan üç tane kâğıt mendil kullandıktan sonra kahvenin kokusunu aldı, pastırma da kokuyordu.

Saat 09.35'ti. Sabahlığını giyerek açık gardırop kapağının önünde durdu. Üst rafa baktı ama silah orada değildi.

Aşağı indiğinde Mattie'yi yine televizyonun karşısında buldu, DVD'den milyonuncu kez *Kayıp Balık Nemo*'yu izliyordu. Allen mutfakta, ocağın başındaydı. "Baktım ama *o-malum-şeyi* dolapta göremedim," dedi ona fisiltıyla. "Lütfen, bunun bana hâlâ üzerinde olduğu anlamına geldiğini söyleme."

"Bu, *o-malum-şeyi* iki saat önce arabanın torpido gözüne koyduğum anlamına geliyor," diye cevap verdi Allen, pastırmayı maşayla ızgaradan alırken. Tezgâhin üzerindeki kâğıt havlunun üzerine koydu. "Yemek istemesen de, pastırmalı sandviçin kahvaltıda en çok sevdiğin şey olduğunu biliyorum, bebeğim," dedi.

Susan ona sarıldı ve öptü. "Benimle evlenir misin?"

Allen öpücüğüne karşılık vererek, "Evet, bir düşüneym," diye yanıtladı.

Susan kahve koyup ekmek kızartırken, yakışıklı, düşünceli nişanlısının gözlerine bakmadı. Onun hâlâ Walt'la ilgili rüyalar gördüğünden haberi yoktu.

Daha sonra, akşamdan kalan tavuğu dilimledi, içine biraz pastırma koydu ve Skagit Koyu'nda doğa gezisine çıktılarında Toskana ekmeğiyle soğuk olarak yemek için ta-

vuklu makarna salatası yaptı. Susan spor ayakkabı, kot pantolon, funda yeşili bir kazak ve rüzgârlık giydi; Mattie'ye de kot pantolon ve Disney Dünyası eşofman üstü giydirdi.

Güneş kremleri olmadığını fark ettiklerinde tekneye doğru yürümeye başlamışlardı bile. Bunun üzerine Allen, Rosie'nin Yol Kenarı Mağazası'na gidip alacağını söyledi. Susan'a da yemekleri teknedeki buz dolabına koyup, can yeleklerini giymelerini, böylelikle o geldiğinde açılmak için hazır olacaklarını söyledi.

Bunlar olalı bir saat geçiyordu. Susan can yeleği ve rüzgârlıkla terlemeye başlamıştı. Sonra da, Mattie'yi elinde işaret fişegi tabancasıyla gördüğü için hayatının en büyük korkularından birini yaşadığını hatırlayıp bunun için terliyor olabileceğini düşündü.

Onu içerisindeki kanepeye götürüp oturttu. "Sana tekneye bindiğimizde ne söylemiştim?" diye sordu.

Mattie, hafifçe suratını astı. "Sana sormadan hiçbir şeye dokunmamamı."

"Doğru," dedi. "Peki, ben sana işaret fişegi tabancasına dokunabileceğini, onunla oynayabileceğini söyledim mi?"

"Hayır."

Susan başını salladı. "Bu çok, çok tehlikeli. İkimizden biri ciddi şekilde yaralanmış olabilir. İyi bir denizci olmanın kurallarına uymayacaksan, tekneyle açılamazsun. Şimdi burada otur ve Allen gelene kadar bunu biraz düşün." Susan oyuncak kutusuna uzanıp oyalansın diye içinden birkaç tanesini çıkardı. "Burada sessizce oturup oynamamı istiyorum,

iyi bir denizci gibi, tamam mı?”

“Tamam,” diye mırıldandı Mattie.

Susan onun saçını okşayıp kamaranın arka tarafına doğru ilerleyerek güverteye çıkan üç basamağın ikisini çıktı. Rüzgâr saçlarını uçıştururken, evin arkasına doğru baktı. Allen’ın BMW’sini park yerinde görmeyi bekliyordu ama ondan hiç iz yoktu.

“Allen güneş kremi almak için şehrə kadar gitmiş olmalı,” dedi kamaraya inerken. Bunu Fischer-Price uçağını dar masaya indirmeye çalışan Mattie’den çok kendine söylemişti.

Plastik tabakları ve bardakları kaldırıp kamaranın bütün çekmece ve dolaplarını kontrol ederek kendini oyaladı.

Merdivenlerin diğer tarafından bir klik sesi duyuldu. Kamaranın içindeki sabit iki monitörden birinde “*Mesajınız Var!*” yazan bir ikon yanıp sönyordu.

O bölgede telefonları çekmediği için bu ona tuhaf geldi, ama teknede e-posta alabiliyordu. Navigasyon panelinin önüne oturup klavye ile farenin bulunduğu sürgülü çekmecayı kendine doğru çekti.

“Korsan görecek miyiz?” diye sordu Mattie, uçağıyla oynarken.

“Bu seyahatte değil,” dedi. Şu an koyun geri kalanını bile göremeyeceklerini düşünüyordu. Allen çok geç kalmıştı. Belki de bu e-posta ondandı. İkona tıkladı ve ekranda e-posta listesi çıktı. Gonderen chris@orcleasing.com adresiydi ve konusu şöyledi: Hoş Geldiniz & Koyda İyi Seyirler!

Susan e-postayı açtı.

Sevgili Bay Meeker,

Bayside Kiralama Ortaklığı'ndan Catalina C28 yelkenlisini kiraladığınız için teşekkür ederiz ve hoş geldiniz! Bu seyahati sizin için keyifli kılmaktan mutluluk duyuyoruz. Diğer teknedeki karışıklık için özür diliyor ve özel isteğinizi yerine getirmekten mutluluk duyuyoruz. Görceğiniz üzere, internet erişimiz sağlandı ve çalışıyor. Herhangi bir probleminiz ya da sorunuz olursa, bana e-posta göndermekten ya da 306/ 555-0416 numaralı telefondan beni aramaktan çekinmeyiniz. Catalina C28'in kullanım özellikleri hakkında daha fazla bilgi için, aşağıdaki linke tıklayabilir ya da kullanım kılavuzuna bakabilirsiniz. Size hizmet vermek büyük zevkti; iyi seyahatler!

**Saygılarımla,
ChrisBayside
Kiralama Ortaklığı**

<http://www.jCatalinaC28/features.html>

Susan e-postayı Allen da okusun diye okunmadı olarak işaretle seçenekine tıkladı. Özellikle bu tekneyi kiralayabilmek için çok uğraşmışa benziyordu. Bugün ögle olmadan göle açılmak için çok hevesliydi.

Susan saatine baktı: 12.40. Bu çok saçmayıdı. Gideli ne redeyse bir saat olacaktı.

“Anne, yukarı çıkabilir miyiz?” diye sordu Mattie.

Susan ayağa kalktı. “Tabii tatlım.” Oyuncak kutusunda onun Mariners beyzbol şapkasını buldu ve kafasına geçirdi. Mattie de oyuncak kutusundan Woody oyuncağını aldı. Susan onun kanepeden kalkmasına ve güverteye çıkışmasına yardım etti. “Burada elimi hiç bırakmamalısın, tamam mı?”

“Tamam,” dedi. “Allen nerede? Ne zaman gelecek?”

“Annecığın de bunu merak ediyor,” diye mırıldanarak güverteye çıkarken tekrar eve doğru baktı. Hâlâ ondan eser yoktu.

Mattie’ye kaptan kabinine oturdular. Susan, güneşten yanmaması için Mattie’nin şapkasının siperliğini ayarladı.

“Şu Allen mı?” diye sordu Mattie, evi işaret ederek.

Susan döndü ve kiralık evlerine doğru öylece baktı. Başta hiçbir şey görmedi. Arka verandanın yanındaki park yerine odaklanmıştı. Mattie’nin ne gördüğünü anlaması ise biraz sürmüştü.

Nefesi kesildi. Oğlu ormanlık alanın başladığı yerde, bir yabancıyı gösteriyordu; evin uzak ucundan sadece birkaç adım uzaklığındaydı. Güneş gözlüğü, büyük beden kamuflaj ceketi ve onunla aynı desende bir şapkası vardı. Susan yüzünü tam olarak göremiyordu. Camlı odaya doğru ilerliyordu.

“Allen kılık mı değiştirmiş?” diye sordu Mattie.

Susan bir an için hareket edemedi. Olduğu yerde donup kalmıştı.

Mattie neşeyle, “Merhaba!” diye bağırdı. Elindeki Woody oyuncağını salladı. “Merhaba, Allen!”

Kamuflajlı yabancı hemen dönüp onlara doğru baktı.

Susan o anda yerinden sıçrayıp Mattie'yi tuttu. Anı hareketiyle tekne sallandı. "O Allen değil," dedi panik halde. Tekne iki yana sallanırken dengesini güçlükle sağlayabiliyordu. Bir eliyle tekneye tutunurken, bir eliyle de Mattie'yi tuttu. "Hadi, tatlım, aşağı inelim. Çabuk!"

Mattie'yi kamaranın merdivenlerinden indirirken, kırılık evlerinin yanında duran adama baktı. Ormanlık alandan çıkışmış, onlara doğru geliyordu.

Mattie kamara merdivenlerinin başında duraksayınca Susan onu kolunun altından kavrayıp aşağı indirdi. Mattie'yi kanepeye oturtur oturtmaz da dönüp kamaranın kapısını kappattı. Arkasındaki sürgülü kilidi de çekti. Tekne hâlâ sağa sola sallanıyordu.

Susan eski, hurdaya dönmüş iskeleyede her an ayak sesleri duymayı bekliyordu. Yerinde duramayıp erzak dolabına, işaret fişegi tabancasını koyduğu çekmeceye doğru gitti.

"Ne oldu, anne?" diye sorup duruyordu Mattie.

"Bir şey yok, tatlım, her şey yolunda!" diyerek onu ikna etmeye çalıştı ama sesi titriyordu. Bir yandan konuşup bir yandan da doğru anahtarı bulmaya çalışırken elleri titriyordu. Sonunda çekmeceyi açtı. İşaret fişegi tabancasını ve yedek fişekleri çıkardı. Yedekleri cebine sokup, tabancanın nasıl çalıştığını anlamaya çalıştı. Namlusunu, kabzasını ve iki ucunu dikkatle inceledi. Fişeğin ikiye katlanıyor olmasına şaşırmıştı. Odacığı ve içindeki fişegi görebiliyordu. Kapatıp, kumanda panelinin kenarındaki dar, uzun pencereye doğru gitti ve iskeleye baktı. Adamı orada göremedi. Fakat görüşü kır-

sıtlıydı ve tek bildiği, teknenin etrafında dolaşıyor olduğunu; sadece o göremiyordu.

“Anne?”

Susan oğluna döndü. “Tatlım, burada beklemen gerek.” Onu teknenin ön kısmındaki yatağa götürdü. “Sana dışarı çıkmayı söyleyene kadar burada saklanmayı istiyorum. Anladın mı? Bakalım, saklamaç oynamakta iyi misin? Şimdi kapıyı kapatacağım, tamam mı?”

Mattie gözlerini kocaman açıp, Woody’yi göğsüne bastırarak ona baktı. Başını salladı.

Susan kapıyı kapattı ve hızla yine pencereye geldi. Adamın daha yakına geldiğini gördü. Evin arka verandasının yakınlarındaki çalıların ardına çömelmişti.

Susan yüzünü görebilmeyi istedî, ama adam o kadar hızlı hareket ediyordu ki, karaltıdan ibaretti. Onu dün Mount Vernon’dan buraya kadar takip eden adam olabilirdi, fakat emin olamadı.

Tekne hâlâ biraz sallanıyordu. Susan kumanda paneline döndü, işaret fişegi tabancasını masaya bıraktı, klavye çekmecesini çekti ve tekrar e-posta ikonuna tıkladı. “İçeride nasisins, Mattie?” diye seslendi gözünü monitörden ayırmadan.

“Artık çıkabilir miyim?” diye cevap verdi, hafif korkmuş bir ses tonıyla.

“Henüz değil, tatlım,” dedi delirmiş gibi yazarken.

Sevgili Chris,

BU ACİL BİR DURUM! Küçük oğlum ve ben arka bah-

çedeki iskeleye bağlı teknedede kaldık. Evimizin etrafında bir adam dolaşıyor -22 Birch. Telefonum yok. Lütfen, benim için Cuilen polisini ara. Adam silahlı mı, bilmiyorum. Polise acele etmesini söyle. Teşekkür ederim.

Susan Blanchette (Ailen Meeker'in nişanlısı)

Gönder tuşuna bastı. Kamaranın kapısına bakarken her an birinin dışarıdan itmesini bekliyordu. İşaret fişegi tabancasına baktı; erişebileceği bir yerdeydi.

Google'a girdi ve "Cullen, Washington, polis imdat" yazdı. Ancak bulabildiği en iyi sonuç, "*Cullen'a Hoş Geldiniz!*" başlıklı internet sitesindeki, polis departmanının iletişim seçenekleri idi. Yine de onlara da aşağı yukarı Bayside Kiralama'daki Chris'e yazdıklarını içeren bir e-posta gönderdi.

Ayağa kalkıp işaret fişegi tabancasını eline alarak yeniden pencereye gitti. Kimseyi görmedi ama adamın orada olduğunu emindi. Bilgisayardan yeni e-posta geldiğini gösteren klik sesini duymayı ya da imdat çağrısına cevap gelmesini bekliyordu. Fakat Bayside Kiralama'daki adam muhtemelen öğle yemeğindeydi. Susan saatine baktı: 13.05. Tek bildiği, Cullen'da iki kişilik bir polis gücü olduğu ve onun şansına ikisinin de öğle yemeğinde olabileceğiydi.

Allen'in ortadan kaybolmasıyla bu tuhaf adamın şu an evlerinin etrafında dolaşması arasında bir bağlantı olup olmadığını merak etti. İkisinin de aynı anda olması çok tuhaftı.

Tekne birdenbire bir tarafa doğru yattı ve teknenin göv-

desinde bir tırmalama sesi duydu. Adam tekneye mi binmişti? Susan tabancayı daha sıkı tuttu. Pencereden bir kez daha baktı, sonra da gözünü kamara kapısına çevirdi. Tekneleri sallanırken bir yere sürdü. Tekne iskelenin kazıklarından birine çarpıyor olmaliydi.

Tabanca hâlâ elindeydi, tekne tekrar eski haline dönene dek kamara kapısında, ayakta bekledi.

“Anne?” diye seslendi Mattie yatak odası kapısının diğer tarafından. “Dışarı çıkmak istiyorum artık!”

“Birazdan, tatlım!” diye seslendi o da. “Şu ana kadar çok iyi gittin. Seninle gurur duyuyorum!”

Kumanda panelinin yanındaki kancaya asılı, ipli bir dürbüne fark edince alıp boynuna astı ve merdivenlere çıktı. İşaret fişeği tabancası elinde, kapının sürgülü kilidini açtı. Derin bir nefes alıp kapıyı itti ve başını dışarı çıkardı. Teknede yalnız gibi görünüyorlardı. Ancak yine de güverteye çıkarken titremeden edemedi. Tedirgin şekilde etrafına bakıp dürbüne taktı. Eve ve etrafındaki ormanlık alana bakarken o ürkütücü adamı görmeyi beklese de hiçbir şey göremedi.

Aşağı doğru inerken kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Küçük, korkmuş oğluyla birlikte, bu klostrofobik teknede daha fazla kalamazdı. Yapabilecekleri en iyi şey arabaya doğru koşmak, sonra da şehrde kadar sürmekti; ya da markete kadar gidip oradan polisi ararlardı. Tek istediği, arabaya vardıklarında lastiklerinin sağlam olmasıydı.

Teknenin güç şalterini indirdikten sonra Mattie’ye seslendi. “Dışarı çıkabilirsin artık, tatlım.”

“Tamam,” diye cevap verdi.

Kapıya yaklaşırken kilidin açılma sesi duyuldu. Diğer taraftan kapıyı itiyor gibi görünüyordu ama hiçbir şey olmuşyordu. Kendini içeri kilitlemiş olabileceğini fark etti.

“Tatlım, çıkışlıyım...”

Kilit açıldı ve sonunda kapı da açıldı.

Susan, Mattie'yi kollarına alarak, “Hadi, arabayla gezintiye çıkmak istiyoruz,” dedi. Onu kucağında güverteye çıkardı.

Eve ve etrafa bakarken kamarayı kilitleyebilmek için Mattie'yi ve işaret fişegi tabancasını elinden bıraktı. “Şimdi sen bana gözcülük edeceksin, tatlım,” dedi gergin şekilde. Kilit için doğru anahtarı bulmaya çalıştı. “O askeri tekrar görürsen, bana söylemeni istiyorum, tamam mı?”

Woody oyuncu hâlâ kolumnun altında olan Mattie başını sallayarak ormana doğru baktı.

Susan sonunda kamaranın kapısını kilitleyerek önce işaret fişegi tabancasını sonra da Mattie'yi aldı. Onu iskeleye doğru taşıırken tekne yine sallandı. İskeleye çıktığında bile hâlâ dizleri titriyordu. Mattie'yi yine yere indirdi.

Üzerindeki o kocaman can yeleğiyle onu oto koltuğuna oturtmasına imkân yoktu. Sonra kendininkini de çıkardı. “Tamam, atçılık zamanı,” dedi sırtını ona dönüp çömelerek.

“Yaşasın!” diye bağırdı Mattie. Kollarını onun boynuna doladı ve sırtına atladi. “Deh!”

Susan can yeleklerini iskeleyede bırakarak eve doğru koşmaya başladığında Mattie sırtında hoplayıp duruyordu. İşaret fişegi tabancası da elinde hazırındı. Park alanına yaklaşlığında

arabasının sadece ön kısmını görebiliyordu ama lastikler sağlam görünüyordu. Anahtarları çıkarmak için elini çoktan cebine atmıştı.

Arabanın yanına geldiğinde nefes nefeseydi. Boğazı da kurumuştu ve alnından ter süzülüyordu. Yalnız olduklarından emin olmak için etrafına baktı. Kendisinin ve Mattie'nin güvenliğini sağlayabilmek için tabancayı hazırda tutuyordu. Acele etti ama Mattie'nin kemerini bağlarken onu alnından öpecek vakit de ayırdı. "Çok iyiydin," dedi.

"İşte bu!" diye bağırdı Mattie heyecanla. Ön camdan, Woody oyuncağıyla bir şeyi işaret etti. "Asker orada!"

Susan işaret fişegi tabancasını o tarafa doğrulttu ve ağaçın arkasına gizlenen adamı görmeye çalıştı. Park alanından çok uzak değildi.

"Seni görüyorum!" diye bağırdı Susan; sesindeki öfke giderek artıyordu. "Kimsin sen? Bana cevap ver!"

"Anne?" diye bağırdı Mattie.

"Sen orada kal, tatlım." Kapısını kapattı fakat oradan ayrılmadı.

Dal parçalarının çatırtısını ve çalıların hissirtisını duyabiliyordu. Ağaçların arasında biri geri doğru yürüyordu ama koşmuyordu. Sesin azalmadığı barizdi. Hâlâ yakındı, ancak başka bir noktadaydı. Onunla oyun oynuyor gibiydi.

"Lanet olsun, hemen bana cevap vermezsen bu şeyi ateşleyeceğim!" Artık iki eli de tabancadaydı.

Yedi metre ileride, park yerinin hemen bitiminde, eski bir ahşap yağmur varilinin arkasındaki çalılar hareket etti. Susan, "Orada olduğunu görüyorum!" diye bağıırırken tetiği

çekti ve ellerinden kollarına kadar yayılan, elektrik benzeri bir dürtme hissetti.

Fişek, bir tıslama sesiyle varile kadar ilerlediği yolda dumandan iz bıraktı. Ahşap varil kıvılcımlar saçarak yanmaya başladı. Susan bir bağırma sesi duydu; sanki adam yaralanmış ya da en azından korkmuş gibi bir sesti bu.

Elini hemen cebine atıp yedek fişeklerden birini çıkardı. Elleri sarsıntıının etkisinden hâlâ titriyordu. Yine de kullanılmış fişeği çıkarıp yenisini takabildi. O sırada çalıların hissirtışını duyabiliyordu. Ses azaldı; adamın kaçtığı belli oluyordu.

Susan nefesini tutup Mattie'nin kapısının yanında durmaya devam etti, her an ateş etmeye hazırı. Patlamayı ve alevleri hesaba katınca, adamın Kanada sınırına doğru gittiğinden emindi.

Mattie'nin kapısını açarken zavallı oğlunun şok geçirdiğini düşünüyordu. "Tatlıım, geçti artık," dedi.

Oysa Mattie, "Yine yap anne, yine yap!" diye bağırarak yolcu koltuğunun arkasını tekmeliyor ve ellerini çırkıyordu. Gözlerini kocaman açmış, boş varilden yükselen ve arkadaki çalılırlara yayılan alevleri izliyordu.

"Bu bir daha olmayacak," dedi Susan, başını iki yana sallayarak. "Umarım."

Mattie'nin kapısını kapatıp evin aynı tarafından duran bahçe hortumuna doğru ilerledi. Ateşi söndürmeyi başardı. O sırada da dönüp dönüp davetsiz misafir geri geliyor mu diye bakmaya devam etti.

Rosie'nin Yol Kenarı Mağazası'na gidene kadar da yola bakıp durdu. Birkaç dakikada bir dikiz aynasını kontrol ediyordu

ama arkasında hiç araba yoktu. Fakat Susan mağazaya yaklaşırken Carroll Deresi yolunda, park etmiş boş bir araba gördü.

Dün gördüğü gençlerin arabasıyla aynı renk, koyu yeşil bir Honda Civic'ti. Birch yolu yirmi iki numarayı sordugunda, o kibar, yakışıklı genç adamın ne kadar tuhaf davranışını hatırladı.

Evi gayet iyi biliyor gibiydi.

Kaşlarını çatarak, virajı alana kadar dikiz aynasından boş arabaya uzun uzun baktı. Sonra da onu göremedi.

8

Jordan arkasına bakmak için koşmayı bıraktı. Ağaçların arasından, ilerideki yolun griliğini görebiliyordu; bir araba yaklaşıyordu. Nefes alındıkça ciğerleri yanıyordu. Ter içindi ve kıyafetleri ıslanmıştı. Paçaları, dökülen portakal suyundan yapış yapıştı ve kaşınıyordu. Çoraplarına dikenli otlar yapışmıştı.

Günde kilometrelerce koşmaya alışktı; ama sokak kıyafetleriyle ve orman içinde değil. Kırılmış dallar, kayalar, hendekler ve ağaç kökleri arasında yolunu bulmak zorundaydı. Alçak dallar ve çalılar yüzünden, ellerinde ve alnında şimdiden çizikler oluşmuştu bile.

Jordan orman içinde on bir kilometreyi kırk dakikadan az sürede koşmuştu. Arabasını bir süre Carroll Deresi yolunda tek başına bırakmakta sorun yoktu, şansını zorlamak istemiyordu. Ancak geçen dakikalar şansını zorluyordu.

Jordan, Allen Meeker'ı bir saat önce apar topar kendi BMW'sinin bagajına koymuştu. Bilincini yitirmiş adamın ya-

nağı çakillara yüzüstü düşüğü için kan içindeydi. Ayrıca Jordan'ın bijon anahtarıyla vurduğu yerde, dalgalı siyah-beyaz saçının arasında da bir kesik vardı ama fazla kanamıyordu.

Meeker'ı bagaja koyduktan sonra lastik değiştirme işini çabucak bitirmiştir. Chemerica tesisi BMW'yi ve içindekini geçici olarak saklayacağı en iyi yerdi.

Altmışarda o tesis hükümetin finanse ettiği bir laboratuvardı. Çalışanları arasında ordu mensupları bile vardı. Jordan orada ne araştırdıklarını ya da ürettiklerini bilmiyordu. Söylentiye göre kimyasal silah ya da roket gibi çok gizli bir şey üzerinde çalışıyordu; hem de tamamen izole bir yerde. En azından, en azından Jordan'm duyduğu hikâye buydu. Görünen o ki, bir süredir Carroll Deresi'nin o bölümünde trafik bir süredir artmıştı ve bunda Rosie'nin yerinin büyük katkısı vardı. Ancak 1977'de, ordunun Chemerica Şirketi'nin kendileri için yaptığı şeye artık gereksinimi kalmamış ve tesis kapatılmıştı.

Artık yıkık dökük olan iki katlı tesisin ve üzerinde durduğu arazinin sahibi hâlâ hükümetti. Mülkün etrafı paslı zincirlerle çevriliydi ve Carroll Deresi yolundan oraya giriş beton bariyerlerle kapatılmıştı. Fakat Jordan –orada yaşayan bazı tanıdıklar vasıtasyıyla– tesisin otopark alanına uzaktan da olsa giden bir toprak yol bulmuştu. O kırk odalı, terk edilmiş binada –tamamen kapatılmamış bir pencere bulunursa– keşfedecek çok fazla şey vardı. Keşfetmeye meraklı ve azgın gençlerin ilgisini çekecek beş tane de sığınak bulunuyordu. Yine de kanıtlar –Chemerica tesisinin zeminini kaplayan

fast-food paketleri, bira ve patlamış mısır kutuları– aksini göstermesine rağmen içeri girildiğine dair örnekler çok az ve aralıklıydı. Gün içinde daha da azdı.

O nedenle Allen Meeker ve BMW'si Chemerica tesisinde muhtemelen güvende olacaktı. En azından şimdilik. Jordan, Meeker'ın arabasını tesisin arkasındaki park alanı ve bataklık arasında bir yere park etti.

Orada arabanın içini aramak için daha çok vakti oldu. Arabası, Cullen'a dört yaşında bir çocukla geldiğini iddia eden biri için fazla temizdi, oyuncak ya da çocuk kitabı yoktu. Oto koltuğu, yiyecek paketi, boş meyve suyu kutusu da yoktu. Jordan torpido gözüne baktı. Washington ve Oregon haritaları, BMW kullanım kılavuzu, bir yıl önce kullandım süresi dolmuş Domino's kuponları ve ruhsat vardı. Adamın adı Allen Meeker'dı, doğruydu.

Jordan bunu bagajdaki Meeker'a tekrar bakıp teyit etti. Hâlâ bilinci kapalıydı ve nefes alıyordu. Cüzdanındaki ehliyeti adını doğruluyordu: *Meeker, Allen Lloyd*, doğum tarihine bakılırsa otuz dokuz yaşındaydı. Geri kalanı da açıkça görülebiliyordu zaten: *Boy: 1.80 metre, Kilo: 80, Göz Rengi: YSL*. Seattle adresi yazıyordu. Cüzdanında ayrıca yüz kırk dolar nakit, her biri Allen L. Meeker adına kayıtlı spor salonu giriş kartı, kredi kartları ve sigorta kartları, bir de Tully's Coffe'ye ait bir de delikli kart vardı. Sözde nişanlısına ait bir fotoğraf yoktu; aslında hiç fotoğraf yoktu.

Cüzdana bakarak ona dair pek bir şey söyleyemezdi. Ceplerinde de bir şey bulamadı. Allen Meeker'ın ceketini

aldı ve ayak bileklerini onunla bağladı. Bagajda bulduğu bir iple de ellerini arkasından bağladı. Meeker'ın cebinden aldığı bir mendili de adamın ağızına soktu. Meeker bunların hiçbirine uyanmadı.

Ancak Jordan bagaj kapağını kapatmadan hemen önce Allen gözlerini kırpıştırmaya başladı ve inleme gibi bir ses çıkardı. Daha çok zavallı, paniklemiş bir sesti.

Jordan tüm gücüyle BMW'nin bagaj kapağını kapattı.

Sonra da koşmaya başladı.

Artık on iki kilometre uzaklıkta, Carroll Deresi yolu üzerinde kendi arabasını bıraktığı yere çok yakındı. Jordan hâlâ o çaresiz, bastırılmış çığlığı kafasının içinde duyabiliyordu. Korkunç bir hata yapıp yapmadığını düşünmekten de kendini alamıyordu.

Araba hızlanırken ağaçların arkasına saklandı. Dün Rosie'nin yerinde gördüğü kadının arabasına dikkat etmemişi ve o eski Toyota'yla geçen kadın o mu, diye merak etti. Gerçekten de Meeker'ın nişanlısı o muydu?

Alnındaki teri silerek, Toyota'nın kendi Honda Civic'inin yanında yavaşlayışını izledi. Fakat sonra araba tekrar hızlandı ve virajı alıp gitti.

Jordan trafiksiz otobanda hiç araba görmedi. Kimsenin onun gelip de arabasına bindiğini gördüğünü sanmıyordu. Anayoldan toprak yola dönerken de dikiz aynasına baktığında hiç araba görmemişti. Ormanın içlerine doğru giden yol, kaya, çukur ve su birikintileriyle doluydu. En azından yaptığı bu ikinci yolculukta engellerden yolunu bulmak daha kolaydı.

Yine de elleri direksiyonun üzerinde hâlâ terliyordu ve nefesi de hâlâ düzelmemişti. Chemerica tesisesine geri döndüğünde arabayı ve Allen Meeker'ı orada bulamamaktan endişe ediyordu. Aptalca ve saçma bir düşünceydi bu. BMW'nin anahtarları cebindeydi. Meeker'ı bagaja kilitlemiştir. Oradan nasıl çıkacaktı ki?

Chemerica Şirketi'ne varmadan önceki son tümseği de aştı. Bildiği kadarıyla bu mülkü çevreleyen zincirlerdeki tek açıklık orasıydı.

İki şeritli yol asfalt kaplı olmasına rağmen çukur ve tümseklerle doluydu. Yoldaki çatıklardan, yabani otlardan küçük ağaçlıklara kadar birçok bitki çıkmıştı. Jordan direksiyonu sıkıca tutup gaza bastı ve engellerden kaçmak için elinden geleni yaptı.

Chemerica Şirketi'nin binası sonunda göründü; açık bir kapı ve güvenlik kulübesinin hemen ardındaydı. Eski ve çirkin, beyaz renkli bir yapıydi, üzeri grafiti kaplıydı. Ön giriş ve bütün birinci kat pencereleri tahtalarla kapatılmıştı. İkinci kat pencerelerinin neredeyse yarısı kırıkçı, hatta bazlarında hiç cam kalmamıştı ve kahverengiye çalan sarı panjurları rüzgârda çarpıyordu.

Tek başına duran, köhne binaya yaklaşırken, o nöbet yerinde bir zamanlar askerlerin durduğuna inanamadı. Şimdi bombos olan park alanında en az elli araçlık yer vardı. BMW'yi tam da bıraktığı yerde bulunca çok rahatlampiştir. Bagaj da hâlâ kaplıydi.

Arabasını BMW'nin yanına çekti, vitesi park konumuna

getirdi ve kontağı kapattı. Sonra bir vurma sesi duydu. Bagajdan geliyordu.

Elini koltuğun altına uzatıp, Allen Meeker'ın silahını ve yolcu koltuğunun önünde duran bijon anahtarını alarak arabadan indi. Meeker'ın ayaklarının altında ezilen çakılların sesini duyunca onun geldiğini anlayacağını biliyordu. Vurma sesi artık çılgınlar gibiydi. O boğuk ses o kadar zavalliydı ki, sanki yaralı bir hayvandan geliyordu.

Jordan silahı kot pantolonun beline sıkıştırdı. Cebinden Meeker'm arabasının anahtarlarını çıkardı ve uzaktan kumandaladaki bagaj kilidini açma tuşuna bastı. Meeker hemen yukarı doğru bir tekme savurdu. Doğrulmaya çalıştı ama Jordan bijon anahtarıyla onun başında bekliyordu.

Gözlerini kocaman açan Meeker, irkildi. Ayakları hâlâ bağlıydı ve elleri de hâlâ arkasındaydı. Ağızındaki mendille konuşmaya çalıştı, ama anlaşılmayan, yalvarma benzeri sesler çıkıyordu.

Jordan yutkundu. Bijon anahtarıyla bu kez de kafasının diğer tarafına vurdu.

Allen Meeker son kez inledi ve bagajın içine yiğildi.

Jordan onu izledi. Adam hâlâ nefes alıyordu. Ancak bu seferki darbeden şakağı açılmıştı ve açılan yaradan boynuna doğru kan akıyordu.

Jordan titremeye başladı ve gözleri doldu. Hâlâ şüpheleri vardı. Ya bu adam tamamen masumsa?

Bagaj kapağının sol iç kısmında, Allen Meeker'ın tekmelemediği yerlerdeki izleri gördü.

Jordan gözündeki yaşları silerken, sağ tarafta tam Allen'ın başının üzerinde de aynı izlerden olduğunu gördü. Bu hiç mantıklı gelmedi. Allen'm bağılyken pozisyon değiştirmiş olmasına imkân yoktu.

O an Jordan'ın ne yaptığına dair hiç şüphesi kalmamıştı.

Artık biliyordu. Allen Meeker o bagaja kapatılan ilk kişi değildi.

Jordan, BMW'yi bataklığın kenarına sürmek istemişti ancak ileri gitmişti. Arazideki yabani otlar o kadar büyümüşü ki toprağın nerede bitip bataklığın nerede başladığını anlamak çok zordu. Arabanın önü, o daha sürücü koltuğundayken batmaya başlamıştı. Hemen arabadan atlادı, ama yutan kumların içindeymiş gibi, bileklerine kadar çamura gömüldü. Panik içinde karaya çıkmaya çalıştı. O sırada, Meeker'ın BMW'si çamurlu suya daha da batmıştı. Jordan bataklığın kenarına ulaştığında, arabanın bagajına uzanıp var gücüyle itti. Susan, arabayı yuttukça tuhaf bir ses geliyordu. Arabanın ön kısmı tamamen karanlık ve bulanık suya gömüldü. Jordan geri çekilib çamurun pencelerini yutusunu izledi. Aracı derinliklerine doğru çekiyordu. Çamurdan mı yoksa arabadan mı geldiğini anlamasa da, araba gözden kaybolduğunda tuhaf, derin bir homurtu duydı.

Jordan hızla Chemerica tesisinin arkasına park ettiği arabaşına döndü. Direksiyona geçip arabayı çalıştırmadan önce paçalarındaki fazla çamuru elinden geldiğince temizledi. Tesi-

sin ön kısmına doğru sürdürdü. Nöbetçi kulübesinin yanından geçerken yüksek, insanı ürperten bir siren sesi duydu.

Dikiz aynasına bakınca lambalarını yakmış bir polis arabasının arkasında olduğunu gördü. Bir anda ortaya çıkmıştı.

“Tanrım,” diye mırıldandı; paniklemişti. İster istemez fren pedalına bastı. Elleri direksiyonda, gözleri dikiz aynasında, donup kaldı.

Devriye arabası gelip onun arkasında durdu. Kulakları sağır eden sireni durmuştu ama ışıkları hâlâ yanıyordu. Polis ön koltukta bir süre bekledi. Bu, rutin işleri gibi görünüyordu; polis arabasına oturup, şoförleri korkudan terletmek. Jordan onun Cullen Şerifi Stuart Fischer olmadığını görebiliyordu. Bu da bir teselliyydi, çünkü Fisher pisliğin tekiydi; işe yaramaz biriydi.

Cullen Polis Teşkilatı, Fisher, yardımcısı ve bir memurdan oluşuyordu. O nedenle bu adam iki yıldır görevde olan yardımcısı olmalıydı. Jordan onu tanımiyordu. Ne kadar zemandır Chemerica binasının önüne park etmiş halde olduğunu da bilmiyordu. Acaba bir şey görmüş müydü?

Jordan, Meeker’ın silahını ön koltuğun altına atmıştı. Bijon anahtarı yolcu koltuğunun önünde duruyordu. Şerif yardımcısı ondan arabadan inmesini isterse, ayakkabılarının daki çamuru nasıl açıklayacaktı?

Midesine kramplar girerek camı açtı. Aynadan sonunda şerif yardımcısının devriye arabasından indiğini ve ona doğru yürüdüğünü gördü. Otuz yaşında, kısa boylu, gür ve koyu sarı saçlıydı. Artık vücutu yağ bağlamaya başlamış, eski bir

sporcu gibi görünüyordu ancak yine de kaslı bir yapısı vardı. Jordan'ın penceresine doğru gelirken elini belindeki silahın üzerine koydu. "Selam, dostum," dedi şerif yardımcısı. "Motoru kapat bakalım."

Sürücü koltuğunda doğrulan Jordan kontağı kapattı.

"Ehliyetini ve ruhsatını göstermeye ne dersin?"

Jordan cüzdanından ehliyetini çıkarıp ona verdi. "Ruhsatım da torpido gözünde, olur mu?"

"Genelde herkesinki oradadır. Al oradan."

Jordan gözücüyla bijon anahtarına bakarken şerif yardımcısının anahtarı görmemesini umdu. Onu saklamak için artık çok geçti. Hemen torpido gözünden ruhsatını çıkardı ve polise verdi. Gözü şerif yardımcısının isimliğine takıldı: *Şerif Yardımcısı Corey Shaffer*. "Bir... bir sorun mu var, memur bey?" diye sordu.

"Demek adın Jordan Prewitt," dedi şerif yardımcısı ona sırtarak. "Civarda adını duymuştum. Cedar Crest yolunda eviniz var. Bu hafta sonu annen ve babanla orada mı kalıyorsunuz?"

Jordan boğazını temizledi. "Ee, orada..."

"Aa, affedersin," diyerek sözünü kesti şerif yardımcısı. Başını iki yana salladı. "Baban ve üvey annen demek istemiştim. Affedersin."

"Sorun değil," diye cevap verdi Jordan. Açık pencereden ona gülümsemeye çalıştı. "İki arkadaşımla beraber kalıyoruz. Bir sorun mu var, memur bey?"

Şerif yardımcısı Shaffer, Jordan'ın arka koltuğundaki büyük, paketli hediyeye ve pasta kutusuna baktı. Öne doğru

eğilip içini çekti. "Evet, Jordan, doğrusunu söylemek gerekirse, bir sorunumuz var. Görüyorsun, burası özel mülk. Sam Amca'ya ait. Buraya izinsiz girdin."

Sen de, demek istedi Jordan. *Federal polis degilsin.* Fakat ukalalık etmemeye karar verdi. Yapabileceği en iyi şey şerif yardımcısı Shaffer'in suyuna gitmek ve buradan mümkün olduğunda çabuk defolup gitmektı.

"Üzgünüm," dedi sonunda. "Burayı hep merak etmişimdir ve bugün de gelip bakmak istedim."

Şerif yardımcısı ehliyetini ve ruhsatını ona geri verdi. "Araçtan iner misin, lütfen?"

Jordan ona baktı. "Neden?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Shaffer arabadan uzaklaştı. Eli yine tabancasına gitti.

Jordan yutkundu; sonra arabanın kapısını açarak arabanın indi.

Şerif yardımcısı gözlerini kısıp onun çamurlu ayakkabılarına baktı. "Ne olmuş bunlara?"

Jordan ayak değiştirirken tedirgin şekilde omuzlarını silkti. "Evet, berbat, değil mi? Tesisin arka tarafına doğru arabayla gidince çamura saplandım. Dışarı çıkış ipmem gerekti."

Şerif yardımcısı kaşlarını çattı. "Pekâlâ, Jordan, bunu bir işaret olarak alıp oradan hemen çıkış gitmen gerekirdi, çünkü basın dertte. Girilmesi yasak olan bir yere izinsiz girmek ciddi bir suçtur. Korkarım arabanı çekip sana ceza kesmek zorundayım."

"Ne?" dedi Jordan şaşkınlıkla.

Şerif Yardımcısı bir kahkaha patlattı. "Yüzündeki bakışı görmeliydin! Seninle dalga geçiyorum, dostum!"

Jordan gülemedi bile. Bir an için kalbi duracak sanmıştı. Bu adamı anlamakta güçlük çekiyordu.

Onu hafifçe dürterek, Jordan'ın arabasının arkasına doğru ilerledi. "Bu sol arka lastiğe baktır. İyice inmiş. Bu kötü yollarda gidersen böyle olur. Çok geçmeden kontrol ettirsen iyi olur."

"Ettireceğim, teşekkür ederim," dedi Jordan başını salayarak. "Bana ceza filan kesmeyecek misiniz?"

"Bu seferlik değil," dedi şerif yardımcısı dostane bir gülümsemeyle. "Ama buraya bir daha gelme, tamam mı? Şerif Fisher liseli bir çocuğun haplanmak için buraya geldiğini duyarسا pireyi deve yapar."

Terk edilmiş binaya bakmak için durdu. İlk katın büyük kısmı tahtalarla kapatılmıştı. İkinci katın kırık camlarının panjurları sonbahar rüzgârında çarpıyordu. "Bu eski çöplükte devriye gezmekten nefret ediyorum," dedi Shaffer. "Tüylerimi ürpertiyor."

Jordan cevap vermedi. Bagajından bir ses gelmiş gibi hissetti. Bunu Shaffer da duydu mu diye merak etti.

Şerif yardımcısı onu yine dirseğiyle dürttü. "Yine de seni burada görenin Fisher değil de ben olduğuma dua et, çünkü o ihtiyar seni yakalamış olsaydı, çoktan götürmüştü."

"Beni serbest bıraktığınız için teşekkür ederim," dedi Jordan. "Yani, şimdi gidebilir miyim? Artık arkadaşlarımın yanına..."

Jordan sesi tekrar duydu; bagajdan geliyordu. Shaffer'ı da sesin kaynağından uzaklaştıracağı ümidiyle bagajdan uzaklaştı.

Şerif yardımcısı Jordan'la beraber sürücü kapısına doğ-

ru ilerledi. "Bu talihsiz keşfe gelirken misafirlerini nerede bıraktın peki?"

"Şey, onlar ormanda yürüyüse çıktılar," diye açıkladı Jordan. Meeker her an bagajın kapağından fırlayacakmış gibi hissediyordu. "Ama gelmek üzeredirler. Gerçekten de gitmem..."

Shaffer, "Bir saniye bekle," dedi. "Sen de bir ses duydu mu?"

Jordan başını iki yana sallamaya başladı. Fakat sonra bir ses duydu ve bu ses Honda Civic'in bagajından gelmiyordu. Shaffer'n polis aracındaki telsizden geliyordu. Kelimeler çok çizirtiliydi ve anlaşılmıyordu.

"Lanet olsun, bir saniye," dedi Shaffer. Döndü ve devriye arabasına koşarak ön koltuğa oturdu.

Jordan onu izlerken kendi arabasının yanında durdu, eleri kapı kolundaydı. Vurma ve sürtme sesini tekrar duydu. Honda Civic'in küçük bagajındaki Allen Meeker'in bilinci yerine gelmiş olmalıydı. Polis telsizini duyduğuna da şüphe yoktu. Yardımın yanı başında olduğunu anlamış olmalıydı. Vurmaya başladı.

Jordan, polis arabasına doğru ilerlerken tüm vücudu gerilmişti. Arabasının bagajını geçerken Meeker'in boğuk çığlıklarını, vuruşlarını ve tekмелерini duyabiliyordu. Polisin kapısının yanında durdu.

Corey Shaffer telsizin mikrofonuna, "Tamam, anladım, görüşürüz, tamam," dedi. Sonra telsizi bırakıp not kâğıdına bir şeyler yazdı.

"Ben gideyim mi?" diye sordu Jordan. Hâlâ vurma ve tekmeleme sesini duyuyordu, ama Meeker'm çıkardığı ses

ikinci katta çarpan panjurların sesine karışıyordu. Jordan aracına göz attı. Arabanın arka kısmı yukarı aşağı sallanıyordu.

“Evet, git bakalım, Jordan.” Şerif yardımcısı kalemini ve not kâğıdını kenara koydu. “Ama seni burada bırakacağım. Acil durum var. Birch yolundaki bir bebek, meraklı bir adama sinirlenmiş.”

“İyi miymiş?” diye sordu Jordan çocuklu güzel kumralı düşünerek.

Shaffer yorgun şekilde başını salladı. “Stuart şimdü Rosie’nin Yeri’nde onun yanında. Sorsan, hep çok önemlidir zaten. Görüşürüz, dostum.” Kapısını kapattı.

Polis sarsılan Honda Civic’ın yanından geçip giderken Jordan geri çekilerek devriye arabasının Chemerica Şirketi yolundan uzaklaşmasını izledi.

Arabanın bagajındaki tekmeleme ve vurma sesleri devam ediyordu. Jordan oraya doğru gitti ve elini bagaj kapağına koydu. Titreşimleri hissedebiliyordu. “İstediğin kadar tekmele, pislik,” diye söylendi. “Burada sadece sen ve ben varız. Seni kurtaracak kimse yok.”

Vurma sesi kesildi. Sadece inlemevardı.

Jordan bagaj kapağına doğru eğilerek, “Arabadaki polisin ne dediğini duydun mu?” diye sorarken sesi titriyordu. “Nereye gittiğini duydun mu? Birch yolunda başı dertte olan bir kadına gidiyor. Tanıdık geldi mi?”

Vurma sesi ve boğuk inlemeler yine başladı; öncekinden daha yoğundu ama Jordan umursamadı.

Gözlerindeki yaşları silerek arabasına bindi, motoru çalıştırdı ve kendini önündeki engebeli yola hazırladı.

9

“Sabah sen duş yaparken ben evde bile değildim,” dedi Leo. Ormanda ilerlerken ayağıyla bir çalayı ezdi.

Moira arkasından gelmekte olan Leo'nun yüzüne baktı. Yalan söylediğini hemen anladı çünkü başını bir yana eğip sürekli göz kırpıştırırırdı. Kafasını yana eğmiş ama gözlerini kırpıştırmıyordu; bu nedenle ona dürüst cevap verip vermediğini bilmiyordu.

Leo bugün tertemiz görünmek için çok uğraşmıştı. Karmakarışık kahverengi saçları taranmıştı ve bir keresinde Moira'nın ona yakıştığını söyledişi, V yakalı açık yeşil kazağı giymişti. Moria onun bu orman yürüyüşü sırasında bir şeyler olmasını umut ettiğini anlamıştı; sürpriz bir doğum günü sevişmesi ya da onun gibi bir şey.

Moira onu saat bire kadar dışında oyalamayı planlamıştı, böylelikle Jordan'ın pastayı getirip evi süslemeye zamanı olacaktı. Fakat Leo'nun tavırları, sanki Jordan'm ortadan kaybolması kendi fikriymiş ve bu şekilde onlar yal-

nız kalabilirmiş gibiydi. Bir saat önce, orman yoluna ilk çıktılarında, kolunu ona dolamak istemişti. Moira da itinayla kendini çekmişti. Onu cesaretlendirmek ya da ona yanlış şeyler düşündürmek istemiyordu. Ancak Leo yolda birkaç kez onun elini tutmuştu. Moria da her seferinde bir bahane bulup elini çekmişti. Saçını düzeltmiş, ormanda bir şeyler göstermiş ya da bir şeyler anlatmaya başlamıştı.

Moira sabah duş yaparken onun gizli gizli kendisini izlediğinden emindi. O ve Jordan erken kalkmış, kahvaltılık gevreklerini yiyp kahvelerini içmiş ve yürüyüse çıkmışlardı. Moira onların gidişini yataktayken duymuştu. Onlar gelmeden kalkmasının iyi olacağını düşünmüştü. Jordan Prewitt'le yatma fantezilerinin arasında, onun kendisini yataktan kalktığı gibi görmesi yoktu.

O nedenle Moira yataktan çıkıp dişlerini fırçaladı ve duşa girdi. Banyo kapısında kilit yoktu ve bu onu biraz huzursuz etmişti. *Sapık* filmini izlediğinden beri, yalnızken duşa girmekten çekinirdi ve hep kapıyı kilitlerdi. Dün akşam yaşadığı korkudan sonra, daha da tedirgindi. Plastik duş perdesi şeffaftı, üzerinde mavi ve yeşil balıklar vardı. O nedenle Moira duş sırasında gözünü banyodan ayırmadı. Fakat gözüne iki kez sabun kaçırınca saçmaladığına karar verdi. Sonunda rahatlamaya ve duşun tadını çıkarmaya odaklandı. Sırtını perdeye döndükten sonra, önündeki fayans kaplı duvarda tuhaf bir gölge gördü. Hemen vücudunu kapatıp arkaşını döndü. Panik halde, "Kim var orada?" diye sordu. Şeffaf duş perdesinden banyo kapısının kapandığını gördü.

Sinirleri bozulan Moira, hemen suyu kapatarak bir banyo havlusuna sarındı. Islaktı ve saçında hâlâ saç kremi vardı. Yine de küvetten çıktı ve yerde ıslak ayak izleri bira-karak banyo kapısına doğru ilerledi. Kapıyı araladı. “Kim var orada?” diye sordu. Havluyu sımsıkı tutarak koridora çıktı. “Çocuklar? Jordan? Leo? Evde misiniz?”

Biraz bekledi. Cevap gelmedi. Yerdeki tahtaların gıcırdadığını ardından da merdivende bazı ayak sesleri duydu. Evde biri vardı; yine. Dün gecenin hayal ürünü olmadığını fark etti. Gerçekti. Tüyüleri diken diken olmuştu.

“Jordan? Leo?” diye seslendi banyoya dönerken.

“Bize mi seslendin?” diye bağırdığını duydu Jordan’ın.

“Tanrıım,” dedi Moira duvara yaslanarak.

Jordan koridorun sonundaki köşeden döndü. Belinde bir iPod ve kulağında da kulaklıklar vardı. “Ah, pardon...” Gözlerini kapattı.

“Az önce sen ya da Leo burada mıydınız?” diye sordu.

“Banyoyu mu kastediyorsun?” diye sordu gözlerini karıştırarak. “Ben aşağıdaki banyodaydım, burada değil. Sanırım Leo da hâlâ dışarıda. Yeni geldik; bir dakika filan oldu. Ne oldu?”

Moria derin bir nefes verdi. “Bir şey yok, ben... ben duştayken içeri birinin girdiğini sandım.”

Jordan başını iki yana salladı. “Ben değiildim, çağırılmadan girmem.”

Güçlükle gülümsedi ve sonra banyoya geri girdi. Kapıyı kilitlemek istediler ama sonra kilidi olmadığını hatırladı.

Moira ikisine de önceki akşam yaşadığı korkudan bahsetmedi. Ona uzun süreli bir şaka yapıyor olabileceklerini düşündü. Belki de onunki Tanrı'nın unuttuğu bir yerde, hiç bilmediği bir evde tek başına olmanın verdiği bir gerginlikti. Yine de ilk seçeneğe tutunmayı seçmişti. Genç erkekler böyle şakalar yapardı. Gülmek için ona şaka yapıyor olabiliyorlardı.

Belki de Leo onu korkutmanın bu hafta sonu boyunca onu kendine yakın ve bağlı tutmanın tek yolu olduğunu düşünüyordu. Taktiği bu muydu? *Ah, Leo, çok korktum. Bu gece o koca yatakta tek başına uyuyamayacağım. Benimle yatar misin?*

Ormanda onun yanında yürüken, hâlâ onun hareketlerinden ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu. “Banyo kapısını açıp da içeri bakmadığından emin misin?” diye sordu.

“*Tanrı aşkına, sana söyledim, hayır,*” dedi Leo. “Duştan seni gizlice izleyip sonra da yalan söyleyecek kadar muhtaç olduğumu mu düşünüyorsun? Kendine gel, Moira.”

“Peki, ama ben oradayken biri kapıyı açtı. Hayal görmedim.” Omuzlarını silkti. “Belki de Jordan’dı.”

Leo ellerini cebinden çıkartarak homurdandı. “Öyle olmasını isterdin tabii.”

Kızgın bir şekilde, “Bu da ne demek şimdi?” diye sordu.

“En yakın arkadaşımı abayı yakmışsun ve muhtemelen de bu hislerin karşılıklı olmasını umuyorsun demek. Bana sorarsan da bu berbat bir şey.”

Moira ona ters ters baktı. “Jordan'a abayı yakmadım. Neden bahsediyorsun sen?”

“Peki, şimdi yalancı olan kim?” diye söylendi. “Dün gece ona nasıl baktığını, onun yanında nasıl davrandığını gördüm. Bunun bana nasıl hissettirdiğinin farkında misin? Bir yıldır seni kazanmak için *neler yapıyorum*, olur da bir gün bana gelirsin diye. Bana aptal yavru köpeğinmiş gibi davranışıyorsun. Sürekli peşinden gelmemi istiyorsun. Beni ancak yalnız kalınca veya *gerçekten hoşlandığın* biriyle dışarı çıkabilmek için çağrıryorsun...”

Moira, “Bu hiç adil değil,” diye karşı çıktı.

Leo daha hızlı yürümeye başlayınca Moira onu durdurmak için kolundan tuttu. “Sana başından beri dürüst davranışım, Leo,” dedi gözlerini onunkilere dikerek. “Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. İyi bir arkadaşlığı berbat etmek istemiyorum. Sana olan hislerim tamamen...”

“Benimki platonik,” diye onun yerine bitirdi. Kolunu çekti. “Evet, biliyorum. Bunu bana daha önce de söyledin ve bu kolumu kanadımı kıriyor.”

Moira hiçbir şey demedi. *Kolunu kanadını kırmak* gibi laflar kullandığını dahi bilmiyordu.

Leo yeri tekmeledi. “Bir kez olsun bunun nasıl bir his olduğunu anlamamı isterdim. Aslında, bir şey bilmek ister misin?”

“Emin değilim,” dedi.

“Jordan sana karşı ilgi duymuyor; hem de hiç. *Platonik olarak* bile, Moira.”

Doğru olup olmadığını anlamak için ona baktı. Yine de Jordan dün gece onun elini öpmüştü. Bu onunla flört etmek değilse, neydi?

“Ona bu sabah sordum,” dedi Leo. “Dürüst olmasını, çünkü sana karşı hislerimi bildiğini söyledim. Şu anla... senin ona abayı yaktığını biliyor...”

“Ona bunu sen mi söyledin?” diye sordu sesini yükselterek.

“Hayır, kendisi anlamış. Bu çok açık, Moira. Dün gece ben bile görebildim; diyabet atağım geçerken ve neredeyse yarı bayın haldeyken! Ondan gözlerini alamıyorum. Jordan onu huzursuz ettiğini söyledi. Utanmış. Bana, ‘Benim tipim değil,’ dedi.”

Moira kaşlarını çattı. “Tamam, şu an sadece canımı yakmaya çalışıyorsun.”

Başını iki yana salladı. “Can yaktıktan bahsedeni misin? Sence ben nasıl hissediyorum, Moira? Lanet olsun, bugün benim doğum günüm ve elini tutmama bile izin vermiyorsun.”

Yürümeye başladı ve sonra durup ona döndü. “Madem ben senin *kolunu kanadını kırın* kaltağın tekiyim ve arkadaşın da *utanç kaynağı* olduğumu düşünüyor, o zaman neden beni hafta sonu için buraya davet ettin? Neden şimdi burada benimle yürüyorsun?”

“Ben de aynı lanet şeyi düşünüyorum,” diye tersledi Leo.

Moira gözlerinde yaşlarla, “Güzel, o zaman beni yalnız

bırak,” diye çıktı. Sonra da dönüp ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı.

Leo'nun “Tamam, dinle, dinle,” diye sızdığını duydı.
“Üzgünüm, Moira. Seni ağlatmak istememiştim...”

“Ben ciddiyim, beni yalnız bırak!” diye bağırdı. Sesi ağaçların arasında yankılanmıştı sanki. Orman yolundan koşmaya başladı, yoluna çıkan dallara basıp geçiyordu. Bir sedir ağacının köküne takılıp tökezleyince düşmemek için ağacın gövdesine tutundu.

Moira nefes nefese kaldı ve gözlerini sildi. Yoldan dönüp geriye baktığında Leo'yu göremedi. Uzaktan yaprakların hisirtisini duyabiliyordu, ama ses gittikçe uzaklaşıyordu.

Sonra, daha yakında bir yerde, bir dal kırılma sesi duydu.

“Leo?” diye seslendi. “Ben ciddiyim! Beni yalnız bırak!”

Moira etrafındaki bütün ağaç ve çalılara bakarak arkadaşının nerede saklandığını anlamaya çalıştı.

“Leo?” diye seslendi tekrar.

Cevap gelmedi.

Bir süre daha büyük sedir ağacının yanında durdu. Bir taraflı Leo'yu bulup onun gönlünü almak istiyordu. Fakat ona bunları nasıl açıklayabilirdi ki? *Senin elini tutmak istemedim, çünkü bu seni ayartmak olurdu ve sonra seninle dalga geçtiğimi düşünürdin. Senin o anlamda ilgimi çekmiyor olman benim elimde olan bir şey değil. Ve evet, en yakın arkadaşımdan hoşlanıyorum. Bu da elimde değil...*

Bunun ne önemi vardı? Leo ona kızındı ve Jordan ona olan ilgisini utanç verici bulmuştu.

Bu ormanda kaybolursa ve saatlerce bulunamazsa ne kadar üzülürler acaba, diye tuhaf bir düşünce geçti aklından. Çok çocukça bir fikirdi bu; tipki çocukken anne ve babasını meraklandırmak için evden kaçması gibi.

Ancak bir yandan da ortadan kaybolmayı her şeyden çok istiyordu... herkesi ve her şeyi unutmayı.

Moira yürümekte olduğu patikaya, eve doğru giden yola baktı. Sonra da ters yöne doğru koşmaya başladı.

“Pekâlâ, Bayan Blanchette,” dedi şerif hattın diğer ucundan. “Siz Rosie’nin yerinde bekleyin, ben de beş dakika orada olacağım. Tamam.”

Susan klik sesini duydu. “Tamam, teşekkürler,” dedi boşluğa. Sonra ahizeyi Rosie’nin Yol kenarı Mağazası’ndaki görevlinin tarafına doğru uzattı.

Rosie, bir dirseği loto bilet makinesine dayalı şekilde, arka kapının yanındaki oyun alanında oynayan Mattie’yi izliyordu. Omzunun üzerinden Susan'a baktı. “Şerif yolda mıymış?” diye sordu.

Susan başını salladı. “Telefonu kullanmama izin verdığınız için teşekkür ederim. Tabii bir de Mattie’ye göz kulak olduğunuz için. Size minnettarım.”

Rosie, “Bu ufkılıkla ilgilenmek benim için zevk,” diye cevap verirken kafasıyla Mattie’yi işaret etti. “Biliyor musun, bana kalırsa senin arka bahçende dolaşan adam inatçı bir avcıdır. Bazıları gerçekten de deli oluyor. Bir geyiğin peşine

takılıyorlar ve nerede olduklarını unutuyorlar. İstediğin bir şey var mı?”

Susan başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkürler.” Ban-konun diğer yanına, Rosie’nin yakınına geçti. Mattie’nin küçük oyun alanındaki rengârenk plastik ormanda oynadığını görebiliyordu. “Şerif Fischer beş dakikaya burada olacağını söyledi.”

“Stuart Fischer beş dakika dediyse, sen onu on dakika olarak düşün,” dedi Rosie dudak bükerken. “Cidden acil bir durum olmadıkça ki tek olay hariç, burada çalıştığım yedi yıl boyunca hiç görmedim, şerif hep ağırdan alır. O nedenle rahatına bak, tatlım.”

Susan tedirginlikle parmaklarını bankoya vuruyordu. “Tek olay hariç,” dedi. “Geçen yıldı kayıp vakası mı?”

“Aa, demek duydun,” dedi Rosie sakince. Başını salladı. “Onu hiç bulamadılar, zavallıçık. Onu kaybolmadan önce son gören kişi benim; çok da tatlı bir kızdı. Bir cuma günü öğleden sonra mağazaya geldi ve aynı gece şerif onun arabaşını terk edilmiş halde buldu. Kaç tane dedektif, polisin ve özel ajanın buraya gelip bana onunla ilgili sorular sorduğuna inanamazsınız. Onlara her seferinde, defalarca, hep aynı şeyi anlattım. Buraya geldiğinde yalnızdı, bir şeyler aldı ve tek başına çıkıp gitti.” Yan gözle Susan'a baktı. “Bir şey istemediğinden emin misin, tatlım?”

“Aslına bakarsanız, bana yardım etmenizi isteyebili-rim,” diye cevap verdi Susan alçaltmıştı. Mattie duymasın diye sesini alçaltarak. “Bir saat kadar önce, yakışıklı, siyah-beyaz kırçıllı saçlı bir adam buraya geldi mi?”

Rosie kaşlarını çattı. “İyi giyimli, otuz beş yaşlarında biri mi?”

Susan başını salladı. “Evet, o, Allen. O benim nişanlım.”

“Vay, vay, tebrikler, tatlım. Taş gibiydi.”

“Buraya geldi mi?”

Rosie tekrar başını salladı. “Evet, canım, on bir kırk beş gibi buraya geldi. Güneş kremları...”

“O kadar mı?” diye sordu Susan. “Başka bir şey istedi mi? Yani elinizde bulunmayan, almak için şehre gitmesini gerektirecek bir şey mesela?”

“Hayır,” diye cevap verdi Rosie, başını iki yana sallayarak.

Susan içini çekti. “Böyle aptalca sorular sorduğum için affedin ama eve geri dönmedim.”

“Ah, tatlım,” diye mırıldandı Rosie. “Sonra da bu avcı meselesi çıktı. Çok gerilmiş olduğuna şüphe yok.”

“Nereye gittiğine dair bir şey söyledi mi peki?”

Rosie boynuna asılı gözlüğün zincirine dokundu. “Hımm, sadece güneş kremları istedığını ve öğleden sonra yelkenliyle açılacağını söyledi.”

“Mağazada o sırada onunla konuşan başka biri oldu mu?”

“Evet, bir müşteri daha vardı, Jordy Prewitt, Seattle'dan hoş, genç bir adam. Ailesinin Cedar Crest yolunda bir evi var, sizin olduğunuz yerden pek uzak değil...”

“Dün de birkaç arkadaşıyla mağazada mıydı o?” diye sordu Susan. “Uzun boylu, yakışıklı, koyu renk saçlı bir çocukla konuşmuştum...”

“Evet, o Jordy. Bugün de geldi, nişanlınlı aynı zamanda. Fakat konuştuklarını sanmıyorum. Jordy'nin midesi bulanı-

yordu ve hızlıca çıkıştı.”

“Allen giderken mağazada başka biri var mıydı? Onunla konuşan ya da nereye gittiğini gören biri?”

Rosie omuzlarını silkti. “Üzgünüm, tatlım. Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim. “Arabasıyla geldi, içeri yalnız girdi, güneş kremini...”

“Yalnız başına çıktı ve arabasına binip gitti,” diye bitirdi Susan. Bu şekilde ortadan kayboluşunu düşündü.

Rosie bankonun üzerinden uzanıp elini onunkinin üzerine koydu. “Tatlım, eminim iyidir.” Mattie’ye baktı, her şeyden habersiz oyuncaklarla oynuyordu. Sonra ses tonu fisiltiya dönüştü. “Nişanlıın kendi başının çaresine bakabilecek bir adama benziyordu. Son anda başka bir şey almak için şehre gitmiş ve planı aksatmıştır...”

Susan gülümsemeye çalıştı. “Teşekkürler,” dedi. “Belki de öyle olmuştur.”

Buna inanabilmeyi diledi. Allen’ın siyah BMW’sini mağazanın önüne yanaştırmasını diledi. Keşke onun arabadan indiğini görebilseydi.

Ancak şu an, park yerinde kendi arabasından başka araba göremiyordu. Tek duyduğu da uzaktan gelen polis sireniydi.

Jordan toprak yoldaki ilk engeli aşarken, arabanın bagajından gelen v tekmeleme sesleri arttı. O orospu çocuğunun arka tekerleklerin üzerinde oraya buraya çarptığına şüphe yoktu.

Meeker bu engebeli yolun son kısmında sakin kalmıştı.

Bir bakıma Jordan onu bayıltarak ona iyilik yapmıştı, çünkü bu şekilde sarsıntılı ve mide bulandırıcı yolun her anını hissetmek zorunda kalmamıştı.

Önündeki yola bakıp, bagajdaki yolcusuna işkence etme arzusuna direnerek engellerden kaçmaya çalıştı.

Jordan, annesinin boşanmadan bahsedерken “engebeli bir yol” tabirini kullandığını hatırladı. O zaman sekiz yaşındaydı.

“Bu senin için engebeli bir yol olacak,” demişti ona Bellingham’daki evlerinden, doksan dakika uzaklıkta bulunan Bellevue’deki yeni evine taşınacağını söyleken. “Benimle kalmanı gerçekten de çok istiyorum, ama buna karar veren insanlar –en azından şimdilik– babanla kalmanın daha doğru olacağını düşünüyor. Fakat sakın üzülme, oğlum, çünkü hafta sonları ve tatillerde beraberiz. Çok eğleneceğiz, göreceksin...”

Güzel ve kıvrımlı bir sarışın olan annesi, film yıldızlarına benziyordu. Bütün arkadaşları onun en havalı anne olduğunu düşünüyordu. Küçükler Ligi’nin bütün maçlarına geliyordu ve sonrasında onlar için partiler veriyordu; yenilgi ne kadar büyüğse, parti de o kadar büyük oluyordu. Gerçekten de utanç verici bir skorla biten bir maçın ardından, çocukların arka bahçede binebilsin diye iki tane midilli atı bile kiraladı. Bellingham’ın en tanınmış ailelerinden biri olarak, Jordan ve arkadaşlarının toplanma yeri olarak kullandıkları, büyük bir evleri vardı ve annesi bundan büyük keyif alıyordu. Sürekli onlar için yemek pişirir, onlara şakalar yapar, suluboya, kil şekillendirme ve birçok spor aktivitesi hazırlardı. Buz gibi soğuk bir öğleden sonra, otopark alanını

ıslatıp dondurarak arkadaşlarına hokey oynatmıştı. Babasına bundan hiç bahsetmemişi ve o gece babası Mercedes-Benz marka arabasını park ederken kayıp ağaca çarpmıştı. Bu doğaçlama hokey oyunu beş bin üç yüz dolara mal olmuştu. En azından babasının arabasının bir tamir faturası vardı.

Babasının ona, "Ne düşünüyordun ki?" diye bağırmamasına kulak misafiri olmuştu. "Tanrı aşkına, Stella, bu ev sen ve projelerin yüzünden ahıra döndü. Hâlâ arka bahçede o Midilli atı saçmalıklarını görüyorum. Bunu daha önce de konuşmadık mı? İlaçlarını yine mi bırakın?"

Anne ve babası ilk ayrıldığında, Jordan gerçekten içten içe sevinmişti. Bu, tüm o kavgaların sonu anlamına geliyordu. Annesiyle o evde kalacağını ve babasının taşınacağını düşünüyordu. Oysa giden annesi olmuştu ve "bu işlere karar veren insanlar" onun babasıyla, buna ek olarak bir dizi bakıcı ve hizmetçiyle kalmasına karar vermişti.

Boşanmadan sonra annesiyle birlikte geçirdiği ilk hafta sonu ailesinin Cullen'daki evindeydi. Onu son görüşünün üzerinden üç hafta geçmişti ve bu şimdiye dek ayrı kaldıkları en uzun süreydı. Birch yolunda, uzun araba yolunun başındaki posta kutusunda *Syms* adını görünce kendi soyadını kullanmaya başladığını anladı. Artık Bayan Prewitt değildi. Cullen'daki yazlık ev aslen annesinin kendi anne ve babasına aitti, o nedenle artık posta kutusunda kızlık soyadı yazıyordu.

Jordan, babası arabasını evin önüne çektiğinde annesinin dışarı nasıl koşarak çıktığını hatırladı. Annesini o kadar özlemişti ki, neredeyse araba durmadan inecekti. Babası ona

ağır olmasını söylemişti. Araba durur durmaz aşağı inerek annesinin kollarına koştu. Annesi ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, Jordan neredeyse nefes alamamıştı.

Onlar için hazırladığı ilk aktivite evin arkasındaki ormanda yürüyüse çıkmaktı. Yolculuk için büyük bir sırt çantası hazırlamıştı ve orman yolundan tepeye doğru yürürlерken, annesi bu çantayı taşımakta zorlanmıştı. Nefes nefeseydi ve alnından terler süzülüyordu. Ne zaman çantayı ondan almak istese annesi iyi olduğunu söylüyordu. Yol boyunca anlattığı çıplak alana geldiler. Skagit Koyu'nu muhteşem şekilde gören, ağaçsız bir yer vardı. Annesinin soğutucuya koyduğu sosisleri çıkarıp kızarttılar. Ayrıca kola ve patates salatası da getirmiştir.. Tatlı olarak da marşmelov, Hershey çikolata ve kraker vardı.

Yemek yerlerken annesi onları takip eden birini görüp görmediğini sormuştu. Bir adamın birkaç adım arkalarından gelip, ağaç ve çalılıkların arkasına saklandığı konusunda israrçıydı.

“Görmedim, Jordy, ama orada olduğunu biliyorum,” demişti annesi. Marşmelovu kızarttığı çubuğu havaya kaldırıp ağaçları işaret etti. “Oralarda bir yerde saklanıyor. Babanın bizi gözetlemek için bir casus tuttuğundan eminim. Sen söz konusuyken bana güvenmiyor. Geçen ay o Cedar Crest yolundaki harabeyi de bu yüzden almıştır, beraberken bizi gözetleyebilsin diye. Bu koyu sevdigi için aldığıńı söylüyor, ama hayır... hayır...” Başını sallayarak marşmelovlardan birini ateşten alıp diğerini koydu.

Annesi, ateşi söndürdükten sonra, sırt çantasını ve so-

ğutucuyu orada bıraktı. Gerekçe olarak da “Şanslı bir yürüyüşsever bunları bulunca sevinsin,” dedi.

Jordan eve dönüş yolu boyunca korktu. Gözleri sürekli annesinin kendilerini takip ettiğini söylediğii adamı aradı. Bir ara böğürtlen çalışısının arkasında çömelmiş birini gördüğünü zannederek, “Kim var orada?” diye bağırdı.

Annesi onu susturdu. “Onu fark ettiğimizi bilmesine izin vermeyelim,” diye fisıldadı. “O yokmuş gibi davranışımız gereklidir.”

Fakat sonra, evin üzerine karanlık çökünce, o hayali adam yokmuş gibi davranışmaya devam edemedi. Onu arka bahçede, pencereden içeri bakarken gördüğünü iddia etti. Jordan pencerenin önünden geçmeye dahi istemedi. Dışarıda birini görmekten korkuyordu. Ürkmüştü; o gece camlı odada annesiyle film izlerken elinde beyzbol sopasıyla oturdu.

Film *Ruslar Geliyor! Ruslar Geliyor!* idi. Tam korkmayı unutup da filmde bir şeye güldüğü sırada, annesi bir şey duyduğunu ya da pencerenin dışında bir şey gördüğünü söyleyerek kanepede oturduğu yerden sıçriyordu. Kim olduğuna bakmak için de her seferinde filmi durduruyordu. Jordan en az on dakika boyunca, camlı odada tek başına kalmış ve televizyonda, replğının yanında donup kalmış Alan Arkin'e bakmıştı. Bu sırada, annesi telefonda Cullen polisini aramış ve evlerinin etrafında birinin dolaştığını ihbar etmişti.

Şerif Stuart Fischer'in devriye arabası evin önüne geldiğinde arabanın ışıkları yanıyor ama sirenleri çalmıyordu. Jordan onları oturma odasının penceresinden izledi. Çok karanlık

ve kasvetli olan yerde, polis ışıklarını görmek onu rahatlatmıştı. Hemen beyzbol sopasını kaldırıldı, çünkü korktuğunu düşünmelerini istemiyordu. Pencereye döndükten saniyeler sonra, polis aracının yan tarafından parlak bir ışık geldi. İşık eve doğru geldiğinden, Jordan'ın gözleri kamaştı. Camın kenarından çekilipli gözlerini ovaştırdı. Jordan tekrar dışarı baktığında, Fischer polis arabasını çevirmişti ve o parlak ışığı ormana doğru tutuyordu. Parlak ışık ağaçların arasında hareket ettikçe, gölge kırılmaları oluyordu. Jordan o ağaçların arasında saklanan bir adam görmeyi bekliyordu ama hiçbir şey yoktu.

Şerif Fischer arabadan inerek el feneriyle evin etrafını taradı. İskeleye bile indi ve annesinin kısa süre önce aldığı Eskimo kanosuna kadar baktı.

“Burada gerçekten biri varsa da, Bayan Syms, onu korkutup kaçırıldığımdan eminim,” dedi Fischer. Yemek odasında elinde bir kutu Sprite’la durdu. Jordan’ın annesini ona içecek bir şeyler ikram etmiş ve Jordan’da gidip filmini izlemesini söylemişti. Fakat yanı başındaki yemek odasında yaşamlardan dikkati dağılıyordu.

Fischer uzun boylu, ince yapılı ama göbekli, büyıklı ve koyu renk, geriye yatırılmış saçları olan bir adamdı. Jordan’ın annesine Bayan Syms derken bayan sözcüğünü vurguluyor ve uzatıyordu. Onunla konuşurken de gözü camlı odadaki televizyondaydı.

“Adamın eşkali yok mu?” diye sordu ikinci kez.

Annesi, “Hayır, sana da dediğim gibi, onu sadece bir an için gördüm hep,” diye açıklarken başını iki yana salladı. “Yü-

zünü hiç görmedim; öğleden sonra, gün ışığında bile. Akşam olunca da sadece hareket eden bir gölge gibiydi. Ancak orada biri olduğunu görebiliyordum.” Ürperdi, sonra da beyaz örgü hırkasının önünü kapattı. Akşamları hep üzürdü; yaz aylarında bile akşam yemeğinden sonra kazak giyerdı.

“Gündüz muhtemelen avcılarla ya da dağda yürüyüş yapınlarla karşılaşmışsınızdır,” dedi şerif. Camlı odadaki televizyona baktı. “Kim o sarışın? Tanıdık geldi.”

“Eva Marie Saint,” diye cevap verdi Jordan’ın annesi alnı ovalayarak. “Dinleyin, şerif. Avcıların ya da yürüyüşe çikanların akşamın sekiz buchuğunda bu evin etrafında işi yok.”

Şerif Fischer, “Bana kalırsa birkaç genç eve bakmak istemiştir, Bayan Syms,” diyerek Sprite’ından bir yudum aldı. “Girip de kurcalayabilecekleri kiralık evlere bakıyorlar. Üstüne üstlük, sizin bir de iskeleniz var ve çok da güzel bir gece. Böyle saçmalıklar için bir davetiye bu.” Gözleri tekrar camlı odaya kaydı. “Jonathan Winters da bu filmde değil mi?”

Şerif çok kalmadı. Eve dönerken yine etrafi kolaçan edeceğini ve bu akşam birini oraya devriye görevine göndereceğini söyledi. “Emniyettesiniz,” dedi onlara. “Hiçbir şey olmaz.”

Jordan’ın annesi hâlâ korkuyordu; Jordan’ın onunla beraber yatmasını istedi. Gece birkaç kez üzerinden yorgani atıp, geceliğinin üzerine kazağını giyerek dışarıya bakmak için yatak odası penceresine gitti. Sonra yatağa geri döndü.

“Şerif güvende olacağımız konusunda söz vermemiş miydi?” diye sordu Jordan. Annesi o sırada dördüncü kez yataktan kalkmış, sonra geri yatmıştı.

“Sanırım,” dedi onun kalçasına hafifçe vurarak. “Emim ne dediğini biliyordur. Ben biraz gerginim. Sen bana aldırma. Gözlerini kapatmaya çalış, ufaklık...”

Jordan, o gece uykuya dalmadan önce, “Polis bizi korur, anne,” dediğini anımsadı.

Ancak elbette ki yanlışmıştı...

Engebeli yoldan Carroll Deresi yoluna çıkana dek bağıdan hiç ses gelmemiştir. Meeker ya bayılmıştı ya da tekmeleyip bağırmaktan bitkin düşmüştü.

Kendi yoluna çıkmıştı ama Jordan Birch'e doğru –bir zamanlar *Syms* tabelası asılı olan araba yoluna kadar– sürdü. Evin önüne park etmiş polis arabasına baktı.

Şerif Fischer acaba o güzel kadına da özel mülke gereğinden fazla yaklaşan avcılardan, ormana yürüyüse çıkanlardan ya da boş kalmış kiralık evlere girmeyi seven gençlerden mi bahsediyor, diye merak etmeden edemedi.

Jordan arabayı çevirirken eve dikiz aynasından baktı.

O iyi şerifin, korkmuş kadına ve küçük çocuğuna hiçbir şey olmayacağı söylediğini duyar gibiydi.

10

Sürgülü cam kapının dışındaki, yakışıklı, sarışın şerif yardımcısı ellerini havaya kaldırmıştı. Mattie, neredeyse gözlerini kapatan şerif yardımcısı şapkasıyla verandada onun önünde duruyordu. Parmaklarını silah gibi yapıp adama doğru uzattı. "Tutumlusun!" diye bağırdı.

Serif yardımcısı buna çok gülse de ellerini havaya kaldırarak suçlu rolü yaptı.

Şerif gülmediği gibi, dışarıdaki şakalaşmayı umursamadı da. Ellilerinin başında, uzun boylu, göbekli, ince ve bir kenarı kahverengimsi sarıya dönmuş –muhtemelen sigara içmekten– beyaz büyükleri vardı. Kılık kollarını beline koymuş, camlı odada sürgülü cam kapının yanında, üzerinde kirli çamaşırlarla dolu bir sepet duran sandalyenin yanında duruyordu. En üstte Susan'ın sutyeni ve külötü duruyordu. Allen'in kaybolması ve sabah oraya gelen asker kıyafetli adam için bu kadar endişelenmemiş olsaydı, muhtemelen çok utanırıdı.

Şerif Fischer onun Allen konusunda aşırı tepki verdiğini düşünüyor gibi görünüyordu. Her şeyden önce, nişanlısı kaybolalı iki saat bile olmamıştı. “Normalde, şu ana dek sizi aramış olmalıydı, değil mi?” dedi Fischer. “Biliyor musunuz, burayı kiraya verirken evdeki telefon hattını kaldırmaları çok kötü oldu. Bu civarda cep telefonlarının çekmemesi de çok üzücü. Ancak bazı açılardan da çok iyi. Yoksa gençler buradaki virajlarda cep telefonlarıyla oynarken ya da Twitter’da vakit geçirirken ne kadar çok kaza olurdu.”

Yemek odasındaki sandalyelerden birinde oturan Susan başını salladı. Rosie’nin yerindeyken Şerif’e Allen’ın eşkalini, ne giydığını ve arabasının ne olduğunu anlatmıştı. Şerif bunları not edip ona endişelenmemesini söylemişti. Onu arayacaklardı. “Enimin bir şeyi yoktur,” demişti şerif oradayken.

Yine aynı şeyi söylüyordu: “Eminolun nişanlıınız her an güzel BMW’siyle evin önüne gelebilir. Bu süreçte de evi gözetleyen kişi konusunda endişe etmenizi istemiyorum, Bayan Blanchette.” Yine bayan derken bir tuhaf söylemişti; sanki kırk yıldır söylemeyi becerememiş gibi. “O kişinin sizi Mount Vernon’daki McDonald’s’tan buraya kadar takip eden adam olduğundan şüpheliyim...”

Susan “Arby’s’di,” diye nazikçe düzeltti. “Neden böyle...”

“Arby’s, doğru,” diye başını salladı onun sözünü keserek. “Yine de bu konuya da ilgileneceğiz...” Daha önce aldığı notlara göz attı. “Bana bahsettiğiniz kırmızı MINI Cooper.”

“Teşekkür ederim,” dedi Susan. “Fakat neden beni Mount Vernon’dan buraya kadar takip eden adam olmadığını düşünü-

yorsunuz? Size de dediğim gibi, gereksiz yere samimi ve ısrarcı...”

Şerif Fischer küçük not defterini arka cebine soktuktan sonra boğazını temizledi. “Evet, yardımıcım Shaffer ve ben etrafa iyice baktık ve içeriye zorla girme teşebbüsüne dair bir şey bulamadık. Birinin evin etrafındaki ormana geldiği apaçık. Ancak sizin ya da küçük oğlunuzun peşinde olduğunu sanmıyorum. O bahsettiğiniz adam olduğunu da sanmıyorum. Şöyledir söyleyeyim.” Dönüp arkasında duran Corey’ye seslendi. “Corey, buraya gelip yetişkinlere katılırlı mısın? Bulduklarını da getir.”

Sarışın şerif yardımcısı, Mattie’nin kafasından polis şapkasını alarak kendi kafasına taktı. Veranda merdivenlerinden bir şey alıp onu camlı odaya getirdi. Yaklaşık beş kiloluk bir kayaydı. Alt kısmını toprak kaplıydı.

Susan oturduğu sandalyeden kalkarak, “Bu nedir?” diye sordu.

Şerif yardımcısı, “Bu bir mineral, yalama taşı,” diye açıklayarak kayayı topraklı yeri yukarı gelecek şekilde camlı odanın zeminine koydu. “Bazı avcılar geyik ya da antilopları kendilerine çekmek için bunu kullanır. Bunu oradaki ormanlık alanda buldum...” Araba yolunun hemen kenarından başlayan alan gösterdi. “Otuz metre ileride bunun gibi bir tane daha var.” Sürgülü kapıdan çıkış evin diğer tarafındaki ormanlık alanı gösterdi. “Buranın güneyine doğru ormanlık alanı incelerseniz, suyun kenarındaki ilk sıra ağaçları geçince bir tane daha göreceksiniz...”

Ancak Susan ağaçlara bakmıyordu. Şerifin kirli çamaşır sepetine baktığını fark etti. Kalın parmakları istemsizce çamaşır yiğinin üzerinde geziniyor, onun sutyenine ve külotuna dokunuyordu. Bunu bilinçli ya da gizli gizli yapmıyordu; sadece meraktandı.

Susan ağızı açık, tepkisiz şekilde ona baktı. Bir şey diyecek oldu ama o sırada Şerif elini oradan çekerek başparmağını pantolonun cebine soktu. Bakışlarını da koyun kenarındaki ormanlık alana doğru çevirdi.

“Görüyorsunuz ya, hanımfendi,” diyordu şerif yardımcısı. “Bu adam bu ormanı kendi av alanmış gibi kullanıyor ve...”

“Burada aradığımız adam, Bayan Blanchette,” diye söze girdi Şerif Fischer, “sizi gizli gizli izleyen biri ya da bahsettiğiniz adam değil. Mevcut alanı aptalca kullanan amatör bir avcı. Sözünü ettiğiniz açılardan bakınca bu bir suç. Fakat sizin ve oğlunuzun gerçek bir tehdit altında olduğunuzu sanmıyorum.” Kaşlarını çatıp yerde duran mineral kayasına baktı ve sonra yardımcısına döndü. “Şu şeyi buradan çıkar. Sonra da gidebilirsin, Corey.”

Genç polis şaşırılmış gibiydi. “Bayan Blanchette’ın arabaşının arkasından dolaşacağım ama sizin arabanız önemü kapatıyor.”

Şerif Fischer sabırsız bir iç çekişle elini cebine atıp anahtarlarını çıkararak ona fırlattı. “O zaman kenara çek ve arka tarafa park et.”

“Peki, efendim,” diye mirıldandı şerif yardımcısı. Anah-

tarları cebine soktu ve kayayı arka verandaya taşıdı. "Hey, bunu ormana geri götürmeme yardım eder misin, ortak?" diye sordu Mattie'ye. "Sonra da polis arabasına binersin..."

Küçük çocuk, "Harika!" diye bağırıp onun peşinden gitti.

Mettie dışında ellerini kayanın altına sokarken, bütün yük şerif yardımıcısında olmasına rağmen, sanki kendisi kaldırılmış gibi bir ses çıkardı. "Şimdi ellişimizi yıkamamız gereklidir," dedi şerif yardımıcısı verandaya geri dönerlerken.

"Zaten o avcının geri doneceğinden de şüpheliyim," dedi şerif. "İşaret fişegiyle ateş ettiğiniz varilden geriye kalan şeyi gördüm. Bu herif yakınlarda bir yerlerdeyse, buraya bir daha gelmeye cesaret edemez. İroniktir, tanıdığım çoğu avcı kendilerine ateş edilmesinden hiç hoşlanmaz." Kendi ettiği lafa kendi güldü.

Susan gülümseye çalıştı.

"Zaten, onun sizi korkuttuğundan çok, siz onu korkutmuşsunuzdur." Şerif Fischer kıkırdadı. "Asıl en çok kimin korktuğunu söyleyeyim size. Bayside Kiralama'daki Chris. Gonderdiğiniz e-postayla onu panikletmişsiniz. Ölmek üzere olduğunuzu sanmış."

"Ben de bir süre öyle sandım," dedi Susan. "Sizi aradığı için ona gerçekten de minnettarım."

Şerif başını salladı. "Bize ilk siz ulaştınız. Bu arada, Bayan Blanchette, yerinizde olsam nişanlıınız için bu kadar endişelenmemedim. Yakınlarda bir yerdedir. Şehirde değilse, size sürpriz yapmak için bir şarap evine uğramıştır. Evde beni bekleyen bu kadar çekici bir kadın varken, ben olsam o kadar kalamazdım."

“Peki, teşekkür ederim,” dedi. Şayet iki dakika önce onun iç çamaşırlarına dokunmuş olmasaydı, gururu okşanabilirdi.

“O zaman, bana bir iyilik yapın,” dedi Şerif Fischer. “Nişanlıınız ortaya çıkınca, Rosie’nin yerine gidip bana bir telefon açarsanız çok memnun olurum. Onun iyi olduğunu bilelim. Sizden iki saat içinde haber almazsam, kontrole geleceğim.”

Susan başını salladı. “Öyle yaparım, tekrar teşekkür ederim.”

“Sizden bir iyilik daha isteyebilir miyim?” Adam güllümsedi ve dudaklarını yaladı. “Susamış bir polise verecek soğuk bir içeceğiniz yok mudur?”

“Aa, affedersiniz. Nasıl da unuttum?” Susan hemen mutfağa koştu. “Şişe su ister misiniz? Kola da var; *Coca Cola* ve bir de bira.”

“Kola çok iyi olur, teşekkür ederim.”

Mutfağa girip buz dolabından iki kutu kola aldı.

Onları camlı odaya getirdiğinde şerif yardımcısı ve Mattie geri dönmüş, ıslak ellerini sallıyorlardı. “Polis arabasına bindim!” diye bağırdı Mattie heyecanla. Susan’ın bacağına sarıldı.

“Ellerimizi bahçe hortumuyla yıkadık ama onunkini sabun ve ılk suyla yıkasanız daha iyi olur,” dedi şerif yardımcısı gülümseyerek. “O yalama taşının üzerinde neler vardır bilmemeyiz.” Anahtarlarını vermek için patronuna döndüğünde yüzündeki gülümseme kayboldu. “Arabanızı park ettiğiniz yere geri bıraktım.”

Şerif Fischer tek kelime etmeden anahtarları alıp cebine koydu.

“Ee, yolda içmeniz için soğuk bir şeyler,” dedi Susan kolaları ikisine uzatırken.

Şerif yardımcısı teşekkür etti. Şerif Fisher kolasını açıp bir yudum alarak ona gülümsedi. “Haberiniz olsun, yine huzursuz olur ya da kendinizi yalnız hissederseniz, ben buralardayım.”

Susan, Mattie’yi kendine doğru çekti. “Sanırım iyi ola-cağız. Siz Allen’ı aramaya devam ederseniz daha da iyi oluruz. Ayrıca zaten yeterince zamanınızı çaldım. Teşekkürler.”

Arka verandanın çıktıları. Susan, tüylerini diken diken eden bu yılışık şeriften kurtulduğuna seviniyordu. Kalmak için ısrar edecek diye çok korkmuştu.

Mattie’yi mutfağa götürdü ve bir taburenin üzerine çı-karıp lavaboda ellerini yıkadı. “Sanırım öğle yemeğimizi yesek iyi olacak,” dedi pencereden dışarı bakıp.

Şerif yardımcısının arabası evin önünden çekildi. Fakat şerifin arabası kaldı.

“Allen tutumlu muymuş?” diye sordu Mattie.

“Ne?” diye sordu Susan bir an anlamayıp. “Ee, tutumlu değil, tatlım, *tutuklu*. Hayır. Polis, Allen’ı arayacak ve ona hemen eve gelmesini söyleyecek çünkü onu merak ediyoruz.” Bir mutfak havlusuya Mattie’nin ellerini kuruladı. “Ben tekneye giderken sen de iyi bir çocuk olup beni arka verandada bekler misin? Öğle yemeğimizi oradaki buzdola-bında bıraktım.”

Mattie başını salladı.

Susan yine pencereden dışarı baktı.

Şerifin devriye arabası hâlâ evin önündeydi. Aracın

içinde biri olup olmadığını göremiyordu. *Neden hâlâ gitmedi ki*, diye düşündü.

Mattie'yi elinden tutup sürgülü cam kapıdan arka verandaya çıktı. Mattie en alt basamağa oturup eline uzun bir çubuk alarak toprakla oynamaya başladı.

Susan iskeleye doğru yürüken dönüp ona el salladığında şerifin arabasının hâlâ evin önünde olduğunu gördü. Bir şey daha fark etti. Verandanın korkuluğunun üzerinde kırmızı bir kola kutusu duruyordu. Şerifin onu orada bırakmış olması tuhaftı.

Susan duraksayıp eve ve park alanına geri döndü.

Yedi metre kadar uzaktayken, sonunda polis arabası gitmeye başladı. Susan onun dönüşünü ve yola çıkışını izledi. Sonra da eve yöneldi.

“Tuhaf,” diye mırıldanarak parmaklıklardaki kola kutusuna tekrar baktı. “Domuz herif.” Boş kutuyu almak için uzandı, sonra da kutunun neredeyse ağızına kadar dolu olduğunu fark etti. Kolayı öfkeyle yere döktü ve kutuyu da evin yanındaki geri dönüşüm kutusuna attı.

Susan bunu kafasına takmadı ve hızla tekneye yöneldi. İskelede bıraktıkları can yeleklerinin üzerinden atlayıp tekneye bindi ve kamaranın kapısını açarak aşağıya indi. Çıkmadan önce motoru kapatmıştı, o nedenle ışıklar yanmıyordu. Fakat mini buzdolabı hâlâ soğuk olduğu için yemekleri bozulmamıştı. Susan, Tupperware yemek kabını ve Toskana ekmeğini Mattie'nin basamakta duran oyuncak kutusuna koyduktan sonra güverteye çıktı. Kapıyı arkasından kilitlerken eve doğru bakındı.

Bir an kalbi duracak gibi oldu.

Mattie gitmişti. Arka verandada görünmüyordu.

“Mattie!” diye çığlık attı, elindeki kutuyu yere atmıştı. Ayakta güclükle duruyordu. Tekne öne ve arkaya sallandıkça iskeleye vuruyordu. Ancak Susan pek farkında değildi. Eve koştu. “Mattie, neredesin?” diye bağırdı. “Mattie!”

“Buradayım, anne!” diye cevap verdi Mattie, yan bahçeden gelerek. Elinde hâlâ o çubuk vardı, annesine doğru salıyordu.

Susan durdu ve derin bir nefes aldı. “Tatlım, sana verandada kalmanız söylemiştim!” dedi sitem ederek. “Şimdi, burada bekle...” Omuzlarını düşürüp kutuyu almak üzere tekneye geri döndü. Allen’ın artık “o güzel BMW’siyle” evin önüne gelmesini diliyordu. Sonra da önce ona sarılıp, ardından bağıracak ve onun açıklamalarını dinleyecek, yine sarılacak ve peşinden de, *Tanrım, ne hafta sonuydu ama*, diyecekti.

Susan kutuyu eve taşıdı. Mattie ona ormanda “ren geyiği” gördüğünü ve “yakından bakmak” için yerinden kalktığını söyledi. Fakat belli ki hayvan onun geldiğini görür görmez kaçmıştı. Susan ormanda gördüğü onca geyik, Kanada geyiği ve antilop yeminden, burada çok sayıda oldukçalarını anlamıştı, ama bunların hepsine razıydı; yeter ki o avcı bir daha karşısına çıkmasın.

Kutuyu yemek masasının üzerine koydu. “Değişiklik olsun diye yemeğini televizyon karşısında yiyebilirsin, hayatım,” dedi. “Git de bir DVD seç, olur mu?”

Mattie yanında getirdiği Disney ve Pixar DVD’lerinden

birini seçmek üzere camlı odaya koşarken Susan da sürgülü kapayı kapattı. Ne olur ne olmaz diye de kilitledi.

Kirli çamaşır sepetinin yanından geçerken bir şey fark etti. Daha önce kirli çamaşır yığının en üstünde sutyeni ve külötü vardı. Şimdi ise sutyeni hâlâ orada olmasına rağmen, külötü yoktu. Susan mucize eseri diğerlerinin arasına karışmıştır diye yığının altlarına da baktı.

Aklına, Şerif Fischer'in onlara dokunuşu ve sonradan içecek isteyisi geldi. Ancak sonradan susamadığı ortaya çıkmıştı.

Sadece bir süreliğine ona arkasını dönmesine ihtiyacı vardı, ki istediğini alabilsin.

“Şimdi bagajı açıyorum,” diye seslendi Jordan.

Cedar Crest yolundaki evin önüne park ettiği Honda Civic'in arka kısmında durdu. Şansına, Moira ve Leo henüz dönmemişti. Jordan hızla eve girip ihtiyacı olan şeyleri almıştı; keskin bir bıçak, ip ve koli bandı. Bunların hepsi bodrum kattaydı. İçeri girip çıkıştı beş dakika bile sürmedi.

Meeker yine içерiden bagaj kapağına vurdu. Kimsenin gelmesine ve onu duymasına ihtimal yoktu. En yakın komşu, Jordan'ın ailesinin eski evi olan, üç kilometre uzaklıktaki kiralık evde kalan, Meeker'in nişanlısı olduğunu iddia ettiği kadındı.

Jordan, Moira ve Leo'nun bu işe bulaşmasını istemiyordu. Meeker'i güvenli bir yere taşındıktan sonra, çantalarını alıp arabaya koyacaktı. Leo ve Moira orman yürüyüşünden döndüklerinde de onların arabayı alıp eve dönmemeleri için ısrar edecekti.

Yalnız kalmak istediğini iddia edecek ya da onlara kızmış gibi yapacaktı. Ne olursa olsun, onlardan kurtulacaktı.

Gökyüzü yine bulutlanmaya başladı. Jordan arabanın yanında dururken serin bir rüzgârnın üzerine doğru estiğini hissetti. Bir elinde arabanın anahtarı ve otomatik kilit kumandası vardı. Diğer elinde de Allen Meeker'in silahı duruyordu.

Jordan o vuruşları duyunca, "İki kilometrelik mesafede bulunan tek kişi benim," diye seslendi. Meeker bagaj kapağının içine vurup tekmeler atmaya devam ediyordu. "Kimse seni duymuyor, o nedenle gürültü yapmayı kes. Şayet bana inanmıyorsan..." Jordan bağırdı: "Arabamın bagajında elli ve ağızı bağlı bir adam var! Gelip ona yardım edecek kimse yok mu?"

Vurma ve tekmeleme durdu.

"Ne dediğimi anlıyor musun?" diye sordu, küçük bagaja doğru bakarak. "Dediğim gibi, şimdi bagajı açacağım ve ani bir harekette bulunmanı istemiyorum."

Söylediği anlaşılsın diye bir süre bekledi.

"Silahın bende," diye devam etti. "Bir şey yapmaya kalkacak olursan seni vururum ya da şununla kafana vurmak için tereddüt dahi etmem. Anladın mı? Yine kafana vurulsun ister misin? Bana kalırsa istemezsin. Beni anlıyorsan bir kez vur."

Jordan bekledi. Bagajdan tek bir vurma sesi geldi.

"Tamam, şimdi açacağım," dedi. Kumandanının üzerindeki tuşa bastı. Bagaj kapağı birkaç santimetre aralandı ve öyle kaldı.

Jordan anahtarları cebine soktu. Silahın kabzasını tutan

diğer avucu terliyordu. Tedbir amaçlı bir adım geri çekilerek bagaj kapağını ardına kadar açtı.

Daracık yere kıvrılmış olan Allen Meeker yan yatıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve hem ter hem de yaşlardan ıslaktı. Ağızı hâlâ doluydu ve yalvaran gözlerle Jordan'a bakıyordu. Hafifçe hareket ederek üzüntülü, bitkin bir inleme sesi çıkardı. Jordan'ın ayak bileklerini bağlamak için kullandığı ceket açılmıştı. Meeker'in ellerinin hâlâ arkadan bağlı olup olmadığını göremiyordu.

"Yanına dön," dön dedi silahı ona doğrultup. "Bacaklarını çözmemüşsun. Ellerini de çözdün mü, kontrol etmem gerek."

Allen Meeker hareket etmeden ona baktı ve gözlerini kırpıldı.

"Dön!" diye bağırdı Jordan.

Meeker dediğini yaparak başını salladı ve küçükük bagajın içinde zor da olsa yan döndü. Titriyordu ve o pozisyonda çok korumasız görünüyordu. Jordan hâlâ bileklerinin etrafında duran ipi görebiliyordu. Elleri kızarmış ve biraz şişmişti.

Jordan silahı onun kafasına dayadı. "Seni en son on yıl önce gördüm," dedi alçak sesle. "Arabanın arızalandığını söylemişsin, hatırladın mı? Komik, değil mi? Seni bugün öyle yakaladım. Arabana arıza yaptırdım. Hatırlıyor musun, Allen? Anneme ve bana el salladığını hatırlıyor musun?"

Jordan hepsini hatırlıyordu. Annesi önceki gece iyi uymamıştı ve ona tavşan kafası şeklinde yapmak istediği kekler tam bir felaket olmuştu. Hiçbir zaman iyi bir aşçı olmamıştı zaten, o nedenle kekleri ya yakıyordu ya da tavşan şekli ver-

meyi beceremiyordu. Bu anne-oğul hafta sonunu özel kılmak için çok uğraşıyordu. Jordan içi çiğ kalmış ve tabağına koyma yarken bir kulağı spatulada kalmış olmasına rağmen, dör-düncü denemesindeki keki yemiş ve çok lezzetli olduğunu söylemişti.

Kahvaltıdan sonra, Eskimo kanosu zamanı –sonunda– gelmemişti. Jordan geçen hafta annesiyle konuşurken, annesi ona küçük boy bir Eskimo kano aldığı söylediğinden beri bunu iple çekiyordu. Daha önce yelkenliye ve kanoya bindiymişti, ama kendi başına Eskimo kanosu hiç kullanmamıştı. Bu tam bir macera olacaktı. Önceki gün, orman yürüyüşlerine çıkmadan önce, annesi oturmasına izin vermişti. Kanoyu koya çıkaramayınca hayal kırıklığına uğramıştı ama annesinin düşüncesine göre çok dalga vardı.

Koy o sabah pek iyi görünmüyordu. Gri gökyüzü suya, dalgaların ucundaki beyazlıklar hariç, barut gibi bir renk vermemişti. İskelenin ucundaki sarı kano suyun üzerinde bir o yana bir bu yana gidiyordu. Annesi ondan turuncu kaskını ve can yeleğini takmasını istemişti; sorun değildi. Fakat ondan kano bağılıyken kürek çekme çalışması yapmasını istemesi hayal kırıklığıydı. Kanoyu tek başına kullanmak, suya açılmak için sabırsızlanıyordu. Ancak ona, “Sadece birazcık alıştırma, ufaklık, birkaç dakika daha hisset,” demişti.

Onun açık mavi kazak ve keten pantolonla iskeleyde durduğunu anımsadı. Rüzgâr sarı saçlarını uçusturuyordu. Güneş gözlüğünü çıkarınca, Jordan gözlerinin halinden önceki gece pek uyumadığını anlamıştı ama yine de güzel görünü-

yordu; özellikle de ona gülümşediğinde.

“Tamam, ufkalık, gitmene izin veriyorum,” dedi sonunda. İskelenin ucuna doğru yürüdü ve kanonun ipini çözdü. “İskeleden uzaklaşma, sana el salladığım gibi de bu tarafa doğru kürek çek. Anladın mı?”

“Evet, anne, öyle yapacağım,” dedi. O an ne derse kabul edecekti. Tek istediği bir an önce suya açılmaktı.

Tek başına kaldığında, biraz korkmuştu. Akıntı onu hızla iskeleden uzaklaştırıldı; küçük kano öne arkaya sallıyordu. Dudaklarını ısırrarak, kanoya doğru ritmi kazandırana dek iki yandan kürek çekti.

“İşte bu, ufkalık! Harikasın!” diye cesaretlendirdi annesi onu.

Ona el sallamak için tek elini bırakma riskini aldı. Kano birkaç saniye yalpaladı ama dengesini tekrar sağladı. İskeleden uzaklaşıkça annesinin gitgide küçüldüğünü görüyordu. Yine bir elini bırakıp, annesini başparmağı ve işaretparmağı arasına almak istediler. Daha önce de yapmıştı bunu; uzaktaki insanlara bakıp onları parmaklarıyla tutup sıkıyor gibi yapıyordu. Fakat annesini sıkmadı. Sadece güldü ve sonra yine iki eliyle kürek çekmeye devam etti.

Soguk rüzgâr tenini ısırıyordu, ama Jordan bundan keyif alıyordu. Omzunun üzerinden koya baktı. Orada tek başınayken kendini büyümüş ve güçlü hissetmişti.

“Çok uzaklaşıyorsun, ufkalık!” diye seslendi annesi. “Biraz geri gel...”

Jordan ona doğru döndü. O sırada koyu renk saçlı bir

adamın evin yanına doğru geldiğini gördü. Güneş gözlüğü takmıştı, üzerinde V yakalı bir kazakla kot pantolon vardı. Çok hızlı yürüyordu ve her an koşmaya başlayacak gibiydi.

Jordan hemen önceki gün öğleden sonra ve gece boyunca onları takip eden hayali adamı düşündü. Kendisi onu hiç görmemişti, ama annesi görmüştü. Annesi, ilk başlarda onun babasının casusu olduğundan çok emindi ve buna çok sinirlenmişti. Fakat sonra korkmuştu.

“Anne!” diye bağırdı. “Arkanda!” Yabancıyı gösterebilmek için bir elini yine kürekten çekti. Parmağıyla işaret edip duruyordu, ama annesi bir türlü anlamıyordu. Arkasını dönmedi.

“Hadi, Jordan! Çok uzaklaşın!” Ona el salladı.

Bu süre boyunca adama arkası dönüktü. Jordan onun bahçeden aşağı doğru tuhaf, kararlı ve yüksek bir hızda ilerlediğini görebiliyordu. O kadar hızlıydı ki, yüzü bulanık görünüyordu.

Dalgalar kanoyu sallarken Jordan annesine doğru kürek çekmeye başladı. “Anne, arkana bak!” diye bağırdı.

Bu kez onu duymuş olmalı ki, aniden arkasına döndü.

Adam ona –sonra da sudaki Jordan'a– el salladı. “Sizi rahatsız ettiğim içim kusura bakmayın!” dedi dostane bir tonda iskeleye yaklaşarak. “Belki bana yardımcı olabilirsiniz. Arabam arıza yaptı...”

Jordan o mesafeden bile annesinin vücutunun gerilip kasıldığını görebiliyordu. Yabancı ona doğru yaklaşırken bir adım geri çekildi. Ona bir şey söyleyordu, ama duyamadı. Ancak adamın büyüleyici gülümsemesi karşısında annesinin

biraz da olsa rahatladığını gördü. Jordan onlara doğru kürek çekmeye devam etti. "Anne?" diye seslendi. "Anne, neler oluyor?"

Yüzünde bir gülümsemeyle ona döndü.

Jordan adamın elinde bir şey fark etti, ama ne olduğunu göremeyecek kadar uzaktaydı. Adam topu atmaya hazırlanan bir beyzbol oyuncusu gibi geri çekildi.

"Anne!" diye çığlık attı Jordan.

Annesi bundan kaçmak için geri çekildi. Oysa adam elindeki şeyle onun koluna vurdu. Copa benziyordu, ama Jordan emin değildi. Annesi şaşkınlık içinde bir çığlık attı.

Jordan bir an için hareket edemedi. Titreyerek küreği kavradı, ama kucağında tuttu. Sert rüzgâr üzerine doğru esiyordu ve kano sürüklendirmeye başlamıştı. Jordan pantolonun önünde ilk bir ıslaklık hissedinceye kadar öylece kalakaldı. O an gece yatağını ıslatıp uyanan küçük bir çocuk gibi hissetti. Çığlık atmaya başladı ve tüm gücüyle iskeleye doğru kürek çekti. "Anne, dayan!"

Ama çok uzaktaydı. "Lütfen, hayır, dur... dur," diye bağırdı annesi. Adamdan kaçmaya çalışırken kolunu tutuyordu. Jordan acı çektiğini görebiliyordu. "İstediğin paraya," dedi. "Çantam evde, lütfen..."

Jordan gözlerinde yaşlarla kürek çekiyordu. Kano iskeleye yönelmişti. Koyun soğuk suyu üzerine ve oturma yerine sıçradı ama hâlâ çok uzaktaydı.

Çaresizce, annesinin saldırganla mücadeleşini izledi. Adam onu tek dirseğiyle yere yatırmıştı. Annesinin güneş gözlükleri gözünden fırlamıştı. Jordan annesi iskeleye yiğ-

lirken bir çarpması sesi duydu. Fakat yine kalktı ve adamı yumruklamaya başladı.

“Lanet olsun, seni kaltak, bu kadar yeter!” diye bağırdı adam. Onu yaralı kolundan yakalayarak kendine çekerken annesi acı içinde bağırdı.

Jordan çılgınca kürek çekmeye devam ediyor, tüm o çabdan omuzları ve sırtı ağrııyordu. İskele ulaşılmaz gibi görünüyordu. Hâlâ annesini kurtarmak için çok uzaktaydı. Tek yapabildiği var gücüyle çığlık atmak ve annesini boğacak gibi tutan yabancının dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Adam copu yine başının üzerine kaldırıldı.

“Jordan, yardım et...”

Bunlar annesinden duyduğu son sözler oldu. Adam copu annesinin kafasına indirdi ve annesi yanında yere yiğildi. İskelenin tahtalarına düşmeden önce de onu tuttu.

“Hayır, hayır, hayır!” diye bağırdı Jordan. Ancak adam ona doğru bakmadı bile. Kazağının arkasından bir şey çıkarıp iskeleye attı. Sonra da Jordan’ın annesini kucağına alıp evin yanındaki çimenliğe doğru taşıdı. Karısını kucağına alıp eşikten geçiren bir damat gibi görünüyordu. Park alanını çevreleyen çitlerin arkasında gözden kayboldular.

Jordan ağlıyordu. İskeleye çok yakındı, ama daha varmamıştı.

Kano iskelenin ayaklarına çarptığında, bir arabanın hareket ettiğini ve lastiklerinin tiz bir ses çıkardığını duydu. O küçük kanoyu bağlayacak zaman yoktu. Jordan kanodan atladığında sadece ucu dokunuyordu. İskelede koşarken can

yeleğini ve kaskını çıkarıp fırlattı. İskelenin tahtalarının üzerrinde annesinin güneş gözlüğünü gördü. Onun hemen yanında ise adamın bıraktığı şey vardı: eski, gülümseyen, plastik bir denizci Kewpie bebeği.

Jordan annesinin güneş gözlüğünü aldı. İçinde, bunu ona geri vereceğine dair bir his vardı.

Evin yanındaki park alanına doğru koşabileceği en hızlı şekilde koştu. Fakat orada gördüğü tek araba annesininkiydi.

Eve koşup mutfaktaki telefona sarılarak önceki akşam aynı annesinin yaptığı gibi polisi aradı. Ancak ahizeyi eline aldığımda çevir sesi gelmemiştir. Çaresizlik içinde bağırdı, sonra annesinin yatak odasına gitmek üzere üst kata koştu ve komodinin üzerindeki cep telefonunu denedi. O da çekmiyordu.

Jordan panik içinde aşağıya inip ön kapıyı açtı. Bir hisimla dışarı çıkışınca evin yanındaki telefon hattının kesilmiş olduğunu gördü.

Cedar Crest yolundaki evin telefonu yoktu. Koydaki komşuları çok yakındı, ama asfaltlı bir yolda değildi. Suyun kenarında, yaklaşık iki kilometrelik, çamurlu ve yabani otlarla kaplı ormandan gidilebilirdi. Fakat denemek zorundaydı.

Bir patika bulmak umuduyla ormana daldı, ama daha önce kimse bu sık ağaçlığa ayak basmamış gibiydi. Jordan yön tayini yapabilmek için ağaçların arasından koya baktı. Suyun kenarından koşmaya çalıştı ancak toprak o kadar yumuşaktı ki bileklerine kadar gömüülüyordu. O ayak basılmış, çamurlu ormanda koşarken, komşularının evini hiç bulamayacağını düşünüyordu. Yol boyunca ağladı. Bir adamın,

annesine bunu nasıl yaptığıni düşünmeden edemiyordu.

Sonsuz gibi gelmişti, ama bir süre sonra ayağının altın-daki toprak sertleşti ve ağaçlar seyreldi. Jordan çakıllı bir yola ulaştı ve büyük pencereli, iskeleli evin önüne geldi. Te-pede, etrafı ağaçlarla çevrili olan bu ev koya bakıyordu. Jordan evin önündeki garajda hiç araba görmedi. Ön kapıya koşup yumruklamaya başladı. Yüzü ve elleri çizik içindeydi. Pantolonu ise su, çamur ve kendi çişiyle kaplanmıştı.

Kapıya kimse çıkmadı. Bağırmaya ve daha sert vurmaya başladı.

Geri kalanı ise bulanıktı. Jordan evin arkasındaki pen-cereyi kırıp da içeri girdiğinde elini kestiğini hatırlamıyordu. Polisi aradığı da yoktu hafızasında. Onu boş evin önünde bulduklarını da polisin anlattıklarından biliyordu. Her yanı çamur içinde ağladığını ve kesik elinde bir güneş gözlüğü tutar halde olduğunu söylemişlerdi.

Annesini otuz altı saat sonra buldular.

Cenazesinde tabutu kapalı tutuldu. O nedenle Jordan'ın annesini son görüşü, o saldirganın annesini kucağında taşır-kenki haliydi.

Birkaç yanlış adam hariç, o adamı bir daha hiç görmemişti. Ta ki bugüne kadar.

Jordan, "Annemi hatırlıyor musun, Allen?" diye sordu. Silahın namlusunu adamın şakağına dayamıştı. "Yoksa öldürdüğün diğerlerinden sonra onu unuttun mu?"

Allen Meeker o rahatsız pozisyonda, ancak şaşkın, za-vallı bir ağlamayla karşılık verebiliyordu. Ağzına tıkılmış

mendil yüzünden boğulacak gibi görünüyordu.

Jordan mendile uzandı. "Devam et, istediğin kadar bağır," dedi. "Burada seni duyacak kimse yok."

Mendili adamın ağızından dikkatlice çekip çıkardı.

Allen Meeker hırıltıyla içini çekti. "Bağırmayacağım," diye fisıldadı. "Ben..." Cümlesini bitiremedi. Öksürmeye başladı. Yüzü daha da kızardı. Ne zaman nefes almaya ya da konuşmaya çalışsa, boğuluyor ve tekrar öksürmeye başlıyordu.

Jordan bileklerindeki ipin hâlâ sıkı olup olmadığını kontrol etmek için çekti. Sonra da sürücü kapısına doğru yürüyerek arka koltuğun önünde duran yarım şişe Evian suyu aldı. Rehinesinin yanma dönüp şىşeyi bagajın içine attı ve onun oturur pozisyonuna gelmesi için yardım etti. Silahı onun üzerinden hiç ayırmadı, ama adam farkında gibi görünmüyordu. Hâlâ kontrollsüz şekilde öksürüyordu.

Jordan plastik şişenin kapağını açmak için geri çekildi. Bunun için iki elini de kullanması gerekiyordu ve o sırada tutsağına yakın olmak istemiyordu; silahı elinde değilken birkaç saniye bile mümkün değildi. Şişeyi açınca silahı ona doğrultup yine yaklaştı. Şişeyi boğulan adamın dudaklarına dayadı. Meeker ilk yudumda yine boğuldu ama durmadan içiyordu. Jordan bir süre önce parktaki çesmeden su içsin diye köpeğini kaldırın birini görmüştü ve Allen Meeker şu an aynı o şekilde içiyordu. Su dudaklarının kenarlarından akıyor ve boynundan aşağı süzülüyordu ama yine de yutmaya devam ediyordu.

Meeker sonunda başını hafifçe yana çevirdi ve Jordan şişeyi çekti. "Lütfen," dedi. "Biraz... biraz da yüzüme serper

misin? Yanıyorum.”

“Serpemem. Hepsini içtin,” diye cevap verdi Jordan kaşlarını çatarak.

“Dinle... Para istiyorsan, cüzdanımı alabilirsın,” dedi adam, öksürmekten nefes alamayarak. Sesi boğuk ve çataltıydı. “Sadece... sadece yüz dolar...”

“Cüzdanın zaten bende,” diyerek onun lafini kesti Jordan. Adama çantasını alması için yalvaran annesi geldi aklına.

“Arabamı alabilirsin,” dedi Meeker, acı içinde gözlerini kırıtsarak. “BMW, güzel bir araba. Anahtarları cebimde.”

“Hayır, değil. Onları aldım ve arabani bataklığa sürdürüm.”

Meeker şaşkınlıkla ona baktı. “Sen aklını mı kaçırdın? Tanrım, senin derdin ne? Bunu neden yapıyorsun?”

“Annemi neden öldürdün?” dedi Jordan sert şekilde. Silahın namlusunu adamın çenesinin altına doğru tuttu, sonra da onu kolundan kavrayıp bagajın kenarına doğru çekti.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye karşı çıktı Meeker. “Eğer... eğer benim birini öldürdüğümü düşünüyorsan, o zaman neden polisi aramıyorsun? Gerçekten, beni polis karakoluna götür! Beni merak eden insanlar var, nişanlım ve küçük oğlu.” Jordan onu çekerken bile bagajdan inmekte zorlandı. “Yaptığın şey delilik,” diye devam etti. “Başını büyük derde sokuyorsun. İnan bana, korkunç bir hata yapıyorsun.”

“Bu bir tehdit mi?”

“Tanrım, hayır,” diye cevap verdi. “Dinle, annen için üzgünüm, ama onun kim olduğunu bile bilmiyorum.” Ayağı yere değer degmez dizi büküldü. “Tanrım, bacaklarına

kramp giriyor,” diye söyledi Jordan'a yaslanıp. “Affeder-sin...”

Meeker geri doğru düşecek gibi oldu, ama sonra birden-bire bütün vücudu Jordan'ın üzerine yiğildi.

Silah Jordan'ın elinden düşerken Jordan da geriye, park alanına doğru sendeleyip poposunun üstüne düştü. Canı yanmıştı ama normal lakros antrenmanlarında bundan daha kötülerini de yaşıyordu. Ayağa kalkıp silahı yeniden aldı.

Allen Meeker'in şu anki derdi o değildi. Diğer yöne doğru koşmaya başladı. “Yardım edin!” diye bağıryordu. “Biri bana yardım etsin! Polisi arayın...”

Bacakları konusunda söyledikleri tamamen yalan değilmiş ki, koşarken topallıyordu. Sonra birden ayağının üzerine basamadı. Bir tarafa doğru eğildi. Bağlı elleriyle yere düşmekten başka seçenek yoktu. Park alanının yanındaki çalılıkların üzerine yiğildi. Acı içinde bağırırken yüzüstü dönmeye çalıştı.

Jordan yavaşça onun yanına yürüdü, silah elindeydi.

Yenilen Allen Meeker çalılıkların arasından ona baktı. Çizikler ve önceki yaradan akan kanlar, güzel yüzünü berbat etmişti. Gözyaşları alnından süzülen terlere karışıyordu. “Lütfen...” diye fisıldadı.

“Annemin kim olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?” diye sordu Jordan üzerine dikip. “Hâlâ anlamadın mı, *Ana Kuzusu*? Annem Stella Syms'ti, yedinci kurbanın. Ve onu buradan bir kilometre uzaklıktaki bir yerde öldürdün.”

11

“Leo, lütfen, beni takip etmeyi kes!” dedi. “Ben ciddiyim, rahat bırak beni. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Moira ormanın içine doğru giden patikada bir an durdu. Ağaçların, kayaların ve yaprakların arasından kıvrıla kıvrıla giden patikada yolunu bulmak gitgide zorlaşıyordu. Biraz daha ilerlerse kaybolacağından korktu.

Son on dakikadır, Leo'nun peşinden geldiğinden emindi; en azından onun Leo olmasını umuyordu. Arkasından çalılıların hisirtisini duyuyordu. Fakat ne zaman dönüp arkasına baksa kimseyi göremiyordu. Birkaç kez bir çalının ya da ağaçın alçak dallarının kırıldığını görmüştü. Ona seslendi ama hiç cevap gelmedi.

Onun kalbini kırmıştı. Ancak Leo, onu korkutarak ödemek istemezdi. Bu şekilde davranışları biri değildi. Zaman zaman ukalalık yaptığı olurdu ama yine de tanıdığı en nazik, en güvenilir insanlardan biriydi. Bu kadar hazır olmasa, onu memnun etmek için yanıp tutuşmaya, ona daha çekici gele-

ceğini düşünürdü hep. Moira, asla normal bir ilişkisi olamayacağı gibi bir düşünceye sahipti.

Sanki Leo onun peşinden geliyor ancak iyi olduğundan emin olacak kadar da mesafe bırakıyor gibiydi. Onu tavlamak için sergilediği son davranışlara rağmen, yine de bir beyefendiydi. Annesinin onun üzerine bu kadar düşmesinin sebeplerinden biri de buydu. Onu hiç evin önünde arabadan indirmemiş, her seferinde kapıya kadar eşlik etmişti. Otobüste oturacak tek yer kalmışsa, mutlaka onu oturturdu. Bu sebeple, ona ne kadar kızgın olursa olsun, onu ormanda bir başına bırakmadı. Fakat bu ona dördüncü seslenişiydi ve hâlâ cevap vermemiştir.

“Leo, ben ciddiyim,” dedi. “Lütfen, eve geri dön. Bir süredir bir şey yemedin. Dün akşamki gibi olmayı istemezsın...”

Hışırdayan çalılar baktı. Sanki biri o yaprakların arkasına saklanmış, yavaşça ona doğru geliyor gibiydi. Yerdeki dal parçalarının çitirdadığını duydu.

Belki peşindeki o değildi. Belki de bir orman hayvanıydı.

“Leo, sen misin?” dedi yüksek sesle.

O şey her neyse hareket etmeyi kesti.

Ürpermeye başlamıştı. Moira dün geceyi, eve birinin girdiğini düşündüğü anı ve bu sabah banyoda birinin onu gözetleyişini hatırladı. Belki de paranoid değildi.

“Kim var orada?” diye sordu. Cevap gelmedi, ama aynı noktada birkaç dalın hafifçe kırıldadığını gördü.

“Leo?” diye bağırdı. “Leo, beni duyabiliyor musun? Leo!”

Moira uzaktan da olsa onun sesini duymayı bekledi.

Oysa hiç ses gelmedi. Geri çekilmeye başladı. Ayaklarının önüne bakınca, beyzbol topu büyülüüğünde bir taş buldu. Toprak ve solucanla kaplıydı. Hemen üzerini temizledi. Boşta kalan eliyle arkasını kollayarak, geri geri yürümeye devam etti. O noktada arkasını dönmeye cesaret edememişti. Taşı elinde sımsıkı tuttu ve aşağıdaki ağaçların arkasından biri ona doğru gelirse diye oradan gözünü ayırmadı.

“Git buradan!” diye bağırdı. Kendini savunmak için o taşa güveniyordu. Ancak yolda daha küçük taşlarda da buldu ve hareketin geldiği yöne doğru rasgele savurdu. Çalının arkasında bir hayvan varsa, ona zarar vermek istemiyordu; niyeti sadece korkutup kaçılmaktı.

Sonra yine, o lanet şeyi kıskırıyor olabileceğini de düştü. Emin değildi. Bu Kuzeybatı Pasifik Ormanları’nda ayıdan kurda kadar pek çok hayvan olduğunu duymuştu. Her an bir hayvan o çalının arkasından çıkışip ona saldırabilirdi.

Daha da kötüsü, ona saldırmayı bekleyen, iki bacaklı bir hayvan da olabilirdi.

“Lanet olsun,” diye söylendi. Sonunda döndü ve koşmaya başladı, fakat patika gözden kayboluyor gibiydi. Ağaçlar arasında rastgele zikzaklar çiziyor, daracık yolda bulduğu her yerden ilerliyordu. Nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmasa da ilerlemeye devam ediyordu. Taş da elindeydi.

Sonunda bir açılığa denk geldi ve buranın bir yamacın tepesi olduğunu fark etti. Tepeden, ağaçların üstlerine baktı. Aşağıda, ağaçların arasında ilerleyen bir boşluk, uzun, dar bir kanal gördü. İlk başta bunu dere sandıysa da sonra, daha

net gördü. Mavi bir cip hızla yolda ilerliyordu. O arabanın tepesini görebiliyordu. Orası dere filan değil, bir yoldu; *en azından medeniyetti*.

“Teşekkür ederim, Tanrım,” diye mırıldandı. Bu ormanın bıkmış, kaybolmaktan ve korkmaktan tükenmişti. Hepinden öte, açılmıştı.

O şahane, asfalt yolun iki ya da üç blok ötede olduğunu düşündü, bu sık ormandan gidilirse de yaklaşık iki kilometre kadardı. Yine de en azından artık nereye gittiğini biliyordu ve yokuş aşağıydı. O cipten başka arabalar da gelecekti. Eve dönmek için bir tanesine binebilirdi.

Moria tekrar koşmaya başladığında taşı elinde sımsıkı tutuyordu. Leo'yla arasını nasıl düzeltebileceğini düşündü. Belki de bu akşam onun doğum gününü kutlarken gerçekten de iyi vakit geçirirlerdi. Jordan, Cullen'in merkezinde, koya bakan havalı bir restoranda –muhtemelen de Cullen'daki tek havalı yerdi– rezervasyon yaptırmıştı. Bu gece için yanında sık, boyun kısmı boncuklu, oldukça hoş ve yetişkin gibi gösteren bir elbise getirmiştir.

Daha geniş ve ilerlemesi daha kolay bir yol bulduğunda yola yaklaşmış olması gerektiğini düşünerek taşı elinden attı. Ormandaki şey yüzünden ne kadar korktuğunu düşünüp kendi kendine kıkırdadı. Muhtemelen geyik yavrusu ya da sincaptı, başka ne olacaktı ki?

Yolun kıvrımlarını takip ederken, bir yaprak yığının üzerine bastı. Yer ayağının altından birdenbire kayarken büyük bir çatırdama ve sürükleme sesi duydu. Düşüyordu. Çığlık

attı ve bir yere tutunmaya çalıştı. Ancak onu yuvarlanarak aşağıdaki çukura düşmekten koruyacak hiçbir şey yoktu. Moira sonunda, ayakları başta olmak üzere yere temas etti. Bir kırılma sesi duydu ve ardından yere yiğildi. Üzerine yapraklar, toprak, çalı çırpı ve kırık dal parçaları düşmüştü.

Moira'nın nefesi kesilmişti. Nefes almaya çalışırken, bir yandan da gözlerindeki toprağı silmeye çalışıyordu. Ağızında da toprak vardı. Öksürerek çukurun içinde doğruldu. Ne olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü. Üzerindeki toz ve pislik bulutu ancak dağılmıştı ve gökyüzünü gördü. Kendini mezarlıktaki boş bir mezarda gibi hissetti; sadece bu, iki büyük, üç metre kadar daha derindi.

Çukurun en üst kısmında, yıllar içinde zeminin rutubetinden kararmış tahtalar vardı. Aralarından yosunlar çıkmıştı. Onun altında, çukurun tüm duvarı toprak ve taştı. Moira üşüyor, aldığı her nefeste toprak tadı alıyordu. Çukur rutubet, çürümuş yaprak ve çamur kokuyordu. Buranın on yıllar önce kazılıp unutulduğunu düşündü.

İlk önce kök salan bir çalının, çukurun tepesinde büyümüş olduğunu düşündü. O nedenle onu yaprak yığınlarıyla karıştırmıştı. Oysa üzerinde gördüğü dal parçalarını inceledikçe, bütün yaprakların ölü olduğunu fark etti. Biri dal parçalarını ve yapraklarını bir araya getirip oraya yiğmiş, çukurun ağını kapatmıştı.

Moira hâlâ çukurun dibinde şaşkınlık ve nefes eğidi. Henüz hareket etmemeyi denememişti. Orada uzanmış, neden böyle bir çukurun ağını kapatılmak istendiğini düşünü-

yordu. Birinin bu gizlenmiş çukura kolayca düşeceğini ve burada mahsur kalacağını düşünmemişler miydi? Böyle bir şeyin yaşanabileceğini bilmiyorlar mıydı?

O an anladı.

Elbette biliyorlardı.

Leo, Moira'nın iyi olup olmadığına bakmak için geri dönmeye karar verdi.

Uzun, ince bir dal parçasıyla yol boyundaki ağaçlara dokuna dokuna ilerliyordu. Hemen önünde, Jordan'la birlikte dün gece girmeye gittikleri sıcak su kaynağı vardı. Çok keyif almışlardı; ta ki o aptal diyabet atağı başlayıncaya kadar. Moira'nın onlarla gelmemesi belki de iyi olmuştu. Açıkcası, haklıydı da. Leo'nun onlarla gelmesi için ısrar etmesinin temel sebebi, bir fırsatını bulup onu çıplak görebilmekti. Fakat şimdi bunu düşününce, o diyabet atağı gelmemiş olsa bile bir anlamı olmayacağından emindi. Muhtemelen sutyenini ve külotunu çıkarmaya-
cak, bir de bunu büyütücekti.

Onu bu sabah banyoda onu gözetlemekle itham etmesine hâlâ inanamıyordu. Gerçekten de o kadar muhtaç ve za-
vallı olduğunu mu düşünüyordu?

Geri dönmeyecekti. Ona, "Beni yalnız bırak," demişti.
Daha ne kadar açık konuşabilirdi ki?

Leo kaşlarını çatıp orman yolunda ilerlemeye, arada sı-
rada da önüne çıkan taşlara vurmaya devam etti. *Ne doğum
günü ama*, diye düşündü. On sekiz yaşındaydı ve kendini

hâlâ çelimsiz, deneyimsiz bir çocuk gibi hissediyordu. Bu yıl mezun da oluyordu. Yıllığında fotoğrafının altında ne yazacaktı? Çok az şey. Çünkü diyabeti ve şehir kulübündeki temizlikçilik işi nedeniyle hiç spor yapamıyordu. O nedenle sporcudan değil. İçki içemiyordu ve bunu istemesine rağmen bir parti adamı da değildi. Tiyatro grubun bir parçası da değildi. Jordan'la arkadaşlığı da olmasa, hiç kimsesi yoktu. Bu durumda zaten yıllıktaki fotoğrafının altında ne halt yazabilirdi ki?

CHARLES LEO FORESTER

“Leo”

Sosyal Kulüp Başkan Yardımcısı

Garfield Büyükler Takımı, İspanyolca Kulübü

İçler Acısı Bakır

Bazen bütün seksi kızların *annelerinin* hayran olduğu “iyi çocuk” olmaktan gerçekten de çok sıkılıyordu. Gerçekten de kendinden hoşlanacak ve ona kendini önemli hissetti-recek bir kız bulmak için başka okula gitmesi gerekiyordu. Moira Dancey zeki, güzel, komik bir kızdı ve tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu. Fakat ona ne zaman romantik şekilde yaklaşmaya çalışsa –bu elini tutmak ya da omzuna dokunmak olsa bile– Moira’nın tepkisi abartılı bir, “Tanım, iğrenç, kes şunu, Leo!” veya “Ben sana o gözle bakmıyorum!” oluyordu. Kendini istenmeyen bir aseksüel gibi hissediyordu. Moira onu nasıl utandıracagini herkesten iyi biliyordu. Gerçekten hoşlandığı ve yanından kendini rahat hissettiği birinden böyle davranışlar

görmek sahiden gerçekten de çok kötüydü.

Derenin en dar yerindeki kayaların üzerinden atlamanadan önce, dönüp ardından bıraktığı patikaya baktı. Moira'nın ona seslendiğini duydu gibi geldi. Geri çekilip derenin şırıltısından uzaklaşarak tekrar dinlemek istedî.

“Moira!” diye seslendi. “Moira, iyi misin? Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum!”

Cevap vereceği ümidiyle patikadan yukarı doğru yürümeye başladı. İçinde kötü şeyler olduğuna dair bir his vardı. Zaten onu ağlattığı için kendini kötü hissediyordu. Fakat onu asıl ağlatan şey, Jordan'ın kendisine ilgi duymadığını öğrenmesi ve onunla flört etmesinden utanç duyduğunun ortaya çıkmasıydı.

Evet, Jordan'ın söylediğî şeyleri onun canını yakmak için ona anlatmıştı. Jordan o şeyleri gerçekten de söylemişti; ama o söylelerken o kadar ciddi ya da zaimce gelmemiştir.

Jordan ona Moira'yla zamanını boşा harcadığını da söylemişti. “Bence güzel ve hoş bir kız. Ancak kendine, onu her öptüğünde kusacakmış gibi davranışmayacak bir kız bulman gerek.”

Haklıydı.

Yine de Leo onu merak etme konusunda kendine engel olamıyordu. Elbette ki bir Daniel Boone* değildi. Oraları o da çok iyi bilmiyordu. Jordan'ın ailesinin evinde daha önce sadece iki kez kalmıştı.

İlki on iki yaşındayken, Jordan'ın ailesi Bellingham'dan taşındığı zamandı. O, Jordan'ın Seattle'daki ilk arkadaşıydı. Bisikletleriyle her yere beraber gidiyorlardı. Büyük ekranlı

* 1734 - 1820 yılları arasında yaşamış ünlü Amerikan kâşifi (ç.n.)

televizyonlarını ve Bay Prewitt'in giyinme odasının çekmecesinde sakladığı *Penthouse* koleksiyonunu görünce Leo'nun ağızı açık kalmıştı. Fakat zamanlarını çoğunlukla Leo'nun evinde geçirirlerdi ve Leo'nun babası komşu çocuklarıyla ve babalarıyla hafta sonları parkta maçlar düzenlerdi. Bay Prewitt hiç gelmemiştir. Cullen'a ilk gelişinde Jordan ve Bay Prewitt'le kalmıştı. Bu, Jordan'ın babasıyla birlikte yaptıkları tek şey olmuştu ve iyi biriydi ama yine de Bay Mükemmel değildi.

İkinci gelişî yaklaşık iki yıl önce bir hafta sonuydu ve Jordan'la birlikte gelmişlerdi. Leo'ya henüz diyabet teşhisî konmuştu ve aynı ay, babası Irak'ta hayatını kaybetmişti. Jordan ona, "Cullen her şeye iyi gelir" diye bir söz vermişti. Haklıydı da; o hafta sonu, Leo'nun babasının cip kazasında olduğunu öğrendiğinden beri eğlendiği ilk zamandı. Çok gül-düler; ağladılar da. Leo o zaman Jordan'ı ilk kez ağlarken görmüştü. "Baban gerçekten de çok iyi biriydi, dostum," diye açıklamıştı Jordan. "Onu çok severdim."

O seyahatte, ölen annesinden ve onu ne kadar özlediğinden de kısaca bahsetmişti. Leo ortak bir noktaları olduğunu anlamıştı; ikisinin de bir ebeveyni araba kazasında ölmüştü. Ancak Jordan'a kazanın detaylarını sordduğunda –tam olarak nasıl olduğunu– resmen duvara çarpmıştı. "Detayları gerçekten de anımsıyorum," demişti Jordan. "O zaman sekiz yaşındaydım. Babama detayları sordum ama konuşmak istemedi. Ben de pek konuşmak istemiyorum aslında..."

O hafta sonu bolca yürüyüş yapmışlardı.

Leo son gece sıcak su kaynağına gittiklerinde anıları ta-

zelendi. Çevrenin uzmanı olmamasına rağmen, en azından Moira'dan daha iyi biliyordu.

Yollarını ayırdıkları yere yakındı. Burası, dört mevsim yeşil kalan ağaçların sıra sıra durduğu, bildik bir noktaydı. İlerideki çocukların arkasında bir hareketlilik gördü. Yapraklar hisıldadı.

“Moira?” diye seslendi. “Sen misin o?”

Bir geyik aniden önündeki patikadan atlayarak geçti. Korktu ama nefesini tutup etrafa tekrar göz attı. “Moira!” diye seslendi. “Orada misin? Moira, bana cevap ver!”

Cevap gelmedi.

Leo'nun hafif hafif başı dönmeye başladı. Acil durumda yemek için yanında, Cadılar Bayramı'nda satılan boyutta Nestlé Crunch çikolata getirmiştir. Ancak kan şekeri seviyesini dengelemek için daha doyurucu bir şeye ihtiyacı vardı.

Leo geri dönmeden önce Moira'ya birkaç kez daha seslendi. Onu orada bir başına bırakmak istemiyordu, ama ormanda bayılırsa da ona bir faydası olmazdı. Eve geri dönecek, hızla bir şeyler yiyecek ve sonra Jordan'la birlikte geri gelecekti. İkisi birlikte onu bulacaklardı; tabii şayet gerçekten kaybolmuşsa.

Sıcak su kaynağına vardığında, çikolatasını yemişti ve daha iyiydi. Moira'ya birkaç kez daha seslendi. Belki de başka bir patika bulup oradan kendi başına eve dönmüştü.

Leo ilerideki ağaçların arasında evi görene dek ilerledi. Ağaçların arasında, evin arka kısmına yakın yerdeki park alanında Jordan'ın arabasını gördü. Arka kapıya doğru ilerler-

ken arabanın etrafından dolaştı. Arabanın içine göz atınca, hediye paketini ve pasta kutusu olduğu açıkça belli olan kutuyu gördü.

Yüzünde yorgun bir gülümsemeyle dönerek mutfak kapısına giden döşeme taşlarının üzerinde ilerlemeye başladı. Moira'nın da içerisinde Jordan'la birlikte kendisini beklediğini umuyordu. Henüz orada değilse bile çok geçmeden gelecekti. Sonra da barışacaklar ve her şey yoluna girecekti.

Leo içeri girip tel kapı arkasından carparken, "Hey, evde kimse var mı?" diye seslendi. Buzdolabına doğru ilerledi ve dün gece hayatını kurtaran portakal suyu kutusunu alarak kalanını içti. "Kimse yok mu?" diye seslendi tekrar.

Cevap veren olmadı.

Ancak diğer odadan boğuk bir ağlama sesi duydu. Sonra biri, "*Kapa çeneni, lanet olasıca!*" dedi. Leo sesi ilk anda tanımadı. Jordan'a benziyordu ama emin olamadı. Çok uzaktan ve kısık geliyordu.

Şaşkına dönen Leo buz dolabının kapağını kapatarak boş kutuyu tezgâhin üzerine bıraktı. Oturma odasına ilerlerken merdivenlerin başında durdu. İkinci katta biri varmış gibi durmuyordu. Oysa hâlâ birinin sesi duyuluyordu ve bu ses bodrum katından geliyordu.

"Jordan?" diye seslendi, mutfağa dönerek. Bodrum katın kapısını açtı.

"Orada kal!" diye bağırdı Jordan panik dolu bir sesle.
"Ben yukarı geliyorum, dostum!"

Leo kahkaha attı. Belli ki arkadaşı orada onun için bir

doğum günü sürprizi saklıyordu. Fakat sonra tuhaf, boğuk bir ağlama duydular.

Yüzündeki şaşkınlık gülümsemeye donup kaldı, aşağı doğru birkaç basamak indi. "Neler oluyor?"

"Ben ciddiyim, git buradan!" diye bağırdı Jordan.

Ancak artık çok geçti.

"Tanrım," diye fisıldadı Leo. Şaşkınlıkla yıkık dökük bodrum kattaki arkadaşına baktı. Daha önce Jordan'ı hiç bu kadar vahşi ve delirmiş görmemişti. Yakışıklı suratı kırpmızıydı ve ter içindeydi. Bir elinde bıçak vardı; diğer elini de yumruk yapmıştı. Boş yere, Leo'nun bodrum katındaki üçüncü kişiyi görmesini engellemeye çalışıyordu.

Oysa Leo adamı apaçık görüyordu. Otuzlarının sonunda, gözleri yaşlı ve ağızına mendil tıkılmış bir adamdı. Yanağındaki kanayan yara dışında yüzünde de çizikler vardı. Elleri önde, önündeki ahşap masaya doğru uzanmış haldeydi. Bileklerini bağlayan ip masaya birkaç kez dolanmıştı. Bacaklarını çalışma masasının bacaklarına bağlamak için de koli bandı kullanılmıştı.

Adam yalvaran gözlerle Leo'ya baktı. Ağızındaki mendille bağırmaya çalışıyordu.

Jordan arkasını döndü. "Kes sesini!" diye bağırdı yumruğunu çaresiz adama doğru kaldırarak.

Leo bodrum katının merdivenlerinde durmuş, gördüklerine inanamayarak başını iki yana sallıyordu. "Tanrım, Jordan, sen... sen ne yapıyorsun böyle?"

"Bunu görmeni istemedim," diye mirıldandı cevap olarak.

“Ama... ne...” Leo sözcükleri ağızından çıkaramadı. Tırbzana tutundu. “Neden böyle...”

“Yukarı çık sen,” diye fisıldadı Jordan.

“Hayır!” dedi Leo. “Ne yapıyorsun sen? Bu kim?”

Jordan ona bakmak için döndü. Nefes alıp verisi normal değildi ve hâlâ o tuhaf saldırısı pozisyonundaydı.

“Bu kim?” diye tekrar etti Leo.

Elindeki bıçağı arkasındaki bağlı ve ağızı tıkalı adama yöneltti. “*Ana Kuzusu*,” dedi Jordan. “Ana Kuzusu’nu hatırlıyor musun? En az on altı kadını öldürdü. Onlardan biri de benim annemdi.”

12

Eddie Murphy'nin seslendirdiği eşek, Shrek'e, "Naneli şe-kere filan ihtiyacın var senin, nefesin berbat kokuyor?" diyor.

Mattie bu repliği ilk kez duyuyormuş gibi kahkaha attı. Aslında, bu muhtemelen *Shrek*'i sekizinci izleyişiydi.

Susan onu ögle yemeğinden sonra uyutmak istediler ama hiç uykusu yoktu. O nedenle onu camlı odadaki kanepeye yatırıldı ve üzerine de bir battaniye örtüp ona arkadaşlık etsin diye de *Shrek*'i koydu.

Susan, kolunun altındaki deri ipli dosyayla sürgülü cam kapıdan arka bahçeye göz attı. Sonra da mutfak lavabosunun üzerindeki pencereye giderek ormana baktı. Son olarak da oturma odasının penceresinden park alanını taradı. Ögle yemeğinden beri birkaç dakikada bir aynı şeyleri yapıyordu. Allen'dan hâlâ eser yoktu. Fakat onun dışında aradığı şey nişanlısı değildi. Avcının geri dönmediğinden de emin olmak istiyordu.

O dosya Allen'a aitti ve seyahate gelirken yanında getirmiştir. Bu hafta sonu kaçamağı için topladığı bilgilerle doluydu.

Seyahat ederlerken hep çok düzenli ve planlı biri olmuştu. Susan onun dosyadaki kâğıtlara hafta boyunca birkaç kez baktığını görmüştü, ama hiç kendisi açıp bilmamıştı. Dosyayı az önce yatağın Allen'in tarafındaki komodininden almıştı.

Yemek masasına oturup dosyayı açarak Cullen'daki eve geliş yolunu gösteren MapQuest haritasının çıktısına baktı; kendisine verdiğiin aynısıydı.

Camlı odadadaki Mattie filme gülüp duruyordu. Bu hafta sonu tatilinin yelken yaparak, yürüyerek ve açık havanın tadını çıkararak geçirmesi gerekiyordu. Şu ana dek oğlunun tek yaptığı, evde oturup daha önce izlediği filmleri izlemek olmuştu.

Ve bu *kaçamak* yine şu ana kadar, beladan başka bir şey getirmemişti. Allen dün gece onun sorusuna tam bir cevap vermemişi: "Bu hafta sonu yanına silah almanın gerektiren şey neydi, anlamıyorum. Yani, bir sorun çıkmasını mı bekliydin?"

Bu seyahatin planında aceleci ve zorlama bir şeyler mi vardı? Hafta başında birden Cullen'a gitmeleri gerektigine karar vermişti. Susan bu seyahatin altında başka bir amaç olup olmadığını merak ediyordu. Burada görmeyi planladığı başka biri mi vardı, başına bela açacak biri?

Allen'in dosyasında kişisel seyahat planlarıyla ilgili bir şeyler, neden ortadan kaybolduğunu anlamasını sağlayacak bir ipucu, bulabilmeyi umuyordu. On beş dakika bile süremeylecek basit bir iş için gitmişti ve iki büyük saatir ortada yoktu.

Birch yolu, yirmi iki numaradaki bu kiralık evin fotoğraflarının, metrekare ve sunduğu imkânlarla birlikte çıktılarını almıştı. E-posta teyidi de duruyordu. Kiraladığı tekne, *The Seaworthy*, için de benzer bir çıktı ile teyit yazısı vardı. Susan teknenin kamarasında okuduğu e-postayı hatırladı: *Diger teknedeki karışıklık için özür diliyor ve özel isteğinizi yerine getirmekten mutluluk duyuyoruz.* Susan oturduğu yerden, eski ve köhne iskeleye bağlı *The Seaworthy*'e baktı. Merak etmeden duramadı: *Neden illa da bu tekne?*

Restoran için de bedava tatlı kuponyuyla beraber bir başka kâğıt buldu: The Willow Tree Inn. Çıktıda da kuponda da “*Hafta Sonu Yemekleri ve Kahvaltları İçin Rezervasyon Gereklidir*” yazıyordu. Allen bu akşam oraya yemeğe gitmekten söz etmişti ama henüz kesin zamanı belirlememişlerdi.

Bir sayfa daha gördü; bu, Cullen, Washington için beş günlük hava tahminini gösteren hava durumu raporuydu. Havanın kapayacaktı ve yarın da yağması bekleniyordu.

Susan son olarak Allen'in sarı bir not kâğıdı üzerine kiraladığı yazıları gördü:

CULLEN – Çkş Cuma 08.30

–Bayside Kiralama – teknede her şeyin çalıştığını kontrol et & teslimatı ayarla.

–Emlakçıyla görüş, temizlik yapıldı mı, kontrol et. Anahalarları al.

–Barbekü için gaz/kömür?

–Erzak al.

—Sue & M. 13.00'te gelecek.

—CMT — Sue & M. ile öğlende yelken yapmaya çık, en az 4 saat.

Susan sarı not kâğıdının arkasına baktı. Boştu. Tekneyi geri getirmek ya da pazar günü evin anahtarlarını teslim etmekle ilgili bir şey yoktu. Allen'in notları, onu ve Mattie'yi yelken yapmaya çıkardıktan sonra bitiyordu.

Ona tuhaf gelen bir şey daha vardı: Yelken yapmak için bile saat belirlemişken, rezervasyon yaptırma *zorunluluğu* olan restoran için bir saat belirlememişlerdi. Neden en az dört saat teknede kalmaları gerekiyordu?

Avcı, onların bahçesine öğle saatlerinde gelmişti. Bu sa- dece bir tesadüf müydü? Tam da teknede olmaları gereken saatti bu.

Allen'in başka biriyle buluşacağını gösteren bir not ya da çıktı da yoktu. Fakat Susan bunun onun bu seyahate dair kendi ajandasının bir parçası olduğunu düşünmekten alamı-yordu kendini.

Susan dosyayı kapattı. Yapabilseydi, eşyalarını toplayıp, Mattie'yi arabaya koyarak hemen eve dönerdi. Bu yerden gerçekten de nefret etmişti. Bardağı taşıran son damla da şerif olmuştu; külotunu çalmıştı.

Mattie yan odadan bir neşe çığlığı attı.

Susan başını ovuşturarak masadan kalktı ve yine pen-cereleri kontrol etti. Anlamaya çalışıyordu Allen son olarak Rosie'nin Yol Kenarı Mağazası'nda görülmüşü. Orası ve ev

arasında bir yerde kaybolmuştu. O genç adam, Jordan Prewitt, Allen'la aynı zamanda oradaydı. Dün de en yakın komşularının kendileri olduğundan bahsetmişti.

Susan yemek masasına geri dönerek çantasından bir kalem çıkardı. Allen'ın MapQuest çıktısının arkasına yazmaya başladı:

Sevgili A,

Nerelerdesin? Çok merak ediyoruz! Seni arasıń diye bölge polisine bile haber verdim. Burada oturup beklemekten kafayı yiyeceğim. Mattie ve seni bulabilme, senden haber alabilme ümidiyle arabayla dolaşmaya çıkıyoruz. 45 dakikaya döneriz. Eğer bu mesajı okursan, OLDUĞUN YERDE KAL! Görüşmek üzere!

XXXXXXXX – Ben @ 14.25

Tekrar ihtiyacı olursa diye, işaret fişegi tabancasını ve yedek fişekleri mutfak lavabosunun altındaki dolaba saklamıştı. Tabanca ve birkaç fişek alıp çantasına attı.

Mattie'yi Shrek'ten ayırmak kolay olmadı ve sonra da ona yazdığı notun altına gülümseyen bir suratla birlikte “MERHABA!” yazdırdı. Yaklaşık on dakika sonra yola çıkmışlardı.

Rosie, Prewitt ailesinin evinin nerede olduğunu söylemişti, ama Susan sokağın adını unuttu. Carroll Deresi yolunda ilerlerken, yol üzerinde gördüğü tüm girişlerde ya-

vaşladı. Arkasında kimse yoktu, o nedenle rahat davranışabilirdi. Tabelaların hiçbirini ona bir şey çağrılmadığı gibi, hiçbir yolun girişinde de siyah bir BMW görmedi.

O sırada Mattie de oto koltuğunda, elinde Woody'yle Shrek'ten en sevdigi replikleri tekrarlıyor, seslerin taklidini yapmaya çalışıyordu.

Susan mağazaya gidip Rosie'ye Jordan Prewitt'in evinin yerini sormaya karar verdi.

Bes dakika sonra Rosie ona, "Cedar Crest yolu," diye cevap verecekti. "Uzun bir şahsa ait yoldur. Ailenin evi oradaki tek mülk. Burası ve sizin Birch'teki evinizin tam ortasında kalıyor." Gözlüklerini takıp broşürün arkasına kabataslak bir harita çizdi.

Susan, Mattie'nin elini tuttu. Ona bir kutu hayvan şekilli kraker almıştı.

"Nişanlın hâlâ kayıp olduğu için o kadar üzgünüm ki," dedi Rosie, harmayı çizmek için bankonun üzerine doğru eğilirken. "Eve dönüş yolunda bir şey görüp görmediğini öğrenmek için Jordan'la konuşmayı iyi akıl etmişsin. Dediğim gibi, buradayken birden rahatsızlandı ve nişanlın hâlâ buradayken alelacele..."

Rosie cümlesini bitirmeden. Başını kaldırıp Susan'a baktı. "Sana daha önce Jordan'ın senin nişanlından daha önce çıktığını mı söylemiştim?"

Susan başını salladı.

Rosie içini çekti. "Ah, hayır, tam bir aptal gibi hissediyorum. Şimdi düşününce hatırladım, Jordy nişanlından *sonra*

çıktı. Beyefendi mağazadan çıkarken o hâlâ park alanındaydı.” Gözlüklerini çıkardı. “Bana kalırsa, Jordan’ın, nişanının hangi yöne gittiğini görmüş olması muhtemel. En azından o kadarını söyleyebilir.”

Susan yine başını salladı. Sonunda peşinden gidebileceği bir ipucu bulmuştu. Bankonun üzerindeki, Rosie’nin çizdiği haritaya göz attı. “Yani, Cedar Crest yolu,” dedi. “Oraya tam olarak nasıl giderim?”

Cedar Crest yolunun sonundaki kahverengi, ahşap evin bodrum katında, Leo arkadaşının ne yaptığına anlamak için elinden geleni yapıyordu. Jordan hâlâ onunla çaresiz, ağızı bağlı şekilde çalışma masasının üzerinde yüzüstü yatan adam arasında duruyordu. Elindeki bıçakla, tehditkâr duruşunu bırakmamıştı. Leo arkadaşının o bıçakla adama asla bir şey yapmayacağı biliyordu. Fakat şayet onu geçip adama yardım etmeye kalkarsa kendisine felegini şaşırtacağını da biliyordu.

Bodrum kat merdivenlerinin en altında durdu. Jordan’ın bunu yapabileceğini asla düşünemezdî. Mantığı almayıordu.

“Annenin trafik kazasında olduğunu sanıyorum,” diye mırıldandı Leo.

“Yalan söyledim. Utandım, tamam mı?”

“Utandın mı?” dedi Leo.

Jordan’ın gözleri doldu. “Annemi dövüp götürdüğünde ben de oradaydım. Oradaydım ve ona yardım edemedim. O zaman sekiz yaşındaydım.”

Şaşkına dönen Leo başını iki yana salladı. Adam ağızındaki mendille inleyip ağlıyordu. Yalvaran gözlerle ona bakmaya devam ediyordu.

“Moira nerede?” diye sordu Jordan. “Onun olanları görmesine izin veremezsin.”

“Hâlâ ormanda. Yalnız kalmak istedî. Dinle, Jordan...”

“Benim için bir şey yapman gerek,” diye sözünü kesti Jordan. Hâlâ nefes nefeseydi ve sesi titriyordu. “Üst kata çık, bütün eşyalarınızı topla, sonra dışında onu bekle. Hiçbir şey görememesi, hiçbir şeyden haberdar olmaması gerek. Gitmenizi istiyorum, çekip gidin. Eve dönün. Ona bundan bahsetmeni de istemiyorum, Leo. Bana yapabileceğin en büyük iyilik, bunları unutmak olacak...”

“Yapma, Jordan, bunu yapamayacağımı biliyorsun.” Leo ona doğru yürümeye başladı.

“Lanet olsun!” diye bağırdı. “Seni de mi bağlamam gerekiyor? Çünkü bana sorun çıkarmaya devam edecekse bunu yaparım. Yemin ederim ki...”

Leo derin bir nefes aldı. Arkadaşının o aptal bıçağı elinden bırakması için dua ediyordu. Çaresiz adamı gösterdi. “Bu adam bir katilse –senin dediğin gibi– o zaman polisi arayalım.”

Jordan’ın rehinesinin mırıldtı gibi gelen ağlaması şiddetlendi. Leo ona baktı ve adam da aynı şeyi düşünüyormuş gibi başını salladı. Leo zavallı adamin kendisinden polisi aramasını istediğini anladı.

“Ben buradaki polislere güvenmiyorum,” dedi Jordan. “Şerif pisliğin teki. En az iki kez bu orospu çocuğunun elinden kaçmasına...”

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu Leo.

“Annem burada, Cullen'da öldürüldü,” diye açıkladı Jordan. “Yolun iki kilometre ilerisinde ailesine ait bir yazlık ev var, koyun kenarında. Babamla boşandıktan sonra bir hafta sonu onda kalmaya geldim. Buradaki ilk günümde,” dönüp rehinesine baktı, “bu pislik bizi gözetliyordu...”

Adam daha güçlü ağlamaya başladı, başını iki yana sallayıp duruyordu.

“Annem polisi aradı,” dedi Jordan, onun sesini bastırmak için bağırarak. “Şerif çıkışıp geldi ve hiçbir şey yapmadı. Anneme delirmiş gibi davrandı. Ertesi gün de, *bu...*” –Jordan rehinesini gösterdi – “...arka bahçemizdeydi. Annem iskeleydeydi ve ben de bottaydım. Onun ormandan gelip anneme saldırışını izledim. Ona vurup duruyordu. Oraya zamanında yetişemedim. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, onu kurtaramadım. Onu bayıldılığını ve alıp götürüşünü izledim.”

Adam sürekli başını iki yana sallayıp duruyordu. Ellerindeki bağı çekti, sonra da pes edip alnını masaya dayayarak ağlamaya başladı.

Leo öylece onu izledi; bir de arkadaşını. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Jordan'ın kendisine yıllardır annesinin ölümüyle ilgili yalan söylediğine inanamıyordu. Şimdi de birden-bire onun katilini bulduğunu iddia ediyordu. Leo kendisini, arkadaşının kafasını bir yere çarpıp aklını yitirmiş olduğunu düşünmekten alamıyordu. Jordan'ın uyuşturucuya da işi olmazdı. Bunun başka ne açıklaması olabilirdi ki? Leo'nun daha önce hiç Jordan'dan korktuğu olmamıştı ama şu an korkuyordu.

“Şerif bunu ciddiye almadı,” diye devam etti Jordan. Ses tonu acıydı. Adama bakmak için döndü. “Bana minik bir denizci bebek oyuncağı bırakın, Ana Kuzusu kartvizitini yani. Aptal şerif onu benim sandı. Sormak aklına bile gelmedi. Ana Kuzusu’nun Seattle’ın bu kadar kuzeyinde iş tutacağına ihtimal vermedi.” Jordan alnını ovuşturdu. “İlk birkaç saat – ki bunlar en önemli saatlerdi – lanet olasıca şerif kılını bile kırıdatmadı. Onu aramak için civar kasabalarдан birkaç beceriksiz polisi topladı. Dediğim gibi, olayı yeterince ciddiye almadı. Tek yapması gereken eyalet polisine ve FBI’a haber vermekti...”

“Anlamıyorum,” diye mırıldandı Leo. “Onun kaçırılışını gördüğünü söyledin. Görgü tanığısın. Bunu neden ciddiye almadı ki?”

“Çünkü,” dedi Jordan duraksayarak. “Annemin sorunları vardı. Birinden ayrılmıştı ve benim bunu abarttığını düşünüyordu.”

“Sorunları var derken?”

“Bunun ne önemi var ki şimdi?” diye bağırdı Jordan. Parmağını adama doğrulttu. “Önemli olan bu adamın annemi dövdüğü ve boğarak öldürdüğü. Sonra da geri geldi. Şerifi ve tüm o aptal polisleri atlatıp cesedini evimizin yanındaki ormana attı.” Jordan bir yandan dolaşıyor, bir yandan da adamın saçını tutuyordu. Kafasını geriye doğru çekip bıçağı boynuna dayadı.

“Hayır, Jordan!” diye bağırdı Leo, arkadaşını durdurmak için koşarak. “Tanrıım, lütfen, dur... sakın...”

“Kesin kendini çok zeki filan sanıyorsun,” dedi adamın kulağına eğilip. Bıçağın ucuyla rehinesinin boynunda incecik bir çizik açarken eli titriyordu. “Sanmıyor musun, seni piş herif? Onca polisi atlatıp onu neredeyse aldığın yere bırakın. Eminim çok heyecanlanmışsındır. Sana kendini üstün hissettirdi mi?”

“Lütfen, Jordan, kes şunu!” diye bağırdı Leo. “Sen böyle şeyler yapacak biri değilsin! Benim tanıdığım Jordan asla böyle bir şey yapmaz...”

Jordan bıçağı adamın boğazından çekerek kafasını bıraktı.

Adam ağızındaki mendille öksürmeye başladı. Kafası masaya çarparken tüm vücudu titremeye başladı.

Jordan ondan uzaklaştı. Bıçak elinden kayıp bodrum katın zeminine çarptı. Leo, arkadaşı ona doğru gelirken ne redeyse bayılacak haldeydi. Ama Jordan kollarını ona doladı. “Ah, Tanrım, Leo,” diye ağlamaya başladı, ona sımsıkı sarılıp. “Annem onu bulduklarında çiplaktı. Bütün kıyafetlerini çıkarmış. Annem... geceleri hep çok üzürdü...”

Leo yüzünde arkadaşının gözyaşlarını hissetti. Onun sırtını sıvazladı ve dönüp adama baktı. O da nefes almakta zorlanmasına rağmen ağlıyordu. Leo onun tikanmış bir burunla nasıl nefes alacağını ve ağızındaki mendili düşündü.

“Hadi, dostum, otur,” diye fisıldadı Leo, Jordan’ı merdivenlere yönettip. Jordan içini çekerek alttan üçüncü basamağa oturdu. Gözlerini sildi.

Leo onun omzuna dokundu. “Boğulmasın diye onun ağızındaki mendili çıkaracağım, tamam mı?”

Jordan tepkisiz şekilde beton zemine bakıyordu.

Leo adamın yanına giderek top yapılmış mendili dik-katlı bir şekilde ağızından çıkardı. "Tanrım," diye mırıldandı. "Buraya resmen tıkılmış..."

Leo mendili çıkarır çıkarmaz adam derin bir nefes alarak öksürmeye başladı. Çizikler içindeki yüzü pancar gibiydi ve Leo başının yan kısmındaki damarların iyice belirginleştiğini gördü. "Teşekkürler," diyebildi sonunda çatallı bir sesle. "Teşekkür ederim." Sonra yine öksürmeye başladı.

Leo hızla çamaşır lavabosuna gitti. Çamaşır makinesinin üstünden plastik bir ölçü kabı alıp suyla doldurdu. Ancak içi deterjanlıydı. Sonra duruladı, içine tekrar su koyup tadına baktı. Hâlâ biraz deterjan tadı gelmesine karşın, adamın sorun edeceğini sanmıyordu. Suyu adama götürdü ve adam bir yudumda içti. "Teşekkür ederim," dedi tekrar." Yüzüm yanıyor. Lütfen, eğer..."

Leo mendili alıp tekrar lavaboya gitti. Mendili akan musluğunu altına tutarken omzunun üzerinden Jordan'a baktı.

Arkadaşı onu izliyordu. "Gitmesine izin vermeyeceğim," dedi alçak sesle.

Leo adama dönerek yüzünü soğuk, ıslak mendille sildi. Adam şaka yapmıyordu. Yüzü pişmiş gibi sıcaktı. Leo, yüzündeki pisliği ve yanağındaki kurumuş kanları temizlemek için elinden geleni yaptı. Bu mesafeden, alnında yeni oluşmaya başlayan korkunç morluğu ve kırçılı saçlarının arasındaki belli belirsiz, büyük şişliği görebiliyordu. Leo bunu adama Jordan'ın yaptığına inanamıyordu.

“Lütfen,” diye fisıldadı adam. “Lütfen, polisi araman gerek.” Yine öksürdü. “Arkadaşın korkunç bir hata yapıyor. Gerçekten de katil olsaydım, polise gitmek için yalvarır mıydım?”

Leo dönüp Jordan'a baktı.

“Onunla şerif arasında bir anlaşma varsa, hiç şaşırımmam,” dedi Jordan. “Ana Kuzusu'yla ilgili her şeyi okudum. Konunun uzmanıyım. Teorilerden biri Ana Kuzusu'nun poliste bir bağlantısı olduğu yönünde; polislerden bir adım onde ilerliyor. Bir süre Ana Kuzusu'nun polis olduğu bile düşündü.” Önce adama, sonra da Leo'ya bakıp başını iki yana salladı. “Polis değil.”

Adam, “Buradaki şerife güvenmiyorsan, o zaman eyalet polisini ara,” diyerek Leo'ya baktı. “Kimi ararsan ara. Sadece bana yardım edecek birilerini bul, lütfen. Başına vurdu ve beni *iki kez* bayılttı. Midem bulanıyor. Tek bildiğim, beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğim. Hastaneliğim...”

“Elektrikli sandalyeliksin sen,” diye homurdandı Jordan.

Leo, Jordan'a döndü. “Alnı ateş gibi yanıyor. Gerçekten de hasta olabilir.”

“Nişanlım ve oğlu beni bekliyor,” diye açıkladı adam. “Buraya hafta sonu için geldik, Seattle'dan. Şimdi meraktan ölmüşlerdir...”

Ayağa kalkan Jordan, “Yalan söylüyorsun,” diyerek tırbazana tutundu. “Bana çocuğun dört yaşında olduğunu söyledin. Arabanı gördüm, pislik herif. Arka koltukta çocuk için bebek koltuğu yoktu. İçinde bir çocuk olduğuna dair en ufak bir iz yoktu. Yalan söylüyorsun.”

“Ayrı arabalarda geldik!” diye bağırdı adam. “Kiralık evi önce ben gelip açmak istedim ve buraya gelmeden önce bir de tekne kiralamıştım. Nişanlım gelmeden hepsi hazır olsun istedim. Dün öğleden sonra eski, kırmızı bir Toyota’yla geldiler. Lanet olsun, Birch yolu, yirmi iki numaraya git ve sor. Adı Susan Blanchette ve oğlunun adı da Matthew. Bir yıldır tanışıyoruz. Gidip kontrol et, doğruyu söylüyorum ben.”

Jordan ağızı açık şekilde ona bakıp gözlerini kırptı.

Leo dün mağazada gördüğü çocuklu kadını hatırladı. Jordan ona biraz ilgi göstermişti. Leo adama döndü. “Nişanlın zayıf ve uzun boylu, kumral ve gerçekten de güzel bir kadın mı?”

Adam başını salladıktan sonra Jordan'a baktı. “Dün benimkiyle tam da aynı yerde lastiği patlamış. Onun sorumlusu da mı sensin?”

Jordan hiçbir şey demedi.

“Onun arabasına da benimki gibi sabotaj mı yaptın?” diye bastırdı adam.

Jordan başını iki yana salladı. “Hayır. Sen buraya soru sormak için değil, sorulara *cevap vermek* için geldin.” En alt basamağa indi ve sonra adamin arkasına doğru yürüdü. Pantolonunun kemerinden, gömleğinin altına saklanmış şekilde duran silahı çıkardı.

“Tanrım,” dedi Leo içinden. İlk düşüncesi geri çekilmek oldu ama sonra Jordan ve adamin yanında kaldı. Arkadaşını daha önce hiç elinde silahla görmemişti.

“Aile tatillerine gelirken hep yanında Smith & Wesson mı taşırsın?” diye sordu Jordan.

Adam bir an şaşırılmış göründü. "Ruhsatlı o silah," dedi. "Onu yanımıza aldım, çünkü daha önce bir kez arabam çalındı. Burayı da iyi bilmiyorum, o nedenle yanında getirdim; güvende olmak için."

Jordan hafifçe gülümsemi. "İşine yaramadı, değil mi?"

"Silahım olması katil olduğum anlamına gelmiyor," diye karşı çıktı adam. "Onu hiç kullanmadım."

Jordan, "Haklısan, *Ana Kuzusu*," diye cevap verdi. "Sen bütün kurbanlarını boğarak öldürdün; tabii onları soyup ölüdürüsye dövdükten sonra. Ancak eminim ki silahı da çok sefer kullanmışsın; o kadınları kaçırırken mesela. Annemde kullanmadın, onu kaçırmak için copla bayılttin. Fakat başkaları da vardı. Lynnwood'daki Safeway'de Anita Breckinridge'i kaçırırken silahın olmuş olmalı. Yoksa çocuğunu market arabasında bir başına bırakıp seninle gelmeye onu nasıl ikna edebilirdin ki? Anita'yı hatırlamalısın, Allen. 1997 yılında, Noel'den birkaç gün önceydi. Zavallı Anita, Noel'i göremedi. Cesedini Seattle'daki Union Gölü'ndeki bir koşu parkuruna attın."

Çalışma masasına doğru iyice yaklaşan Jordan ona Smith & Wesson'ı gösterdi. "Onu ikna etmek için kullandığın silah mı bu? Melanie Edgars'ın sırtına dayadığın silah da bu mu? O nedenle mi seninle geldi? Bütün gazeteler bir annenin üç yaşındaki oğlunu çocukların havuzunda neden tek başına bıraktığını merak etmişti. 2000 yazında, Burien Park ve Eğlence Merkezi'nde oldu bu. Melanie'nin plaj havlusunun yanına plastik bir kova ve kürek bırakmıştır. Melanie'yi

diğerlerinden daha uzun süre elinde tuttu; üç gün. Sonra onu öldürdü ve cesedini Batı Seattle'da plaja bıraktın."

"Tanrım, lütfen..." diye fisıldadı adam Leo'ya. "Bir şeyler yapman gerek. Bu delilik..."

Leo en yakın arkadaşına baktı. Jordan onun için adeta bir yabancıydı. Arkadaşı bu cinayetleri bildiğine dair hiçbir şey belli etmemiştir. Ancak belli ki bütün isimler, yerler ve yaklaşık tarihler zihnine kazınmıştı.

Jordan'ın bu adamın annesinin katili olduğundan nasıl bu kadar emin olduğunu merak ediyordu. Olay on yıl önce yaşanmıştı. Jordan'ın anlattıklarına bakılırsa, o gün bottaydı, annesinden uzaktaydı ve adam, annesini kaçırılmıştı.

"Dinle, annenin öldürülmesine çok üzüldüm," dedi adam. Çalışma masasının üzerinde duran vücudu titriyordu. "Bu korkunç bir şey ve onu öldüren kişiyle –*o her kimse*– ödeşmek istemeni anlayabiliyorum. Fakat yanlış adamı tutuyorsun, Jordan. Korkunç bir hata yaptı. Sana polisi araman için yalvarıyorum. Davacı olmayacağım. Sadece senden doğru, mantıklı olanı yapmayı istiyorum. Gerçekten katilsem, polis beni bırakmaz. Sen yanılıyorsan da aptalca, affedilebilir bir hata yapmış olacaksın. Senden tek istediğim birilerine danışman."

"İyi denemeydi," dedi Jordan.

Ancak Leo yanına gidip onu kolundan tuttu. Arkadaşını rehininin yanından çekip, üzeri toz kaplı çamaşır makinesinin yanına götürerek, "Söylediği şey mantıklı, Jordan," diye fisıldadı. "Ben o markete gideyim ve eyalet polisini araya-

yım. Bu adam gerçekten katilse, o zaman onu alırlar. Görgü tanığı olarak sen de..." Cümlesini bitirmedi, çünkü Jordan başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Ne? Ne oldu?"

"Onunla önce benim konuşmam gerek," diye ısrar etti.
"Ona itiraf ettirmeliyim."

"Peki, bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Leo. "Ona *işkence etmeyi* mi planlıyorsun? Biliyorsun, masum insanlara bile işkence edip suçlu olduklarını söyletebilirsin. Sıradaki planın bu mu? Tanrı aşkına, Jordan, onu zaten başından yaralamış ve iki kez de bayıltmışsin. Korkuyor. Onu duydun, nişanlısı ve oğlu onu bekliyor, onun için endişeleniyorlar. O olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Jordan elini Leo'nun omzuna koyarak ona doğru eğildi. "Annemi öldürdükten sonra," diye fisıldadı Jordan, "polis özel arama ekibi bana vesikalık fotoğraflarla dolu bir dosya gösterdiler. Onu kaçırımı taniyabileceğimi umuyorlardı. Dedim ya, o zaman sekiz yaşındaydım, Leo. Annem yeni öldürülmüşü ve o köhne polis karakolunda oturmuş, yüzlerce suçlunun fotoğrafına bakıyordu: tecavüzcüler, cinsi sapıklar ve katiller. Fakat o dosyada onu bulamadım. O adamı bir daha hiç görmedim, ta ki bugüne kadar."

"Lanet olsun!" diye çıkıştı adam. "Beni buradan çıkar... Lütfen!"

"Kapa çeneni!" diye tersledi Jordan.

"Hâlâ o olduğundan nasıl bu kadar emin olabildiğini anlamıyorum," diye fisıldadı Leo.

Jordan derin bir nefes aldı ve ona iyice yaklaştı. "Onu

annemle konuşurken duydum; başta çok dostaneydi. Oysa sonra ona vurdu ve ‘Kaltak,’ dedi. Çok uzakta olmama rağmen, onu duyabildim. Pantolonuma işaretim, Leo. O kadar korkmuş ve çaresizdim ki. Bugün, mağazadayken -başıyla adamı işaret etti- o içeri girdi. Sadece sesini duydum ve o an az kalsın yine pantolonuma işeyecektim.”

“O zaman izin ver de gidip eyalet polisini arayayım,” dedi Leo.

“Hayır, senden istedigim, Moira’yı buradan uzak tutman,” diye ısrar etti Jordan. “Her an gelebilir ve bunları görmemesi lazım. Bunun bir parçası olmasın. Onu şehre, evine götür, ne yaptığı umurumda değil. Sadece kız arkadaşını buradan uzak tut. Bu pislikle biraz daha zaman geçirmem gerek.”

Leo duraksadı. Jordan’ı bu adamla tek başına bırakırsa olabileceklerden korkuyordu.

Jordan onun omzuna dokundu. “Sana daha önce de dediğim gibi,” dedi alçak sesle. “Ana Kuzusu’na dair her şeyi biliyorum. İlk yalanında onu enseleyeceğim. İtiraf ettireceğim.”

Leo geri çekildi. Gözlerini Jordan’ınlere dikmişti. “Ya sonra?” diye sordu. “Sonra ona ne yapacaksın?”

Jordan ona baktı ve hiçbir şey demedi.

İkisi de cevabı zaten biliyordu.

13

Ormanın yamacına doğru yürüyüše çıkışmış olan birileri varsa, ileri geri sallanan o soluk gri nesneyi görebilirdi. Genç bir kadının yardım istemek için bağırdığını duyabilirdi.

Oysa Moira'nın içinde yakınlarında kimsenin olmadığına dair bir his vardı.

Çukurda bir ağaç dalı bulmuş, açık gri kazağını yırtıp dalın bir ucuna bağlamıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama sol ayağının üzerine kalkmaya çalışıkça keskin, dayanılmaz bir acı hissediyordu.

Bunun üzerine Moira çukurun toprak duvarına yaslandı. Kolunu başının üzerinden uzatsa bile, çukurun ağızına daha yaklaşık bir metrelik mesafe kalıyordu. O uydurma bayrağı boş yere sallamaktan kolu yorulmuştu. Bir de, uzun süre sağlam ayağının üzerinde parmak ucunda durmaktan o bacağına da kramp girmişi. Onca bağırlıştan sonra da boğazı kurumuştu ve acıyordu.

Birkaç dakika önce kol saatine bakmıştı: 14.30. Bir sa-

atten fazla süredir Tanrı'nın unuttuğu bu çukurdaydı. Birçok kez toprak duvarlara tırmanmayı denemişti ama ayağı buna izin vermiyordu. Dökülen toprak ve taşlar dışında tutunacak bir şey de yoktu.

Karanlık, rutubetli çukur kokuyordu. Moira tişört ve kot pantolonuya üşüyordu. Ağzında ve burnunda hâlâ toprak vardı. Saçında toprak, dal parçaları ve Tanrı biliyor neler vardı. Bir bardak su için birini bile öldürebilirdi. Ve bir de ağrikesici için. Tüm vücudu ağrıyordu.

Arada bir ilerideki yoldan geçen bir arabanın sesini duyuyordu. Fakat, belli ki, onun yardım çığlığını duymuyorlardı.

Ayrıca ormandan gelen bazı sesler de duymuştu ve bunlar sadece kuş cıvıltısı değildi. Çalılarda bir hisarıtı ve bir koşma sesi duydu. Ormandan bu seslerin gelmesinin normal olduğunu düşündü, ama yine de, ne olur ne olmaz diye, yardım için seslendi.

Kolu uyuşmuştu. Ağaç dalını aşağı indirerek omzunu ovuşturdu ve tekrar kan gitsin diye kolunu salladı. Kendi kendine, Leo ve Jordan'ın çok geçmeden onu aramaya çakacaklarını söylüyordu. Onu güneş batmadan bulurlardı. Orada beklemesi yeterdi.

Boynunda bir şeyin yürüdüğünü hissedince çığlık atıp panik halde eliyle savurdu. Ürpermişti. Nasıl bir böcek olduğunu görmedi, ama bu kötü kokulu çukurda ondan çok daha fazlası olduğunu anlamıştı.

Uzaktan bir ciyaklama sesi duyduğunda, hemen başını kaldırıp çukurun ağızına baktı. İlk anda bunun bir kuş sürü-

sünden geldiğini sandı. Ancak ses yükseldikçe daha farklı bir şey olduğunu anladı. Holy Names Akademi'nin koridorlarında her teneffüste aynı sesi duyuyordu. Bir grup kızın sesiydi bu; konuşuyorlar, gülüşüyorlar ve birden çığlık atıyorlardı. Şimdi ise bu muhteşem bir ses gibi gelmişti ona.

Hemen bayrak yaptığı dalı kaldırarak çukurun başında sallamaya başladı. "Hey!" diye bağırdı. "Yardım edin bana! Yardım edin, burada mahsur kaldım!"

Ses yükseldi ve Moira orada çok sayıda kız olduğunu anladı. Bir cip ya da minibüste olabilirlerdi. Belli ki camları da açtı. Son ses müzik dinliyorlardı. Hepsи aynı anda konuşuyordu. Partidelermiş gibi geliyordu ses.

Yardım çığlıklarını atmaya ve dalı sallamaya devam etti. Bir an için ayak bileğini incittiğini unuttu ve sıçradı. Ayağının üzerrine bastığında dayanılmaz acı bacağına kadar yayıldı ve çukurun dibindeki toprağın üzerine yan şekilde düşüverdi.

Kahkahalar ve müzik sesi azalınca Moira ağlamaya başladı. Kazağını aldığında bayrak direğи gibi kullandığı dalın kırıldığını gördü.

Ne kadar uzun süre o çukurdan çıkmak için dua edip ağladığını bilmiyordu. Fakat bir süre sonra gözyaşlarını kazağına silerek kazağı giydi. Hâlâ titriyordu, ama bu bir gelişmeydi.

Tekrar doğrulmak için hamle yaptığındı, elinin altında sert, büyük bir şey hissetti. Üzerindeki toprağı ve çürümüş yaprakları temizleyince, eski bir telesekreteri andıran bir alestin üzerinde yanıp sönen kırmızı bire ışık gördü. "Bu da ne

böyle?” diye mirıldandı. Kaldırmaya çalıştı ama ağırdı. Arkasına koli bandı yapıştırılmıştı. Aleti ışığa doğru tutup yanındaki yazılıyı okuyabilmek için üzerindeki toprakları iyice temizledi: SPY-TELL 300 hareket sensörü.

Bu, çukura ilk düştüğü anki düşüncesini doğruluyordu. Biri buraya tuzak kurmuştu. Üzerinde yanıp sönen kırmızı ışık, yakınlarda birinin buradan sinyal aldığı anlamına mı geliyordu? Yakınlarda olmalılardı. Böyle küçük ve taşınabilir bir cihazın menzili çok fazla olamazdı.

Moira bu tuzağı bir avcı mı hazırladı diye merak etti. Fakat nasıl bir sporcu, oyunu bu şekilde oynardı ki? İçine hareket dedektörü koyduğun bir çukura hayvanı düşür, sonra da gelip onu vur; tabii zavallı hayvan düşerken zaten boyunu kırmadiysa? Evet, tam sportmenlikti bu. Mantığı almıyordu.

Aletin üzerindeki yanıp sönen kırmızı ışığa baktı. *Bu av için kullanılan bir tuzaksa, o zaman kurumuş hayvan kanları içinde oturuyor olabilirim*, diye düşündü Moira. İstemeye istemeye etrafta boş fişek ya da mermi aradı. Buna avcılık sporu denmesinin ne kadar korkunç olduğunu geçirdi akılidan. Ancak o avcı onun kurtarıcısı da olabilirdi. Belki de şimdi yoldaydı ve çukura düşen savunmasız yaratığı vurmak için hazırıldı. Moira toprağın, dal parçalarının ve çürümüş yaprakların üzerinde elini gezdirmeye devam etti. Eline boş fişek ya da mermi gelmedi.

Fakat sonra eline bir şey daha geldi. Alıp üzerindeki toprağı temizledi. Yukarıdan gelen ışığın altında onun ne olduğunu baktı.

“Yo, hayır,” dedi gözleri dolarak. “Tanrım, hayır...”

Moira o kanı donmuş avcının ne tür bir av peşinde olduğunu o an anladı.

Titreyen elinde bir kadının kaplumbağa kabuğu tokası vardı.

“Gidip Moira’nın eşyalarını toplayacağım, dışında onu bekleyeceğim ve onu senin arabanla göndereceğim,” dedi Leo. Jordan’ın çalışma masasına bağlı şekilde duran rehine-sine baktı. Sonra da gözlerini en yakın arkadaşına çevirdi. “Ona hiçbir şey söylemeyeceğim, söz veriyorum ama onunla gitmem, Jordan.”

Bodrum katın büyük odasında, üzeri toz ve kirle kaplı şekilde duvara dayalı duran, eski, mavi, plastik çocuk havuzunun yanında durdular. Adam onların konuştuğunu duyabilecek mesafede değildi.

“Gitmen gerek,” diye fısıldadı Jordan. “Buna karışma-malısın, Leo. Seni ilgilendirmiyor.”

“Artık çok geç, zaten bulaştım bu işe,” diyerek karşı çıktı. “Bunu adamakıllı düşünün mü? Yani, polis çok geçmeden onun arabasını bulur. Onu aramaya başlayacaklar...”

“Arabasını bulamazlar,” diye cevap verdi Jordan, başını iki yana sallayarak.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü onu buradan iki kilometre uzaklıkta bir bataklığa attım,” dedi Jordan.

Leo ona bakarken midesinin bulandığını hissetti. "Bunu... bu adamı öldürmeyi planlamadıkça bunu neden yapasın ki? Onu ortadan kaldıracaksın, değil mi?"

Jordan cevap vermedi.

Dışarıdan, tekerleklerin altında ezilen çakılların çıkarıldığı bir ses geldi. Leo tozla kaplı bodrum kat penceresinden baktı ama önündeki çalışmaları yüzünden kimseyi göremedi.

Jordan, "Tanrı aşkına," diye mırıldanarak hızla rehine-sinin yanına gitti.

"İmdat!" diye bağırdı adam. "Yardım edin, lütfen! Aşa-gıdayım!"

Leo arabanın evin önünde durduğunu duydu.

Adam yardım çağırma için bağıryordu. Jordan mendili eline alıp top yaptı. Adamın ağızına tıkmaya çalıştı ama adam kafasını çevirip duruyor, "Yardım edin! Lütfen yardım edin!" diye bağıryordu.

Leo kadının biriyle konuştuğunu duydu ve sonra arabanın kapısı kapandı. Orada cep telefonları çekmiyordu, o ne-denle cep telefonuyla konuşuyor olamazdı. Dışarıda en az iki kişi olmaliydi.

Jordan sonunda adamın kafasını yakalayarak hızla çalışma masasına vurdu. Adam dişlerini sıktı, ama Jordan onun kaburgalarına vurdu. Adam bağırmak için ağını açtığı gibi Jordan mendili ağızına tıktı.

Biri ön kapıyı çaldı. Ses, sanki hemen odanın dışından geliyormuş gibi evin içinde yankılandı.

Jordan, Leo'ya döndü ve hırsla, "O her kimse, kurtul onlardan!" dedi.

Leo başını sallayarak basamaklara yöneldi. Fakat Jordan ona doğru koşup kolundan yakaladı. "Sakın bu işi bozma, Leo," diye fısıldadı. "Seni buradan duyarım, biliyorsun. Gözüm üzerinde."

Jordan'ın rehinesi ağızındaki mendille bağırılmaya çalıştı, ama sadece boğuk bir inilti gibi çıktı sesi.

Leo, Jordan'ın gözlerine bakamıyordu. Yine başını sallayıp, "Onlardan kurtulacağım," diye mırıldandı. Sonra da merdivenlere koştu.

Dışarıdakiler yine kapıyı çaldı; bu kez daha uzun ve daha sert.

Leo mutfak tezgâhının üzerindeki bir kavanozda bir kalem buldu. Hiç kâğıt görmeyince bir peçete alarak onun üzerine yazdı. İncecik kâğıt, yazarken bazı yerlerden delindi:

*POLİS GÖNDERİN. SİLAH OLMASIN!! BODRUM
KATTA TUTULAN ADAMIN YARDIMA İHTİYACI VAR...
ACELE EDİN!*

Kapı yine çaldı. Leo kapıya gitmek gereğinden fazla zaman geçtiğini biliyordu. Aşağıda, Jordan bir şeyler olduğundan şüphelendi. "Geliyorum!" diye seslendi Leo peçeteyi katlarken. "Bir dakika!"

Ön kapıya koştu ve açtı.

Güzel, kumral kadını dün markette gördüğü için tanıdı. Ön verandada durmuştu, üzerinde de koyu yeşil bir rüzgârlık ile kot pantolon vardı. Arkasında, arka camı açık, eski bir

kırmızı Toyota vardı. Leo arabanın arkasında bir çocuk gördü. Elinde hayvan şekilli bir kraker vardı ve krakeri açık pencerenin kenarında yürütüyordu.

“Kusura bakmayın, beklettim,” dedi Leo nefes nefese. Kapının ağzında durdu.

“Sizi rahatsız ettim, kusura bakmayın. Ödeşmiş olduk o zaman,” dedi kadın çekingen bir gülümsemeyle. “Benim adım Susan Blanchette. Anladığım kadarıyla Jordan Prewitt burada oturuyor.”

Leo başını gereğinden fazla salladı. “Evet... ama o, şey, o şu anda evde değil.”

“Anladım, onun bana bir konuda yardımcı olabileceğini umuyorum. Ne zaman geleceğini biliyor musun?”

Leo bir eli kapı kolunda, başını iki yana sallayıp omuzlarını silkti. “Ne yazık ki.”

“Yolun aşağısında, Birch Yolu yirmi iki numarada kalıyorum,” diye anlattı. “Nişanlım ortadan kayboldu. Adı Allen Meeker. Otuzlarının sonlarında, yakışıklı... kırçılı saçları var. Siyah bir BMW kullanıyordu...”

“Ee, keşke size yardımcı olabilseydim,” dedi Leo kesirip atarak. Sonra elindeki katlı peçeteyi açtı.

Fakat Susan görmedi. Leo'nun omzunun üzerinden arkaya doğru bakıyordu.

“*Beni mi arıyorsun?*”

Leo birden arkasına döndü ve arkadaşının mutfaktan çıkışını geldiğini görünce peçeteyi hemen cebine soktu.

Jordan terlemiş ve yıpranmış görünüyordu ama rehine-

sinin nişanlısına yaklaşırken en samimi gülümsemesini takındı. Leo kenara çekildi. Jordan elini onun omzuna koydu. "Banyodaydım." Adamın nişanlısına döndü. "Tekrar merhaba, nasılsın? Doğru mu duydum? Birini mi kaybettin?"

Başını salladı. "Evet, nişanlımı. Anladığım kadarıyla onunla aynı zamanda Rosie'nin yerindeymişsin; yaklaşık üç saat önce. En son orada görülmüş. Bana söyleyebileceğin bir şeyler olabilir diye düşündüm, ne olursa. Seninle konuşmuştur belki?"

Jordan başını iki yana salladı. "Açıkçası, fark etmedim. Kendimi iyi hissetmiyordum. Az kalsın mağazanın içine kusacaktım hatta." Güldü. "Sanırım önceki akşam biraz fazla kaçıldım..."

Susan ona baktı ve gözlerini kirpti.

"Yani, akşamdan kalmaydım," diye açıkladı Jordan. "Selam!" Birden gülümseyip arabadaki küçük çocuğa el salladı. "Selam, dostum! Nasılsın?"

Oğlu heyecanla el salladı. "Huskies!"

Jordan başını sallayarak ona doğru başparmağını kaldırıldı.

"Dün bize karşı çok naziktin," dedi kadın ona. "Teşekkür ederim."

Leo, ona bir şekilde, bir şeyler işaret edebilme umuduyla geri çekilmeye başladı.

Ancak Jordan kolunu onun boynuna atarken suçluluk dolu bir gülümsemeyle adamın nişanlısına baktı. "Üzgünüm, bugün pek yardımcı olamadım."

Fakat kadın pes etmeyecekti. "Rosie, Allen park alanın-

dan çıkarken senin hâlâ orada olduğunu söyledi. Ne yöne gitliğini gördün mü?”

Jordan biraz düşündü. “Şehre doğru gidiyor gibiydi, yanılmıyorum. Dediğim gibi, pek kendimde değildim.”

Leo alt kattan gelen boğuk ağlama sesini duydu. Jordan da duymuş olmalıydı, çünkü dışarı çıkip Allen Meeker’ın nişanlısını arabasına doğru götürmeye başladı. Leo da peşlerinden gitti. Peçeteyi onun eline tutuşturmanın bir yolunu arıyordu.

“Seni endişelendirmek istemem,” dedi Jordan ona alçak sesle. “Arabasının çalındığını filan düşünmüyorsun, değil mi?”

Omuzlarını silkti. “Hiç bilmiyorum.”

“Daha önce hiç böyle bir şey yaşamış mıydı?” diye sordu Jordan. “Yani, kullandığı güzel bir arabaya benziyor. BMW klasiktir. Daha önce hiç arabasını calmaya kalkışan olmuş muydu?”

Başını iki yana sallandı. “Sanmıyorum.”

“Belki de kaybolmuştur,” dedi Jordan. “Bu bölgeyi biliyor mu? Daha önce Cullen'a gelmiş miydi?”

“Hayır, buraya ilk gelişimiz.”

“Aa, sahi, dün söylemiştin,” dedi Jordan başını sallarak. “Uzun zamandır mı berabersiniz?”

“Bir yıl oldu,” diye cevap verdi Susan.

“Dün Seattle'da oturduğundan bahsetmiştim. Orada mı tanıştinız?”

“Evet. Ama dinle bak, ben...”

“Nişanlın Seattle’lı mı peki?”

“Hayır, Chicago’da büyümüş.” Ona şaşkınlıkla hafifçe gülümsedi. “Affedersin, ama neden bana Allen hakkında bu kadar çok soru soruyorsun?”

“Burnumu sokmak istemiyorum,” dedi gergin bir kahkahı atarak. “Belki bu kadar çok soru sorarsam gözden kaçırduğın bir şeyler olduğunu fark edersin diye düşündüm. Yani, hafızanda bir şeylerin tetiklemek gibi? Ama sanırım işe yaramadı, ha?”

Bakışlarını Jordan’dan Leo’ya çevirdi, sonra yine Jordan’a baktı. “Dün yanınızda genç bir kız yok muydu sizin?”

Leo elleri cebinde, başını salladı. “Evet, Moira... ama ormanda yürüyüse çıktı.” Cebindeki peçeteyi aldı.

“Allen’ı o da mı görmemiştir?”

“Kim, Moira mı?” dedi Jordan. Başını iki yana salladı. “Hiç sanmam.”

“Peki, Moira yürüyüşten geldiğinde ona da sorar misiniz? Çok minnettar kalırmı...”

“Tabii, hiç sorun değil,” diye cevap verdi Jordan. “Bir razdan gelir.”

“Belki bir yerde Allen’a ya da arabasına rast gelmiştir. Bir daha söyleyeyim, adı Allen Meeker. Bir seksen boyunda, yakışıklı...”

“Kirçılı saçlı, yanağında küçük bir yara izi var, otuzlarının sonunda,” diye bitirdi Jordan cümleyi. “Siyah bir BMW kullanıyor. Aklımda.” Ona sürücü kapısını açtı.

Susan durup gözlerini kısararak ona baktı. “Allen’ın yara

izi olduğundan hiç bahsetmedim.”

“Gerçekten mi?” dedi Jordan coşkulu bir kahkaha atıp.
“Ben mağazada gördüğümde yara izi var gibi gelmişti.”

Ona yan yan baktı. “Yara izi yok. Mağazadayken tahmin ettiğinden daha çok şey görmüşsun.”

“Sanırım,” dedi Jordan. “Dinle, aklıma bir şey gelirse ya da Moira bir şeyler söylerse, Birch yoluna gelip sana haber verelim mi?”

“Evet, çok iyi olur, teşekkürler,” dedi. “Orada değilsek de not bırakırsınız.” Arabaya bindi.

“Daha fazla yardımcı olamadığımız için üzgünüm,” dedi Leo. Tokalaşmak için elini kaldırıldı. Fakat Jordan onun önüne geçip kapıyı kapatarak arkadaki çocuğa, “Hoşça kal, dostum!” diye seslendi.

Leo mahzun bakışlarla geri çekilirken arabanın dönüp yola çıkışını izledi. Notu cebine geri soktu.

Jordan kolunu onun boynuna attı. Leo kendini geri çekmeye çalıştı, ama arkadaşı onu sımsıkı tutarak eve geri soktu. “Onu bana ver,” dedi sertçe.

“Neden bahsediyorsun?” dedi Leo.

“Notu, lanet olsun,” dedi Jordan. “Ona yazılı bir not verecektin. İki kez denedin.”

“Jordan, ben...”

Birdenbire arkadaşı yüzüne sert bir tokat attı. Leo sersemleyip geriye doğru sendeledi. Korkuluğa çarpinca neredeyse merdivenlerin yanındaki uzun lambanın üzerine düşecekti. Başının yanı acıyordu. Şaşkınlıkla, elini yüzüne

götürdü ve anlamsız bakışlarla Jordan'a baktı.

"Notu bana ver," dedi arkadaşı.

Leo elini cebine attı. "Aşağıdaki adam yalan söylemiyormuş. Onun nişanlısı olduğunu söylemişti. Kadını sen de duydun. Onun nişanlısıymış ve onun için endişeleniyor." Peçeteyi arkadaşına verdi. "Ben de senin için endişeleniyorum, Jordan," diye ekledi titreyen sesiyle. "Tanrı aşkına, o kadar yıldır birbirimizi tanıyoruz ve onca kavga ettik, bana hiç vurmadın."

Jordan onu dinlemiyor gibiydi. Peçetedeki yazıya bakıp kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "Sana güveniyordum," diye mırıldandı. "Sense bana ihanet etmeye hazır..."

"Sen mantıklı davranışmadığın için oluyor bunlar, lanet olsun!" diye bağırdı Leo. "Artık seni tanıyorum! Tanrı aşkına, onu duymadın mı? Adamın söylediğleriyle aynı şeyleri söyledi. Onun nişanlısı. Yalan söylememiş..."

"Araba çalma hikâyesine ne diyeceksin?" diye çıkıştı Jordan. "Bize neden silah taşıdığı konusunda yalan söyledi. Kadının arabanın çalındığından filan haber yok. Yalanını yakaladık bile."

"Belki ona anlatmamıştır," diye karşı çıktı Leo.

"Araba çalınması gibi önemli bir konudan ona bahsetmediğini mi düşünüyorsun?"

"En yakın arkadaşına annenin öldürülmesi gibi önemli bir şeyi anlatmamak gibi mi?" dedi Leo hâlâ kafasının yan tarafını ovaştururken, "Aklını kaçırmış gibi davranışıyorsun, Jordan. Üzgünüm, ama öylesin. Aşağıda seninle anlaşmaya çalıştı. Onu hemen kanuna teslim edersek ve suçsuz olduğu

ortaya çıkarsa, sana dava açmayacak. Tanrım, anlaşmayı kabul et, Jordan. İzin ver de eyalet polisini arayayım...”

Arkadaşı döndü ve mutfağa yöneldi. Leo da peşinden gittiğinde, onun buzdolabını açtığını gördü. “Kredi çekip ona yeni bir BMW alabilirsın,” diye bir öneride bulundu Leo. “İş işten geçmeden zararı tazmin...”

Jordan tezgâha yaslanıp bir şişe su içti. Şişenin etiketini yoldu. “Seattle bölgesindeki ilk Ana Kuzusu cinayeti 1997 yılının kasım ayında, Auburn’deki Sarah Edgecombe’du.” Ses tonu son derece duygusuzdu. Aynı anda şişenin etiketini okuyor bile olabilirdi. “Ana Kuzusu, Sarah’ın evine girdi ve onu, oğluna banyo yaptırırken alıp götürdü. Çocuğun yastığının üzerine bir peluş ayıçık bırakmış ve annesinin cesedini de Discovery Parkı’na atmış.”

“Bana bunu neden anlatıyorsun?” diye sordu Leo. Mutfak sandalyelerinden birine oturdu.

“Sarah’tan iki yıl önce, Patricia Nagel diye bir kadınvardı,” diye devam etti Jordan. “Öldürülmeden birkaç gün önce, Patricia bir arkadaşına bir adamın El İstasyonu’ndan beri onu ve oğlunu takip ettiğini söylemiş. Soruşturmayı yürütenler...”

“El istasyonu mu?” diye tekrar etti Leo.

Jordan konuşmaya devam etti: “Soruşturmayı yürütenler adamın bir süredir onu izleyip takip ettiğini anladı. Biri, Diversy Caddesi’ndeki evinde bir gün kocasının işten dönmesini beklerken Patricia’nın evine girmiştir. Patricia yemek yapımış. Oğlu da mutfakta, mama sandalyesindeymiş. Komşularından biri, mutfak masasının üzerinde o büyük, rengârenk loli-

poplardan bulmuş. Üç gün sonra, Skokie Country Club'a gelen golfçülerden biri Patricia Nagel'in cesedini yedinci deliğin yakınılarında engebede buldu. Boğularak öldürülmiş.”

Leo'nun başı hâlâ Jordan'ın tokadından ötürü ağriyordu. Arkadaşının bunca detayı biliyor olması onu şaşkına çevirmişti. “Anlamıyorum,” dedi, mutfak masasına eğilerek. “Tüm bunların aşağıdaki adamla ne ilgisi var?”

Jordan masanın üzerindeki su şişesinin etiketinden gözlerini ayırmadan tezgâha yaslandı. “Ana Kuzusu cinayetini soruşturan yetkililerin çoğu onun ilk kurbanının Patricia Nagel olduğuna inanıyor ve bu, Seattle cinayetinden iki yıl önceydi.” Dönüp Leo'ya baktı. “Patricia Chicago'da öldürüldü, dostum. Kapıdaki kadını duydun. Allen Meeker, Chicago'lu.”

Leo içini çekerek sandalyede arkasına yaslandı. “Tanrı aşkına, bu sadece bir tesadüf.”

Jordan, “Öyle mi?” diyerek su şişesini elinden bıraktı ve masaya yöneldi. Onun yanına oturup kolunu tuttu. “Ben tesadüflere inanmam, Leo. Aşağıdaki adamın da gelip annemle kaldığımız ve onun kaçırıldığı –sonra da yakınlarında cesedinin bulunduğu– evi kiralamış olmasının tesadüf olduğuna da inanmıyorum. Bunların hiçbirini tesadüf değil. Bir sebebi var. Anlamıyor musun? Suç mahalline geri dönüyor. Ben de bu güzel kadın ve oğlu için endişelenmeden duramıyorum.”

Leo ona baktı. Jordan'ın söyledikleri mantıklı gelmeye başlamıştı ve bu ödünü kopardı.

“Görmüyor musun?” diye fisıldadı Jordan onu kolunu sıkarak. “Onları annemin eski evine getirmiş olmasının bir sebebi var.”

14

Susan, Birch yoluna dönerken Allen'ın BMW'sini evin önünde bulmayı ümit etmekten kendini alamadı. Uzun, ağaçlıklı yolun son virajını aldı. Henüz evi göremiyordu.

“Allen nereye gitti?” diye sordu Mattie, yolcu koltuğunu arkasına tekme atarak.

Susan, gözlerini yoldan ayırmadan, “Anneciğin de bunu bilmek istiyor,” diye cevap verdi.

Jordan Prewitt ve arkadaşına yaptığı ziyareti düşünüyordu. En azından artık Allen'm Rosie'nin yerinden ayrıldıktan sonra şehre doğru gittiğini biliyordu. Belki de biriyle buluşmaya gitmişti. Bu seyahat için gizli bir ajandası olduğu fikri hâlâ zihnini kurcalıyordu.

Jordan ve arkadaşı biraz tuhaf davranmıştı. Neden Allen'la ilgili o kadar çok soru sormuştu? Arkadaşı da çok teDIRGIN ve huzursuzdu. Fakat zaten ikisi de gençti. Tuhaf davranışın doğalarında vardı. Kaldı ki, külötunu çalan Şerif Fischer'ın yanında onlar çok normal ve düzgün kalıyorlardı.

Yoldaki son virajı alırken evi ve boş park alanını gördü. Allen'ın gelip gitmiş olma ihtimali de vardı. Belki hemen ona yazdığı notun yanına bir not bırakmıştı.

Susan bomboş bir eve girmek istemiyordu ama Mattie'yi elinden tutup ön kapıdan girerken, evin boş olduğunu anladı. O avcıyla tekrar karşılaşmaktan korkuyordu. Şerifin söylediğい şey umurunda değildi; adam ormandan çok evle ilgiliydi çünkü. İçeri girdikten sonra, ilk katı tamamen kolaçan edene dek Mattie'nin elini bırakmadı. Sonra, gözü üzerinde olabilsin diye onu oyuncak kutusuyla beraber camlı odaya oturttu.

Yemek masasının üzerine baktığında, notunu tam da bıraktığı yerde buldu. Allen'a ait hiçbir şey yoktu. Aklına tuhaf bir düşünce geldi. Ya Allen'in bu seyahatteki gizli ajandası başka bir kadınla buluşmaksa? Ya şu anda başka bir kadının yanındaysa?

Bu beni kesinlikle çok rahatlatırıldı, diye düşündü Susan, kendini sandalyeye bıraktı. Bu düşüncenin aklını kemirme- siyle kendini berbat hissetti. Allen ona ve Mattie'ye karşı çok iyiydi. Anne ve babası ona bayılıyordu.

Fakat o an aklına birkaç hafta önceki Florida seyahatlerinin son gününde olan bir şey geldi. Nişandan hemen önce dönüş uçuşu için eşyalarını toplarken, misafir odasına gelen annesi, gülümseyerek ve fisiltıyla, "Allen tam bir beyefendi," demişti. "Sanırım baban yeni bir yakın arkadaş buldu kendine, komşular da ona hayran, canım benim. Ancak bilmeni isterim ki..." Annesinin kırisıklarla dolu, ama hâlâ güzel kalmış yüzündeki gülümseme birden donmuş, sözlerine, "Bu işi resmi-

yete dökmek için kendini sakın baskı altında hissetme. Acele etme, Suzy. Doğru kişi o değilse, bu dünyanın sonu değil,” diye devam etmişti.

Susan eşyalarını toplamak ve öğleden sonraki uçağa yetişmek için acele ediyordu. Annesinin söylediklerini düşünmeye zamanı yoktu. Ayrıca, annesi Walt'u çok severdi ve ondan sonra kim gelirse gelsin elbette kıyas söz konusu olacaktı. O nedenle annesinin Vero Beach'teki son gün söylediklerini kulak ardı etti.

Fakat belki annesi, Susan'ın şu an anladığı şeyleri daha o zaman biliyordu.

Belki de şu an pilini pırtını toplayıp, Allen'a not bırakıp eve dönmeyi bu kadar çok istemesinin sebebi de buydu. Ancak kalmak zorunda olduğunu da hissediyordu; tipki evlilik teklifini kabul etmek zorunda hissettiği gibi.

Ne cehennemdeydi ki?

Susan kaşlarını çatarak, camlı odanın sürgülü kapısından, iskeleye bağlı *The Seaworthy*'ye baktı. Bir kez daha neden özellikle bu tekneyi istediğini merak etti. Neden bu öğleden sonra tekneyle açılmak için özel bir saat belirlemiştir?

Susan yemek masasının üzerindeki deri ipli dosyayı açarak Bayside Kiralama'nın çıktısına baktı. Kâğıdı katladı ve çantasına, işaret fişegi tabancasının yanına koydu. Kol saatinde bakıp, Allen'a yazdığı notun üzerinden ne kadar geçtiğini hesapladı. O notu 15.05'te yazmıştı.

“Tatlim?” diye seslendi Mattie'ye. “Tuvalet molası versen iyi olur. Birazdan yine çıkacağız.”

* * *

Çukurun kenarında, bir kırık plastik, metal, koli bandı parçaları ve pil yığını oluşmuştu, çünkü Moira bir taş bulup SPY-TELL 300 hareket sensörünü parçalara ayırdı.

O lanet “*havageçirmez-sugeçirmez*” şeyi parçaladıktan sonra, o yanıp sönen kırmızı ışık bir saatli bombanın parçası gibi görünmeye başladı. Yanıp söndüğü her saniye, onu bu tuzağı kuran kişiye biraz daha yaklaşıryordu. Plastik parçalarından biri çok sıvriydi ve olur da adam gelirse diye o parçayı eline aldı.

İki saatten fazladır bu berbat kokulu çukurdaydı. Kırık sensör cihazının hemen karşı köşesine gitti ve sonunda doğanın çağrısına kulak vererek çişini yaptı. Yani artık, kendi tuvaletinin içinde mahsur kalmıştı. Şahane.

Leo ve Jordan onu hiç merak etmemiş miydi? Şu ana dek ona seslendiklerini duyar diye düşünüyordu. Leo'ya, onun artık kendisini umursamamasına neden olacak kadar kötü davranışmış olabilir miydi? Güneş batana dek onu merak etmeyecek miydi?

Moira o kadar uzun süre dayanabileceğini sanmıyordu. Çok üşüyordu, açıkçıtı ve korkuyordu.

Yakınından sadece iki araba geçmişti ve tüm gücüyle boşluğa doğru çığlık atmıştı. Bir kez de tırmanma girişiminde bulundu ama ayağını yerden kaldırıramadı. Tutunacak bir şey de yoktu; sadece yumuşak toprak ve çamur. Özgür-lükten sadece bir buçuk metre uzakta, kendini tükenmiş hissediyordu. Sanki on beş metreydi.

“Kimse yok mu?” diye bağırdı, kim bilir kaçınıcı kez.

Yardım çağrısını tetiklemesi için bir arabaya ya da orman gürtüsüne ihtiyacı yoktu; sadece tükenmişlik ve panik vardı. Bir şekilde, yardım çığlığı atmak, orada oturup ağlamaktan daha çok işe yarayacak gibi geliyordu. "Kimse yok mu?" diye tekrarladı, bu kez sesi daha alçaktı.

Sonra uzaktan bir ses duydu; bas sesi. Yine camı açık bir arabadan gelen müzik sesi. Başını geriye doğru atıp, "Yardım edin! Yardım edin!" diye bağırdı. Elindeki sıvri plastik parçasını bıraktı ve yukarıdaki ışığa baktı. "Lütfen, yardım edin, kimse yok mu?"

Müzik sesi artık daha yüksek ve net geliyordu: "*Rock the boat... Don't rock the boat, baby... Rock the boat... Don't tip the boat over...*" Bir adam da şarkiya eşlik ediyordu. Arabanın motor sesini bile duyabiliyordu.

"Ah, Tanrıım, yardım edin!" diye seslendi. "Yardım edin!"

Müzik sesi birden kesildi.

"Tanrı'ya şükürler olsun, beni duydum," diye fisıldadı Moira. "Şükürler olsun sana, Tanrıım." Bağırmaktan boğazı acıyordu ama yardım için birkaç kez daha bağırdı. Bir an durdu ve dinledi. Bir araba kapısının kapandığını duydı.

"Yardım edin! İmdat!" Toprak duvara yaslandı. "Yardım edin, lütfen!" dedi çatallaşan sesiyle. Sesi kısılıyordu. Boğazı acıyordu ve ağızı kurumuştu.

"Orada biri mi var?" dediğini duydu bir adaman uzaktan.

"Evet!" diye bağırdı. "Yardıma ihtiyacım var! Bu çukurda mahsur kaldım!"

"Seni duyuyorum!" diye cevap verdi adam, artık sesi

biraz daha yakından geliyordu. "Konuşmaya devam et! Seni bulmaya çalışıyorum..."

Moira boynunu ovuşturdu. Yutkunmak canını yakıyordu. "Buradayım!" diyebildi güçlükle. "Düşerken ayak bileğimi incittim! Bu aptal deliğe tıkılıp kaldım!" Kazağı kafasından çekip çıkardı ve delikten yukarı fırlatmayı denedi. Deliğin ağını denk getiremeyince kazak geri düştü. Moira yakaladı. Tekrar denedi ve bu kez deliğin ağızından çekip gözden kayboldu. "Gri kazağımı bul!" diye seslendi. Boğazını temizlemek için öksürdü. "Görebiliyor musun?"

"Konuşmaya devam et!" diye bağırdı adam, ama sesi artık daha uzaktan geliyordu. "Sesin uzaklaşıyor..."

Olamaz, hayır, diye düşündü kendini çukurun duvarına doğru yaslayarak. "Buradayım!" diye bağırdı. "Yerde gri bir kazak olacak! Çukurun hemen yanında..."

"Gri kazak mı?" diye tekrar etti adam. Artık daha yakın gibiydi.

"Doğru," dedi Moira. Artık bağıramıyordu. "Burada yım..." Çukurun kösesindeki parçalanmış sensör cihazına baktı. Onu *kurtarmaya* gelen adamın aynı zamanda bu tuzağı kuran adam olma ihtimalini de aklından çıkarmıyordu. Dudaklarını ısırarak, sivri plastik parçasını aradı.

"Konuşmaya devam et! Ben..." diye duraksadı. Birdenbire sesi daha yakından geldi. "Bekle! Kazağı gördüm! Dayan!"

Moira plastik parçasını bularak eline aldı. İşini şansa bırakamazdı. Derin bir nefes alıp çukurun ağızına doğru baktı. Bir yanı, dost bir yüz yerine üzerine doğrultulmuş bir tüfek görmeyi bekliyordu.

Çalıların hisıldadığını duydu ve adam onun yakınına gelirken toprağın hafifçe sallandığını hissetti. Çukurun ağızından eski tahta parçalarının bir kısmı düşünce Moira gözlerini korumak için ellerini kullandı.

Ellerini çektiğinde kendisine bakan yakışıklı bir adam gördü. "Aman Tanrım," diye mirıldandı adam. "Biri bana şaka yapıyor diye düşünmüştüm. Yaralı misin?"

Moira titreyerek gülümsedi. Adam çok hoştu. "Düşerken bileğimi burkmuş olabilirim," dedi. "Kimse geçmeyecek sanıyorum. İki saattir buradayım."

Dalları kenara çekti ve lacivert, fitilli kadife ceketini çiğnardi. Çukurun kenarına eğilip ceketi Moira'ya sarkıttı. "Kolundan tut," dedi. "Seni yukarı çekmeye çalışacağım."

"Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim," dedi Moira çatallanmış sesiyle. Elindeki plastik parçasını bıraktı ve ceketin koluna uzandı.

Kendini yukarı çekmeye çalışırken hafifçe inledi. Çukurun kenarından yüzüne biraz daha toprak döküldü. Başını çevirdi ve tutundu. Ayakları tam yerden kesilmişti ki bir yırtılma sesi duydu. "Kol!" diye bağırdı. "Yırtılıyor!"

"Tamam, tamam," dedi onu hafifçe geri indirerek.

Moira ceketi bıraktı ve adam geri çekti. Adam omuzdaki yırtığa baktı. "Lanet olasıca ucuz J. Crew!" diye söyledi. Tekrar Moira'ya baktı. "Hey, adın ne senin?"

"Moira," dedi.

"Ben de Jake. Dinle, seni buradan çıkaracağım, Moira. Arabada ip var. Hemen dönerim. Burada bekle, tamam mı?"

“Burada mı bekleyeyim?” diye tekrar etti. “Tamam, bir yere ayrılmam.”

Adam güldü. “Hey, bana da hak ver. Daha önce hiç başı dertte olan bir kadını kurtarmadım. Elime yüzüme bulaştırırsam, affet.” Ceketi ona uzattı. “Al, üzümüş gibi görünüyorsun. Kolu yırtık, ama en azından sıcak tutar. Kazığını işaret olsun diye burada bırakıyorum.” Ceketin ucunu bıraktı ve ceket Moira’nın üzerine düştü. “Karnın açsa ceplerden birinde Twix çikolata var. Hemen geleceğim, tamam mı?”

Moira kendine büyük gelen ceketi giydi. Başını kaldırıldı ve adamın arkasından baktı. “Jake?” diye seslendi.

Adam tekrar eğildi. “Efendim?”

Moira ona gülümsedi. “Bence kurtarma konusunda iyisin.”

Adam da ona gülümsedi ve sonra kalkıp gitti. Adam koşarken yerin sarsıldığını hissedebiliyordu.

Adam haklıydı. Fitilli kadife ceket sıcak tutuyordu ve baharatlı, erkek kolonyası kokuyordu. Ve evet, cebinde de Twix vardı. Yavaşça, her lokmanın tadını çıkararak yedi. Yumuşacık çikolata boğazının acısını hafifletiyordu.

Moira SPY-TELL hareket sensöründen geriye kalana baktı; çukurun bir kenarında duran plastik ve metal parçaları... Kot pantolonun cebindeki şıkkınlığe gitti eli, kapumbağa kabuğu tokayı oraya koymuştu. Bu tuzağı hazırlayan kişiyle ilgili teorisi doğruysa, o orospu çocuğu bugünden sonra avlanamayacaktı.

Jake onu hastaneye götürür götürmez, polisi arayacaktı. O sırada da Leo ve Jordan'a iyi olduğunun haberini ulaştıra-

caktı; tabii eğer umurlarındaysa.

Moira saatine baktı. Adam en az on dakikadır yoktu. Her geçen saniye oradan kurtulmaya daha da yaklaşıyordu. “Jake?” diye seslendi merakla.

Fakat cevap gelmedi. Arabaya binip gitmiş miydi? Hayır, hiç araba sesi duymamıştı. Belki de bu tuzağı hazırlayan kötü adamla karşılaşmıştı. Belki de civarda başka gizli çukurlar da vardı ve onlardan birine düşüp boynunu kırmıştı.

“Jake, orada misin?” diye bağırdı.

“Moira?” diye seslendiğini duydu uzaktan. “Dolaşmaya çıkmadın, değil mi? Bu biraz zamanımı...” Sesi bir anda kesildi.

Moira küt diye bir ses duydu. Bir elini boğazına götürdü ve sessizliği dinledi.

“Jake, iyi misin?” diye sordu tedirginlikle.

Cevap gelmedi ama bir hissürtti duydu ve biri çukura yaklaşmış gibi bir sarsıntı hissetti. Moira duvara iyice yaslanıp yukarı baktı.

“Jake, sen misin?”

“İpi dolaştırmışım,” dediğini duydu onun.

Derin bir iç çekti ve güldü.

Adam ona baktı. “Susamışsındır. Benim mikroplarına aldırış etmezsen, al bunu...” Ona bir şişe Evian su attı.

Adam ipi aşağı uzatırken, Moira da minnettarlıkla şişenin yarısını tek seferde içti.

Adam ona ipi beline bağlayarak tutunmasını söyledi. Zordu, ama sağlam ayaıyla ipe bağlıyken kendini yukarı doğru itebilirdi. Serin esen rüzgâra rağmen, yukarı doğru

yaklaşıkça sıcaklığı hissedebiliyordu. Hava tertemizdi. Derin nefes alıyordu ve ağızına toprak tadı gelmiyordu.

Onu çukurun ağızına getirir getirmez ikisi birden yere yuvarlandı. Moira bir süre yarı güler, yarı ağlar halde orada uzanıp kaldı. "Teşekkür ederim," dedi. "Çok teşekkür ederim..."

Adam onun ayağa kalkmasına yardım etti, ama ayak bileği buna izin vermedi. O nedenle adam onu sırtında taşıırken o da kazağını ve ipi elinde tuttu. Moira ne kadar korkunç göründüğünü –tabii bir de koktuğunu– düşündü. Çok utanıyordu, ama ona simsiki da tutunmuştu. "Çok ağır değilim, değil mi?" diye sordu.

"Senden daha ağır çantalarla doğa yürüyüşlerine çıktım, ama senin kadar güzel degillerdi," diye cevap verdi.

Ona Everett'li olduğunu söyledi. Cullen'a şarap evini gezmek ve gece kamp yapmak için gelmiş. Burada arkadaşlarıyla buluşacakmış. "Sanırım beni bekliyorlardır," dedi, arabanın yanına geldiklerinde nefes nefese. Siyah Jetta aracını iki şeritli yolun kenarına park etmişti. "Arkadaşlarım biraz daha bekleyebilir. Önce seni bir hastaneye götürürelim; en azından buradaki bir doktora."

Arka kapıyı açtıktan sonra onu yavaşça indirdi.

"Öne, senin yanına oturabilirim," dedi Moira.

"Şişmiş ayak bileğiyle, bacaklarını uzatsan daha iy olur," dedi adam. İpi onun elinden alıp koltuğun önüne, yere attı. Sonra da kolunu ona doladı.

Moira arka koltuğa oturmak için ona doğru yaslandı. Arabanın içi McDonald's'in patates kızartması gibi kokuyordu.

“Şu bileğe bir bakalım,” dedi onun yanına eğilip. Dik-katlice tenis ayakkabısının bağıçlığını çözdü ve ayakkabıyı çı-kartıp çorabını aşağı indirdi. “Burası acıyor mu?” diye sordu.

“Biraz,” dedi.

“Affedersin.” Çorabı çıkardı ve ayakkabıyla beraber ona verdi.

Moira daha çok ayağının kokusuya ilgilendi ve utanmıştı. Bu adam gerçekten de onun en kötü halini görmüştü.

Adam elini onun omzuna koydu. “Ayağını hafifçe kı-pırdatabilir misin?”

Denedi, ama canı yandı. “Ah,” dedi, zorla gülmeye çalışarak. Adam onun omzunu ovdu. “Sutyen var gibi. Sutyen mi takıyorsun?”

Moira şaşkınlıkla ona baktı. “Ne?”

Dönüp tekrar ayağına baktı. “Tanrım, bu gerçekten de korkunç görünüyor...”

Moira sutyeninin olayla ilgisini anlayamadı. Bacağı için askı gibi bir şey mi yapacaktı? Şaşkın bir kahkaha attı.

Doğruldu ve ayağını gösterdi. “Şuna baksana,” dedi içini çekerek. “Bileğin için haberler kötü.”

Öne eğilip bileğine baktı. Biraz şışmiş gibi görünüyordu, ama onun bahsettiği kadar kötü bir durum yoktu.

“Buna inanamıyorum,” dediğini duydu Moira onun. “Hareket detektörümü parçalamışsin, seni kaltak.”

Moira kafasını kaldırır kaldırmaz adamın bir copu ha-vaya kaldırıldığıni gördü.

“Dur!” diye bağırdı.

Copu kafatasına indirdi.

Moira bayın şekilde arka koltuğa yığıldı.

Koltuğun önünde onu kurtarmak için kullandığı ip vardi. Bunu yine onu bağlamak için kullanacaktı.

Ama önce, göğüslerinin üzerine çıkana dek tişörtünün önünü kaldırdı. Sutyenine baktı, pembeydi.

“Güzel,” diye mırıldandı.

15

Leo, Jordan'ı Allen Meeker'la birkaç dakikalığına bile olsa yalnız bırakmak istemiyordu. O nedenle arkadaşıyla mutfakta yken bir anlaşma yaptı. Moira'nın eşyalarını toplamak için yukarı çıkacak ve eşyaları arabaya taşıyacaktı ama bir şartla: Jordan, Allen'in ağızındaki mendili çıkaracaktı.

"Bana güvenmiyor musun?" diye terslendi Jordan, kaşlarını çatıp.

Leo hafifçe başını iki yana salladı. "Onun yanındayken, hayır."

"Haklısin," diyen Jordan, elini onun omzuna koydu. Sonra da bodrum kat merdivenlerine doğru gittiler.

Leo bu işin her dakikasından nefret etmişti. Arkadaşları boyunca ilk kez birbirlerine güvenmemek için geçerli sebepleri vardı. Sadece Jordan'ın hâlâ neden eyalet polisine gitmediğini anlayamıyordu. Leo'nun tek düşünebildiği, Jordan'ın aklı başına gelene dek o adamı sağ tutabilmekti.

Jordan, Meeker'in yanına giderken Leo da en alt basa-

makta durdu. Adam tam da bıraktığı yerde, çalışma masasının üzerinde, kolları önünde iki yana açık, duruyordu öününde. Leo, adamın gözlerinde hayatı kalabilmek için kendisine güvendiğini anlatan bir ifade gördü.

Jordan ıslak mendili adamın ağızından çıktıığında, Meeker öksürmeye başladı. "Ben... ben Susan'ın sesini duydum," dedi öksürüp nefesini toparladıkten sonra. "O iyi mi?"

"Sen burada bağlı olduğun sürece, bence o da iyi olacaktır," diye cevap verdi Jordan sakince.

"Görmüyorum musun? Yalan söylemedim ben." Meeker önce Jordan'a, sonra da Leo'ya baktı. "Buna inanamıyorum. O buradaydı, beni arıyordu. Bu benim suçsuz olduğumu kanıtlamıyor mu?"

"Hayır," dedi Jordan kollarını bağlayarak. "Nişanlın arabanın hiç çalınmadığını söyledi."

"Bu olay onunla tanışmadan altı yıl önce olmuştu," dedi Allen. "Ona anlatmaya gerek bile duymadım. Biliyorsun, çok geçmeden polisi arayacaktır."

"Altı yıl önce mi?" diye tekrar etti Jordan. "Bu Washington, D.C.'de yaşadığın zaman, değil mi?"

Meeker ona bakıp kaşlarını çattı ve sonra da ellerini bağlayan ipi gevşetmeye çalıştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye homurdandı. "Ben hiç D.C.'de yaşamadım."

"Ana Kuzusu, Seattle cinayetlerinden sonra 2003 yılında işlerini Beltway'e taşıdı," dedi Jordan. "Natalie Boyer-Stiles'i küçük oğluyla beraber bir nisan gecesi Fairfax, Virginia'da bulunan Tysons Corner'ın park alanındaki ara-

balarına doğru ilerlerken kaçırdın. Cesedi, Annadale'deki 236 numaralı otobanın kenarına atılmış olarak bulundu. Alışveriş çantasına eski, oyuncak bir itfaiye arabası bıraktın. Haziran ayında da Alexandria'da yaşayan bekâr anne Samantha Gilbert'in evine girdin...”

“Ben değilim o,” dedi Meeker başını iki yana sallayarak. “Yirmi yıl önce üniversiteden mezun olduğumdan beri D.C.'ye adım atmadım.”

“Çoğu insan, Beltway'le birlikte bu iki cinayetin bir kopyacının işi olduğunu düşündü ama ben hep farklı düşün-düm. Tuhaf şekilde, bana Washington'a gitmiş olman mantıklı geliyordu.” Jordan dönüp Leo'ya baktı. “Senin gidip eşyaları toplaman gerekmiyor mu?”

Leo içini çekerek ona ihtiyatlı bir bakış attı ve bodrum katın merdivenlerinden yukarı çıktı. Mutfaktan hâlâ derinden gelen konuşmalarını duyabiliyordu. Jordan'ın adamla konuşma şekli tüyler ürperticiydi; durağan bir tonda, sinirlenene dek konuşuyordu. Sonra da delirmiş biri gibi çılgınca bağırmaya başlıyordu. Sesi bile Jordan gibi değildi.

Leo durdu ve mutfak kapısından dışarı baktı. Henüz Moira'dan eser yoktu. Kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti. Jordan kadının gelip eve girmesini istemiyordu.

Leo ikinci kata doğru ilerlerken, alt kattan gelen sesler iyice uzaklaştı. Saatine baktı: 15.25'ti. Moira'yı ormanda bırakaklı iki saat geçmişti. Kendisine sınırlı olduğunu biliyordu. Yine de bu zamana kadar dönmüş olmaliydi.

Moira'nın yatak odasında, pencereden dışarı baktı. Dı-

şarında kimse görünmüyordu. Jordan'ın arabasına baktı. Arka koltuktaki hediye paketini ve pasta kutusunu zor seçebiliyordu. İçinde, korku ve endişeyle karışık o berbat hissi yaşıyordu.

Civarda çalışan bir telefon olsaydı, eyalet polisini şu an arardı. Jordan'ın servetini memnuniyetle kullanıp, bu işi daha başlamadan bitirirdi. Arkadaşı bunun için ona teşekkür edecekti; başta olmasa da, eninde sonunda.

Arabayla o mağazadaki ankesörlü telefona ulaşmak sadece on dakikaydı. Ancak Jordan'ı o adamlı birkaç dakika bile yalnız bırakmak istemiyordu. Arkadaşının elinde silah vardı ve şu an serseri mayın gibiydi. Bir anda delirip o adamı –tabii kendini de– vurabilirdi.

Hepsi sırayla, diye düşündü Leo. Moira'nın eşyalarını toplayıp arabaya indirecekti. Moira bu kargaşanın bir parçası olamazdı. Bundan uzak durmalıydı. Jordan'ın söylediğİ tek mantıklı şey buydu.

Moira'nın çantasını yatağın üzerine koyarak geceliğiyle terliklerini içine attı. Dolapta asılı, kuru temizleme poşetinde güzel, siyah bir elbise buldu. Elbiseyi bu akşamki doğum günü yemeğinde restorana giderken giyecekti. Sonra hızla banyoya giden koridora çıktı. Bodrum kattan gelen fisiltıları dinlemek için durdu. Çoğunlukla Jordan konuşuyordu. Sözcükler anlaşılmıyordu, ama Jordan arkadaşının o durağan ses tonunu algılayabiliyordu.

Banyodaki rafta Moira'nın şal desenli kozmetik çantasını buldu ve kaptı. Yatak odasına dönünce de bunu çantaya

attı. Ardından komodinin üst çekmecesine baktı. Çekmeceyi açınca, ilaç dolu bir şişe gördü.

Leo şışeyi alıp etikete baktı:

MOIRA DANCEY – Uyku ihtiyacı olduğunda yatmadan 30 dakika önce ağızdan bir kapsül alınız. Belirtilen dozu aşmayın,

Moira bir süre önce ona uykusuzluk için bir şeyler aldığıni söylemiş, haplara bağımlı olmaktan çok korktuğunu da anlatmıştı.

Leo etikete bakarken bodrum kattan bir çığlık duydu. Hemen şışeyi geri koyup çekmeceyi kapatarak merdivenlere koştu. Artık sesi daha net duyuyordu. Bu Meeker’ın sesiydi ve çok öfkeliydi: “Lanet olsun sana! Aklını mı kaçırdın sen? imdat! tanrı aşkına, yardım edin!”

Leo mutfağa geçip bodrum kat merdivenlerinden aşağı indi. Jordan’ın rehinesinin üzerinde tepindiğini görünce ağızı açık kaldı. Meeker’ın üstü çıplaktı. Bağıryor ve çalışma masasının üzerinde çırpmıyordu. Jordan bahçe makasıyla pantolonunu keserken, o da öfkeyle küfrediyordu.

“Kapa çeneni ve kıpırdama!” diye homurdandı Jordan. “Seni kesmemi mi istiyorsun? Tam dikiş yerindeyim...” Makası Meeker’ın bacağından beline doğru götürdü.

Leo ikisinin de sesini bastırıp, “Tanım, Jordan, ne yapıyorsun sen?” diye bağırdı.

Jordan kesme işini bitirdiğinde, Meeker’ın pantolonunun paçası, beyaz külotunu ve soluk renkli, kılılı bacaklarını

ortaya çıkararak yana düştü. "Bel kısmında etiket yoktu," dedi arka cebin iç kısmına bakarak. "Hah, *Polo, Ralph Lauren*. Bu keten pantolonu herhangi bir alışveriş merkezinden alabilirdi..."

Leo hâlâ arkadaşının ne yaptığıni anlayamamıştı. "Jordan..."

"Aklını kaçırmış, lanet olsun!" Allen Meeker masaya eğilip bileğini bağlayan ipleri çektiştirdi.

"Jordan, ne yapıyorsun sen böyle?"

Jordan, Meeker'in gömleğini çalışma masasının kenarından alıp ona fırlattı. "Şuna baksana."

Açık mavi gömlek daha yakalama fırsatı bulamadan Leo'nun yüzüne çarptı. Gömlek ter ve Obsession parfümü kokuyordu. Belli ki Jordan onu Meeker'in üzerinden keserek çıkarmıştı. Paramparça olduğu için artık gömlek denecek hali kalmamıştı.

"Etiketine bak," dedi Jordan.

Leo'nun yakanın nerede olduğunu bulması biraz zaman aldı ama sonra etiketi gördü: *Britches of Georgetown*.

"D.C. bölgesinde bir mağaza zinciri bu," dedi Jordan. Bahçe makasını kurutma makinesinin üzerine bıraktı. "Hاتırıyorum, çünkü üvey annem yedi yıl kadar önce D.C.'deyken beni oraya alışverişe götürmüştü. Sanırım artık kapandı. Kumaşına bak; bir de düğmelerine. Hiç yirmi yıllıkmiş gibi geliyor mu? Daha çok beş ya da altı yıllık, değil mi?"

Leo gömleği –en azından gömlekten geri kalanı– inceledi. Jordan haklıydı. O kadar da eski görünmüyordu.

“Yirmi yıldır Beltway tarafına gitmemiş, öyle mi?” dedi Jordan. “Yine yalan söylüyor. Bu gömleği altı ya da yedi yıl önce D.C.’den, o iki kadını öldürdüğü zaman almış.”

“Tanrı aşkına,” diye homurdandı Meeker. “O gömleği geçen sene Seattle’da açılan konsinje satış mağazasından aldım!”

Jordan şüphe dolu bir kahkaha attı ve dönüp Leo’ya güllümsedi. “İkinci el mağazalardan alışveriş yapacak bir adama benziyor mu? Altı yıl önce, Washington D.C.’de iki tane Ana Kuzusu tarzında cinayet işleniyor ve o da aynı yerdeki bir mağazadan alınmış gömlek mi giyiyor?”

“Tanrı aşkına,” dedi Meeker, başını iki yana sallayarak. “Sizi alttan alacak ve dava açmayacaktım ama artık açacağım! İkinizi de hapse attıracağım!” Yüzü kızarıyordu. Omuzunun üzerinden Jordan'a baktı. “Sizi içeri tıkmalılar. Aklınızı kaçırmışsınız. Sizin yeriniz akıl hastanesi. Bir an düşünseniz...”

Jordan sözünü bitirmesine izin vermedi. Döndü ve böbreğine bir yumruk salladı. Meeker acı dolu bir çığlık attı. Masaaya bağlı olmasaydı yere yığılacaktı. Jordan ona tekrar –ama bu defa yüzüne vurup– “Siktir git!” diye bağırdı, ama bu kez yüzüne.

“Bu kadar yeter!” diye bağırdı Leo, Jordan’ı tutup savunmasız adamın yanından çekerek.

Meeker yüzü masanın üzerinde, öksürdü ve yüzünü bürüstürdü. Dişleri kan içindeydi.

Leo, Jordan adama tekrar vurmasın diye onu geri çek-

mek zorunda kaldı. Jordan öfkeyle titriyordu. "Sakinleşmen gerek," diye fisildadı Leo. "Sadece birkaç dakika ondan uzak dur. Üst kata çık ve sakinleş, Jordan. Bir bardak su iç, bir şeyler yap..."

Jordan ellerini ovuşturup "Ona göz kulak ol," diye homurdandıktan sonra üst kata çıktı.

Leo paramparça tişörtü elinde tutuyordu. Çalışma masasının üzerine yiğilmiş, ağlayan Allen Meeker'a baktı. Leo hemen çamaşır lavabosuna koştu ve gömleğin bir ucunu soğuk suya tuttu. Ardından adamın yanına giderek yavaşça ağzının kenarındaki kanı sildi.

"Bir bardak daha su alabilir miyim?" dedi Meeker, alçak, titreyen bir ses tonıyla.

Leo hemen ölçü kabını soğuk suyla doldurup ona getirdi. Meeker suyu içip iç çekti. "Sen... iyi birine benziyorsun," diye fisildadı. "Adın ne?"

"Leo," dedi istemeden de olsa. Jordan'ın önyargısından şüphe etse de, bu adama güvenmiyordu.

"Leo, buna bir son vermek için bir şey yapamaz misin?" dedi nefes nefese. "Senden tek istediğim polisi araman. Bunun senin için en iyisi olduğunu biliyorsun. Arkadaşın için de öyle O... o aklını kaçırmış. Ben katil değilim. Ben o seri katil olsaydım, neden polisi aramanız için size yalvarayım? Lanet olsun, ben daha önce hiç tutuklanmadım. Hastane ekipmanı satıyorum ben, Tanrı aşkına. Nişanlımla tanışınız. Bir seri katille beraber olacak birine benziyor mu?"

Leo'nun tek tepkisi omuz silkmek oldu.

“O çok merak ediyor. Muhtemelen polisi arayacaktır. Tabii hâlâ aramadıysa. Gelip buraya bakarlar. Senin de baştan beri bu işin içinde olduğunu düşünecekler.” Meeker ona kaşlarını çatarak baktı. “*Lanet olsun, Leo, bana kalırsa sizin burada yaptığınız şey ‘iyi polis, kötü polis’ oyunu.*”

“Öyle bir şey değil bu,” dedi Leo içini çekerek.

“Annesi gerçekten öldü mü? Annesi gerçekten de Ana Kuzusu’nun kurbanlarından biri mi, yoksa siz ikiniz bana garip bir oyun mu oynuyorsunuz?”

“Annesi elbette öldü,” dedi Leo. “Oyun filan da oynamıyoruz.” Sorunun diğer kısmına net bir cevap veremedi. Onun için de çokenydi. Bugüne kadar, Jordan’ın, Ana Kuzusu’ndan bahsettiğini hiç duymamıştı.

“Birinin nişanlımin peşine düştüğüne inanmak için haklı sebeplerim var,” dedi Meeker. “Dün oğluyla birlikte buraya geldiğinden beri biri onu takip ediyor ve evi gözetliyor. İçimde o kişinin arkadaşın olduğuna dair bir his var.”

Leo başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil. Dün bütün gün Jordan’la beraberdim. Kimseyi takip etmiyordu.”

“Neyse, birileri Susan’ı takip ediyor ve o kişi eğer arkadaşın değilse, hâlâ dışında bir yererde demektir. O da küçük oğluyla bir başına.” İpleri çekti. “*Lanet olsun! Tanrım, benim... benim şimdi onun yanında olmam, onu korumam lazımdı. Ben bu pis, kokuşmuş bodrum katında tıklığıken onun başına bir şey gelirse, bu sizin suçunuz olacak, Leo. Bundan sizi sorumlu tutacağım.*”

Leo, *nişanlısını takip eden adam konusunda ya doğru*

söylüyorsa, diye düşündü. O kadının nişanlısı olduğunu söylemişti ve bu doğruydu. Jordan, onun iki kez yalanını yakaladığını iddia etse de, Meeker'ın ikisi için de mantıklı açıklamaları olmuştu. Leo kendini bu adamın yerine koymadan edemiyordu; hele bir de gerçekten masumsa. Bu onun için ne büyük bir kâbustu, kim bilir.

Meeker alnını çalışma masasına doğru indirip sessizce ağladı. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Burada, bana yardım etmeni sağlamaya çalışıyorum. Elini vicdanına koyup doğru şeyi yaparsın diye umuyorum ve bunu nasıl yapıyorum? Seni tehdit ederek. Üzgünüm, Leo. Ben sadece korkuyorum... ve evet, kızgınım da. Ayrıca her yerim ağrıyor. Ellerim uyuştu, artık hissedemiyorum." Meeker gözlerinde yaşlarla ona baktı. O kadar zavallı ve yenilmiş görünüyordu ki. "Burnumu temizlememe yardım edebilir misin?"

Leo duraksayarak kesik gömleği eline aldı. "Bu olur mu?"

Meeker başını salladı.

Leo kumaşı Meeker'ın yüzüne kapayınca adam süm kürdü. Leo gömleği geri çektiğinde üzerinde kanla karışık sümük vardı. "Affedersin," dedi Meeker. "Bir kez daha." Bir kez daha süm kürdü ve Leo gömleği geri çekmeden önce dudağının üzerini iyice temizledi. "Leo, ipi biraz gevşetebilir misin? Lütfen? O kadar sıktı ki, işkence askısında gibiyim."

Leo bir adım geri çekildi. Başını iki yana salladı.

"Bunu yapamam."

Meeker ona bakıp gözlerini kırptı. "Tanrım, onun beni

öldürmesine izin vereceksin, değil mi?” diye fısıldadı.

“Hayır, bunun olmasına izin vermem,” dedi tereddütsüz. “Onunla eyalet polisini araması için konuşacağım. O zamana kadar da sana dokunmasına engel olacağım. Ancak seni çözmem, iplerini gevsetmem ya da kaçmanı sağlayacak herhangi bir şey yapmam.”

Meeker ona baktı. “Seni aptal...” dedi yarım ağızla.

“Jordan çılgın gibi davranıştı, bunun sebebi bu öğle-den sonra seni görmesi ve bunun onda bir şeyleri tetiklemiş olmasıdır,” dedi Leo. “O altı yıldır benim en yakın arkadaşım. Bugün onu birden tanımadığım olabilirim ama seni de tanımadığım, Bay Meeker. Dürüst olmam gereklirse, sana güvenmiyorum da. Bu konuda Jordan’ın tarafında olacağım.”

“Tanrı yardımcı olsun,” diye fısıldadı Meeker.

Kararmış gözlerindeki bakış o kadar ürperticiydi ki, Leo biraz daha geri çıktı.

Dönüp bodrum katın gıcırdayan merdivenlerinden yukarı çıkarken Leo’nun hâlâ şüpheleri vardı. Fakat içini rahatlatan bir şey vardı. İpi gevsetmediği için mutluydu.

16

Susan, trafiği ve kalabalığı görünce çok rahatlampıstı; en azından burası Cullen'a kiyasla kalabalıktı. Kiralık evin hapsishaneyi andıran derin sessizliğinden sonra burası onu tazeleyen bir değişiklik olmuştu. Ev kesinlikle çok güzeldi ve iyi bir noktadaydı, etrafında ağaçlar ve koy vardı. ama son yirmi dört saattir –özellikle de son dört saattir– inanılmaz yalnızdı.

Şehrin limanına doğru ilerlerken gözleri hâlâ Allen'in siyah BMW'sini arıyordu. Şu ana dek iki yanlış alarm olmuş, ama onun arabasını görememişti. Düzenli olarak dikiz aynasından, manzara karşısında büyülenmiş olan Mattie'ye baktıyordu. Küçük çocuk, "Şuna bak, şuna bak, şuna bak!" diye tekrarlarken parktaki yedi metrelik, yıpranmış, bronz denizaslanı heykelini gösteriyordu. Parkta ayrıca banklar, bir çiçek bahçesi ve küçük bir oyun alanı vardı. Şehir merkezi antikacı dükkanları ve restoranlarla doluydu. Susan bir kavşakta görüdüğü kulesi ve ön verandası olan, derme çatma, beyaz kırışlı,

gri boyalı binaya uzun uzun baktı. Hercaimenekşelerle dolu küçük bir bahçesi vardı önündeki eski sallanan tabelada şöyle yazıyordu:

KAÇAKÇILARIN MAĞARASI

Kaptanın Masası Restoran

Havuz – Televizyonlu Odalar – Jakuzili Süitler Mevcuttur

Susan, Allen 16.30'a kadar ortaya çıkmazsa, eşyalarını toplayıp ona bir not daha bırakarak buraya gelmeye ve Kaçakçıların Mağarası'nda bir oda tutmaya karar verdi. Mattie'yle beraber Kaptanın Masası'nda yemek yiyebilirlerdi ve sonra Mattie odada film izleyebilirdi. Allen'i orada bekleyecek ve şerifle olan bütün görüşmelerini telefon üzerinden yapacaktı.

Neden Allen onlar için Kaçakçıların Mağarası'nda bir süit tutmamıştı ki? Ona nerede kalmak isteyeceğini hiç sor-mamış ya da bu hafta sonu kaçamağıyla ilgili bir seçim şansı bırakmamıştı. Normalde öncesinde konuşmadan restoran bile seçmezlerdi. Neden özellikle Tanrı'nın unuttuğu bu yerdeki bu evi seçtiğini merak ediyordu.

Susan bu seyahate dair alınan kararların çoğunu soruyordu. Şehre gelme sebebi de buydu. Allen'in dosyasındaki çıktıda Bayside Kiralama'nın adresi İşkele 12 olarak görünyordu. Belki Chris hâlâ mesaideydi ve öğle saatı açılıp da en az dört saat yelken yapacakları bu teknenin Allen için neden bu kadar önemli olduğunu anlamasına yardımcı olabilecek bir şeyler söylerdi.

İskeleye yakın bir park yeri buldu ve Mattie'nin elini sıktıca tutarak iskeleye doğru yürümeye başladı. İnsanların arasında yürümek, bazılarının Mattie'ye gülümseyip el salladığını, onu sevmeye çalıştığını görmek ona kendisini iyi hissetti. Yanından geçen birkaç kişinin cep telefonuyla konuşduğunu da fark etmişti.

Şehrin bu kısmında telefonların çekmesiyle ilgili bir sorun olmadığını anladı. Durdu, çantasından cep telefonunu aldı ve mesajlarına baktı. Kız kardeşi Judy'den bir tane mesaj vardı ve hepsi buydu. Kendini, Allen'in telefonun çekmediği bir alanda bulunduğu gerekçesiyle aramadığını düşünerek telkin etmeye çalıştı.

Allen'in numarasını çevirdi. Jordan Prewitt, Rosie' nin Yeri'nden çıktıktan sonra şehrde doğru gittiğini söylemişti. Yakınlarda bir yerdeyse –o lanet orman dışında herhangi bir yerdeyse– ona ulaşabilirdi. Susan tedirginlikle çalma seslerini saydı. Bir kayıt çıktı ve bu, Allen'in sesi değildi. Telefonu kapalı olduğunda ya da çekmediğinde çıkan her zamanki mesajdı. Telesekretere söyleyeceklerini kısa süre içinde duyamayabilecek olsa da, Susan yine de mesaj bıraktı. Başını Mattie'den diğer tarafa çevirdi ve bip sesinden sonra fisiltıyla şunları söyledi: "Selam, saat dört oldu ve ne cehenneme gitliğini merak etmekten aklımı kaçıracağım. Mattie ve ben Cullen'in güzel şehir merkezinde, iskeledeyiz. Bu mesajı alırsan beni cep telefonumdan ara. Hoşça kal."

Telefonu kapatır kapatmaz çantasına geri attı ve Mattie'yi kolundan tutup çekti. "Hadi, tatlım."

Mattie tüm o teknelere, bağırıp uçuşan martılara hayran olmuştu. İskelenin tahtalarının arasından suyu görebilmek için sürekli duruyordu. Col-Mustard's Sosisli Sandviç Standı'nın baharat kokuları, balık ve tuzlu su kokusuya yarışıyordu. Sosisli sandviç standının hemen arkasında, kapısına mavi ve beyaz renklerin hâkim olduğu beyaz bir tabela asılmış, kahverengi, küçük bir baraka vardı:

BAYSIDE KİRALAMA

KİRALIK TEKNELER – TURLAR – LİMAN KİRALAMA

Kapı açıktı ve Susan kafasını içeri uzattı. Eski bir metal masanın üzerinde, monitör ve klavye bulunan, tozlu, küçük bir odaydı orası. Masanın önünde tekerlekli, oturma minderinin üzerine gümüş rengi bir bant yapıştırılmış boş bir sandalye duruyordu. Duvarda, bir zamanlar daha iyi durumda olan bir kılıçbalığının etrafında, çerçeveli tekne fotoğrafları asılıydi. Bir penceresi vardı ve Susan o pencerenin dışında, zayıf, Asyalı bir adamın sigara içerek cep telefonuyla konuştuğunu gördü. Yakışıklı, dik dik, siyah saçları olan bir adamdı.

Onun olduğu yöne baktıktan sonra barakanın diğer tarafından dolaşarak yanına geldi. Susan onun yirmili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin etti. Üzerinde şort, teknede giyilebilecek türden bir ayakkabı ve sol göğsünde “*Bayside Kiralama*” yazan deniz mavisi bir eşofman üstü vardı. Barakanın kapısına gelince, kenarda duran içi kum ve sigara izmariti dolu bir kahve bardağının içinde sigarasını söndürdü.

Ceptelefonu diğer elindeydi. "Selam," dedi. "Yardımcı olabilir miyim, arkadaşlar?"

"Chris'i arıyorum," dedi Susan.

Adam gülümsedi. "Artık aramayın. Ben Chris. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Zaten oldun. Ben Susan Blanchette. Birch yolu, yirmi iki numaradan acil durum çağrıları yapan kişi... Bugün benim adıma polisi aradığın için çok teşekkür ederim."

Başını salladı. "İyi olmana sevindim. Beni biraz korkuttun. *The Seaworthy*'yi begendiniz mi?"

"Henüz kullanma şansımız olmadı," dedi Susan, Mattie'yi biraz daha kendine doğru çekerek. "Bugün öğlenleyin çıkmayı planlıyorduk. Fakat sizden tekneyi kiralayan nişanlım, Allen, küçük bir işi halletmek için evden çıktı ve hâlâ geri dönmedi."

Chris başını sallayarak ceptelefonunda bir şeye baktı.

"Yani," diye devam etti Susan. "Onu çok merak ediyyorum."

"Buraya gelmedi," dedi Chris omuzlarını silkerek. Hâlâ telefonundan bir şeye bakıyordu.

Susan bir anda yabancı birinin nişanlısına dair bir şeyler söyleyebileceğini düşündüğü için kendini aptal gibi hissetti. Bu sırada Mattie onun kolunu çektiyor ve sıkıntından iki yana sallanıp duruyordu.

Susan boğazını temizlerken, Chris'in dikkatini telefonundan kendisine yöneltmesini umdu. "Chris, bu belki de çok aptalca bir soru olacak ama birinin günün belli bir saat-

tinde denize açılmak için özel bir sebebi olabilir mi? Mesela öğlenden saat dörde kadar? Bu öğleden sonra bilmem gereken bir şey oluyor olabilir mi; güneş tutulması filan mesela?”

Telefonunu cebine soktu. “Bildiğim kadarıyla yok.”

Susan gülümsemeye çalıştı. “Allen’ a gönderdiğin o e-postayı okudum. Sanırım başka bir tekneyle karışmış. *The Seaworthy*’yi kiralamayı çok istemiş belli ki. Merak ediyorum. Neden özellikle o tekneyi istediğini söyledi mi?”

Chris ellerini dik saçlarına götürdü ve sonra kaşlarını çattı. “En iyi teknemiz, bir Catalina 309 olan *The Orcas Pearl* söz konusu oldu ve Bay Meeker’ in onu isteyebileceğini düşündüm. Normalde daha pahalıdır, ama ona *The Seaworthy*’yle aynı fiyat verecektim. Ona daha iyi bir tekne vererek jest yaptığımı düşünmüştüm. fakat o bundan hoşlanmadı. Aslında çok sinirlendi...”

Susan gözlerini kocaman açıp ona baktı. “Anlayamadım,” dedi. “*The Seaworthy*’yi almasının neden bu kadar önemli olduğunu söyledi mi peki?”

Chris başını iki yana salladı. “Hayır, ama bu değişiklikle ilgili bana çok sinirlendi. Ona daha iyi bir tekne vermek istediğimi açıkladım ama o duymak bile istemedi. Bana ‘işleri berbat ettiğimi’ söyledi ve beni işten kovdurmakla tehdit etti.”

Susan istemsiz şekilde Mattie’yi iyice –ta ki kafası bacagina dayanıncaya kadar– kendine çekti. Sonra da eliyle diğer kulağını kapadı.

Chris, “Üzgünüm,” diyerek yeniden cep telefonunu çirkardı, sonra da o minik ofise girdi.

Susan da Mattie'yle beraber içeri adım attı. "Nişanlım adına özür dilerim," dedi. "Allen'ın seni tehdit ettiğini düşününce, bugün bana yardım ettiğin için daha bir minnettarım." Susan duvardaki eski tekne fotoğraflarına göz gezdi ve aralarında *The Seaworthy*'yi gördüğünü sandı. Çerçevenin köşesinde yazan isim bunu doğruluyordu. "*The Seaworthy*'nin kendine has bir özelliği var mı?" diye sordu ona. "Mesela diğer teknede olmayan bir şey?"

Chris metal masaya yaslandı. "İkisi de neredeyse birbirinin aynı. *The Orcas Pearl*'ün kamarası daha büyük ve daha yeni bir tekne. *The Seaworthy*'de olup da *The Orcas Pearl*'de olmayan tek şey, internet erişimi olan o eski bilgisayar. On iki yıl önce tekne inşa edildiğinde çok yeni bir özellikti bu. Ancak iPhone ve dizüstü bilgisayarlardan sonra artık eskisi kadar önemli bir şey değil." Omuzlarını silkti. "Yine de birileri onu kullanmak zorunda. Önceki gün *The Seaworthy*'de internet erişiminin sağlanması için arayan biri oldu."

"Arayan Allen miydi?" diye sordu Susan.

"Kim olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi Chris başını iki yana sallayarak. "Sesini tanımadım. Ona internetin gayet iyi çalıştığını söylediğinden sonra hemen kapattı."

"Ama, o Allen'sa, kim..." Susan cümlesini bitirmeden. Zaten arayanın kim olduğunu bilmemişti. Chris cep telefonuyla ilgilenmeye başladığında Susan anlamsız anlamsız ona bakıyordu. Sonra omzunun üzerinden yine *The Seaworthy*'nın duvarda asılı eski fotoğrafına baktı.

"Peki, teşekkür ederim," dedi, Chris dinlemese de. Mat-

tie'nin elinden tuttu ve arabaya doğru yürümeye başladı.

Moira soğuktan titreyerek uyandı.

Panik halde çiplak kollarını ve omuzlarını ovoşturdu, arından birinin onu beline kadar soyduğunu fark etti. Kot pantolonu hâlâ üzerindeydi, ama ayakkabı ve çorapları yoktu.

Moira'nın nerede olduğuna ya da oraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Oda o kadar karanlıktı ki, yüzünün önündeki elini bile zor görüyordu. Rutubet ve küf kokuyordu. Bir şiltenin ya da sedirin üzerinde yatıyordu. Hangisi olduğundan emin değildi ama yere yakındı. Eliyle yoklayarak sutyenini, tişörtünü ve kazağını bulmaya çalıştı.

Doğrulduğunda iki gözünün arasına bir şeyin çarptığını hissetti. Başı o kadar çok ağriyordu ki, midesi bulandı. Midesinde bir şey olsaydı, kesin kusardı. Moira eliyle yoklamaya devam etti ve sonunda tişörtüyle kazağını buldu. Oysa sutyeni hâlâ yoktu.

Sonra çukurdan çıkışmasına yardım eden adamı hatırladı. “*Sutyen var gibi,*” demişti. “*Sutyen mi takıyorsun?*”

Moira titreyerek kazağını üzerine doğru çekip göğsüne bastırıldı ve bir işe yaramayacağını bilmesine rağmen sutyenini aramaya devam etti. Yakışıklı kurtarıcısı, adının Jake olduğunu söyleyen adam, onu kaçırılmış, sonra da bu karanlık, soğuk yere getirmiştir.

Moira ıslık benzeri bir ses ve bir şeylerin rüzgârdan çarplığını duydular; rüzgârdan giden bir tekne gibiydi. Liman yakını-

larında bir yer de mi, diye merak etti.

Yatağın kenarını bulduğunda bir şiltenin üzerinde olduğunu anladı. Buz gibi, beton zeminin üzerindeydi. Elinin üzerinden bir şey geçti. Sıçradı ve kısa bir çığlık attı. Bunun devasa bir böcek mi yoksa küçük bir sıçan mı olduğunu anlayamasa da, kendini şiltenin diğer ucuna attı. Ayağa kalkmak istedi, ama ayak bileğinden gelen dayanılmaz acıyla tekrar şiltenin üzerine düştü.

Nefesini tuttu ve o sırada bir şey daha duydu: ayak sesleri. Ardından da bir şakırtı. Ses onunla aynı odadaydı. O yöne döndüğünde bir kapının açıldığını gördü, ardından da içeri loş bir ışık süzüldü. Onun hapishanesi olan, küçük, karanlık ve penceresiz odayı bir an için görebildi. Kapının yanında boş bir metal kitaplık vardı. Onun dışındaki tek mobilya ise üzerinde oturduğu şilteydi.

* Kapı biraz daha açıldığında eşikte gölge gibi bir figür belirdi.

Moira şiltenin üzerinde biraz daha büzüşüp kazağını göğüslerinin üzerine çekti. "Neredeyim ben? Ne?..."

Cümlesini bitirmemişti ki parlak flaş ışığıyla gözleri kamaştı.

Moira fotoğrafının çekildiğini anladığı anda kapı kapandı ve ayak sesleri uzaklaşmaya başladı. Hemen tişörtünü ve kazağını giydi ama o dondurucu soğuk için bunlar yeterli değildi. Hâlâ titriyordu.

Az kalsın adama geri gelmesi için seslenecekti, ama bir şey demeden ağlamaya başladı. Kapıyı bulmaya çalıştı. Kilit

sesini duymuş olmasına rağmen, yine de bilmek istiyordu. Fakat Moira'nın tek görebildiği, flaş nedeniyle beliren halelet noktalar ve karanlığıtı.

Kapı tekrar açıldığında ise hissettiği tek şey korku oldu.

“Gözlerim G harfiyle başlayan bir şey görüyor sanki,” dedi Susan.

“Goril!” diye bağırdı Mattie bebek koltuğunda çırpınarak.

“Hayır, buralarda goril yok,” dedi Susan, dikiz aynasından ona bakarak. “Gorille aynı harfle başlıyor, *ge.. ge...*” Yol kenarındaki geyik çıkabilir tabelasını gösterdi. Carroll Deresi yolundan eve doğru gidiyorlardı.

“Geyik, tatlım,” dedi sonunda. “Tabeladaki resmi görüyor musun?”

“Anne, eve az mı kaldı?” diye sızlandı.

“Az kaldı,” dedi Susan. Allen'in orada kendilerini beklediği yönündeki umutları ise hiç yeşermedi.

Cullen şehir merkezindeyken polisi aramış ve telefona cevap veren kadına bir mesaj bırakmıştı. 911 operatörünün Cullen versiyonu olmalıydı.

Fischer ona iki saat sonra tekrar kontrole geleceğini söylemişti. “Nişanlım hâlâ kayıp,” diye açıkladı Susan telefon daki kadına. “İki saatten fazla oldu ve konuyu şerifle takip ediyoruz. Oğlumla birlikte şehirdeki otellerden birine geçip orada bekleyebiliriz. Size bilgi vereceğim.”

“Mesajınızı muhakkak ileteceğim, Bayan Blanchette.”

Susan her şeyi toplayıp arabaya yerleştirmenin yirmi dakika kadar süreceğini hesapladı. *The Seaworthy*'deki internet erişimini de kontrol etmek istiyordu.

Rosie'nin Yol Kenarı Mağazası'nın önünden geçip Carroll Deresi yoluna devam etti. Dün lastiğinin patladığı yerin az ilerisinde, asfalt döşeli tek şeritli bir yol gördü: Trotter orman yolu. Hemen frene asıldı. Ağaçların arasında, yolun aşağısında park etmiş siyah bir araba olduğunu fark etti.

Geri geri gitti ve Trotter orman yoluna döndü. Yol ağaçlarının gölgesiyle o kadar karanlıktı ki, gece gidiyormuş gibiydi. Farlarını yaktı. Siyah arabayı gördü. Volvo'yu, lanet olsun. Araba hafifçe sallanıyordu ve arka koltukta korkmuş üzeri çıplak bir kadın ve bir adam vardı. Mattie onlara el salladı.

Yolun başka bir çıkış olabileceği düşüncesiyle biraz hızlandı ve yılan misali kıvrılan yolda ilerlemeye başladı. Belki yol kenarında göreceği başka bir araba BMW olabilirdi. Asfalt yol çakillara dönüp de engebeli hale gelince yavaşlayarak dikiz aynasına baktı. Mattie gülümseyerek sarsıntılı yolculuğun keyfini çıkarıyordu. Susan koya yaklaşıklarını biliyordu, çünkü yarı açık camdan tuzlu su kokusunu alabiliyordu. Bir dönüş yerine geldi. Çakılı yol devam etmeden önce, eski bir ahşap tabela gördü: Özel Mülk.

Susan ağaçların arasındaki bir boşluktan üçgen çatılı bir ev gördü. Bir tepenin üzerindeydi ve ikinci katında büyük pencereler ile bir balkon vardı. Bunun koydaki komşularının

evi olduğunu anladı. Limandayken bu evi görmüştü, kendi kıyılardan beş yüz metre kadar uzaktaydı.

Evde birilerinin olması ve bu öğleden sonra Allen’ı görmüş olmaları uzak ihtimaldi. Ancak Susan neredeyse kapının önünde olduğunu fark etti, o zaman neden şansını denemesindi?

Engebeli, çakılı yoldan yürümeye devam etti. Yol da raldığında artık hem koyu hem de evin geri kalanını görebiliyordu. Çakılı yol evin arka tarafına doğru kıvrılan asfalt araba yoluyla birleşiyordu. Ön kapıya kadar yolu takip etti.

Çantasını alırken Mattie’ye “Hemen döneceğim, tatlım,” dedi. “Uslu dur ve Woody’ye hâkim ol. Sonra hemen eve döneceğiz, söz veriyorum. Biraz daha *Shrek* izleyebilirsin.”

“Tamam,” diye mirıldandı.

Arabanın camlarını aralık bırakıp kapıları kilitledikten sonra ön kapıya yürüdü ve kapıyı çaldı. Açılan olmadı. Kapıyı tekrar çaldı ama faydası yoktu. Dönüp Mattie’ye baktı ve sonra evin diğer tarafına doğru giden yürüme yolunu takip etti. Bir garaj vardı, içinde de kırmızı bir MINI Cooper.

“Tanrım, bu o...” dedi kendi kendine.

Mattie’nin iyi olduğundan emin olmak için arabaya doğru bir kez daha baktı. Arka koltukta onun sadece siluetini görebiliyordu.

Adam tekneyle açılmadıysa ya da ormana yürüyüse gitmediyse, buralarda olması gerekiyordu. Arka bahçeden bir çarpma sesi duydu. Bir teknenin yelkeni gibi geliyordu ses.

Mattie’ye el sallayarak evin arka tarafına dolaştı. Onu arabada bir iki dakikalığına da olsa yalnız bırakmak hiç ho-

şuna gitmemişi. Yine de Mattie'nin bu olayın dışında kalması daha iyiydi. Yanında Mattie olmazsa, acil durum haliinde oradan hızla çıkışılirdi.

Çantasındaki işaret fişeği tabancasını hatırladı.

Evin etrafi ağaç ve çalılarla çevriliydi. Evin yakınından ilerlerken, garajın arka kısmında bir gaz saatinin ve plastik çöp kovalarının yanından geçti. Arka bahçeye yaklaşırken, iskeleyi ve ona bağlı kanoyu gördü. Arka bahçede ahşap piknik masası ve bayrak direğinde rüzgârda gürültüyle dalgalandan bir Amerikan bayrağı gördü.

Evin köşesine kadar geldi. Anı bir ışık sesi duydu ve döner dönmez onu görünce donup kaldı. Dün Arby's'te karşılaştığı adamdı, ancak bu kez siyah saçları ıslak ve dağınık, kirli sakalı daha da uzamış görünüyordu ve üzerinde gömleği yoktu. Eve dayanmış kerestelerin yanından ayrılırken, düzgün fizигini ve kılıf göğsünü fark etti. O ışık sesi elindeki hortumdan gelmişti. Suyun akışını kesmek için hortumu kıvırılmış, elinden bırakmış ve elini kot pantolonun düğmelerine doğru atmıştı. O anda kafasını kaldırıldı ve Susan'ı gördü. "Vay!" dedi hızla pantolonunun düğmelerini ilikleyerek.

Susan, "Affedersin," diye mirıldandı.

Adam ters ters ona bakarken, "Tanrı aşkına, sensin. Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey!" diye cevap verdi, kaba tavırından çekinerek. Dün çok nazikti; *fazla nazik...* Aslında sorun da buydu. "Burada mı oturuyorsun?" diye sordu.

Onun yüzüne deliyimmiş gibi baktı. "Ee, evet, burada otu-

ruyorum. Burası benim evim.”

“Peki, affedersin,” dedi Susan. “Burada oturduğunu bilmiyordum. Dün seni mağazada görünce Mount Vernon’dan buraya kadar beni takip ettiğini sandım.”

“Seni takip filan etmiyordum.” Kereste yiğinin üzerinden kirli, gri bir eşofman üstünü alıp giydi. “Aslında, dünkü Arby’s olayından sonra, seni Rosie’nin Yeri’nde görünce senden uzak durayım diye arabadan inmedim. Burada ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey, benim hatam,” dedi. “Tanırı...” Başını iki yana salladı ve sonra dönüp arabaya doğru yürümeye başladı.

Adam onun peşinden gitti. “Hey, kabalık ediyorsam kusura bakma, ama dün restoranda sana ve oğluna nazik davranışım, ama sen bana Karindeşen Jack* muamelesi yaptın.”

Susan garajın önünden geçerken omzunun üzerinden ona baktı. “Nazik olmak var, bir de aşırı samimi davranışmak var. Senin sınırlarını bilmemek gibi bir sorunun var, dostum.”

“Özel mülke izinsiz girip, arka bahçeme kadar gelen bir kadından mı sınırları bilmekle ilgili ders alacağım? Dinle. Bir saniye beni dinle...”

Susan arabaya birkaç adım kala durdu. Arka koltuktaki Mattie’yi görebiliyordu. Ona güven verici bir gülümseme atıp el salladı. O da el sallayarak karşılık verdi. Adama bakmak için dönmedi.

“Dün aşırı samimi ve ısrarcı yaklaştıysam, özür dilerim,” dedi, ses tonu samimiyyidi. “Arby’s’te genç, kaba, coşkulu bir grup adının oturduğu bir masa vardı. Onları fark

* 1888 yılının ikinci yarısında, Londra'nın gecekondu semti Whitechapel'da faaliyet göstermiş seri katil/ katiller. (ç.n.)

ettin mi bilmiyorum ama onlar senin kesinlikle farkındaydı...”

Susan onların kendisine baktığını anımsadı ama ona karşı bir kabalıkları olmamıştı.

“Onları konuşurken duydum,” diye devam etti adam. “Aralarında restoranın arkasındaki park alanında seni kimin götürüreceğine dair iddiaya giriyorlardı. Ne kadar ciddi olduklarını bilemem ama iki tanesi, birini gaza getirmeye çalışıyordu. Son derece sinir bozucuydu. Ben de size eşlik edersem ve birbirimizi tanıymuşuz gibi davranışırsam senden uzak dururlar diye düşündüm. Fazla samimi davrandıysam, sebebi bu...”

Susan o yirmi kusur yaşlarındaki bir grup gencin, o masalarına oturduktan kısa süre sonra nasıl restorandan çıktığını hatırladı.

Adam, “Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla örüldür, değil mi?” dedi. “Neyse, şimdı buradasın ve kabalık ettiğim için üzgünüm. Senin için ne yapabilirim?”

Evin önünde, o ağaçların yanında çüce gibi kalan Susan kendini aptal gibi hissetti. Ona bakmak için döndü. Küçük bir kahkaha attı ama gözlerinden yaşlar süzüldü. “Burada nişanlımla kalıyorum,” diye açıkladı titreyen sesiyle. “Öğlen tekneyle açılacaktık ve o da bir şeyler almak için Rosie'nin Yeri'ne gitti. Bir daha da geri dönmedi. Hiç böyle yapmadı. Rosie'yle, polisle ve komşularla konuştum...”

Gözyaşlarını tuttu, birkaç derin nefes aldı ve çantasından bir kâğıt mendil çekardı.

Adam, “Limonata ya da başka bir şey ister misin?” diye sordu.

Susan başını sallarken bir yandan da burnunu ve gözlerini sildi. “İyi olur.”

“Güzel,” dedi. Mattie’nin penceresini çaldı. “Selam, Seattle’dan Matthew Blanchette. Limonata sever misin?”

Mattie, coşkuyla başını sallayarak, “Evet!” diye cevap verdi.

Susan arka kapıyı açıp Mattie’yi bebek koltuğundan indirdi.

“Adım Tom Collins, aynı o kokteyl gibi,” dedi adam.

“Susan Blanchette,” dedi, “aynı hafta sonu için gelen çılgın komşunuz gibi.” Mattie’yi yere indirerek arkasından kapayı kapattı.

Gülümsemesi kayboldu. “Birch’teki evde mi kalıyorumsunuz?”

Başını salladı. “Evet, neden?”

Hemen başını iki yana salladı. “Hiç. Dinleyin, umarım limonatanızı arka bahçede içmek sorun olmaz sizin için. Evde tadilat yaplıyorum ve içerişi inşaat alanı gibi; her yer civi filan dolu. Güvenli değil. Hadi, arka tarafa geçelim.”

Susan, Mattie’yi elinden tutup Tom Collins’in peşinden gitti. Evin yanından yürüyüp garajı geçtiler. Omzunun üzerrinden baktı. “Demek nişanlısun, ha?”

“Evet.”

“Şansıma,” diye geveledi, yamuk bir gülükle. “Hadi...”

Susan bir an duraksadı. *Evet, sen nişanlısun,* diye hatırlattı kendine. Nişanlısı da şu anda kayıptı. Bu adamın arka bahçesinde oturup limonata içmek de ne oluyordu? Susan

kendi kendine geri dönüp eve gitmesini ve orada Allen'ı beklemesini söyledi.

Sonra yine düşündü, bir bardak limonatadan bir şey olmazdı.

Mattie'yle birlikte adamın peşinden arka bahçeye gitti.

“Neden Birch'teki o ev? Burada yirmi tane daha kiralık ev var, şehirdeki otelleri ve pansiyonları saymıyorum bile.” Jordan kollarını bağlayıp çalışma masasının önünde durdu. “Neden bu hafta sonu için annemin evini tuttun? Neden o kadını ve çocuğunu o eve götürdün?”

Allen gözlerini kapattı. “Sana söyledim,” diye homurdandı sabırsızlıkla. “İnternet üzerinden kiraladım ve burası en güzel gibi görünüyor. Burada bir cinayet işlendiğinden haberim filan yok.” Jordan'a doğru ağızını büzdü. “İlanda bundan bahsetmiyorlar.”

Leo bodrum kat merdivenlerinde oturmuş, onları izliyordu ama Moira'yı düşünüyordu. Henüz çantasını toparlamayı bitirememiştir. Onun eve giremeyeceğinden emin olmak için üst kattaki ön ve arka kapıları kilitlemişlerdi. Kapıyı çalduğunda Leo hemen koşup kalan eşyalarını da alacak ve onu dışında karşılayacaktı. Hâlâ ondan kurtulmak için iyi bir bahane bulamamıştı. Belki de ona hâlâ kızgınmış ve Jordan'la birlikte onun gitmesini istiyorlar gibi yapabilirdi. Ona, “Adadan seni gönderiyoruz,” dediğini hayal etti.

O an Leo, ya hiç dönmezse, diye düşündü. Saat dördü

geçmişti ve yakında hava kararacaktı. Üç saatir ormanda tek başınaydı.

Ona bir şey olmuştu. Leo bunu hissediyordu.

O ormana geri dönmeleri ve onu aramaları gerekiyordu. Fakat Jordan rehinesini bırakamazdı ve Leo arkadaşına, onu adamla yalnız bırakacak kadar güvenmiyordu.

Jordan ve Meeker birbirlerine bakıyordu. "Dinle, evlat," dedi Meeker. "O evde anneni öldürmüştüm olsaydım, oraya biraz zor geri gelirdim. Ucuz bir dedektiflik romanı değil bu. Suç mahalline geri dönmeyeceğim gibi, nişanlımı ve onun oğlunu da beraberimde getirmezdim. Bu hiçbir mantığa sığmıyor."

"Ama daha önce en az bir kez suç mahalline dönmüşlüğün var," diye devam etti Jordan. Öne eğildi ve yüzünü Meeker'inkine yaklaştırdı. "Annemin cesedini atmak için evin yakınına kadar geldim. Bu arada, 'annemi o evde öldürmüştüm olmandan bahsetmiyorum bile. Arka bahçedeki iskelede dururken kaçırıldım onu. Onu 'o evde' soymadın, dövmedin ve boğmadın. Başka bir yere götürüp orada öldürdün."

"Hepsine mantıklı bir gerekçe bulamadığım için kusura bakma," diye çıkıştı Allen. "Orada bile olmadığımı göre, neler olduğunu anlamak çok da zor olmasa gerek."

"Onu nereye götürdün, Allen?" diye bastırdı Jordan. "Annemi nerede öldürdüğüne gerçekten de merak ediyorum. Bütün kurbanlarını götürdügün özel bir yerin mi var?"

"Ben kimseyi öldürmedim," diye bağırdı Meeker. "Tekrar söylüyorum, annenin öldürülmesine çok üzüldüm. Seni yürekten anlıyorum. Ancak yapma, onun ben olduğumdan

nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Arkadaşına anlatırken duydum. Ne zaman öldürüldü annen? Yani ne kadar geçti üzerinden, yedi yıl mı, sekiz mi?”

“Sen ne kadar geçtiğini biliyorsun,” diye tersledi Jordan. “Geçtiğimiz ağustos ayında on yıl oldu.”

“Üzerinden onca zaman geçtikten sonra beni tanıdın mı sen? Koyda bir Eskimo kanosunda olduğunu söylememiş miydin? Ona yardım etmek için kıyıya zamanında gelememiysen, oldukça uzakta olmalısın. Yani adamı uzaktan görmüşsündür. Ben olduğumdan nasıl emin olabiliyorsun?”

Jordan bir süre sesini çıkarmadan ona baktı. “Koyun ortasında bir kanoda olduğumu hiç söylemedim,” diye fısıldadı. “Bottaydım dedim. Fakat sana bir şey diyeceğim. *Eskimo kanosuydu*. Sen zaten ben söylemeden önce de biliyordun. Biliyordun, çünkü oradaydın.”

“Tamam, sen *bot* demiştin!” diye bağırdı Allen. Bileklerindeki ipleri çektiştirdi ve çalışma masası sallandı. “Eskimo kanosu ya da kano olduğunu ben düşündüm. Lanet olsun, sadece tahmin yürütüyordum!”

“Bilmiyormuş gibi yapıyorsun, ama kendi kendini ele veriyorsun,” dedi Jordan.

“Tanrı aşkına, lütfen!” diye bağırdı Allen. “Her yerim ağrıyor! Ellerimi hissetmiyorum bile. Tuvalete gitmem gereklidir. Ben kimseyi öldürmedim! Buraya nişanlımla sessiz, sakin bir hafta sonu geçirmeye geldim. Onu şehirden uzaklaştırmak istedim. Zor bir dönemden geçiyordu. Geçen yıl kocası ve diğer çocuğu öldü. Onun için endişeleniyordum.

Tanrım, lütfen..." Dönüp Leo'ya baktı. "Sana onu takip eden adamdan bahsetmiştim. Susan şimdi tek başına..."

"Onun için endişeleniyorsan, neden pılını pırtını toplayıp Seattle'a dönmedin?" diye sordu Jordan.

"Onu tekneyle gezdirmek istiyordum," diye fısıldadı Allen. Yine ağlamaya başladı. "Bunu onun için yapmak istemiştim..."

Leo parmaklığı tutunup ayağa kalktı. "Jordan?" dedi alçak sesle.

Arkadaşı derin bir iç çekti. Rehinesine küfrederek çalışma masasının etrafından dolaşıp Leo'ya yaklaştı. "İllerleme kaydettiğimi görüyorsundur," diye fısıldadı ona. "Hâlâ masum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Leo emin değildi, o nedenle bu soruya cevap vermedi. "Moira için endişeleniyorum," dedi alçak sesle. "En az iki saat önce dönmüş olmalıydı. Kaybolmuş, yaralanmış ya da çok daha kötü bir şey olmuş olabilir. Çıkıp onu aramalıyız, Jordan." Çalışma masasının üzerinde ağlayan Meeker'a baktı. "Bunu yapmaya devam edemeyiz. Doğru değil. Eyalet polisini arayıp onlara bir cinayet şüphelisini elimizde tuttuğumuzu söylemeliyiz. Sonra da işi onlara devretmeliyiz. Belki Moira'yı bulması için polis de görevlendirirler." Leo elini Jordan'ın omzuna koydu. "Yapılacak en mantıklı şey bu; doğru olan da bu."

"Bana yirmi dakika daha ver," diye fısıldadı Jordan. Leo'nun omzunda duran elini tuttu ve sıktı. "Lütfen, onun itiraf etmesine ihtiyacım var. Lütfen, Leo."

Bir süre arkadaşının gözünün içine baktı ve yürümeye başladı. "Tamam," diye mırıldandı Leo. "Yirmi dakika..."

Susan, Tom Collins'in iskelesinden Birch'teki kiralık evin sahiline baktı ama evin içinde ya da etrafında herhangi bir hareketlilik olup olmadığını görmek için çok uzaktı. Ev, şu an bulunduğu noktadan çok güzel görünüyordu, ancak Susan geri dönmeye hiç de hevesli değildi; eşyalarını toplayıp oradan ayrılmak için bile.

Tom eve girip limonataları hazırlamadan önce, otuz santimlik, renkli bir plaj topu ile plastik bir beyzbol sopası alıp arka bahçeye çıkardı. Mattie çimlerin üzerinde topa vurup tekmeler atarak oyalanıyordu.

Susan limonata yapımına yardım etmeyi teklif etti, ancak Tom, Mattie ve onun, oturma odası ile mutfaktaki işsaat pisliğinden uzak durup bahçede kalması için ısrar etti.

İskeleden dönüp, bayrak direğinin yanındaki piknik masasının etrafında dolaştı ve oturdu. Güneş koyun üzerinden batmaya başlamıştı, Susan havanın serinlediğini hissetti. Üzerinde, Amerikan bayrağı dalgalanıyordu. Bir sonbahar öğleden sonrasıının, her şeyi güzel ve renkli gösterdiği o büyülü anlardan biriydi bu.

Susan birdenbire kendini yapayalnız hissetti ve bunun Allen'in beklenmedik şekilde ortadan kaybolmasıyla hiç ilgisi olmadığını fark etti. Tam olarak adını koyamıyordu. Belki de sadece hassastı.

Tom içinde limonata dolu bir sürahi, bir paket kurabiye

ve üzerlerinde altın yıldızla “*Serefe! Tom & Viv Collins*” yazan buz dolu üç tane uzun bardak bulunan bir tepsiyle geri geldi. Onunla birlikte piknik masasına oturdu. İçerideyken saçlarını taramış ve seksi, V yakalı, siyah bir kazak giymişti.

“Mattie, gel de biraz limonata iç,” diye seslendi Susan. Ancak Mattie onu umursamadı. Top ve sopayla çok eğleniyordu. “Tatlıım, beni duydun mu?”

Tom limonata koydu. “Bırak, oynasın,” dedi. “Çok eğleniyor gibi görünüyor.”

“Sanırım haklısin. Bu gece iyi uyur.” Bardaktaki yazıya baktı. “Bunları boşanırken mal paylaşımından filan mı aldın?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, hiç evlenmedim; bir kez nişanlandım ama evlenmedim. Tom ve Vivian annemle babanım isimleri. Bu bardaklardan koca bir takım var. Sanırım diğerlerinde de “*yarasın ve sağliniza*” yazıyor. Annem 2002’de öldü. Babam da üç yıl önce Arizona’da bir huzurevine yerleşti. Bu evi de bana bıraktı.” Eve baktı. “Çocukluğumdan beri hafta sonları ve yaz tatillerinde buraya gelirdik ve bundan nefret ederdim, çünkü tek yaptığım bahçede ve teknede çalışmaktı. Zaten Everett’te öğretmenlik yapıyorum. Zaman zaman delirtici olabiliyor. Nefes almak için buraya geliyorum ve kapıdan adımı atar atmaz tek yaptığım çalışmak oluyor. Aklıma ne gelirse.”

Susan ona gülümsemi ve bardağını kaldırdı. “O zaman, *şerefe*. Limonata çok güzel olmuş.”

“Hazır karışım, Country Time marka,” dedi soğuk bar-

dağı alnına götürerek. "Şimdi bana dürüst cevap ver. Dün restorandayken o kadar ürkütücü müydüm gerçekten? Yani, tatlı dilli olmak için elimden geleni yaptım. Yani birden ona kadar değerlendirecek olursan –on, tüylerimi ürpertecek kadar– bana kaç verirdin?"

"On iki," dedi Susan hafifçe gülerek.

Adam kahkaha attı. "Senden nefret edeceğim."

Susan limonatasını yudumlarken Mattie'nin topun peşinden koşusunu izledi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Daha önce sana Birch'teki evde kaldığımıdanbahsettiğimde yüzünde tuhaf bir bakış vardı. Neden?"

Karşısındaki hafifçe kaşlarını çatıp içini çekti.

"Perili filan mı?" diye sıkıştırdı Susan. "Dün Rosie'nin yerinde bir gençle karşılaştım, belki tanıyorumdur, adı Jordan Prewitt. Ailesinin buralarda bir evi varmış. Ona Birch yoluna nasıl gideceğimi sorduğumda gözlerinde tuhaf bir ifade oluştu; sana orada kaldığımı söylediğimde oluşan ifadenin aynısı."

"Jordan Prewitt'e Birch yolundaki eve nasıl gideceğini mi sordun?" diye sordu, büyük bir gaf yapmış gibi. Elini koyu renk saçlarına götürdü. "Aman Tanrıım..."

"Ne? Ne oldu?"

"Jordan bu hafta sonu ailesinin evinde mi kalıyor? Ailesiyle birlikte mi?"

"Hayır, arkadaşlarıyla birlikte, yanında bir erkek ve bir kız var." Susan öne doğru eğildi, onun gözlerine bakmaya

çalışıyordu. "Konuyu değiştiriyorsun. Jordan'a Birch yolundaki eve nasıl gideceğimi sormamın mahzuru ne?"

Tom içini çekti. "Belki de orada kaldığın için bir şey söylemesem daha iyi. Kâbus görmene neden olmak istemem ama... peki, on yıl önce, Jordan'ın annesi o evin arkasındaki iskeleden kaçırıldı. Jordan olay sırasında botla koya açılmıştı. Her şeyi gördü, zavallı çocuk." Tom kaşlarını çatarak piknik masasının üzerine baktı. "Zaten annesinin cesedini de evin yakınlarında bir yerde buldular. On yıl önce işlenen Ana Kuzusu cinayetlerinden haberin var mı, bilmiyorum ancak Jordan'ın annesi, onun kurbanlarından biriydi. Adı Stella Syms. Jordan, babası boşanınca *Prewitt* soyadını kullanmadı."

"Tanrım," diye mırıldandı Susan, başını iki yana sallayarak. "Cullen'da bir kadının öldürülüğünü biliyordum, ama o evde olduğundan hiç haberim yoktu..."

"O ev Stella'nın ailesine ait," diye açıkladı Tom. "O olaydan sonra evi boşaltmak istediler. Fakat cinayet yüzünden satamadılar. Sonunda buralı bir çift orayı alıp kiraya vermeye başladı."

"Tanrım, Jordan'ın oraya nasıl gidileceğini sorunca öyle tepki vermesine şaşmamalı. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Tom omuzlarını silkti. "Bilemezdin." Başıyla kendi evini işaret etti. "Burada kullandığımız bir telefon hattı vardı ama babam birkaç yıl önce kapattırdı. Ana Kuzusu Birch' teki o eve gelince, evin telefon hatlarını kesmiş. Zavallı Jordan oradan buraya kadar ormanın içinde koşarak gelmiş. Bi-

zimkiler de o hafta sonu evde değilmiş. Şuradaki ikinci penceryei kırmış, içeri girmiş ve polisi aramış.”

Susan başını iki yana sallamaya devam etti. O tatlı, yakışıklı genç adamı düşünerek dehşete kapılmıştı.

“O olaydan sonra çok zor bir dönemden geçti,” dedi Tom. “Bunların çoğunu annem vasıtasiyla öğrendim ama Stella'nın –Jordan'ın annesi– bazı psikolojik sorunları varmış. Bipolar olabileceğini düşünüyorum. Belli ki Jordan'ın anne ve babasının boşanmasının sebeplerinden biri de bu. Annesi öldürülükteden sonra Jordan da biraz delirdi. Bunun için kimse onu suçlayamaz, yaşadıklarını düşününce...”

Susan ürperdi ve kollarını ovuşturdu. “*Biraz delirdi* derken ne demek istiyorsun?”

“İntihar etmeye kalktı. Sekiz yaşındaydı ve bir kutu hap içti. Buna inanabiliyor musun? Annesinin çeşitli durumlar için kullandığı ilaçlar varmış ve anladığım kadariyla Jordan, annesinin eşyaları toplanırken onları saklamış. Jordan'ı bir süre hastanede yatırsalar da işe yaramadı. Taburcu edildikten sonra, iki kez sokakta hiç tanımadığı adamlara saldırdı. Onlara zarar bile verdi. İki durumda da Jordan onların kesinlikle annesini öldüren adam olduğundan emindi. Sanırım o zaman on yaşındaydı. Bu oylardan sonra özel bir kliniğe yatırdılar ve samrım sonra düzeldi. Fakat babasının da onun yanında olmadığını duydum. Yani Jordan'ın kötüleşmesinin sebebi sadece annesini kaybetmesi değil. Jordan'ın Stella'daki bozuklukları aldığından endişe ediyorlardı. Neyse, sonra Jordan iyileşti ve Prewitt ailesi Bellingham'dan onları pek fazla ki-

şinin tanımadığı Seattle'a taşındılar.”

Tom limonatasından içti. “Elbette bu bilgileri annemden ve yerli birkaç kadından aldım. Ancak bana sorarsan doğru da.”

“Jordan’ı iyi tanıyor musun?” diye sordu Susan.

“Sadece merhabamız var,” diye cevap verdi Tom. “İyi bir çocuk ama işim gereği sürekli gençlerle olduğum için buraya gelince onlardan uzak duruyorum. Cullen’ın bu tarafinda her şeyden uzağız.”

“Bir de bana sor,” diye içini çekti Susan. “Bugün o yalnızlıkta aklımı kaçıracaktım; nişanlım ortadan kaybolduğundan beri. Ana Kuzusu’nun o evle ilgisini daha önce öğrenmediğime sevindim. Zaten yeterince tuhaf bir gün geçirdim. Allen –nişanlım– Rosie’nin yerinden ayrıldıktan kısa süre sonra, evin etrafında dolaşan, asker kıyafetli birini gördüm. Ödümü kopardı...”

“Önemsizlestirmek istemem ama o ev hastalıklı şekilde yerli halkın ilgi odağı. O evin önünden ne zaman bir tekne geçse, on tanesinden sekizi eski iskeleye, yani cinayet mahalline bakmak için geçiyordur. İyice görebilmek için de fotoğraf makineleriyle, dürbünlerle dolaşıyorlar. Birilerinin yürüyerek oraya gelmiş olmasına da şaşırıyorum.”

“Şerif Fischer’a göre o adam bir avcımış,” dedi Susan.

Tom kurabiyeden yiyp başını salladı. “Olabilir. Demek polis çağırın?”

“Evet, şerif de giderken yanında bir hediye götürmeyi ihmali etmedi.” Susan masaya doğru eğildi. “Onun hakkında

bir şey biliyor musun? Bir şeyler duydun mu?”

“Şerif mi?” Tom omuzlarını silkti. “Eski bir milliyetçi. Kendini bildi bileli buranın şerifi. ‘Hediye’ derken neyi kastettin?”

“Kirli çamaşır sepetinden külotumu çaldı,” diye fisıldadı.

“Çaldı mı? Emin misin?” Tom kahkaha atmaya başladı.

Susan onun koluna vurdu. “Hiç komik değil. Gerçekten de rahatsız oldum. İnanılmaz derecede tüyler ürperticiydi.”

“Özür dilerim. Birden ona kadar değerlendirecek olursan...”

“On yedi, oldu mu?” dedi Susan, onun sözünü keserek. Sonra bir baktı ki kendisi de güliyor; üstelik bugün ilk kez. Yine onun koluna vurdu. “Hiç komik değil!” diye ısrar etti güllererek.

Adam, “Biliyorum, değil,” derken bu kez biraz daha ciddiydi. “Şerif Fischer’la ilgili daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Yirmi kusur yıldır aynı kadınla evli ve üniversiteye giden iki çocukları var. Fakat bazı insanları asla bilemezsin. Western Washington Üniversitesi’ndeki, kızların gözdesi olan Ron adındaki yurt arkadaşım şimdî Portland’dâ yaşıyor ve Vanessa adını kullanıyor. Asla bilemezsin.” Omuzlarını silkti. “Zaten, yaşadıklarını düşününce, burada kanun adına bulunan bir adamın iç çamaşırını çalması bardağı taşıran son damla olmalı.”

Susan başını salladı. “Evet, oldukça sinir bozucuydu.” Soğuktan yine kollarını ovuştururken Mattie’ye baktı. Hâlâ elindeki sopayla renkli topa vuruyordu, ama artık biraz daha

yavaşlamıştı. Çok geçmeden uykusu geleceğini ya da huy-suzlanacağını biliyordu.

Yine evi ve dün gece uykusundan uyanıp aşağı indi-ğinde Allen’ı elinde bir silahla buluşunu düşündü. Acaba o, evin hikâyesini biliyor muydu? Seattle’de bir ev kiralanırken ya da satılırken kişinin o evde bir cinayet ya da intihar vakası yaşanıp yaşamadığını belirtmesi gerekiyor. Cullen’da ev ki-ralarken de aynı kural geçerli miydi ki? Belki de dün gece o kadar huzursuz olmasının sebebi buydu. Ancak huzurlu ola-madığı, sürekli diken üzerinde olduğu bir yerde kalmasının ne gibi bir mantığı vardı?

Bir kez daha merak etti: Niye özellikle o ev? Niye özel-likle internet bağlantısı olan o tekne?

Mattie sopayı kenara atarak onlara doğru koştı. Susan, onun, Tom’un yanına oturup eski arkadaşları gibi onunla sohbet etmeye başlamasına şaşırıldı. Susan ona sadece bir ku-rabiye alabileceğini söyledi. Piknik masasının diğer tarafın-dan ikisine de gülümsedi. Bir an Allen’ı hatırladı ve suçluluk hissetti.

Bunun üzerine de gitmeleri gerektiğini söyledi.

Tom onları arabaya kadar geçirirken, evine gelen ana-yolu gösterdi; araba yolunun hemen sonundaki mavi posta kutusunun yanında. Asfalt kaplı yol onu doğrudan Rosie’nin Yeri’ne çıkaracaktı ama yolu biraz daha uzatmasına rağmen çakılı yola kıyasla daha hızlı gidebilecek ve daha erken va-rabilecekti. Ona, onunla beraber eve gitmeyi, Allen dönene kadar ona eşlik etmeyi teklif etti.

“Gelemez mi?” diye sordu Mattie, Susan onu bebek kol-tuğuna yerleştirirken. “Tom bizde kalamaz mı? Allen gel-mezse yatağında yeterince yer var.”

Susan omzunun üzerinden Tom'a baktığında Tom başını iki yana sallıyordu. “Çocuklar ve gevezelikleri,” diye mırıldandı. “Yemin ederim ona bunu ben söyletmemiştim.”

Güldü, döndü ve Mattie'nin ağzının kenarındaki çiko-latayı sildi. “Hayır, tatlım, Tom gece bizde kalamaz. Şimdi el ve ayak parmaklarına dikkat et.” Kapıyı kapattı.

“Teklifim hâlâ geçerli,” dedi Tom. “Sizinle gelmemi iste-mediğinden emin misin; iyi olduğunuzdan emin olmak için?”

“Teşekkürler,” dedi Susan. “Ama Allen evde değilse, eş-yalarımızı toplayacağım ve şehirdeki otellerden birine yer-leşeceğim. Evdeyse de yanına bu şekilde –yakışıklı bir adamla, evinin arka bahçesinde limonata içip keyifli vakit geçirdiğimizi açıklamak durumda kalarak– gitmek istemem.”

“Peki, teşekkür ederim,” dedi Tom. “Bu gece şehrge-gelebilirim ve o otellerden birinde kalıyorsanız... telefonlar bu-radaki gibi değil, orada çekiyor. Seni aramamda bir sakınca var mı? Sadece kontrol etmek için?”

Susan huzursuz şekilde omuzlarını silkti. “Korkarım var. Allen bundan hoşlanmayacaktır. Yine de teşekkürler.”

“Anlıyorum,” dedi ona arabanın kapısını açarken. “Hoş-çakal.”

Susan direksiyona geçti ve arabayı çalıştırıldı. Tom kapıyı kapatarak camdan ona gülümsedi. Arabayı çevirip, araba yo-lunun sonundaki posta kutusuna doğru ilerlemeye başladı.

Fakat dikiz aynasından ona baktığı anda frene basıp camı açarak başını çıkardı. “Tom?”

Tom arabaya doğru koştu.

“ceptelefonu numaram 206-555-1954,” dedi. “Aklında tutabilir misin?”

Tom camın kenarında durup başını sallarken, “Evet, tutarım,” dedi.

Susan, “Güzel,” diyerek karşılık verip pencereyi kapattı ve yola devam etti.

Leo, bodrum kat merdivenlerinde oturup alnını ovaştı-
turken arkadaşının Meeker’ı sorguya çekişini izledi. Hâlâ Jordan’ın Ana Kuzusu konusundaki uzmanlığına, detayların ve tarihlerin dilinde böylesine dolaşmasına alışamamıştı. Arkadaşının hiç bilmemiği bir yanıdı bu; ayrıca o seri cinayetler hakkında da çok daha fazlasını öğreniyordu.

1995 yılında Chicago’daki cinayetten sonra, Ana Kuzusu işlerini 1997 yılında Seattle bölgесine taşımış ve üç yıl içinde on bir kadını boğarak en çok hasarı orada bırakmıştı. 2000 yılında Oakland’da iki genç anneyi öldürdü. Sonra 2003 ve 2004 yıllarında, Jordan’ın deyimiyle iki “kopya” cinayet işlendi. 2007’de yaşanan en son olay Portland’daydı. Kimse ona Ana Kuzusu cinayeti dememişti o zaman, ama Jordan’a göre onun izlerini taşıyordu.

“Sana bagaj kapağının içindeki sürtünme izlerini sor-
mak istiyorum,” dedi Jordan çalışma masasının önünde yü-

rürken. Televizyonda, tanık sandalyesindeki kişinin önünde yürüyen avukat gibiydi.

Ancak bu tanık, çalışma masasının üzerine bağlanmıştı ve titriyordu. Yırtık pantolonu sadece bir bacağını kısmen örtüyordu. Leo onu incelerken ürktü. Meeker'in ne kadar uzun süredir o masaya bağlı ve işkence pozisyonunda olduğunu, sırtının, omuzlarının ve kollarının ne kadar ağrısını düşündü. Adam acı içinde kıvrıyor olmalıydı.

Oysa Jordan acımasızdı. "Bence o izler, bagajına kaptığın Rebecca Lyden'e ait," dedi. "Onu hatırlıyorsun, değil mi, Allen? Eugene'deki genç, bekâr anne. Rebecca 2007 yılında kayboldu. Torrido gözündeki evraklara baktım. BMW'yi 2006 yılında Seattle'dan almışsin. Şayet bilmediğimiz başka bir kurban yoksa o izleri Rebecca yapmış olmalı."

"Sen öyle diyorsan, evet, tabii," dedi Meeker kinayeli şekilde. Cevap verirken masadan elini bile kaldırmadı. "Uzman sensin, her şeyi biliyorsun..."

"Rebecca, Wilsonville, Oregon'daki 5 numaralı otobanın dinlenme noktasından kayboldu," diye devam etti Jordan. "İki yaşındaki oğlunu elinde bir palyaço bebeğiyle kadınlar tuvaleтинde dolaşırken buldular. Ona verdığın hediye de bu muydu?"

Meeker cevap vermeden kafasını defalarca salladı.

"Rebecca'nın cesedini hiç bulamadılar," diye devam etti Jordan. "Belki de gazeteler o nedenle ondan Ana Kuzusu cinayeti diye bahsetmedi. Diğerlerini iyi saklamak gibi bir gayretin olmamıştı. Rebecca'nın cesedinde neden o kadar özenli davrandın? Kimsenin Ana Kuzusu'nun geri döndüğünü bil-

mesini istemedin değil mi?”

“Ana Kuzusu cinayetlerini benim üstüme yıkman zaten yeterince kötü, bir de diğer suçları da benim üzerime yık-maya çalışıyorsun. Yakında 1963’te Dallas’taki JFK suikastından da beni sorumlu tutacaksın.” Meeker yorgun, bitkin bir kahkaha attı. “Bagaja gelince, içine çok fazla şey koyuyorum ama bu beni cinayet zanlısı yapmaz.” Jordan’a döndü. “Sana bir şey söyleyeyim mi? Ana Kuzusu hakkında senin bildiğin kadar şeyi ben bilmiyorum. Ama 2000 yılı ağustos ayında Chicago’dan Seattle’da taşındığında hâlâ devam edi-yorlardı. İlk birkaç cinayet işlendiğinde ben Seattle’da bile yaşamıyordum. Bana inanmıyorsan, nişanlıma sorabilirsin ya da Chicago’daki arkadaşlarımı arayabilirsin.”

“2000 yılı ağustos ayı mı?” diye tekrar etti Jordan. “Altı ay sonrasında beni Seattle’da taşınmak zorunda bıraktığın için çok üzülmüş olmalısın.”

“Neden? Bir Ana Kuzusu cinayeti daha mı oldu?”

“Hayır, başka bir şey oldu. Seattle’da 2001 yılı yirmi sekiz Şubatında, Paskalya’dan önceki Çarşamba ne olduğunu hatırlıyor musun?”

Allen başını iki yana salladı.

“Sabah saat on bir civarı?” diye üsteledi Jordan.

“Pes ediyorum,” dedi Meeker.

Leo yavaşça korkuluğu tutarak doğruldu. Jordan’ın ne reye varmaya çalıştığını çok iyi biliyordu. 11 Eylül’ün dışında, o yıl Seattle'lilar'ın birbirlerine, o gün neredeydin, dedikleri bir olay yaşanmıştı.

“28 Şubat 2001, Seattle’ın tarihinin ikinci büyük depremini yaşadığı gün; altı nokta sekiz. Bölgedeki herkes tarafından hissedildi. Fakat sen hatırlamıyorsun çünkü orada değildin.”

“Lanet olsun, bu bir şeyi kanıtlamaz...”

“Seattle bölgesindeki bilinen son Ana Kuzusu kurbanı Candice Schulman’dı,” dedi Jordan adamın sesini bastırarak. “16 Ekim 2000 günü, evinden, dört yaşındaki ikiz oğullarının gözü önünde kaçırıldı. Çocuklara, oturma odasındaki kanepeinin üstüne bir çift eski el kuklası bıraktın. Candice’in cesedini iki gün sonra, Shilshole koyundaki ormanlık alanda birkaç çocuk buldu. Şubat 2001’de sen Washington’dan çoktan ayrılmıştin. Seattle depreminden bir gün önce, Oakland’da Leslie Anne Fuller’i öldürmekle meşguldün. Emeryville’deki restoranların park alanında, onu oğlunun yanından kaçırın. Arabaya onun için bir peluş oyuncak bıraktın...”

“Ben değildim,” dedi başını iki yana sallayarak. “Oakland’a hiç gitmedim, lanet olsun! Depremin tam tarihini hatırlamıyorum çünkü o hafta şehir dışındaydım. Spokane’deydim. İşim gereği seyahat ediyorum; bunu sana zaten söylemiştim! Duydum, evet. O cuma eve döndüğümde evimde çok hasar olmadığını görünce rahatlattım.” Sesi titremeye başladı. “Tam tarihi bilmemi nasıl beklersin, Tanrı aşkına?”

“Ben biliyorum,” diye araya girdi Leo. “Hatırlıyorum.”

“İyi, senin adına sevindim,” diye homurdandı Meeker, gözlerinden yaşlar süzülerek. “Sınıf başkanı sen ol. Siz zaten kendinizi benim o korkunç seri katil olduğuma inandırmış-

sınız ve ne dersem diyeyim, ikna olmayacaksınız, değil mi? Ne söylememi istiyorsunuz? Ne? İtiraf etmemi mi istiyorsunuz?” Çekinerek önce Jordan'a, ardından da Leo'ya baktı. “Pekâlâ, tamam, ben yaptım! Hepsini ben öldürdüm! Anneni soğukkanlılıkla öldürdüm; diğerlerini de! Duymak istediginiz bu mu? Şimdi polisi arayacak mısınız?”

Jordan yavaşça başını iki yana salladı. “O kadar kolay değil.”

“Tanrım,” dedi Meeker. Yalvaran gözlerle Leo'ya baktı. “Beni hiç bırakmayacak. Onun fikrini değiştirmek için söyleyecek ya da yapacak bir şeyim yok. Burada ölüp gideceğim...”

Leo yutkundu. Meeker'a bakarken adamın haklı olduğunu biliyordu.

Moira'nın gözleri sonunda o küçük, soğuk odadaki karanlığa alıştı ve loş şekiller belirmeye başladı. Bir ardiyeye kapatılmış gibiydi, muhtemelen de malzeme odasıydı. Buz gibi beton zeminden, bodrum kat ya da alt katta olduğunu anlamıştı. Boş, metal kitap rafı duvara dayalıydı; kapının hemen yanında duruyordu. Kapının altından sızan hafif ışık belli belirsizdi. Karşı duvarın üzerinde havalandırma kutusu vardı. Onun aralıklarından ince ince ışık süzülüyordu. Duvarda kör tapalar da vardı. Belki de bir zamanlar orada lavabo vardı.

Rüzgârdaki çarpması hâlâ duyuluyordu. Bazen rüzgârla beraber şiddeti de artıyordu. Rüzgârin uğultusunu ve inceden

inceden havalandırma deliklerinden içeri girişini dinledi.

Moira kot pantolonunun cebinden kaplumbağa kabuğu tokayı çıkartarak şiltenin üzerinden geçti ve kapıya doğru ilerledi. Sol bacağına yüklenmeden yürümeye çalıştı.

Nefesini tutup kapıya yaslandığında tokanın metal kışkıcını, kilidi bulana dek kapıya sürdü. Biraz metal kışkıçla zorladı ve kapının kolunu yokladı ama işe yaramadı “Hadi, hadi,” diye mırıldandı kendi kendine, kilidi zorlayarak.

Bu tokanın sahibi olan kadını düşündü. Ormanda tek başına yürüyüse çıkışmış biri olmamalıydı. Acaba toka o çukura düşüğü sırada mı saçından düşmüştü? Belki onu da *kurtarmıştı*; tabii düşerken boynunu kırmadıysa. Onu da aynı odaya kapatıp fotoğrafını çekmiş miydi? Moira, o kızın da sutyenini çaldı mı acaba diye merak etti.

Parmaklarıyla kapının çerçevesini yoklayınca, ahşabın üzerinde çizikler olduğunu fark etti; sanki biri uzun zaman önce tırnaklarıyla kazılmış ya da koparmış gibiydi. Belki de birden fazla kişiydi, birden fazla kadın.

Moira fotoğrafının ve sutyeninin manyak bir katılın özel koleksiyonunun parçaları olduğunu geçirdi aklından. Ölmekten ne kadar korkuyorsa, öncesinde ona ne yapacağından da bir o kadar korkuyordu. Hâlâ bakireydi ve normal seks fikri bile onun için biraz ürkütücüydü. Bu adamın onunla işini bitirmeden önce ondan neler isteyebileceğini düşününce ürperdi.

Kapının kilidini açmaya çalışırken elleri korkunç şekilde titriyordu. “Hadi, lütfen,” diye fisıldadı. Leo'yu özlemevi ve *keşke onunla hiç tartışmasaydı*, diye düşündü.

Babasını ve annesini de düşünüyordu, şu an evde olmayı o kadar çok istiyordu ki. Tokanın kiskacı eğildi ve ağrıyan bileğini unutup pozisyon değiştirdi. Üzerine ağırlığını verdikçe keskin acı bacağına doğru yayılıyordu.

Moira acı içinde bağırdı ve beton zemine doğru kaymaya başladı. Kapının alt kısmına çarparken, “Çıkar beni buradan!” diye bağırdı. Sesi daha önceki bağırışları nedeniyle hâlâ çatalliydi ve boğazı kuruydu. “Lütfen! Annemle babam sana istediğin kadar para verir! Bana bir telefon getirirsen...”

Fakat, her türlü koşulda, bu adamın para peşinde olmadığını biliyordu.

İstediği şey başkaydı; akla gelmeyen bir şey.

17

Susan arabanın ön camının sileceklerin ulaşamadığı kirli köşesinden, Carroll Deresi yolu boyundaki ağaçların arasındaki açılığa baktı. Doğrudan Prewitt ailesinin evine giden Cedar Crest yolunun dönüşüydü. Susan ayağını gaz pedalından çekti. Jordan Prewitt'i ve Tom'un onun hakkında tüm söylediklerini düşünüyordu.

Kendini Allen'ın aniden ortadan kayboluşuya Jordan'ın bir ilgisi olup olmadığını düşünmekten alamıyordu. Her şeyden önce, bildiği kadariyla, Allen'ı kaybolmadan önce son gören kişi oydu.

Hız göstergesi, Prewitt ailesinin evinin dönüşüne yaklaşıkça saatte yirmi kilometreye kadar düşmüştü.

Bir şekilde tatmin olmamış ve erken ayrılmıştı o evden. Artık Jordan'ın o kiralık evle olan bağlantısını bildigine göre, geri dönüp onunla tekrar konuşmak istiyordu. Fakat ne konuşacaktı ki; ölmüş annesini mi?

Susan başını iki yana sallayarak gaza bastı ve Cedar Crest yolunun girişini geçti.

Birkaç dakika sonra Birch'teki evde olacaktı; Tom'un deyişiyile "suç mahallinde". Kendini Allen'ın BMW'sini park yerinde görmeyeceği ya da onu kendilerini beklerken bulamayacağı konusunda telkin etti.

Sonra Tom Collins'le olan yakınlığı için kendini daha da kötü hissetti. Allen şu an bir arabanın içinde kaza yapmış olabilirdi. Ölmüş bile olabilirdi; –belki de bir hastanede solunum cihazına bağlıydı. O ise kalkmış, bu hiç tanımadığı, çekici, yakışıklı adama cep telefonu numarasını veriyordu. Ne düşünüyordu ki?

Dikiz aynasından Mattie'ye baktı. Bebek koltuğunda baygın gibi yatıyordu.

Susan, Birch'e dönüp eve doğru yaklaşırken, Allen'ın arabasını park yerinde göremedi. Sürpriz değildi. Tanrı'ya şükür, evin etrafında dolaşan birini de görmedi. Mattie, onu bebek koltuğundan çıkarırken bile, hâlâ uyuyordu. Onu eve kucağında soka, üst kata çıkardı ve odasındaki yatağa yatırdı. Üzerine bir battaniye örttü. Birkaç dakika içinde eşyalarını hazır etmeyi planlıyordu.

Alt kata geri döndüğünde Allen'a yazdığı notu kontrol etti; dokunulmamış, okunmamış görünüyordu. Camlı odanın kapısından merakının sebebi olarak iskeleye bağlı duran *The Seaworthy*'ye baktı. Güzel, turuncu-mavi-geçişli günbatımı koyun çalkantılı yüzeyine vuruyordu.

Susan sürgülü kapının kilidini açıp kenara çekti. Mattie'yi uyuyor olsa bile evde uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu. Hızla iskeleye doğru giderek Jordan Prewitt'in annesinin on yıl

önce kaçırıldığı iskele tahtalarının üzerinden geçti.

Susan tam *The Seaworthy*'ye çıkacaktı ki, bir şey görüp kalakaldı. Birisi, Mattie ve onun çıkarıp iskeleye bıraktığı can yeleklerini alıp kaptan koltuğunun üzerine bırakmıştı. Iskeleye son gelişinde o can yeleklerinin üzerinden atladığını hatırladı. Şimdi ise özenle katlanmış ve oraya konmuşlardı.

Ürperdi. Böyle bir şeyi kim yapmış olabilirdi? Susan kendini bunu, şerif ve yardımcısının o avcı tip nedeniyle etrafa bakarken yapmış olduğuna inandırmaya çalıştı.

Tekneye binip anahtarlarını çıkardı, kamaranın kapısını açtı ve çekti. Bu sırada tekne hafifçe sağa sola sallanıyordu. Karanlık kamaranın içine girdikten sonra düğmeye bastı ve içерinin ışıkları açıldı. Bilgisayar da açıldı ama çalışması için biraz zaman geçmesi gerekti.

Biri *The Seaworthy*'de internetin çalıştığından emin olmak için Bayside Kiralama'yı aradıysa, belki de Allen'a bu şekilde mesaj göndermeyi düşünmüşlerdi. Allen tekneyi hazır ederken internette bir şey mi görmüştü? Belki de bu ani kaybolusunu açıklayacak bir e-posta ya da mesaj almıştı.

Sonunda bilgisayar ekranına Windows menüsü geldi. Susan, kaptanın dönen sandalyesinin ucuna oturup klavye çekmecesini ve fareyi kendine doğru çekti, Internet Explorer ikonuna tıklandı. Eski bir bilgisayardı ve bağlantı sağlaması biraz uzun sürüyordu.

Sabırsızlıkla beklerken, evin ince, uzun, yatay pencere sine baktı. Ormanda dolanan kimse yoktu; en azından o kimseyi görmüyordu. Sonra kamaranın içine baktı. Koltuk min-

derinde pembe bir şey gördü. Başta, Mattie'nin oyuncak kutusundan bir şey düşürdüğünü sandı ama sonra kanepeye doğru ilerlediğinde onun bir sutyen olduğunu gördü.

Eline aldı. Asklarından biri kopmuştu. İstemsizce V şeklindeki kamaraya doğru ilerleyip biri var mı diye baktı. Kamara boştu.

“Bir mesajınız var!” diye bir ses geldi bilgisayardan.

Susan sutyeni masanın üzerine bıraktı, navigasyon paneline doğru yürüyüp tekrar oturdu. Dudaklarını ısırarak mesaj klasörüne tıkladı. Son iki saatte gelen, okunmamış üç tane e-posta vardı ve hepsi de gizlihayran@bfan.com adresinden gelmişti. E-postaların konu satırları boştu.

Susan 13.55'te gönderilmiş olan ilk e-postaya tıkladı. Ekran açıldı:

Nerdeşin?

Başa bir şey yazmıyordu. Susan 14.40'taki diğer e-postaya tıkladı:

Vardın mı? Benden kaçamazsn.

Bu mesajlar Allan'a gönderildilerse belli ki gönderen kişi de onun nerede olduğunu bilmiyordu. Son e-posta 15.50'deydi:

**Bana cvp vermek zorundasın yoksa 1 sa. içinde
S & M için gelirim.**

“Tanrım,” diye mırıldandı Susan. Kol saatine baktı. Zaman neredeyse dolmuştu. Evdeki uzun pencereye yine baktı. Kimseyi görmedi.

Monitöre tekrar dönüp cevap ver tuşuna bastı ve hızla yazmaya başladı. Gizli Hayran’ın yarımyamalak yazısına uyum sağlamaya çalıştı:

**Geciktğm için kusura bakma. Yakınlarda msn?
Ben burdaym & talimatları bekiiyrm.**

Gönder ikonuna bastı ve –sözüne sadık kalarak– bekledi. Masanın üzerindeki sutyene baktı. Biri Allen ve o bulsun diye oraya bir sutyen bırakmıştı; can yeleklerini katlayıp oraya koyanla aynı kişi olduğuna şüphe yoktu. O can yeleklerini polis kaldırılmamıştı; artık biliyordu. Şerif ve yardımcısı giderken can yelekleri hâlâ iskeleye duruyordu.

Susan yine pencereye baktı. O kişi gelirse diye, daha fazla orada oyalanamazdı. Mattie’yi alıp buradan defolup gitmeliydi. Eşyalarını toplamak ya da Allen’a yazdığı notu güncellemek için bile durmayacaktı. Rosie’nin Yeri’ne gidip oradan polisi arayacaktı.

Bilgisayardan bir klik sesi duydu ve mesaj ikonunun yanıp söndüğünü gördü. gizlihayran@mbfan.com adresinden yeni bir e-posta gelmişti. Bu seferkinin bir konusu *–Pembe Hediye* idi ve ekinde de bir fotoğraf vardı.

Susan mesajı açtığında gönderen kişiyi tanımiyorsa gelen dosyaları indirmemesi gerektiğini söyleyen bir uyarıyla

karşılaştı. Susan bu uyarıyı geçti. Ekranda mesaj çıktı:

**Kız seni bekliyor. Sana yakında 1 msj daha göndericem.
Polisi karıştırmaman gerektiğini gayet iyi biliyorsun.
Evet, çok yakınım...**

Metnin altındaki fotoğraf açılmaya başlamıştı. Yukarıdan aşağıya doğru, her seferinde bir parçası açılıyordu. Kısa kesilmiş, siyah saçları olan, soluk benizli bir kızın bulanık bir fotoğrafıydı. Susan onu tanıdı. Dün Jordan ve arkadaşıyla birlikte mağazadaydı. Adının Moira olduğunu söylemişlerdi. Karanlıkta, belden üstü çıplak, lekeli bir şiltenin üzerinde oturuyordu. Alnında çamur vardı, şaşırılmış ve korkmuş görünüyordu. Elinde tuttuğu havlu ya da kazak gibi bir şeyle göğüslerini kapatmıştı. Belli ki biri üzerindekileri ve sutyenini çıkarmıştı.

Susan döndü ve masanın üzerindeki sutyene, yani *pembe hediyeye* baktı.

Uzaktan bir çığlık duydu.

“Mattie!” diye fisıldadı. “Tanrım...”

Güvertenin merdivenlerinden hızla çıkararak iskeleye atladı ve koşmaya başladı. Tekrar çığlık attığını duydu. “Git buradan!” diye bağıryordu. “Anne... Anne!”

Susan kulaklarında onun sesiyle eve girdi. Camlı odanın kapısı bıraktığı gibi açıktı. Evin içine girince birden durdu. Artık onu duyamıyordu. Ev tamamen sessizdi.

Evin ön kısmına doğru koştu, kapı kapalı ve kilitliydi.

“Mattie?” diye seslendi yukarı çıkan basamakları ikişer ikişer atlayarak. “Mattie? Tatlım?”

Kapının eşliğine gelince donup kaldı. Yatağı boştu.

“Mattie?” diye bağırdı tekrar. Panik haldeydi. Etrafa baktı ve banyoyu kontrol etti; boştu. Sonra ebeveyn yatak odasına giden koridora çıktı. Orada da yoktu. Ancak dolap kapağının aralık olduğunu gördü. Sessiz bir ağlama duydu.

“Mattie, tatlım?” diye sordu nefesini dengelemeye çalışarak. Dolaba doğru yürüdü. “Tatlım, orada mısın?”

“Anne?”

“Oh, Tanrı’ya şükürler olsun,” diye fısıldadı. Dolabın kapağını açtığında onu Allen’la kendi ayakkabılarının arasına kıvrılmış şekilde buldu. Dizlerini göğsüne çekmiş, Woody oyuncağını da yüzünün yan tarafına bastırmıştı. Susan onu almak için çömeldi. “Tatlım, ne oldu?”

Mattie onun boynuna sarıldı. “Uyandığında sen yoktun!” diye ağladı. “Odamda canavarvardı. Ondan saklanıyorum. O-o-o yatağın altında...”

“Geçti, Mattie,” dedi ona sarılıp sırtını okşayarak. Sonra onu kucağına alıp odadan çıkardı. Merdivenlere yöneldi. “Her şey yoluna girecek,” dedi sakince. “Şimdi buradan gitmiyoruz. Tamam mı, tatlım? O canavarın da senin yakınına bile yaklaşmasına izin vermeyeceğim...”

Susan ağızından çıkan her sözün arkasındaydı.

Hiçbir işe yaramamıştı.

Moira bükülmüş toka kiskacıyla boş yere kapıyı açmaya

çalışmaktan vazgeçti. Kapıdan uzaklaştı ve eliyle metal kitap rafını yoklayıp kilidi açmasına yarayacak bir şey bulmaya çalıştı. Kitap rafları perfore metal parçaların vidalarla birleştirilmesiyle yapılmıştı. Üstten ikinci rafin arka köşesindeki bağlantıda gevşeklik fark etti. Perfore parça tırnak törpüsünden biraz daha uzun ve az daha kalındı.

Onu alıp kapının arasına, kilidin yanına doğru soktu ve kapı kolunu çevirirken de bir yandan onu hareket ettirdi. "Haydi, lütfen, Tanrım," diye fisıldadı.

Birden bir klik sesi duydu ve kapı kolu döndü.

Alçak sesle, minnettar bir çığlık attı ve omzuyla kapıyı itti. Ama açılmadı. Anlayamadı. O aptal kilidi açmıştı. Kapı kolu da dönüyordu. Neler oluyordu?

Sonra Moira kapının bir kilidini ve bu kilidin de muhtemelen asma kilit olduğunu fark etti.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Moira. Sesi çatalliydı. Hayal kırıklığı içinde metal parçayı odanın bir ucuna fırlattı. Fakat sonra bir daha düşündü. O adam elinde silahla gelirse, o metal parçaya ihtiyacı olacağını düşündü ve olacaktı da. Elbette kendini bir tereyağı bıçağıyla da savunabilirdi ama bir işe yaramazdı.

Moira kendi kendine o kurbanlardan biri olmayacağıını söyledi. Onun fotoğrafı ve pembe sutyeni koleksiyonunun sonu olacaktı. Bundan kurtulacaktı. Sürünecekti, emekleyecekti, ama bu soğuk, pis kokulu, küçük zindandan çıkacaktı.

Gerçekten de çok kötü kokuyordu. Çukurda ve sonrasında da bu odada geçirdiği o kadar zamandan sonra bu kötü

kokuya muhtemelen onun da katkısı olmuþtu. Tavana yakın duran havalandırma deliðinden de temiz hava gelmiþordu.

Moira gözlerini kısarak baktı. Havalandırma kutusunun ince aralıklarından ışık süzülüyordu. Başka da bir ışık kaynağı yoktu. *Acaba o havalandırma boşluğunaya siðgar miyim*, diye düşündü. *Olabılır*, diye düşündü, tabii o kapaðın vidasını söküp çıkarabilirse.

Karanlıkta ellerini bile göremiyordu. Oysa Moira'nın gözleri karanlığa alışmıştı, þünkü şimdî elindeki metal parçayı görebiliyordu. O vidaları yerinden çekip çıkarma ihtimali çok azdı ama denemek zorundaydı.

Üstelik hızlı olmak zorundaydı. Onu kaçırın adam her an ikinci bir ziyaret için gelebilirdi. Diğer endişesi de oradan süzülen ışığın gittikçe azalmasıydı. Dışarıda hava kararıyordu.

Kısa süre sonra hiçbir şey göremeyecekti; karanlık hariç.
Sonra da zaten ölmüş olurdu.

Mattie, bebek koltuðuna baþlı şekilde kíþirdanıp tekme-ler savuruyordu. Yüzü ağlamaktan kípkırmızı olmuştu; kesik kesik, önce şiddetli, sonra içün içün ağlıyordu.

Susan ona Woody'yi uzattı; Mattie eline aldığı gibi arabanın yerine attı. Yarım kalan uykuya ona hiç yaramıyordu. Susan'ın onu tekrar yatırma şansı olsaydı, yarım saat daha uyur ve sonra iyi kalkardı. Fakat bunun yerine onu kucaklayıp aşağı indirmiþ, çantasını ve ceketini almıştı. Kapıdan çıkar çıkmaz da ağlamaya başlamıştı.

“Sana öyle davranmak istemedi, Woody,” dedi Susan

onun ağlamasını bastırarak. Oyuncağı yerden alıp koltuğa, onun uzanamayacağı bir yere oturttu. "Senden uslu durmanı istiyorum, Mattie. Tamam mı?"

Ancak çocuk huysuz, korkmuş ve kafası karışıktı. Susan nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Belli ki Allen'in o mesajları gönderen kişiyle gizli bir iletişim vardı. O genç kızın fotoğrafı ve *pembe hedİYE* onun içindi. Susan, Allen'in kızı tanıyıp tanımadığını merak etti. Durum her ne ise, e-postalar bunu doğruluyordu. Allen'in bu hafta sonu kaçamağı için başka bir amacı vardı, ama neydi? Neden Mattie ve onu da buraya kadar sürüklemeşti?

O zavallı kızı merak etti. Jordan ve arkadaşı onun ormana yürüyüse gittiğini söylemişti. Yalan mı söylüyorlardı? O e-postayı Allen'a gönderen onlar mıydı?

Hızla arabanın etrafından dolaşıp sürücü kapısına geldi ve direksiyona geçti. Tam kapıyı kapatacaktı ki üzerinden araba tekerleği geçen çakıl sesi duydu. Duraksadı, kim olabileceğini bilemiyordu. Belki Allen'dı, sonunda gelmişti, belki de o korkunç e-postayı gönderen adamdı.

Susan kapıyı kapatıp kilitledi. Motoru çalıştırıldı ama bekledi. Diğer araba evin önüne gelirse, yolu kapatabaktı. Susan işaret fişegi tabancasını çıkarmak üzere çantasına uzandı ve alıp yanına koydu. Bir eli direksiyonu sımsıkı tutmuş, dikiz aynasından gelen arabayı görmeye çalışıyordu. *Lütfen gelen Tom olsun*, diye düşündü. Bu delilikti ama şu an onu en çok rahatlatacak manzara evin önüne gelen kırmızı MINI Cooper olacaktı.

Mattie'nin rahatsız edici ağlamaları yaklaşan aracın se-

sini bastırıyordu, ancak Susan hâlâ onun eve doğru geldiğini duyabiliyordu. "Mattie, tatlım, bu kadar yeter," diye homurdandı. Tedirgin şekilde gevşeyen sinyal kolunu çevirdi. Direksiyon sütunundan ayrılanla dek çevirmeye devam etti. "Siktir," dedi alçak sesle, sonra da geri takmak için çevirmeye başladı. Mattie onun küfrettiğini duymamıştı. Hâlâ ağlıyordu.

Susan dikiz aynasından, üç araba sıgacak araba yoluna bir polis arabasının girdiğini gördü. "Ah, şahane," diye söylendi, kontağı kapatarak. Gelen serifti, *külot hırsızı*. Fakat belki bir haber getirmiştir; belki de Allen'ı bulmuşlardır.

Devriye arabasının eski Toyota'sının arkasına park edisini dudaklarını ısırarak izledi.

"Arabayla gitmek istemiyorum!" diye şikayet ediyordu Mattie.

"Tatlım, lütfen," dedi onu susturarak. Durdu ve bir süre henüz içinde oturmayı sürdürden polisi izledi. Sonra arabadan indiğinde, onun şerif yardımcısı olduğunu gördü. Elinde bir defterle eve doğru yürümeye başladı.

Susan camı açıp, "Şerif yardımcısı?" diye seslendi.

İri yapılı sarışın adam ona döndü. "Aa, Bayan Blanchette, orada miydiniz..."

"Allen'ı mı buldunuz?" diye sordu sabırsızca."

"Korkarım hayır," dedi ve Mattie'nin ağlayışını bastırmak için biraz yüksek sesle konuştu. Mattie'ye el salladı ama pek bir işe yaramadı. Mattie ağlamaya devam etti. "Birileri çok mutsuz..."

"Bugün öğle uykusu yarılm kaldi," diye açıkladı Susan,

alnını ovalayarak. Araba yolunun bu kısmından arka bahçeyi ve iskeledeki tekneyi görebiliyordu. *Polisi karıştırmaman gerektiğini* *givet iyi biliyorsn*, yazıyordu e-postada. Sonra yine, polisin zaten işin içinde olabileceğini düşündü. Belki de o zavallı kızı arıyorlardı.

“Allen için gelmediyseniz, sizin için ne yapabilirim, şerif yardımcısı?” diye sordu.

“Lütfen, bana Corey deyin,” diye cevap verdi samimi bir gülümsemeyle. “Nancy bana mesajınızı ilettili.”

“Nancy mi?”

“Evet, Nancy Abbe, karakoldaki operatörümüz,” diye açıkladı. “Şerife mesaj bıraktığınızı söyledi. Şu an görev başında değil. O nedenle işi ben takip ediyorum. İsterseniz nişanlısının arabasının bulunması için eyalet çapında bir arama başlatabilirim.” Elindeki not defterine baktı. “2005 model, Washington plakalı siyah bir BMW: KKC405. Doğru mu?”

Susan hevesle başını salladı.

“Bunu yaparken Mount Vernon, Anacortes, Bellingham ve Everett’teki arkadaşlarımu da bilgilendireceğim. Feribot terminallerine de haber vereceğim.”

“Harika olur,” dedi Susan şaşkınlıkla, minnettar bir gülümsemeyle.

“Tamam, o zaman,” dedi şerif yardımcısı. “Ben ilgileniyorum.” Devriye arabasına yöneldi.

Susan, Toyota’nın arka kapısını açtı ve Mattie’nin kemerini çözdü. Hâlâ ağlıyordu ama artık daha sakindi; sanki kısa süre sonra uykuya dalacak gibiydi. Susan, Woody oyuncağını

aldıktan sonra kapıyı kalçasıyla iterek kapattı. Mattie'yi Co-rey'in –soyadını unutmuştu– az önce bahsettiği kadınla telsizde konuştuğu polis arabasına götürdü. Susan o kadar çizir-tiya ve Mattie'nin ağlamalarına rağmen kadının sesini tanıdı. Şerif yardımcısı, Nancy'ye Allen'in arabasının bulunması için civardaki tüm karakolları, feribot terminalerini araması ve faks göndermesi talimatını veriyordu. İşinin ortasında durdu ve başını kaldırıp Susan'a baktı. "Bir saniye, Nancy," dedi telsizin mikrofonuna. Sonra Mattie'ye bakıp başını salladı. "Ba-yan Blanchette, dostumuzu eve sokmak istiyorsanız, sokun. Belki ikinci kez uyutmayı denersiniz. Burada işim biter bitmez size bakmaya gelirim."

"Elbette, kusura bakmayın," dedi. Sonra ön kapıdan eve girdi. Şerif yardımcısının telsizden konuştuşunu duyabiliyordu.

"Allen Meeker'i arıyoruz, erkek, otuz dokuz yaşında, siyah-beyaz kırçılı saçları..."

Kendini biraz daha iyi hissediyordu, en azından Mattie'yi camlı odanın kanepesine yatıldığında onunla daha sakin konuşabiliyordu. Woody oyuncağını onun eline verdikten sonra rüzgârlığını çıkartarak Mattie'nin üzerine örttü. "Biliyorsun, yarın eve döneceğiz," dedi. "Bu harika olmaz mı? Sadece sen ve ben, canımız nasıl istiyorsa. Belki pizza söylez ve televizyon izleriz. Ne dersin? Evde sıkıcı bir gece geçirmektense, bu daha iyi değil mi?"

"Tamam," dedi, yorgun şekilde başına sallayarak. "Eve gidince *Shrek*'i izleyebilir miyiz?"

Susan, "Elbette," diyerek onun açık kahverengi saçlarını

okşadı. "Sen ne istersen, tatlım." Uzun kirpiklerini kırpıştırdıktan sonra kapamasını izledi.

O uykuya dalarken Susan da camlı kapıdan eski iskeleye bağlı *The Seaworthy*'ye baktı. Polisi karıştırmamak konusunda onu –daha doğrusu Allen'ı– uyarın e-postayı düşündü. O e-postayı gönderen kişi uzakta olmadığını söylemişti. Evi izliyorsa, polisin şu an orada olduğunu biliyordu. Polise her şeyi anlattığını düşünmüş olabilirdi. Şerif yardımcısına her şeyi anlatarak o kızı daha da fazla tehlikeye atamazdı.

Tam o sırada şerif yardımcısı arka verandanın merdivenlerinden çıktı. Susan parmak uçlarında cam kapıya doğru yürüdü, kapıyı çekerek açtı ve dışarı çıktı. Şerif yardımcısı da polis şapkasını çıkardı.

"Haber ulaştırıyoruz," dedi. "Çok geçmeden biri arabayı görür."

"Çok teşekkür ederim," diye fisıldadı Susan. "Dinle, eee, Corey, bugün hiç başka kayıp ihbarı aldınız mı?"

Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı.

"Moira adında bir genç kız var ve sanırım başı dertte..." Susan kanepede uyuyan Mattie'ye baktı. Uzağa gitmek ve onu bir kez daha yalnız bırakmak istemiyordu. "Sana... hemen teknede bir şey gösterebilir miyim?"

Hızla yürüyerek arka bahçenin çimlerine çıktılar. Susan ona bulduğu pembe sutyeni ve şifreli mesajları anlattı. Dikkatle dinlerken bir yandan da sarı saçlarını kaşıyordu. Tekneye önce o bindi ve sonra Susan'ın çıkışına yardım etmek için elini uzattı. Susan o kadar aceleyle çıktı ki, kamara-

nın kapısını ve ışığı açık bırakmıştı. Aşağı inmeden önce eve son bir bakış attı.

Teknenin kamarasında, bir askısı yırtık şekilde masanın üzerinde duran pembe sutyeni gösterdi. Şerif yardımcısı ona sutyene bir kez daha dokunmamasını söyledi. "Bu benim alam nım dışında, Stuart'ının de," dedi ve elleri arkasında, masanın üzerindeki sutyene doğru eğilip onu inceledi. "Bunu hemen eyalet polisine bildirmeliyiz. Bunu bulduğumuz yerde bırakalım..."

Susan navigasyon panelinin başına oturdu. Ekran, gezip duran Windows logosu dışında simsiyahti. Fareyle tıkladı ve ekrana GÖĞÜSLER BONANZA! diye bir porno sitenin, büyük göğüslü kadınların çok sayıda kıskırtıcı pozisyonlarda poz verdiği reklamı çıktı.

"Bu incelemek istemediğim bir kanıt," dedi şerif yardımcısı.

Susan bunları kapatmak istedi ama pornografik görüntüler ekranдан gitmedi. Mönü ekranına bile gidemiyordu. "Bu ne böyle?" diye söylendi. "Daha önce hiç böyle bir şey..."

Corey omzunun üzerinden baktı. "Kızın fotoğrafını indirdiğinizi mi söylemiştiniz? Bana kalırsa o adam size virüs göndermiş. Benim bakmamda bir sakınca var mı?"

Susan sandalyeden kalktı, sonra da endişeyle pencereden eve baktı. Şerif yardımcısı ekranı temizlemeyi başardı ama başka bir şey açmaka sorun yaşıyordu. "Bana birkaç dakika daha verirseniz," diye mırıldandı, "bir şey daha deneyeceğim. Hâlâ sürücüden bir şeyler alma şansımız var..."

“Üzgünüm, ama oğlumu evde daha fazla yalnız bırakmak istemiyorum,” dedi Susan. “Uyanırsa diye yakınında olmam gerek.”

Şerif yardımcısı gözlerini ekrandan ayırmadan başını salladı. “Gidin, gidin,” dedi. “Arka verandada buluşuz. İki dakikadan fazla sürmez. Bir yere ulaşamazsam zaten boşuna zaman kaybetmem ben de; hele de o kızın başı gerçekten de dertteyse.”

Susan başını sallayarak güverteye çıktı. İskeleye çıktı ve çimenlerin üzerinden hızlı adımlarla eve yürüdü. Verandanın basamaklarında yavaşladı, sessizce çıkış sürgülü kapıdan girdi. Mattie kanepede müşil müşil uyuyordu. Nefesini tutarken dönüp *The Seaworthy*'ye baktı. Teknenin iç ve dış ışıkları kararmakta olan havada ışıl ışıl parlıyordu.

Birkaç dakika sonra, teknenin ışıkları söndü ve şerif yardımcısı kamaradan çıktı. Susan onun hızla iskeleye çıkan ve kendine doğru yaklaşan siluetini gördü. Gölgelein arasından sıyrıldığında, Susan kaşlarının çatık olduğunu gördü. “Ne yazık ki,” diye homurdandı, başını iki yana sallayarak. “Ama belki bir bilgisayar kurdu bakarsa o e-postaları kurtarabilirim.” Teknenin anahtarlarını ona geri verdi ve cam kapıdan içeri baktı. “Hâlâ uyuyor mu?”

Susan başını salladı. “Tanrı'ya şükür.”

“O e-postaları kimin göndermiş olabileceğine dair herhangi bir fikriniz var mı?” diye sordu. “O kızın yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündürecek, bana anlatabileceğiniz herhangi bir şey mesela?”

“Adı Moira, Jordan Prewitt ve bir arkadaşıyla daha,

hafta sonu için gelmiş. Onun evinde kalıyorlar, şeyde...”

“Cedar Crest yolu mu?” diye bitirdi şerif yardımcısı.

Susan yine başını salladı. “İki saat önce oraya uğradım, belki Allen’ın nerede olduğunu biliyorlardır diye. Onu son gören kişi Jordan’mış.” İçini çekti. “Zaten ben oradayken de yoktu Moira. Beni içeri davet etmediler. Biraz tuhaf davranıyorlardı. Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece biraz tuhaf...”

“Evet, Jordan Prewitt oldukça tuhaf bir çocuktur,” dedi şerif yardımcısı. “Ama onu suçlayamam. Çok şey yaşadı.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Susan. “Bu öğleden sonra komşumuz Tom Collins’le onun hakkında uzun uzun konuşduk. Bana Jordan’ın annesinden ve Ana Kuzusu’nun on yıl önce bu evde yaptıklarından bahsetti.”

Şerif yardımcısı somurtarak başını salladı. “O Collins denen adam da tuhaf biri.”

Bunu duymak Susan’ın hoşuna gitmedi. “Nasıl yani?” diye sordu merakla.

Şerif yardımcısı omuzlarını silkti. “Münzevinin teki, koca hafta sonu evden hiç çıkmıyor. Arkadaşı ve ziyaretçisi de olmuyor. Babası taşındığından beri o eve ondan başka birinin girdiğini hiç sanmıyorum. Tanrı bilir, neler yapıyor.”

Susan ona bakarak başını iki yana salladı. Bunu düşünmekten nefret ediyordu, ama Tom’un onu içeri bile almamasının altında bir gariplik yatıyordu.

“Neyse, bana Jordan Prewitt’e gidişinizi anlatıydınız...” dedi şerif yardımcısı.

“Evet, şey...” diye omzunu silkti. “Jordan’a ve arkada-

şına, Allen’ı görüp görmediğini sormak için Moira’yla görüşmek istedığımı söyledi. Bana ormana yürüyüse çıktıığını söylediler. Moira doğa yürüyüşünden döner dönmez bana haber vereceklerini söylediler. Fakat bu iki saat önceydi. Zaten, içimde o evde de tuhaf bir şeyler döndüğüne dair bir his var.”

Şerif yardımcısı başını salladı. “Ben gidip bakacağım.” Camlı odadaki Mattie’ye göz attı. “Sanırım siz ve oglunuz yarımsaat kadar burada kalabilirsiniz. Kapınızı iki kere kilitleyin. Ben kızla ilgili telsiz anonsu yaptıktan sonra Nancy’ye torpil yaptırip size şehirde bir otel ayarlayacağım. Hafta sonları tamamen dolu oluyorlar. Ancak bizim kontenjanımız var. İkiinizin de burada daha fazla kalması içime sinmiyor. O işaret fişegi tabancası dışında kendinizi koruyabileceğiniz başka bir şeyiniz var mı?”

Susan başını iki yana salladı. “Allen’ın silahı vardı ama o da arabasındaydı.”

Şerif yardımcısı önce gözlerini kıstı, sonra başını salladı. “O işaret fişegi tabancasıyla yanım çıkarabilirsiniz. Dinleyin, devriye arabamın bagajı cephanelik gibi. Size biraz bırakabilirim. Hemen dönerim...”

Susan onun, evin yanındaki çalılara kadar gidişini ve devriye arabasının sürücü koltuğuna oturuşunu izledi. Kapıyı açık bıraktı, böylece telsize geçtiği anonsu duyabiliyordu: “Genç bir kızla ilgili olası bir kaçırma ya da alikoyma durumu var, henüz kesin bir şey söylemek için çok erken. Fakat Stuart’ı haberdar edin. Ben kontrol amaçlı Prewitt ailesinin Cedar Crest yolundaki evine gidiyorum. Haber bekleyin, tamam.”

Bagajı açıp arabadan inerek bagaj kapağını kaldırdı. Susan onun bagajdan bir şeyler alışını izledi. Sonunda kapağı kapattı, döndü ve elinde bir silahla ona doğru yürümeye başladı.

Susan, evin köşesinden, camlı odanın açık kapısına baktı. Mattie henüz uyanmamıştı. Şerif yardımcısı çahların arasındaki patikadan geldi ve silahı Susan'ın eline verdi. "Bu yarı otomatik, saçma atan bir silah," dedi. "Normal bir silah ya da sizin işaret fişegi tabancanız kadar zarar vermez, ama yine de çok etkilidir. Ayaklanmaları bastırmak için kullanılır ve burada da pek şiddet gösterisiyle karşılaşmıyoruz. Yarım saatliğine size ödünç veriyorum. Stuart'a onu size verdığımden bahsetmeyin yoksa beni mahveder. Dolu ve kullanımına hazır. Bilginiz olsun; kafaya ya da kasığa nişan alırsanız büyük hasar verir ama muhtemelen buna ihtiyacınız olmayacak..."

Susan elindeki silaha baktı ve tedirginlikle başını salladı.

"Bana kırk beş dakika verin," diye devam etti şerif yardımcısı. "O zamana kadar gelmezsem, oğlunuza da alıp Rosie'nin yerine gidin ve karakoldaki Nancy'yi arayın. O zamana kadar da kapılar kilitli şekilde evde oturun, tamam mı?"

Tekrar başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Hemen dönerim," dedi. Sonra da arkasını dönüp hızla devriye arabasına gitti.

Silah elinde eğreti ve ağır duruyordu. Koydan serin bir rüzgâr esince Susan ürperdi. Polisin arabasının araba yolundan çıkışını izledi. Virajı alıp ağaçların arasında kayboldu.

Eve girerek sürgülü cam kapıları kapattı. Sonra da kilitli

olup olmadığını kontrol etmek için ön kapıya gitti. Camlı odaya geri döndüğünde Mattie'yi kontrol etti. Hâlâ uyanmamıştı.

Rüzgârlığını Mattie'nin boynuna doğru çekti. Sonra da yanındaki koltuğa oturdu. Saatine baktı: 17.20.

Silahı kavradı. Bu hisse asla alısamayacağını düşündü. Önündeki kırk beş dakika boyunca tek yapması gereken beklemekti.

18

“Moira, orda mısın?” diye seslendi.

Leo, Jordan’ın ailesinin evinin arkasındaki ormanın başlangıç yerinde duruyordu. Moira’nın karanlıkta yolunu bulmasına yardımcı olacağı umuduyla evin arkasındaki ışıkları yakmıştı. Artık gece olmuştu ve onun için gerçekten korkmaya başlamıştı. İlk sırada ağaçların ardından başlayan karanlığa baktıkça gözleri doluyordu. Leo kan şekerini dengede tutsun diye yanına acaleyle jambonlu ve peynirli bir sandviç almıştı. Sandviç elindeydi ama ne yiyebiliyor ne de yutabiliyordu. Ağlamaktan iştahı kapanmıştı.

Onun için çok endişeleniyordu; tabii delirmiş bir adam gibi davranışları Jordan için de... delirmiş, tehlikeli bir adam. Arkadaşı, rehinesine suçunu itiraf ettirmek için sadece yirmi dakika daha istemişti. Fakat bu bir saat önceydi. Meeker itiraf etmemişi ama Jordan hâlâ tatmin olmamıştı. Leo’nun içinde, Jordan’ın o adam ölene kadar tatmin olmayacağına dair bir his vardı.

Bu sırada Moira hâlâ ortada yoktu. İki saat önce arabayla mağazaya gidip polisi aramış olmalıydı. Hava hâlâ aydınlıkken ve onu ormanda bulma şansları varken. Neden daha önce gitmemişi ki sanki? Onun kaybolması kendi hatasıydı.

Susan Blanchette'e ve küçük oğluna bir şey olursa, bu da onun suçu olacaktı. Meeker, nişanlısının ve oğlunun tehlikede olduğu üzerine yeminler etmişti. Onların başına bir şey gelirse, Meeker onu suçlayacağını söylemişti.

Meeker'ı hayatta tutabilecek, arkadaşının onu öldürmesine engel olabilecek tek kişi Leo'ydu.

Şu an, onları bodrum katta yalnız bırakarak şansını fazlasıyla zorluyordu. Her an evden boğuk bir silah sesi gelebilirdi ve o an Jordan'ın onu öldürdüğünü anlayabilirdi.

Moira'ya tekrar seslendi. Fakat o kasvetli ağaçların arasından gelen rüzgâr hissirtisi dışında bir cevap gelmedi.

Leo eve geri dönüp gözlerindeki yaşları sildi ve sandviçinden birkaç ısrık aldı. Jordan'ın arabasının evin önünde olduğunu fark etti. O mağaza arabayla sadece beş ya da on dakika uzaklıktaydı ve oradan polisi arayıp her şeye bir son verebilirdi. Sonra da Moira'yı aramaya başlarlardı.

Ancak Jordan'ı o adamla, mağazaya gidip gelecek kadar kısa bir süre için bile yalnız bırakmaya cesaret edemedi. Kaldı ki Jordan şu an deli gibi davranışyordu. Geldiklerinde onu polise ateş etmekten kim alıkoyacaktı? Birçok insan –Jordan da dahil– ölebilirdi.

Mutfak kapısından ormana doğru uzun bir bakış daha attı. Döndüğünde onu evden gönderebilsin diye eşyalarını topla-

maya başlamıştı. Moira'nın odasındaki çekmecede gördüğü reçeteli ilacı hatırladı. Sandviçin kalanını bir kenara atarak hızla eve girdi ve üst kata çıkıp Moira'nın odasına girdi. Çekmeceden ilaç kutusunu aldı, içinden beş tane kapsül çıkarıp cebine attı.

Dönüşte banyoya girip birkaç dakika bekledikten sonra sifonu çekti. Jordan ikinci kata neden çıktığını merak ederse diye yapmıştı bunu.

Mutfağa dönüp buz dolabından yarıml şise, limon aromalı vitaminli su çıkardı. Bir kısmını daha önce Jordan içmişti. Leo kapağını açıp tezgâhin üzerine koydu.

Bodrum kat kapısı açıktı ve Jordan'ın konuştugunu duyabiliyordu. "Neden oyuncaklar?" diye soruyordu. "Polis bu eski, kullanılmış oyuncakları delil diye toplasa da, bana hep boş, anlamsız bir hareket gibi gelmişti. Bunu bil. Biz annesiz çocukların onlarla oynama şansı olmadığını biliyorsun; istesek bile. Bunlar hep gazeteler için göstermelik miydi?"

"Pes ediyorum," dedi Meeker, güçsüz, çatallı bir ses tonıyla. "Ne söylememi istediğimi bilmiyorum..."

"Oyuncakların bir kısmının Seattle'daki Value Village ikinci el eşya dükkânından alındığı çıktı ortaya," diye devam etti Jordan. "Ama ben hep o teselli ödüllerini bazlarının senin çocukluğundan kalma olduğunu düşünüyorum..."

Meeker'in anlamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandığını duydı.

Leo tedirgin şekilde tezgâhin önünde durmuş, kapsülleri açıp içlerindeki tozu Jordan'ın vitaminli suyunun içine boşal-

tiyordu. Sonra kapağını kapattı ve içindeki tozlar görünmeyene kadar hafifçe çalkaladı. Sonra da şişeyi buzdolabına geri koydu.

“Benim için bir denizci bebeği bırakmıştım,” diyordu Jordan. “Hatırladın mı? Bana çok uygundu. Annemi alıp gittiğinde botta olacağımı nereden biliyordun?”

Leo merdivenlerden inerken her basamak gıcırdıyordu. Hem Jordan hem de Meeker bir an için ona baktı. Jordan rehinesinin başında dikiliyordu.

Jordan içini çekti ve adama baktı. “Cevap ver bana.”

Meeker gözlerini kapattı ve yanağını masaya bastırdı. “Arabamın bagajında bir oyuncak koleksiyonu vardı,” diye mırıldandı. “Bir kısmı benimdi, bir kısmı da senin de dediğin gibi ikinci el dükkânından alınmıştı. Oyuncak bırakmak benim imzamdı. Seni botta görünce elimde bir denizci bebeği olduğunu hatırladım, bunun üzerine arabaya geri döndüm ve oyuncak kutusundan onu aldım.”

Leo basamakların başında donup kaldı. Ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Meeker kabul ediyordu. Detay veriyordu.

“Annemi kaçırmadan önceki gün onu ve beni takip ediyor muydun?” diye üsteledi Jordan.

“Evet, ara ara ettim. Elimde oldukça, hepsini birkaç gün önceden takip etmeye çalıştım.”

Jordan derin derin nefes almaya başladı. “Annemi öldürmeye nasıl karar verdin? Neden o?”

“Bilmiyorum. Sanırım güzel olduğu için.”

“Onu ne kadar süre izledin?”

Adam içini çekti. “Bilmiyorum, bir hafta filan.”

Birden Jordan elinin tersiyle adamın kafasına vurdu.
“Sikiğimin yalancısı!”

Meeker acı içinde bağırdı.

“Tanrı aşkına, Jordan, ne yapıyorsun sen?” diyerek ona doğru yürüdü Leo.

“Yalan söylüyor!” diye bağırdı Jordan. Ağzından tükü-rükler saçılıyordu. “Sadece duymayı istedigimi düşündüğü şeyleri söylüyor ama yalan söylüyor.” Dönüp durdu ve tekrar ağlamaya başlayan Meeker'a baktı. “Annemi bir hafta izle-miş olamazsun. Bundan daha uzun süre olmalı. Belki de plan-sız bir cinayetti.”

Leo başını iki yana salladı. “Jordan, hiç mantıklı dav-ranmıyorsun...”

“Babamın beni Birch'teki eve bıraktığı gün, annem ölü-meden önceki gündü ve onu üç hafta boyunca görmemiştim. Anlamıyor musun? Sırf güzel olduğu için onu bir hafta bo-yunca izlemiş olamaz. Sadece oğlu olan kadınların peşinden gidiyor. Yani bizim durumumuzda, onu öldürmeden bir gün öncesine kadar bir oğlu olduğunu bilemezdi. Dediğim gibi, annemi üç haftadır görmüyordum.”

Döndü ve tekrar kafasının arkasına vurdu. “Kendini çok zeki sanıyorsun. Sonradan hepsini uydurdum diye bilmek için kasıtlı hatalar yapıyorsun.”

“Ah, Tanrım, lütfen, kes şunu!” diye bağırdı adam.

“Plansız bir cinayetti, değil mi?” diye bağırdı Jordan, elini yine kaldırarak.

Leo onun kolunu tuttu. “Hayır! Jordan, bu kadar yeter...”

Jordan kolunu çekti ve merdivenlere gidip en alt basa-

maklara oturdu. Başını ellerinin arasına aldı. "O dalgalı suda bile, benim geldiğim gün koyda çok sayıda tekne vardı," diye mırıldandı. Sesi titriyordu. "Hep Ana Kuzusu'nun onlardan biri olduğunu düşündüm. Dürbünle bakıp arka bahçede anemle beni gözetlemiş olabilirdi. Belki Eskimo kanosunu denediğimi de gördü. Bence bizi ilk defa o öğleden sonra izlemeye başladı."

Leo arkadaşının başında, hiçbir şey demeden duruyordu. Ancak Meeker'in o öğleden sonra nişanlısını da alıp koya açılacağını söylediğini hatırladı. Demek ki Meeker deneyimli bir denizciydi. Meeker'in söylediği bir şeyi daha hatırladı: *Bana kalırsa sizin burada yaptığınız şey 'iyi polis, kötü polis' oyunu.*

Parmaklılığın alt kısmına, direklerin arasına tutunarak Jordan'ın omzuna dokundu: "Neden biraz ara vermiyorsun?" diye fısıldadı. "Üst kata çık, soğuk bir şeyler iç. Bir süre de ona ben sorular sorayım."

Jordan gözlerini ovalayarak başını salladı. "Biraz yukarı çıkıyorum," dedi.

Leo dönüp yarı çıplak şekilde titreyerek masanın üzerinde yatan Meeker'a baktı. Leo çamaşır ve kurutma makinesinin yanma gidip, kirli çamaşır sepetinden ekoseli bir battaniye aldı. Üzerindeki tozu silkeledi ve getirip Meeker'in omuzlarına örttü. Leo battaniyenin üzerinden onun kasılmış omuzlarını ve kollarını ovdu. Adam titredi ve minnettarlıkla inledi. Leo çamaşır lavabosuna dönüp ölçü kabını yine soğuk suyla doldurdu. Kabı Meeker'a getirip dudaklarına tuttu.

Meeker suyu hemen içti. Leo onun omuzlarını yine ovdu.

“Neden oraya gitmişken ona manikür de yapmıyorsun?” dedi Jordan.

Leo arkadaşına bir bakış attı, ardından da adamın ağrıyı omuzlarını ve kollarını ovmeye devam etti. Meeker içini çekerek masaya yayıldı.

Leo, Ana Kuzusu cinayetleriyle ilgili pek bir şey bilmiyordu. Jordan'ın bu konudaki uzmanlığından da haberi yoktu. Fakat Moira meraklı bir okurdu ve işlenmiş suçlar en sevdiği konuydu. Bir keresinde ona, araştırmalara göre seri katillerin ya da katliam yapanların çoğunlukla çocukluklarında şiddet ya da istismar kurbanı olmuş kişiler olduğunun ortaya çıktığını söylemişti. Ana Kuzusu takma adlı katil de bu çocukluk kurbanları için iyi bir örnek olabilirdi.

Jordan kötü polis olarak Ana Kuzusu olduğundan şüphelendiği adamı suçlarıyla ilgili konuşutmaya çalışmıştı ama işe yaramamıştı. Leo da artık iyi polisin zamanının geldiğini ve çocukken ona karşı işlenmiş suçlardan bahsedebileceğini düşündü; tabii eğer öyle bir şey varsa.

Olası bir seri katilin omuzlarını ovuyor olma fikri –aralarında eski bir battaniye olsa bile –Leo'nun içini kaldırılmıştı ve geri çekildi. Ellerinin onun gömleğine silip tedirginlikle cebine soktu. “Tamam, ben... şimdi ben sana birkaç soru sormak istiyorum, ee, Allen,” dedi kekelememeye çalışarak. “Sonra bunu bitireceğiz, sana söz veriyorum. Ancak seni uyarmalıyım, doğruyu söyleyip söylemediğini nişanlıyla teyit edeceğiz.”

“Durmayın,” diye mırıldandı Meeker.

“Tek çocuk muydun?”

Adam yüzünü buruşturdu. “Ne?”

“Tek çocuk muydun?” diye tekrar etti Leo.

Meeker küfrediyordu. “Bu da ne be?”

“Zor bir soru değil,” dedi Leo. “Cevabını düşünmek için zamana mı ihtiyacın var?”

“Ben... benim bir de üvey erkek kardeşim var. Hiçbir zaman o kadar yakın olmadık.” Meeker gözlerini kapattı. “Tereddüt ettiysem, sebebi bu. Onu kardeş olarak görüyorum.”

“Demek... bir üvey erkek kardeşin var. Bu da annenle babanın boşandığı ya da ikisinden birinin öldüğü anlamına geliyor. Hangisi oldu?” Meeker duraksadı. “Neden bu saçmalıkları soruyorsun bana?”

“Neden sadece cevap vermiyorsun?”

“Bunun konuya ne ilgisi olduğunu...”

“Şu lanet soruya cevap ver!” diye araya girdi Jordan, ayağa kalkıp.

Leo ona dönüp başını iki yana salladı.

Jordan içini çekerek basamağa oturdu. Fakat eli hâlâ korkuluktaydı ve dikkatlice onları izliyordu.

“Ölüm mü yoksa boşanma mı, Allen?” diye sordu Leo sakince.

Meeker yüzünü diğer tarafa çevirdi. “Ölüm, annem öldü. Oldu mu?”

“Öldüğünde kaç yaşındaydin?”

“On bir,” dedi.

“Nasıl öldü?”

Yine duraksadı. “Trafik kazası.”

Leo bir süre hiçbir şey demedi. Önce Jordan'a, sonra da Meeker'a baktı. Sonunda içini çekti. “Üzgünüm, ama sana inanmıyorum. Çok üstü kapalı oldu. Jordan da annesinin ölüm sebebine ‘trafik kazası’ demişti ama artık bunun doğru olmadığını biliyorum. Peki, annen *gerçekte* nasıl öldü, Allen?”

Cevap vermedi.

“Unutma,” dedi Leo. “Nişanlından teyit edebiliriz. Arabayla sadece beş dakika uzaklıktır.”

Meeker'ın omuzları battaniyenin altında titremeye başladı. Leo ağlıyor mu yoksa gülüyorken mi, anlayamadı. Sonra ikisi de olduğunu gördü. “Susan da size annemin trafik kazasından olduğunu söyleyecektir,” dedi. “Ama gerçek şu ki, bir mart günü, öğleden sonra garajda kendini arabamızın içine kilitleyip motoru çalıştırdı ve intihar etti. Bilin bakalım, onu kim buldu? Ben buldum. Bir not bile bırakmadı...hiçbir şey.”

“O zaman anneni birdenbire kaybetmek nasıl bir his, iyi biliyorsundur,” dedi Leo alçak sesle.

“Bu benim katil olduğum anlamına gelmez,” dedi Meeker. “Aslında anneleri öldürulen çocuklara sempati duyuyorum.”

“Her birimize birer oyuncak bırakmanın sebebi bu mu?” diye sordu Jordan.

“Ben kimseyi öldürmedim!” diye bağırdı. “Haklıydın, tamam mı? Her şeyi uyduruyordum, çünkü itiraf edersem

beni polise teslim edeceğinizi düşündüm. Dinle beni, son kez söylüyorum, ben katil değilim. Ben iyi bir adamım, lanet olsun! Kime istersen sor!” Leo’ya baktı. “Buna bir son vereceğini söylemiştin. Ne zaman?”

Leo başını salladı. “Birkaç dakika daha, tamam mı? Annenden bahsediyorduk. Kendini öldürdüğünde geride hiç not bırakmadığını söyledi. Sen... ee, o kadar yıl sonra, neden intihar ettiğine dair bir sonuca ulaşmışssındır.”

Meeker alnını yine masaya dayadı. Hiçbir şey demedi.

“Kendini neden öldürdü sence, Allen?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı.

“Seni o kadar küçük yaşta bir başına bıraktığı için ona çok kızgın olmalısın,” dedi Leo sakince.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Çocuklar bazen kendileri küçükken ölen ebeveynlerine kızmaz mı?” diye belirtti Leo. “Benim babam iki yıl önce Irak’ta, içinde olduğu cip şarampole yuvarlanınca öldü. Düşünunce, hâlâ ona benden önce öldüğü için kızıyorum. Ku-lağa çılgınca geldiğini biliyorum. Fakat bazen yurtdışında çalışmayı bırakmalıydı ya da direksiyon başında daha dik-katlı olmalıydı diye düşünüyorum. Ordunun bize ayarladığı yas danışmanı böyle bir öfke ya da kızgınlık yaşamamın son derece normal olduğunu söylemişti. Bunu bir süre devam eden terapi sırasında dile getirmiştir. Atlatacağım. Galiba onu gerçekten de çok özlediğim için böyle hissediyorum.”

Adam yavaşça başını iki yana salladı. “İyi denemeydi. Bununla nereye varmaya çalıştığını biliyorum. Anneme kız-

gın olduğum için gidip o anneleri öldürüyorum, değil mi? Bunu nereden öğrendin, Psikolojiye Giriş dersinden mi?”

“Onun sorusuna cevap vermiyorsun!” diye araya girdi Jordan.

Leo kabul etmek istemiyordu ama Meeker ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Ana Kuzusu ve annesini kaybettiği için ona kızgın olan bu adam arasında bir bağ kurmaya çalışıyordu. Ayrıca Meeker’ın herhangi bir ebeveyni tarafından çocukken istismara uğrayıp uğramadığını da öğrenmek istiyordu.

“Annene kızgın değil miydin?” diye bastırıldı Leo. “Onu kızgın olacak kadar bile özlemiyor musun, Allen?”

Meeker hiçbir şey demedi.

“Belki de olduğunu gördüğünde sevinmişsindir,” dedi Leo cesaretini toplayıp. “Öyle mi oldu? Seni dövüyor muydu?”

“Benim annem tatlı, nazik bir kadındı,” dedi Meeker. “Bana asla elini kaldırmazdı.”

“Seni korumak için de olsa elini kaldırmadı mı hiç?” diye sordu Leo, bir yerlere varabileceğini düşünerek. Denemeye değerdi. “Babanın senin üzerine geldiği zamanlardan bahsediyorum. Hiç onu durdurmayla çalışmадı mı?”

Kelimeler, Meeker’ın ağızından, “Elbette onu durdurmayla çalıştı!” diye dökülüverdi. “Ona bana davranışından çok daha kötü davranıyordu. O kırılgan, nazik kadının canını çkarıyordu. O orospu çocuğu bir keresinde annemi mutfağın bir köşesine fırlatmıştı ve annem kafasını buz dolabına çarpmıştı. On üç dikiş atılmıştı. Annem beni ondan hep korurdu.

Onun kum torbası gibiydi. O...” Meeker sözcükleriyle boğulacak gibi oldu. Birden kendine geldi ve dönüp Leo'ya baktı.

“Ama sonra kendini öldürdü ve seni onunla yalnız bıraktı. Aranızda duracak bir annen kalmadı. Kâbus gibi olmalı. Ona bunun için kızgın olduğunu kabul edemiyor musun?”

“Siktir git!” diye bağırdı Meeker. Gözleri yaşlıydı. “Kendini çok zeki sanıyorsun. Vardığın nokta bu mu? Zor bir çocukluk geçirdim diye seri katil mi oluyorum? Bu çok gülünç. Aklınızı küçinize...”

Leo arkadaşına döndü ama Jordan bodrum kat penceresine doğru bakıyordu. Hemen ayağa kalkarak, “Lanet olsun,” diye mirıldandı. Çalışma masasına koştu.

Leo ne olduğunu hemen anladı. Sonra da dışarıdan ezilen çakılların ve araba motorunun sesini duydı.

Meeker da duymuş olmaliydi, çünkü hemen bağırmaya başladı: “İmdat! Lütfen yardım edin!

Jordan, rehinelerine ulaşmaya çalışırken az kalsın Leo'yu devirecekti. Battaniyeyi Meeker'in üzerinden çekip bir ucunu onun ağızına tıkmaya çalıştı. Meeker kafasını çevirip duruyordu. Deli gibi iplerini çektiştirmiyordu ve masa salanıyordu. Durmadan çığlık atıyordu.

Leo pencereye koştu. Tozlu camdan, evin önündeki polis arabasını görebilmıştı. “Tanrım, polis...”

Bu Meeker'in daha yüksek sesle bağırmamasına sebep oldu; ta ki Jordan suratına bir yumruk atıncaya dek. Rehinerinin çığlığı yanında kaldı ve adam masaya yiğildi.

Leo devriye arabasının sadece bir kısmını görebiliyordu,

ama kapının açılıp kapandığını duydu. Battaniyenin bir ucunu Meeker'ın ağızına sokmaya çalışan arkadaşa dönüp baktı. "Jordan, şans ayağımıza geldi," dedi. "Onu artık polislere verelim. Onun üstüne gidebileceğimiz kadar gittik. En azından polislerin şüphelenmesini gerektirecek kadar çok şey biliyoruz hakkında. Polise Moira'yı da..."

Oysa Jordan başını iki yana sallıyordu. Sıkı olduğundan emin olmak için Meeker'ın bileklerinin bağlı olduğu ipi çekip kontrol etti. "Şu anda bırakamayız, Leo," dedi, alçak sesle. "Sonunda öttü ve gerçeği söyledi. O..."

Ön kapı çalınınca lafi yarımdı.

Jordan, Leo'nun kolundan yakalayıp onu kendine çekti. "Lütfen, Leo," dedi kulağını ona yaslayıp. "Her şeyi berbat etme. Sana güveniyorum. Lütfen... sen burada bekle..."

Döndü ve pantolonunun arkasından silahı çıkardı, kontrol etti ve tekrar tişörtünün altına sokup bodrum kat merdivenlerinden hızla çıktı.

Ön kapı daha sert ve sık çalınmaya başlamıştı.

Leo merdivenlerinin başında, Jordan'ın üst kattaki ayak seslerini dinledi. Neden silahı öyle kontrol etmişti? Jordan'ın bu adamı ne olursa olsun tutmak konusundaki çılgın planında bir polisi vurma seçeneği de mi vardı?

Leo, Meeker'a baktı; masanın üzerinde gözleri kapalı, ölü gibi yatıyordu. Battaniyenin bir ucu ağızındaydı. Nefes aldığına görmeseydi, adamın ölmüş olduğuna yemin edebilirdi.

Ön kapının açıldığını ve ardından Jordan'ın sesini duydu; neşeliydi. "Selam, tekrar merhaba. Umarım başım

dertte filan değildir...”

Sonra polis bir şeyler dedi ama Leo ne dediğini anlamadı. Merdivenlerden çıkış onları daha iyi duyabilmek için sessizce bodrum katın kapısını açtı.

“Tam da hanımfendinin de size dediği gibi,” diyorlu Jordan. “Aynı anda mağazadaydık, öğle saatleriyydi. Benimle hiç konuşmadı. Arabasına bindiğini ve şehrə doğru gittiğini gördüm. Hepsi bu. Başka ne diyebilirim, bilmiyorum.”

“Sen mağazadan çıktıktan sonra nereye gittin?” diye sordu polis.

“Buraya, buraya geldim, ama, ee, arkadaşlarım gitmişti ve ben de dolaşmaya çıktım. Sonra da sizinle karşılaştım...”

“Eski Chemerica tesisinde,” dedi polis. “Oraya sadece dolaşmaya mı gittin?”

“Evet. Yani, evet, efendim.”

“Oraya başka bir şey için gitmediğine emin misin?”

“Eminim,” dedi Jordan. “Sadece dolaşıyordum, vakit öldürüyordum.”

“Çoğu genç oraya uçmaya gider...”

“Ben değil. Uyuşturucu kullanıyorum.”

“Aa, doğru, seni o enstitüye kapattıklarında yeterince almışsındır zaten. Yoksa *bakımevi* miydi adı, her ne ise. İlaçlardan çok keyif almışsındır...”

Leo basamaklarda durmuş, polisin neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu.

“Patrick-Hannah Kliniği’ydi orası,” dediğini duydu Jordan’ın. “Oraya *klinik* deniyor ve evet, bir süre farklı ilaçlar verdiler.”

“Kusura bakmazsan bir şey soracağım. Mademki bunu konuşuyoruz; sana hiç şok tedavisi uyguladılar mı?”

“Hayır. Orada bunu yapmıyorlar. P.H. Kliniği çok modern, gösterişli bir yer ve orada sadece hali vakti yerinde olanlar tedavi ediliyor.”

“Hah, en azından bu konuya dalga geçebiliyorsun, güzel,” dedi polis sırtarak.

Leo duydularına inanamıyordu. Jordan bir süre akıl hastalıkları kliniğinde mi yatmıştı? Parmaklığın üzerinden yarı çıplak, yarı ölü şekilde çalışma masasının üzerinde yatan Meeker'a baktı. Akı başında hiçbir insan bunu yapmadı ve Leo tüm bunları görünce arkadaşını yeniden tanıyor gibi olmuştu. Bu sırada arkadaşı tişörtünün altına gizlediği silahıyla bir polisle konuşuyordu.

“Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?” dedi Jordan. “Alex Meeker’ı bulmanız konusunda daha fazla yardımçı olamadığım için üzgünüm.”

“Allen,” diye düzeltti polis. “Allen Meeker. Arkadaşın nereye kayboldu?”

Leo biraz duraksadı, sonra hızla kalan iki basamağı da çıkış mutfağa girdi. “Jordan?” diye seslendi ön kapıya doğru ilerlerken.

Jordan dönüp ona bakmak için geriye doğru bir adım attı. Leo kapıda yakışıklı, sarı saçlı bir polis memurunun durduğunu gördü. Polise gülümsemeye çalışırken yüzünde şaşkınlık, sersem bir ifade vardı.

“Merhaba,” dedi alçak sesle.

* * *

Hemen altlarında, tamamen kendinde olan Allen Meeker polisin Jordan'ın arkadaşıyla konuştuğunu duydu. Polisin sesini tanıdı. Birkaç saat önce Allen o daracık bagajda elleri ve ağızı bağılıken Jordan'ı durdurulan devriye arabasındaki polisti bu.

Üst kattan gelen sesleri dinledi. Allen bir an Jordan'ın arkadaşının tüm bunlara son vereceğini ve polise bodrum katta bir rehine tuttuklarını söyleyeceğini düşündü. Fakat hayır, Leo "bu Alex Meeker" denen adamın kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranışıyordu.

Allen ağızına tıkılmış berbat, küflü battaniye yüzünden güçlükle nefes alabiliyordu. Başı korkunç ağıryordu. Jordan'ın attığı son yumruğun onu bayıltması gerekiyordu ama bayıltmamıştı. Sadece Jordan'ın kendisine vurmayı kesmesi için bayılmış taklidi yapmıştı; belki de buna güvenerek onu bodrum katında yalnız bırakabilirlerdi. Şaşırıcı, ama planı tutmuştu.

Şu an tek yapması gereken büyük bir gürültü çıkarmaktı. Oysa ağızı doluyken çığlık atamıyordu. Masayı hareket ettirebilmek için ağırlığı bir taraftan diğerine atmaya çalıştı. Bacakları beton zeminde çırpinıp durdu ama çok ses çıkaramadı.

Kolları tamamen hissizdi. Fakat bacaklarında hâlâ kan dolasımını hissediyordu. Sağ bacağında, pantolonundan küçük bir kumaş parçası kalmıştı. Çalışma masasının bacağına bantla bağlanmış ayak bileğinin hemen yanındaydı. Terden ve saatler süren çırpinmadan ayağındaki bant gevşemişti ama Allen, Jordan ve arkadaşının bunu fark etmediklerinden emindi.

Üst katta Leo'nun polis memuruna arkadaşı için endi-

şelendığını söylediğini duydu. "Adı Moira Dancey," dedi. "Bu sabah ormana yürüyüse gittik. Saat bire doğru aptalca bir kavga ettik ve bana yalnız kalmak istediğini söyledi. Ben de onu orada bıraktım ve hâlâ geri dönmedi."

"Onu bu kadar merak ediyorsan, burada işin ne?" diye sordu polis. "Neden ormanda onu aramıyorsun?"

"Bilmiyorum. Hava kararmadan gelir diye bekledim..."

Allen, bir saat kadar önce, kırışe dayalı, keskin kenarlı bir kürek görmüştü. Sağ tarafta, iki adım uzağındaydı. O kürüğü düşürebilirse, ses çıkarabilirdi.

"Bayan Blanchette de bu Moira denen kız için endişeleniyor," diyordu memur. "Allen Meeker ve kız arkadaşınız aynı anda ortadan kaybolmuş gibi duruyor. Arada bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorum.

"Allen Meeker'in nişanlıs, Moira'yı neden merak ediyor ki?" diye sordu Jordan'ın arkadaşı. "Moira'yla tanışmadı bile..."

Allen ayaklarını kırıdatmaya başladı, sonra itti ve bandı gevsetmek için ayak bileğini çevirdi. Polis memurunun cevabını duydu ama ne dediğini anlayamadı. Sesi biraz uzaktan geliyordu. Allen polis memurunun arabaya geri dönmeye başladığından endişelendi. Bileğinin kenarındaki bandı ayakkabısı ayağından çıkana dek çekiştirip durdu.

"Moira'nın Allen Meeker'la da hiç karşılaşmadığını kesin olarak söyleyebilirim," diyordu Jordan'ın arkadaşı. "Arada bir bağ olduğunu sanmıyorum. Fakat onun için gerçekten de endişeleniyorum. Moira bu bölgeyi tanıtmıyor ve ormanda bir başına..."

“Onu orada tek başına bırakmak da tamamen senin becerin, değil mi?” diye cevap verdi polis.

Allen onu bu kez gayet net duymuştu. Hâlâ kendini duyurmak için şansı vardı. Son bir gayretle terli, şişmiş ayağını bandın içinden çekip çıkardı. Bacağı kasılmıştı ama ileri geri savurabiliyordu. Ayağının ucuya küreğe dokunmaya çalıştı, fakat parmak uçları birkaç santimle küreğe değemedi. Bileklerinin bağlı olduğu ipi var gücüyle geçti –neredeyse kolları çıkacak sandı ve bacağını biraz daha ileri uzattı. Vücutundaki her kas ağrıyordu. Alnından ve boynundan aşağı ter süzülüyordu.

Bacağını savurmaya devam etti. Parmak ucu küreğin sapına değdi ama sıyırip geçti. Yine de kürek hafifçe kırıldı ve metal kısmı hafifçe duvara sürdü. Allen tekrar tekrar tekmelemeye çalıştı. Sonunda dokunabildi. Kürek devrildi ve kirişin diğer tarafında, yerde katlanmış şekilde duran kumaş parçasının üzerine düştü.

Neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Güçünü sonuna dek kullanmış olan Allen çığlık atmak istedi ama yapamadı.

“Kız arkadaşınla ormanda kavga ettiysen,” dedi polis ensesini kaşıyarak, “senden kaçmasını gerektirecek çok haklı sebepleri vardır. Belki de otostop çekip şehrə gitmiştir...”

“Hayır, böyle bir şey yapmaz,” diye sözünü kesti Leo, başını iki yana sallayarak. Bodrum kattan bir sürtünme sesi duydu; bunu Jordan’ın da duyduğundan emindi. Kapının dı-

şında durduğu için polis memuru muhtemelen duymamıştı. Ses biraz daha yüksek olsaydı, kesinlikle o da duyardı.

"Bir şey diyeyim mi?" dedi sarışın şerif yardımcısı içini çekerek. "Belki siz ikiniz benim için ufak bir ayak işi yapabilirsiniz. Kendinize birer el feneri alın ve ormana gidip kız arkadaşınızı arayın; tipki iki saat önce yapmanız gerektiği gibi..."

Birdenbire bodrum kattan güm diye bir ses geldi.

Serif yardımcısı gözlerini kırpıştırdı. "Bu da neydi böyle?"

Leo, Jordan'ın elini beline doğru attığını gördü. "Kazan sonunda çalıştı," dedi. "Dün gece burası buz gibiydi."

Leo ikisini de geçip dışarı çıktı. "Şuradaydık," diye gösterdi evin arkasındaki ormanlık alanı gösterip. "Buradan bir kilometre kadar uzakta bir dere var ve biz onun iki kilometre daha ötesine gittik."

Polis kapıdan geri çekilib ormana doğru baktı. "Dediğim gibi, neden kılınızı kaldırıp onu aramaya gitmiyorsunuz?" dedi sabırsızca. "Bu birinci adım. Fakat bana bir iyilik yapın ve birbirinizden ayrılmayın ki kaybolmayın. Bu akşam bir kayıp vakası daha istemiyorum."

Leo, Jordan'ın ön verandaya çıktığını gördü. Kapıyı da arkasından kapattı.

Serif yardımcısı devriye arabasına yöneldi. "Bir saat kadar sonra gelip bakarım size," diye homurdandı. "O zaman kadar kız arkadaşınızı bulamazsanız, bir arama ekibi çıkartırım. Ben de o sırada nişanlısı isteri nöbeti geçirmeden önce Allen Meeker'ı aramaya devam edeceğim. Kadın meraktan aklını kaçıracak." Devriye arabasının kapısını açtı ama sonra durdu ve

gözlerini kısarak Jordan'a baktı. "Bana Meeker'la ilgili anlatacağın başka bir şey olmadığından emin misin?"

Jordan omuzlarını silkip başını iki yana salladı. "Üzgünüm."

"Tamam, bir saat sonra görüşürüz." Arabaya binip motoru çalıştırıldı ve yola koyuldu.

"Oh be," dedi Jordan, elini Leo'nun omzuna götürüp. "Çok yaklaşmıştım. Yakayı ele verdik sandım. Onu evden uzaklaştırarak hayatımı kurtardın..."

Leo kendini geri çekti. Başını iki yana salladı. "Tanrım, Jordan buna inanamıyorum. Onu vuracaktın."

Arkadaşı kaşlarını çatıp baktı. "Hayır, ben..."

"Evet, vuracaktın," diye karşı çıktı Leo. "Elini silaha attığını gördüm."

"O sadece bir refleksi. Kimseyi vurmuyacaktım." Jordan döndü ve hızla eve girdi.

Leo da peşinden gitti. "O polis bodrum kata inmeye kalksaydı, onu durdururdun. Ona silah çekmeye hazırın. İnkâr etme."

Jordan'ın peşinden eve girdi. Bodrum kattan bir gürültü daha duydu.

"Şunu dinle!" diye bağırdı Jordan, mutfağa koşarak. "Sana dediğim gibi aşağıda onun yanında kalmış olsaydin..."

"Polisin senin klimikte kaldığın konusundaki laflarına ne diyeceksin?" diye lafini kesti Leo. Jordan'ın peşinden gitdiyordu. "Bu Patrick-Hannah Kliniği de ne? Bana bundan bahsetmeyi düşünüyor muydun?"

Jordan onu duymazdan gelerek bodrum kat merdivenlerinden indi. "Polis gitti artık, pislik herif!" diye bağırdı Meeker'a. "Şimdi bu saçmalıkla bir son verebilirsin!"

Rehineleri, bacaklarından birini kurtarmayı başarmıştı. Ayağını kaldırıcı gibi kullarak çalışma masasını kaldırıp yere vuruyordu. Jordan çalışma masasına doğru giderken az daha küreğe takılıp düşüyordu. "Lanet olsun!" diye söylendi. Küreği aldı ve metal kısmını bacaklarının arkasına nişanlayarak Meeker'a doğru fırlattı.

Meeker ağızındaki battaniye ucuyla boğuk bir inleme sesi çıktı.

"Jordan, kes şunu!" diye bağırdı Leo. Arkadaşı, Meeker'a tekrar kürekle vuracağa benziyordu. Leo öne atılıp küreği arkadaşının elinden almaya çalıştı. Jordan onu geri itti. Leo ne olduğunu bile anlayamadan küreği kenara atıp arkadaşının suratına vurdu.

"Tanrım!" diye bağırdı Jordan, geriye doğru büklülüp. Bir eli ağızında, Meeker'a çarptı.

Leo da geri çekildi. Yumruşunu açtı. "Artık bitti," diye fisıldadı.

Jordan bir süre ona baktı. Elini ağızından çektiğinde Leo alt dudağının kanadığını gördü.

Jordan sessizce dönerek duvardaki malzeme rafından bir koli bandı alıp uzun bir parça kopardı. Banttan çıkan yırtılma sesi bodrum katta yankıldı. Meeker'in arkasına geçip eğildi ve ayak bileğini tuttu. Jordan ayağını masaya bantlarken Meeker direnmedi. Jordan banttan uzun bir parça daha koparıp bileğiyle

masanın bacağına birkaç tur daha attırarak doladı.

Leo, Meeker'in bacaklarının arkasındaki kırmızı ize baktı. Adam masaya eğilmiş, ağlıyordu. Ağzındaki battaniye nedeniyle ağlaması mırıldtı gibi duyuluyordu.

Leo arkadaşına döndü. "Jordan?"

Jordan ona hiç bakmadan doğruldu ve koli bandını rafa geri koydu. Elini dudaklarına götürüp parmağındaki kana baktı, ardından da Leo'nun yanından geçip giderek üst kata yöneldi.

Leo çalışma masasına doğru gidip Meeker'in ağızındaki battaniyeyi çıkardı. "Teşekkür ederim," dedi Meeker. Sonra öksürmeye başladı.

Leo çamaşır lavabosuna gidip ölçü kabını suyla doldurduktan sonra Meeker'e getirip ağızına tuttu. Meeker kana kana içti. Kendini geri çekip nefes aldı. "Teşekkürler," dedi tekrar, nefes nefese. "Dinle, onu durdurman gereklidir. Aklını karıştırmış. Beni..."

"Sus," diye fisıldadı Leo. Kabı bir kez daha Meeker'in dudaklarına götürdü. "Lütfen, hiçbir şey söyleme. Başka hiçbir şey deme."

Jordan'ı mutfağın oradaki banyoda buldu. Kapı açıktı. Arkadaşı lavabonun önünde durmuş, aynaya bakıyordu. Kâğıt mendille dudağını siliyordu.

Leo kapıya dayandı. Jordan bir süre onun aynadaki yansımmasına bakıp dudağıyla ilgilenmeye devam etti.

"Sana vurdugum için özür dilerim," diye mırıldandı Leo.
"Neyse, ben de sana vurmuştum," dedi Jordan yapmacık

bir gülümsemeyle. "Ödeşik diyelim."

"Polisin yanına çıkmadan önce silahını kontrol ettiğini görünce aklım çıktı," dedi Leo.

"O benim silahım değil, Meeker'ın."

"Her neyse, polis gürültüyü sorunca da silaha sarıldın. Bilinçli ya da değil, elin silaha gitti, Jordan. Bir polis memuruna silah çekmek üzereydin. Bunun işleri ne kadar berbat edeceklerinin farkında mısın?"

Jordan aynadan ona baktı. "Zaten berbat, bana sorarsan," diye mırıldandı. "Belki de benim yerimin Patrick-Hannah olduğunu düşünüyorsundur..."

"Tatmin olman için en lazım?" diye sordu Leo sakince. "Buna son vermen ve onu polise teslim etmen için ne demesi gerekiyor?"

Jordan yüzünü buruşturunca Leo bunu dudağı acıldığı için yaptığı sandı. Fakat sonra yanağından gözyaşlarının süzüldüğünü gördü. "Bilmiyorum, Leo, gerçekten," dedi titreyen bir ses tonuyla. "Sadece onun itiraf etmesini istiyorum, bunun gerçek olduğunu da biliyorum. Ben de bitmesini istiyorum. Bundan nefret ediyorum." Tuvaletin kapağını indirip üzerine oturarak ağlamaya başladı. "Özür dilerim, Leo," dedi gözlerini ovturarak. "Sana bunu yapmak istememiştim. Buna bulaşmamalıydın. Çok utanıyorum." Bir parça tuvalet kâğıdı koparıp burnunu sildi. Sonra derin bir nefes aldı. Yüzü kızarmıştı, gözleri de kan çanağıydı. "Kliniği sormuştuń ya. Ruhsal çöküntü yaşayıp oraya gitmemin sebebi bu adam. Bu kadar kötü olmamın sebebi de o. Annemi gözlerimin önünde

kaçırdı. Onu kurtaramadım, Leo. Zamanında yetişemedim.”

Leo içini çekti. “Bana anlatabilirdin, biliyorsun... anneni, kliniği, her şeyi. Keşke sır olarak saklamasaydın. Benim için hiçbir şey değişmezdi, Jordan. Yani, sen hâlâ benim en yakın arkadaşımsın. Tüm bu pislikten sonra bile, hâlâ benim en yakın arkadaşımsın.”

“Güzel, ama daha bitmedi,” diye mırıldandı Jordan.

Leo zorla güldü. “Hadi, gel mutfakta devam edelim,” dedi. “Burada tuvaletini yaparken konuşuyormuşuz gibi hissediyorum.”

Jordan zor da olsa gülümserdikten sonra ayağa kalktı.

Leo mutfağa önden giderek buz dolabının önünde durdu. Jordan’ın vitaminli suyunu ve kendisi için kolayı çıkardı.

Jordan kahvaltı masasına oturdu. “Seni bu işin içine çektiğim için özür dilerim, dostum. Nasıl doğum günü kutlaması ama?”

Leo sadece omuzlarını silkerek vitaminli suyun kapağını açıp masaya oturdu.

“Sana o ceketi aldım,” dedi Jordan acı bir gülümsemeyle. “Nordtsrom’daki, hani şu gözünün kaldığı? Sana çok yakışacak. Zaten arabada.”

Leo boğazının düğümlendiğini hissetti. Zorla yutkundu. “Teşekkürler,” diye fisıldadı. Jordan’ın saçını okşadı. “Teşekkür ederim...”

Jordan’la beraber masaya otururken Leo’nun içi acıyordu. Kola kutusunu kaldırırken ona da vitaminli su şişesini işaret etti. “Hadi, Jordan, iç şunu.”

19

Eli kanyordu, ama kanadığını göremiyordu.

O küçük hücre, havalandırma kutusundan sızan ay ışığı haricinde zifiri karanlıktı. Moira bir saattir karanlıkta çalışıyordu.

O küflü, lekeli şilteyi kenara çekmeyi başarmıştı. Sonra da el yordamıyla metal kitaplığı kadar gidip onu havalandımanın olduğu duvara sürükledi. Metal kitaplığı çekerken ciddi bir sürtünme sesi olmuştu. Sürekli durup nefesini tutuyor ve ayak sesi geliyor mu, diye dinliyordu. Ancak hiçbir şey duymadı. Rüzgârin çarpması sesinden başka hiçbir şey duymuyordu.

Moira o pisliğin etrafında olduğundan bile emin değildi. Belki bir hareket dedektörü ya da başka bir odada başka bir kız daha vardı.

Ağırlığını ne zaman verse, ayak bileği çok acıyordu. Yine de o metal kitaplığın üçüncü rafına tırmanmayı başardı. O şeyin kırılmadan kendisini taşıması için dua ediyordu. Bulduğu metal parçasıyla havalandırma kutusunun kapağının vi-

dalarını sökmeye çalışacaktı ama vidaları bulduğunda o kadar da kolay çıkmadıklarını gördü. Moira'nın parmakları vidaları döndürmeye çalışırken çok fazla bastırmaktan ağrıyordu. Aparatın keskin kenarları parmaklarını kesiyordu.

Altı tane vidayı paslı metalden sökmek sonsuza dek sürmüştü gibi gelmişti. Onca çabadan sonra o aptal havalandırma hâlâ duvarda duruyordu. Moira metal parçayla kanırtıp çıkartmak istediyse de çerçeveye kımıldamıyordu. Sonunda, metal parçasını kot pantolonunun cebine sokup paslı havalandırma kapağını tutarak yerinden oynatmaya başladı. "Lütfen, Tanrıım... lütfen..." diye fisıldadı. Çok yorgun, aç ve korkmuş durumdaydı.

Birkaç çektiştirmeden sonra sinirlenmeye başladı. "Lang net olasıca orospu çocuğu, çıkış şuradan!" Moira havalandırma kapağını bükülene dek tüm gücüyle çekti. Sonunda bir şeyin kırıldığını duydular ve fan kapağının kırıldığını hissetti. Elleri ve kolları acıyordu, kitaplığın üzerinde durmaya çalışmaktan da sırtı ağrıyordu. Fakat şimdi yepyeni bir kararlılıkla dolmuştu.

Bir metal parçası daha alarak fan kutusu çıkana dek kanırttı. Duvarın içinden çakıltaşları yerinden oynuyormuş gibi ses geliyordu ve Moira artık çok yaklaşlığını biliyordu. Çektiştirmeye devam etti ve sonunda havalandırma kutusu büyük bir çatırdama sesiyle yerinden çıktı.

Ancak Moira dengesini kaybetti ve düştü. Şiltenin üzerine düştü, ama bu sert düşüşün etkisiyle nefesi kesilmişti. Etraf metal kitaplığın sallandığını göremeyeceği kadar karanlıktı. Ki-

taplık kulakları tırmalayan bir gıcırtıyla yere düştü; onu kıl payı sıyırmıştı. Ses soğuk odanın içinde yankılandı.

Moira nefesini toparladı ve adamın ayak seslerini dinledi. Yakınlarda bir yerdeyse, bu gürültüyü kesinlikle duymuş olmalıydı.

Bekledi, kalbi göğüskafeşinden fırlayacak gibiydi. Hiçbir şey duymadı; sadece rüzgâr ve o çarpma sesi.

Havalandırmanın bulunduğu delikten hoş bir ışık süzüülüyordu. Plastik kablolara bağlı havalandırma, şimdi sarkaç gibi duvardan sallanıyordu.

Moira onun ayak seslerini ya da kapının diğer tarafından gelecek şangırtı sesini duymayı bekliyordu. Fakat hiçbir şey olmadı.

Yalnızdı.

Adam gitmişti; belki de bir sonraki kurbanının peşindeydi.

Susan evin önüne bir arabanın geldiğini duydu.

Koltuktan kalkarak Mattie'ye baktı. Kanepeye kıvrılmış, güzelce uyuyordu. Rüzgârlık hâlâ üzerindeydi ve Woody oyuncağının çenesine dayalıyordu.

Elinde saçmalı tabancayla, parmak uçlarında sürgülü cam kapiya doğru gitti ve dışarı baktı. Verandanın ışığının etrafında böcekler ve gece kelebekleri uçuşuyordu. Tekne de gümüş rengi suyun üzerinde hafifçe sallanıyordu.

Ön tarafa doğru ilerledi. Oturma odasının pencerelerin-

den farları gördü. Dışarı baktı ve kırmızı MINI Cooper'ın kendi arabasının yanına park ettiğini gördü. "Tanrı'ya şükür," diye mirildandi.

Susan hemen kapıya gidip kilidini açtı. Ancak sonra aklına şerif yardımcısının Tom'la ilgili söylediğい, onun münzevi gibi yaşadığı ve yillardır onun evinde kimseyi görmediği gibi şeyler geldi.

Bu öğleden sonra onun yakışıklılığından ve çekiciliğinden etkilenmişti ama belki de Arby's'teki ilk izlenimi daha doğruydu. Ona buraya gelmemesini özellikle söylemişti. Evet, işte yine aşırı hevesliydi.

Bir eliyle kapı kolunu, diğer eliyle şerifin verdiği silahı tutarak ne yapacağını bilemeden durdu. Allen kapının önüne gelmiş olsa bile, onu hiçbir şeyden kuşkulananmadan, öylece içeri alamazdı. Onca sırla, yine ona güvenemeyeceğini düşündü. Şu an tek görmek istediği kişi şerif yardımcısıydı; ona ve Mattie'ye Kaçakçıların Mağarası'na gidene dek eşlik edecek herhangi bir polis de olabilirdi.

Hepsinden çok, birinin gelmesini ve ona Allen'in iyi olduğunu, Mattie'yi evine götürebileceğini söylemesini istiyordu. Şu an evine gidebilecek olsa, karanlıkta iki saat boyunca araba kullanmaya razıydı. Tuhaftır, ideal senaryoda Allen yoktu. Ona olan hisleri bir hafta sonunda nasıl bu kadar değişmiş olabilirdi?

Araba kapısının açılıp kapandığını duydu.

Susan derin bir nefes alarak ön kapıyı açtı.

Tom çok yakışıklı görünüyordu. Spor bir ceket, beyaz

bir tişört ve keten pantolon giymişti. Ona doğru yürüdü, ama verandaya birkaç adım kala durdu. "Selam," dedi beli belirsiz bir gülümsemeyle. Susan'ın yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyordu gibi görünüyordu. Sonra gözü onun elindeki silaha çevrildi. Kıkırdadı. "Vay canına, silahlısın..."

Susan namluyu ona değil, yere doğru tutuyordu. Başını salladı. "Evet, yerel polis ödünc verdi," diye açıkladı. Ona saçma attığını söylememeye karar verdi. "Seni son görüşümden bu yana yeni, tuhaf gelişmeler oldu."

"Ne oldu?" diye sordu. "Sen iyi misin? Mattie iyi mi?"

Susan hafifçe gülümsedi. "Biz iyiyiz, sadece biraz sarsıldık."

"Ne oldu?" diye üsteledi. "Bana pek normal gelmiyorsun. Sen... sen yine Arby's'deki gibi davranışmaya başladın. Beni gördüğünə sevinmemiş gibisin."

Huzursuzlukla omuzlarını silkti sadece.

Derin bir iç çekti. "Dinle, Susan, bana buraya gelmememi söylediğini biliyorum ama seni ceptelefonundan aradım ve otomatik mesaj çıktı. Ben de bunun üzerine endişelenmeye başladım."

"Tamam, çok naziksin," dedi. "Buna saygı duyuyorum, Tom, gerçekten. Şerif yardımcısı birazdan burada olur. Mattie ve benim için şehirdeki otellerden birinde bir oda ayarlayacaklar. Yani iyiyiz, teşekkür ederim."

Önce ayaklarına baktı, sonra Susan'a döndü. Başını bir yana eğdi. "Bu senin kibarca 'kaybol' deme şeklin mi?"

Ona istemeden de olsa başını salladı. "Şimdilik, evet. Üzgünüm, Tom."

“Ben de üzgünüm,” dedi. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Evet, bugün beni evine davet etmeliydin, demek istedî. Fakat öyle derse kendini ondan uzak tutamayabilir ya da ona o kadar da yabancı olmadığını düşündürebilirdi.

“Hayır, Tom, sen hiçbir şey yapmadın,” dedi sonunda.

“O zaman dürüst ol, ürkütücülik ölçütüne göre şu anda yerim ne?”

“Keşke seni daha yakından tanışaydım,” dedi. “Hepsi bu.”

“Ben de seni daha yakından tanımak istiyorum,” dedi samimi bir gülümsemeyle. “En azından seni daha sonra arayamaz mıyım?”

“Elbette.” Telefonca cevap verir miydi, emin değildi. Şu an hiçbir şeyden emin olamıyordu. Ona gitmesini söylemiş olmasına rağmen, gitmesini istemiyordu.

“Pekâlâ, gidiyorum,” dedi. “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Susan?”

“Biz iyiyiz,” diye cevap verdi kapının eşiğinden içeri girerek. “Uğradığın için teşekkürler, Tom.”

Başını salladı, döndü ve arabasına geri yürüdü.

Susan eşikte bekledi. Kırmızı MINI Cooper’ın dönüp gidişini izledi. Ona güvenememekten nefret ediyordu.

O gidince rahatlayacağını düşünmüştü.

Aksine, daha da korkmuş ve yalnız hissediyordu. Ya son kurtarılma şansım da az önce buradan gitmişse, diye geçirdi içinden.

Şerif Yardımcısı Corey Shaffer Jordan’ın ona anlattık-

larına pek inanmamıştı.

Allen Meeker'ı bugün gören son kişi olduğu söylenen, geçmişsi sorunlu genç, bir şeyleri örtbas etmeye çalışıyordu gibi görünmüştü. Jordan bu öğleden sonra eski Chemerica tesisi'ne gittiğini –Allen Meeker'la Rosie'nin Yol Kenarı Mağazası'nda karşılaştıktan bir saat sonra bile değil– söylemişti. Hem de “keşfetmek”, “dolaşmak” ve “vakit öldürmek” için. Corey bunu yutmamıştı. O sağdı solu belli olmayan genç ona hikâyeyi tamamını anlatmamıştı.

Şerif yardımcısının şu an devriye arabasının direksiyonu başında, engebeli ve çukurlarla dolu Chemerica tesisi yolunda ilerlemesinin sebebi de buydu.

Allen Meeker'in siyah BMW'si için arama emri çıkartılı yaklaşık bir saat olmuştu ve şu ana dek bir cevap gelmemiştir. İçinde, Meeker'in Cullen'dan kendi arabasıyla gitmediği yönünde bir his vardı. Belki de zaten gitmemişi bile.

Devriye arabasının farları bir zamanlar iki katlı tesisin güvenlik kulübesi olarak kullanılan küçük binayı aydınlattı. Arabanın camı yarıya kadar açıktı. Eski panjurların rüzgârda çarptığını ve karanlık, bomboş binanın içinden geçen rüzgârin uğultusunu duyabiliyordu.

Bugün öğleden sonra Jordan'ın Honda Civic'i o yalnız, köhne yapının arkasından çıktı. Corey oraya yöneldi. Uzun farları yaktı ve park alanı ile yükleme alanının yan kısmında kalan ağaçlık alanı inceledi.

Çatlak asfaltın ucundaki çamurda tekerlek izleri görünce Jordan Prewitt'in ayakkabılarında gördüğü çamurları hatırladı.

ladı. Pantolonunun paçalarında bile vardı.

Corey el fenerini çalıştırarak arabadan inmeden eline aldı. Copunun yanında olup olmadığını kontrol etti ve silahını yokladı. Biriyle karşılaşacağını sanmıyordu ama doğayı çok sevmeydi ve ormanlık alanın bu bölgesinde ayılar ve çakallar görülebiliyordu. El fenerini yere doğru tutarak, çamurdan itibaren karanlık ormana doğru giden tekerlek izlerini inceledi. Sadece bir takım lastik izi vardı. Yani araba tek yöne gitmiş gibiydi; çıkmaz yol olan bataklığa.

Corey bir takım daha lastik izi aradı ama tek gördüğü bir çift ayak iziydi ve muhtemelen de Jordan'a aitti.

Yoldan birkaç tane taş aldı ve *tank* diye tok bir ses duyuncaya dek birbiri ardına bataklığa fırlatmaya başladı. Bataklık hemen önündeydi ve o tekerlek izleri doğrudan oraya gidiyordu. Bir taş daha attı ve yine *tank* diye bir ses duydu. Çamurlu suya bir taş daha fırlattı, ancak bu kez biraz daha uzağa. Suyun sıçradığını gördü, ama bu kez gelen ses tamamen farklıydı. Teneke sesi gibi, *ding* diye bir ses gelmişti; sanki taş, metal bir şeye çarpmış gibi...

Corey'in içinde, siyah BMW'yi bulduğuna dair bir his vardı.

Bir tekme daha atarsa olacaktı.

Moira son birkaç dakikadır kendine aynı şeyi söyleyip duruyordu. Havalandırma kutusunun dışarıdaki bölümünü suntalarla tutturulmuş metal bir çerçeveveydi. İtip çektiyorlandı

ama o lanet olası şey duvardan düşmüyordu. Karanlıkta, kafasının üzerinde birkaç boru olduğunu fark etti. O boruya tutunup kendini yukarı çeker ve dördüncü raf hizasına kadar yükselebilirse, yeterince hızlı bir tekme atabilecek açıyi yakalayabileceğini fark etmişti.

Fakat yirmi kusur güçlü tekme atmıştı zaten. Sağlam ayağı da acımıya başlamıştı. Moira yine de tekmelemeye devam ediyordu. Çerçeve her seferinde biraz daha eğilip hareket etmesine karşın kitaplık her hamlede biraz daha sallıyordu ve kolları boruya asılı olduğu için ağrıyordu. *Bir tekme daha*, mantrası gibi olmuştu.

Duvardaki deliğe bu kadar yakınen, dışarı çıkabileceğinden emindi. Ancak dışarı çıktıığında da kaçışını sürünenerek ya da hoplayarak yapmak zorundaydı. Tanrı'ya onu kaçırın adamın yakınlarda bir yerde olmaması için dua ediyordu. *Her şey sırayla*, dedi kendi kendine, *şimdi bir tekme daha*.

Dişlerini sıkarak var gücüyle o boşluğa doğru bir tekme daha savurdu. Sonunda yamulmuş metal, duvarın diğer taraflına düştü. Çıkan sesten, Moira o metal çerçeveyin taşların üzerine düştüğünü anladı.

Nihayet dışarıyı görebiliyordu. Kurumuş bir çalı görüş alanını kapatmıştı; yalnızca küçük bir parça gökyüzü görebiliyordu. Temiz havayı içine çekip boruya tutunan ellerinden birini bıraktı. Koluna yeniden kan gitmeye başlamıştı. Diğer kolu için de aynı şeyi yaptı. Ardından –kafası önce olacak şekilde– kendini deliğe doğru itti.

Delik çapaklı ve çıkışlıydı. Kendini dışarı doğru iter-

ken sivri beton parçaları ellerini ve kollarını çiziyordu. Uzun kitaplık yine yere düştüğünde deliği yarılmamıştı. Delikte durmaya çalışırken bacakları bir süre boşlukta sallandı.

Moira, onu kaçırın adam oralarda bir yerdeyse, bu son gürültülü düşüşü kesin duymuştu, diye geçirdi içinden. Panik halde o çıktılı zemini tutup kendini dışarı doğru itti. Toprağın üzerine düştü.

Haklıydı. Küçük, karanlık hücre bodrum kattayıdı. Moira kendini köhne, terk edilmiş, bej rengi tuğla bir binanın yanında buldu. Çarpma sesi ikinci katın kırık panjurlarından geliyordu. Göz kirpiyor gibi görünüyorlardı. Birinci kattaki penceler tahtayla kapatılmıştı. Binanın yan tarafı boyunca, ölü çalıların arasında eski bira kutuları, şişeler ve başka çöpler gördü.

Ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştı ama sol bileğinin üzerine ağırlığını hiç veremediği için binaya yaslandı. Nefesini tuttu ve etrafı baktı. Binanın etrafı ormanlıktı fakat ileride yanmayan sokak lambaları gördü. Oranın bir zamanlar park alanı olduğunu tahmin etti. Park alanı olan bir yerde yol da olmaliydi.

Binaya yaslanıp, sendeleyerek eski park alanına doğru yürüdü. Her kası ağrıyordu ve bayılacak gibiydi ama Moira dayandı. Aciyan eline bakınca ve o metal parçasıyla havalandırma kutusunun vidalarını sökmeye çalışırken kestiği parmaklarından akan kanları gördü. O metal parçası hâlâ yanında mı diye bakmak için ceplerini kontrol etti. Fakat sonra bunun kendini korumaya pek de yaramayacağını düşündü.

Bunun üzerine eğildi ve yerden boş bir bira kutusu aldı.

İleride, park alanında bir ışık görür gibi oldu.

Moira yavaş yavaş ilerleyerek ışık huzmelerini izledi. Çarpan panjurlar ve uğuldayan rüzgâr dışında bir de çalışan arabanın motor sesini duyuyordu.

Yardım istemek için bağıracaktı, ama durdu. Ya duyduğu ses, adının *Jake* olduğunu söyleyen adamın kullandığı o siyah Jetta'dan geliyorsa?

Moira köşede durup bakınırken bir an farlardan gözü kamaştı. Geriye doğru eğilirken yere düştü. Binanın köşesinden tekrar baktığında güvenlik kulübesine doğru giden aracı net şekilde görebildi. Bir polis arabasıydı.

“Bekle!” diye bağırdı. Boş bira kutusunu kenara fırlattı. Var gücüyle çatlak, çukurlarla dolu asfaltta koşmaya başladı. Devriye arabasına deli gibi el sallıyordu. “Yardım edin! Lütfen, yardım edin...” Ama boğazı kurumuştu ve acıyordu. Ne kadar bağırmaya çalışsa da, tek çıkan bu zavallı, çatlak, cılız sesti.

Caresizce devriye arabasının gidişini izledi.

Devriye arabasının arka lambaları, dar yolda ilerledikçe karanlığın içinde iyice küçülüp gitti. Fakat Moira düşüp kalkarak onu takip etmeye devam etti. Pes edemezdi. Devriye arabası gecenin içinde kaybolacak gibi duruyordu ama sonra Moira fren lambalarının yandığını gördü.

“Evet!” diye bağırdı, yola doğru yürümeye çalışarak. “Evet... lütfen... yüce Tanrıım...”

Moira devriye arabasının U dönüşü yaptığını gördü. Tü-

kenmiş şekilde durdu ve dizlerinin üzerine çöktü. Aynı anda hem gülüp hem de ağlamaya başladı. Kollarını sallamaya devam ediyordu.

Polis arabası yavaşça ona yaklaştı, ışık gitgide artıyordu. Moira devriye arabasına bakarak yerden kalkmaya çalıştı. Araba onun yaklaşık yedi metre kadar önünde durdu. Polis memurunun kendine doğru koştuğunu gördü.

Moira ona minnettarlıkla güldü.

Sonra adamın elini copuna götürdüğünü gördü. Ardından da yüzünü gördü.

“Aman Tanrım, hayır!” diye bağırdı karşı koymaya çakışarak.

“Oradan çıkmayı nasıl becerdin?” diye sordu.

Şerif Yardımcısı Shaffer cevabını bile beklemeydi. Copuya hızla Moira'nın kafasına vurdu.

20

Susan hayatı boyunca çabuk hazırlanan biri olmamıştı.

Mattie yanında ve saçmalı tabancası kahverengi hırka-sının cebinde, hızla bütün kıyafetlerini ve makyaj malzeme-lerini topladı, hepsini valizine tıktı. Şu an kırışıklıkları dert edecek halde değildi. Tek istediği bu evden defolup gitmekti.

Serif Yardımcısı Shaffer ona evde kalıp kapıları kilitli tutmasını söylemişti. Bir de kırk beş dakika sonra geleceğini söylemişti.

Bu, bir buçuk saat önceydi.

Susan saatine bakın: 18.45'ti.

Bunca zaman alt katta, camlı odada, Allen'in elinde silahlı durduğu o koltukta beklemiştir. O da aynı şeyi yapmıştır; sadece farklı bir silahlı. Mattie uyanırken de, olur da o asker kıyafetli tip bir anda belirir diye gözü camda, orada beklemiştir.

On yıl önce, Ana Kuzusu kurbanlarından birini onlara beş blok uzaklıktaki bir parktan kaçırınca o ve Walt çok endişelenmiştir.

Şimdi ise başka bir Ana Kuzusu kurbanına ait olan bir evdeydi.

Yatağın üzerinde valizinin fermuarını kapatırken Jordan Prewitt'in annesini, hayatının son gecesini bu odada geçirmiş olduğunu düşündü.

“Tamam, tatlım, buradan gidiyoruz,” dedi valizini alıp. Mattie'nin valizini zaten hazırlamıştı. Üç dakika bile sürmemiştir, ön kapının yanında oyuncak kutusuyla beraber duruyordu. Allen'in eşyalarını toplamamıştı. Geri döndüğünde kendi eşyalarını o toplardı.

Mattie'nin peşinden alt kata inerken, bir yandan da kapının birden çalmasını ya da pencerenin vurulmasını bekliyordu. Mattie ve kendisinin, Jordan Prewitt'in bu evdeki son gecesini yeniden yaşadıklarını düşünmeden edemiyordu. Sağ kurtulamayabilirlerdi.

Çantası korkuluğun başındaki babada asılıydı. Susan işaret fişeği tabancasının hâlâ orada durduğunu fark etti. Onu ve yedek fişekleri çıkarıp ön kapının yanında duran sehpanın üzerine koydu. Saçmalı tabancayı çantasına koymayı düşündü ama sonra hırkasının cebinde durmasının daha iyi olacağına karar verdi. Bu şekilde, acil bir durumda ona ulaşması daha kolay olacaktı.

“Tuvaletin yok, değil mi?” diye sordu Mattie'ye, kapıda durup.

“Hayır,” dedi Woody'nin kafasını kapının çerçevesine vurarak.

“Ben eşyaları arabaya yerleştirirken senden de burada

durup uslu bir çocuk olmanı istiyorum.” Onun saçını okşadı, sonra kapıyı açtı ve valizini dışarı çıkardı.

Araba o avcının dolaştığı ağaçların hemen yanında, yanmış varilin birkaç adım uzağındaydı. Susan üç kere gidip geldi, arabayı yükledi ve her gidip gelişinde de gözünü ormandan ayırmadı. Birinin çalışmaları arkasından fırlayacağını düşünüyordu.

Sonunda Mattie'yi oto koltuğuna oturtup arabanın etrafından dolaşarak direksiyona geçti. Hemen kapıyı kilitledi ve arabayı çalıştırıldı.

Park alanından çıkarken, dikiz aynasına baktı. Eve son bir bakış atarken içinden o evi bir daha asla görmemeyi diledi.

“Birkaç yudumun kalmış,” dedi Leo, başıyla neredeyse boşalmış limon aromalı vitaminli su şişesini işaret edip. “Neden kafana dikmiyorsun?”

Mutfak masasında oturuyorlardı. Leo'nun önündeki tabakta yarılm bir fistık ezmeli ve marmelatlı sandviç duruyordu. En yakın arkadaşının ona güvenip, içine uyku ilacı attığı vitaminli suyu içişini izlerken kendini berbat hissetti.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi, birkaç dakika önce de Jordan bodrum kata inmek isteyince Leo, yeni bir diyabet atağı geliyor, diyerek ona yalan söylemişti. Bunun üzerine Jordan endişelenip ona hemen fistık ezmeli ve marmelatlı bir sandviç hazırlamıştı.

“Senin için planladığım doğum günü yemeği kesinlikle

bu değildi,” dedi sandviçi onun önüne koyarken.

Leo, Jordan’ın sözcükleri yuvarlamaya başladığını fark etti. Hareketleri de hafif sarhoş gibiydi. Bu on dakika önceydi.

“Şimdi aşağıya geri dönmeliyiz, Leo,” dedi içini çekerek. Sanki işlevini yerine getirememiş gibi ağını ovaladı. “Bundan nefret ettiğini biliyorum, ben de ediyorum ama o orospu çocuğunu öttürmeye çok yaklaştık. O kadar yakınız ki...”

Jordan mutfak masasından kalktı fakat dengesini kaybetti. “Hey, başım döndü,” dedi. Sandalyeye tutunmaya çalışınca sandalye yere düştü.

“İyi misin?” diye sordu Leo, onu dengede tutmaya çalışıp. Jordan’ın kolunu tuttu. Ne olduğunu bilmemiş gibi davranışlığını için kendini kötü hissetti. Acaba çok mu fazla ilaç koydum diye endişelendi.

Jordan hafifçe sallanarak, yerdeki sandalyeye boş boş baktı.

“Belki de birkaç dakika uzanmalısın,” diye önerdi Leo. Sandalyeyi kaldırıp masanın yanına koydu. “Yorgunsun. Cehennem gibi bir gün geçirdin. Acısı çıkıyor...”

Oysa Jordan olmasını iki yana sallıyordu. “Hayır, hayır, aşağı inip ona itiraf ettirmeliyiz. Şimdi... şimdi bırakamayız.”

Leo onu tekrar kolundan tutmak istediler ama Jordan kendini çekip bodrum kat kapısına yöneldi. “O şerif yardımcı bir saate kalmaz geri gelir,” dedi sözcükleri yuvarlayarak. “Fazla zamanımız yok. Bu orospu çocuğundan gerçek itirafını alır almaz Moira’yı aramaya gidebiliriz. Zavallı Moira, ormanda bir başına kayboldu...”

Leo arkadaşı merdivenlerden inerken arkasını kolladı. Tam yarışındayken Jordan sendeledi, korkuluğa tutundu ve poposunun üzerine düştü. Alt basamaklardan birine oturup kaldı. "Tanrı aşkına, ne oluyor böyle?" diye mırıldandı.

"Dediğim gibi, yorgunsun," diye fisıldadı Leo. "Gerçekten de üst kata çıkıp uzanmalısın. Sadece birkaç dakika için. Bu bekleyebilir."

Jordan'ın ayağa kalkmasına yardım ederken, çalışma masasının üzerinde yatan Meeker'a baktı. Gözlerinde soğuk bakışlarla, her hareketlerini inceliyor gibiydi.

Leo onu görmezden geldi. "Hadi, Jordan, yukarı çıkalım. Biraz kestirirsin. On beş dakikalık molayla eskisi gibi olursun." Jordan'ı basamaklardan kaldırıldı. O sırada Meeker'in gözleri hâlâ üzerlerindeydi.

Mutfaktan geçip diğer merdivenlere geldiklerinde Jordan'a artık iyice sarılmak zorunda kaldı. Üst kata çıktılar, ama son basamaktan sonra Jordan yine sendeledi; az kalsın merdivenlerden düşecekti. Leo onu tutup Moira'nın odasına doğru götürdü.

"Tanrım, benim neyim var böyle?" diye homurdandı. "Birdenbire... sen..." başını iki yana salladı. "Hayır, hayır... sen öyle... Sen bana öyle bir şey yapmazsan..."

Leo onun neden bahsettiğini biliyordu ama duymuyormuş gibi yaptı. Yatak örtüsünü kaldırıldı ve Jordan'ı yatağa oturttu. Arkadaşının beline uzanıp silahı da aldı ve komodinin üzerine koydu.

Jordan yana doğru düştü, sonra sırtüstü dönüp başını

yastığa koydu. "Onu yakaladık, Leo," diye mırıldandı uyuklayarak. "Ana Kuzsu'nu yakaladık."

"Evet, onu yakaladık," dedi Leo. "Adalet yerini bulacak, söz veriyorum." Arkadaşının ayakkabılarını çıkarırken içi acıyordu. Kendi kendine bunun onun iyiliği için olduğunu söyleyip duruyordu; bu arkadaşına ihanet etmek anlamına gelse bile. Jordan onu er ya da geç affedecekti.

Elini Jordan'ın kot pantolonunun cebine atıp arabanın anahtarlarını aldı.

Arkadaşı kırırdandı. "Herkese söyleyeceğim," dedi gözlerini kapatırken. "Benim gibi, bütün Ana Kuzusu kurbanı olan çocukları bulacağım. Belki de hepsi sonunda kendi başlarına yaşayıp hayatlarına devam edebilirler, biliyor musun?"

Leo onun üzerine battaniye örttü.

"Beni on beş dakika sonra uyandır, tamam mı?"

Leo onun omzuna dokundu. "Yirmi dakika diyelim," dedi.

Mağazaya gidip gelmenin ne kadar sürecekini hesapladı. Sadece bir telefon açacaktı ve eyalet polisi bu karmaşayı yoluna sokmak için çıkıp gelecek, kimse ölmek zorunda kalmayacaktı. Jordan'm kendinden geçmeye başladığını gördü. "Özür dilerim," diye fısıldarken eli bir süre arkadaşının omzunda kaldı.

Sonra komodinin üzerinden silahı aldı ve alt kata indi. Silahı mutfak dolabına, kahvaltı gevreğinin hemen arkasına sakladı. Bodrum kat merdivenlerinin başında duraksadı. Daha önce o adamlı hiç yalnız kalmamıştı; yani hep Jordan tektikte ve yanısı başındaydı.

Leo gıcırdayan basamaklardan inmeye başladı.

Meeker onu izliyordu. "Ona ilaç verdin, değil mi?" diye sordu, çatallı bir sesle. "Ne yaptın, içeceğine filan mı koydun?"

Leo hiçbir şey demedi. Adamın bunu nasıl anladığını düşündü. Belki daha önce ilaç verilen birini gözleme fırsatı olmuştu. Belki Ana Kuzusu kurbanlarını hep silah zoruya kaçırıyordu. Belki de bir kısmını ilaçla uyutmuştu.

Leo tedbirli şekilde çalışma masasına doğru ilerledi.

Meeker kahkaha attı ve başını iki yana salladı. "Ne yaptığın umurumda değil," dedi içini çekerek, "o aklını kaçırmış arkadaşın buralarda olmasın da. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, Leo."

Leo dudaklarını ısırarak gözlerini Meeker'inkilerden kaçırdı. Bileklerinin etrafındaki ipi çekip kontrol etti.

"Bu şey o kadar sıkı ki, ancak bıçakla kesersen açılır," dedi adam.

Fakat Leo ipin sıkı olduğundan emin olmak istedî. Eğilip Meeker'in ayak bileklerindeki bantları da kontrol etti.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Meeker. "Neler oluyor? Beni çözmeyecek misin?"

"Eyalet polisini aramak için mağazaya gideceğim," dedi Leo onun yanından ayrılırken. Üst katta savunmasız şekilde uyuyan Jordan'ı düşündü. "Jordan'ı da yanında götürüyorum," diye yalan söyledi. "Aslında bayılan arkadaşını arabaya götürmeye kalkırsa, bu o onu çok yavaştıracaktı. Fakat Meeker'in bunu bilmesine gerek yoktu. "Geri döndüğümüzde..."

"Hayır!" diye bağırdı Meeker. "Beni çözmek zorundasın! En azından ipi gevşet, Tanrı aşkına. Ölüyorum! Bunu

bana yapamazsan...”

“Buraya geri geleceğiz ve polisi beraber bekleyeceğiz,” dedi Leo merdivenlere doğru giderken. “Her şey yarım saat içinde bitecek.”

“Lanet olsun, beni burada böyle bırakma!” diye feryat etti Meeker. Masanın üzerinde tepindi ve bağlı bileklerinin etrafındaki ipleri çekiştirdi. “Beni yalnız bırakma! Beni çöz-melisin!”

Leo üst kata çıktı.

“Seni orospu çocuğu!” diye bağırdığını duydu Meeker’ın. “Buraya gel!”

Leo bodrum katın kapısını kapattı ama bu Meeker’ın fer-yadını kesmedi. Alt kattaki adam bağırıp çığlık atmaya devam ediyordu. Leo bodrum katın kapısını kilitledi. Sonra mutfaktaki sandalyelerden birini alıp kapı kolunun altına sıkıştırdı.

Cebinden arabanın anahtarlarını çıkarıp ön kapıdan fir-layarak Jordan’ın arabasına bindi. Aracın içi pastane gibi ko-kuyordu. Leo anahtarı deliğe soktu ama sonra durdu, döndü ve pasta kutusunun kurdelesini çözerek üst kapağı kaldırdı.

İçinde yarış arabasına benzeyen, renkli kremayla ve yeşil bir plastik yarış arabasıyla süslenmiş, üzerinde de *“Doğum Gününe Kutlu Olsun, Leo!”* yazan bir pasta vardı.

Güldü, ama sonra gözleri doldu ve ağlamaya başladı.

Pasta kutusunun kapağını kapattı. Gözlerini sildi, derin bir nefes alarak yola çıktı.

“Merhaba, ee, Nancy, ben Susan Blanchette yine,” dedi

telefonda. Rosie onun bankodaki kablolu telefonu kullanmasına izin vermişti. Loto makinesinin üzerinden eğilip, Rosie' nin Mattie'yi oyaladığı alana baktı. Mattie, Fisher-Price cennetindeydi.

“Evet, Bayan Blanchette,” dedi polis operatörü hattın diğer ucunda. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Şerif yardımcısı Shaffer’dan haber aldınız mı diye merak ettim. İki saat önce kaldığım eve geldi; Birch, yirmi iki numara. Kırk beş dakika içinde doneceğini söyledi. Nerede olduğunu biliyor musun? Seni aradı mı?”

“Hayır, Bayan Blanchette,” dedi operatör. “Meeker’ın arabası için arama emri çıkardığımızdan beri ondan haber almıyorum. O da dediğiniz gibi iki saat önceydi.”

Susan tedirgin şekilde telefonun kablosuyla oynadı. “O arama emrinden sonra hiç geri dönüş oldu mu? Bay Meeker’ın nerede olduğuna dair bir ihbar geldi mi?”

“Korkarım hayır. Çok üzgünüm.”

“Peki ya kız? Kızla ilgili herhangi bir gelişme var mı?”

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. “Hangi kız?”

“Genç kız, Moira,” diye açıkladı Susan. “Sana telsizden Allen Meeker’ı haber verdikten birkaç dakika sonra da onu söyledi.”

“Üzgünüm, Bayan Blanchette. Corey bana herhangi bir genç kızdan bahsetmedi; en azından bugün.”

Susan anlamamıştı. “Ama onu telsizde seninle konuşurken duydum. Olası bir kaçırma olayı olabileceğini ve şerifi bilgilendirmeni söyledi.”

“Şerif Fischer bu gece izinli. Corey bunu biliyor. Stuart ve eşi Whidbey adasına gitmek üzere akşamüstü yola çıktı. Bu haftalardır biliniyor.”

“Ama bu hiç mantıklı değil,” diye mırıldandı Susan.

“Belki onu eyalet polisiyle konuşurken duymuşsunuzdur,” dedi operatör. “Belki de yanlış anlamışsınızdır. Ona ulaşıp bunu açıklığa kavuşturtmaya çalışacağım. Yirmi dakika önce aradığında telsizi kapalıydı. Aradığınız numaraya bakılırsa Rosie’nin yerindesiniz. Sizi oradan geri arasam uygun mudur?”

“Evet, teşekkür ederim,” dedi Susan sersemlemiş şekilde.

Operatör, “Tamam, orada kalın, sizi oradan arayacağım,” dedi. Ardından Susan bir klik sesi duydu ve telefon kapandı.

Ahizeyi bıraktı. Bankoya yaslanıp oyun alanına doğru baktı. Rosie onu görünce, “Var mı bir şey?” diye sordu.

Susan içini çekerek başını iki yana salladı. “Beni buradan geri arayacaklar. Umarım senin için sorun olmaz.”

“Yapma, lütfen,” dedi Rosie, elini havada savurup. “Dalgı mı geçiyorsun? Birlikte olmak hoşuma bile gider. Burada in cin top oynuyor. *Mi casa, su casa!**” Rosie boynundan sarkan zincirin ucundaki gözlüğünü takarak yazarkasayla ilgilendi. Kredi kartı makinesinin üzerindeki bir tuşa bastı ve makine, üzerinde rakamlar ve yazılar olan uzun bir kâğıt çırkarmaya başladı.

Susan oyun alanına geçip Mattie’yi mini orman oyun alanında sürüp dururken izledi.

* İtalyanca benim evim, senin evin. (ç.n.)

Polis operatörünün söylediğい şeyi akı alımıydı. Şerif yardımcısının telsiz konuşmasını bizzat duymuştu. Onun “olası bir kaçırma ya da alikoyma durumu” diye tarif ettiğini duymuştu, hatta, “Stuart’ı haberdar edin,” de demişti. Sonra da “Prewitt ailesinin Cedar Crest yolundaki evine” gideceğinden bahsetmişti. Eyalet polisiyle böyle konuşamazdı. Yerel bir yetkiliyle konuşmuş olmaliydi.

Rosie’nin Yeri’ne gelirken Cedar Crest yolu dönüşünde yavaşlamıştı ama Prewitt ailesinin evinin önünde bir devriye arabası olup olmadığını görememişti. Şerif yardımcısı hâlâ orada mı, diye merak etti. Belki de Jordan Prewitt’ten yeni bir bilgi alıp başka bir yere gitmişti.

Bu ev bulunduğu yere beş ya da on dakika uzaklıktaydı.

Oyun alanında kendi kendine eğlenen Mattie’yi izledi. Tom Collins’ın arka bahçesini saymazsa, tüm günün en mutlu anını yaşıyordu.

“Rosie?” dedi kasaya doğru yürüken. “Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim? Yolda bir şeye baktamam gereklidir. On beş dakikayı geçmez. Rica etsem...”

“Ufaklığa bakar miyim?” diye tamamladı Rosie onun yerine. Kredi kartı makinesiyle kâğıdı bırakarak gözlüklerini çıkardı. “Tatlıım, keyif alırım bundan. Mattie ve ben zaten eski arkadaşız. O tam bir lokum.”

“Polis operatörü beni buradan arayacak.”

“Dert etme, mesajı senin için alırım,” dedi Rosie.

“Rosie, teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın.” Susan oyun alanına geri dönerek mindere çömeldi. Mattie büyük bir plastik çöp kamyonuyla oynuyordu. “Tatlıım, ben birkaç

dakikalığına dışarı çıkiyorum. Rosie'nin yanında uslu bir çocuk olmanı istiyorum. Anlaştık mı?"

Mattie, başını kamyondan kaldırımadan hafifçe salladı. "Tamam."

"Hoşça kal öpücüğü?" diye sordu Susan. Gittiğini anladığından emin olmak istiyordu. Onu sıkılıkla bakıcıya bırakıyordu ve o kapıdan çıkana dek de şikayet etmiyordu; sonra da avazı çıktıgı kadar bağıriп аглиyordu.

Fakat bu defa öyle olmadı. Mattie kafasını kaldırıldı, bir kolunu onun boynuna doladı ve onu yanağından öptü. "Hoşçakal, annecigim."

Susan da ona sarılıp öptü. Mağazanın ön kısmına giden koridorda Rosie'ye tekrar teşekkür etti. Arabaya giderken Mattie'nin ağlamalarını duyacak mı diye bekledi. Ancak mağazanın içi sessizdi. Susan kendi kendine o olmadan da bir süre iyi olacağını söyledi.

Ana Kuzusu cinayetleri zamanında yaşanan tantanayı hatırladı, o zamanlar da Michael yanında o yokken iyi mi diye merak ederdi.

Susan, *bu şimdi nereden geldi aklıma*, diye düşündü. Arabasına bindi ve Cedar Crest yoluna doğru yola çıktı.

Prewitt ailesinin evinin bodrum katından gelen yüksek bir vurma sesi yankılındı.

Allen Meeker, çalışma masasının ayağını kırmak için baçaıyla itip duruyordu ya da en azından ayak bileğini banttan kurtarıp serbest bırakabilir diye düşünüyordu. Delirmişcesine,

ağırlığını verip masayı tekrar tekrar duvara vuruyordu.

Her vuruşunda duvardaki kancalara asılı olan testereler, anahtarlar ve diğer aletler birer birer –hatta bazen ikişer üçer –yere düşüyorlardı. Yere düşen aletlerin oluşturduğu yığın uzanabileceğİ bir yerde değildi. Allen ellerindeki, kollarındaki ve omuzlarındaki tüm hissi kaybettiğini sanıyordu ama şimdİ masayı duvara her vuruşunda kollarında şiddetli bir acı hissediyordu.

Yine de pes etmiyordu. Masayı kırarsa da serbest kalmış sayılıacaktı. Önce hangisi pes edecekmiş acaba; kendisi mi, masa mı?

Her şiddetli vuruştan sonra nefesini toparlamaya çalışıyordu. Sonra tekrar itiyor ve eklemleri acıyan kadar zorluyordu.

O ahşap masaya tüm gücüyle abanıyordu. Yüzü kırpmızı olmuştu ve yüzündeki, boynundaki damarlar belirginleşmişti. “Hadi, seni orospu çocuğu,” diye homurdandı.

“Sonra bir çatırdama duydu.

Ne güzel bir sesti o.

Leo, bu ses ne, diye merak etti. Sanki Rosie'nin Yol Keneratorı Mağazası'nın çakılı yolunda biri, teneke kutu sürüklüyor gibiydi. Beş dakikadır araba kullanıyordu ve henüz yolda hiç araba görmemişti. Hiç ışık da görmemişti. O yol üzerinde başka ev ya da kulübe varsa da ağaçların arkasında kalmıştı; tipki Jordan'ın ailesinin evi gibi.

Araba pek doğru gitmiyordu. Bu Honda Civic'i sadece Jordan'ın belirlediği zamanlarda kullanmıştı. Fakat yine de bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabiliyordu. Çukurların üzerinden gidiyormuş gibi hissediyordu ama yol dümdüzdü. Çoğu virajda direksiyon o kırmaya çalışıkça direniyor gibiydi. "Bu hiç hoş değil," diye mırıldandı kendi kendine. "Yalvarırım, Tanrım, sakın lastik..."

Direksiyona sımsıkı tutunup ayağını gazdan çekti ve arabanın sağa sola yalpaladığını fark etti. "Siktir, siktir, siktir," dedi, midesine kramp girerek.

Dörtlüleri yakarak yoluñ kenarına doğru yanaştı. Motoru çalışır halde bırakıp arabadan indi ve arka lastiği kontrol etti. Patlaktı.

Bırkaç derin nefes aldı. "Tamam, tamam, panikleme," diye fisıldadı kendi kendine. "Korkme..." Hayatında sadece bir kez lastik değiştirmiştir ve onda da işin çوغunu Jordan yapmıştır. On dakikalarını almıştı.

Eyle mağazanın tam ortasında bir yerde kaldığını biliyordu. Her iki yönden de yaklaşık beşer kilometre uzaktaydı. Yaya olarak gitse en az yirmi dakika sürerdi. Eyalet polisini aradıktan sonra eve dönmek için de arabaya ihtiyacı olacaktı. Jordan'ı o adamlı tek başına bırakamazdı; hele de uyuyorken ve savunmasızken.

Arabanın içine eğilip kontağı kapatarak anahtarları aldı. Bagaj kapağını açmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı. Kaşlarını çatıp elle açmayı denedi. O sırada bagajın kilidine sıkışmış, anahtara benzeyen başka bir parça buldu.

“Bu da ne be?” diye söyledi.

Bir gün önce valizlerini yerleştirirken çalışıyordu.

Leo çaresizce o metal parçayı oradan çıkarmaya çalıştı.

Biri kilide bunu kasıtlı olarak sıkıştırmış gibiydi.

Sonra bu patlak lastiğin de kasıtlı olabileceğini düşündü.

Tedirgin şekilde etrafına baktı, karanlığın içinde kaybolmuştu. Jordan’ın arızalanan aracı kilometrelerce mesafe içindeki tek ışık kaynağı gibi duruyordu.

Orada duramazdı. Rosie’nin yerine koşup polisi aramak zorundaydı.

Arabanın kapısını kapattı, ama dörtlüleri yanık bıraktı. Tam koşmaya başlayacaktı ki, uzakta, karanlığın içinde, kıvrımlı yolun üzerinde bir şey gördü.

İşik ona ağaçların arasından göz kırپıyor gibiydi.

Ona doğru geliyordu.

Susan farların aydınlattığı iki çizgi dışında hiçbir şey görmüyordu; sadece bir parça yol vardı ve gerisi simsiyahti. Rosie’nin yerinden birkaç dakika önce ayrılmıştı ve o yol üzerindeki tek insan kendisiymiş gibi hissediyordu. Saatin daha 19.20 olduğuna inanamıyordu. Sabahın üçü gibiydi.

Kafasında Shaffer’ın telsiz konuşmasını anlamlandırmaya çalışıyordu. Neden Allen’ın arabasının bulunması için polis operatörünü ararken, Moira için başka birini aramış olsun ki? O çaresiz genç kızın durumu Allen’ın kayboluşandan çok daha acil ve hayatı olabilirdi. Polis operatörünün

bundan neden haberi yoktu?

Bir virajı daha aldı ve birden yolun ortasında bir şey gördü. Farların parlak ışığında, zayıf bir adam hayalet gibi görünüyordu. Kollarını sallayarak arabanın önüne atladı.

Panikleyip frene basan Susan ona çarpmamak için kenara kıldı. Bu hamleyle arabası yoldan çıkaral bir ağaca çarptı.

Bu sırada Susan'ın elinden hiçbir şey gelmedi. Frene bastı ama araba gitmeye devam etti. İstemsizce bir eliyle arka koltuğa uzandı. Eli Mattie'nin boş oto koltuğunun üzerinde gezinirken orada olmadığını fark etti. Mattie iyiydi.

Oysa kendisi iyi değildi ve araba da...

Bir ağaca çarpmıştı. Öne doğru sarsılmış ama emniyet kemeri onu camdan fırlamaktan kurtarmıştı.

Adam araba camına geldiğinde hâlâ şokun etkisinden çıkmamıştı. Susan bir an kendisine saldıracağını sandı. Fakat sonra Jordan'ın arkadaşını tanıdı; dehşet içinde görünüyordu.

“İyi misin?” diye bağırdı kapalı camın diğer tarafından.

Susan şaşkınlıkla nefesini düzenlerken ona bakarak başını salladı.

Adam arabanın önüne doğru koştu. “Geri çekebilir misin?”

Motor hâlâ çalışıyordu ve görünen o ki, iki far da çalışır durumdaydı. Susan'ın kalbi hızla çarpıyordu. Geri vitese takarken elleri titredi ama arabayı birkaç adım geri aldı.

“Tampon biraz ezilmiş, fakat o kadar da kötü görünmüyor,” dedi. “Gerçekten çok üzgünüm! Sizi yoldan atmak değil niyetim...”

Susan'ın ilk hissiyatı gaza basıp oradan defolup gitmekti

ama bir şey onu tereddütte bıraktı. Genç adam onun kapısına yaklaşırken kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti. Camı birkaç santimetre indirdi.

“Dinle, ben... ben nişanlığının nerede olduğunu biliyorum,” dedi pencerenin aralığından. “Eyalet polisini aramam gerek. Beni mağazaya götürürsen yolda her şeyi anlatırım.”

“Nerede o?” diye sordu Susan. “İyi mi?”

“İyi,” dedi. “Her şeyi anlatacağım, beni götürürsen...”

Susan ona güvenmiyordu. Başını iki yana salladı.
“Şimdi anlat. Allen nerede?”

Jordan’ın arkadaşı ürküdü ve sonra toprağa bir tekme attı. “Lütfen! Lastığım patladı ve burada kaldım. Gerçekten de polisi aramak zorundayım...”

“Neden?” diye sordu Susan bağırrarak. “Bana neler döndüğünü anlat!”

Genç adam tükenip içini çekti. “Arkadaşım Jordan, senin nişanlığının, annesini öldüren adam olduğundan çok emin.”

Susan ona baktı. *Onu doğru mu duydum*, diye düşündü. Jordan’ın annesi Ana Kuzusu’nun kurbanlarından biri değil miydi?

“Kulağa çılginca geldiğini biliyorum, ama Jordan haklı olabilir. Jordan onu evin bodrum katında bağlı tutuyor. Onunla konuşuk, sorular sorduk, ona itiraf ettirmeye çalıştık...”

Şaşkına过分做的 Susan başını iki yana sallayıp duruyordu.

“Jordan’ın silahı var ve benim endişem... *bir şeyler yapacak*. Deli gibi davranışıyor. İçeceğine uyku ilacı koydum. Şimdi uyuyor ve nişanlıın da iyi. Söz veriyorum. Fakat eyalet

polisini aramak ve kimse ölmeden bu işe el atmalarını sağlamak zorundayım.”

“Arkadaşın, annesini Allen’ın öldürdüğüne mi inanıyor?” diye sordu Susan inanamayarak.

O da başını salladı. “Üzgünüm ama sanırım haklı olabilir.”

“Arkadaşının daha önce de sokakta gördüğü iki yabancıya annesini *öldüren kişi oldukları* gerekçesiyle saldırdığını biliyor musun?”

Genç adam kaşlarını çattı. “Bunu... bunu nereden duyduğun?”

“Bugün Cullen’daki komşularımdan biri söyledi,” dedi. “Allen bunca zaman sizin bodrum katınızda mıydı?”

Başını salladı. “Bugün geldiğinde söylemek istedim, ancak yapamadım. Lütfen, arabada her şeyi açıklayacağım, ama beni...”

“Sizin ikiniz Allen’ı daha önceden tanıyor muydunuz?” diye sözünü kesti. “Onu bu seyahate çıkmaya siz mi zorladınız?”

“Hayır, Jordan bugüne kadar onun kim olduğunu bile bilmiyordu. Bu öğleden sonra onu mağazada görmüş ve hemen tanımış...”

“Buraya beraber geldiğiniz kiza ne oldu?” diye bastırıldı Susan. “Onu da bodrum katında bağlı tutuyorsunuz?”

“Tanrım, hayır...”

“O zaman o fotoğrafı e-postayla Allen’a siz göndermediniz?”

“Hangi fotoğraf? Neden bahsediyorsun?” Elini cama

uzattı.

“Bu akşam şerif yardımcısı evinize geldi mi?” diye sordu Susan.

“Evet,” dedi hemen başını sallayarak. “Ama sen... Moira'yla ilgili bir şey diyordun?”

Gerçekten de meraklanmış gibi görünüyordu; hatta paniklemiştir. Susan ona hâlâ güvenmiyordu. Belki de bu, canı sıkılmış üç gencin turist çifte oynamaya çalışıkları ölümcül bir oyundu. Filmlerde böyle şeyler görmüştü. Bir çift seçip onları korkutuyorlardı.

“Lütfen, söyle bana,” diye üsteledi. “Moira'ya bir şey mi oldu?”

“Şerif yardımcısı size bir şey söylemedi mi?” diye sordu Susan.

“Pek değil,” diye cevap verdi. “Nişanlısı bulmakla daha çok ilgiliydi. Bize Moira'nın nerede olduğunu bilip bilmemişimi sordu, o kadar.”

“Peki, biliyor musunuz? Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Başını iki yana salladı. “Onunla sabah ormanda yürüyüse çıkmıştık. Kavga ettik ve sonra bana gitmemi söyledi. Ben de onu orada bıraktım.” İçini çekti. “Bu beş saat önceydi ve onu o zamandan beri görmedim. Şerif yardımcısına da böyle söyledim ve o, Jordan'la bana birer el feneri alıp ormanda onu aramaya çekmamızı söyledi.”

Susan ona bakarak gözlerini kirpiştirdi. Bunun hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Şerif yardımcısına açık ve net şekilde kızın bir yerde tutulduğunu söylemişti. Neden şerif yardımcısı

bu çocuklara gidip onu ormanda aramalarını söylesindi?

Bu genç adamın söylediğii hiçbir şey mantıklı gelmiyordu; özellikle de Allen'ın katil olduğuyla ilgili olanlar.

“Dinle, lütfen,” dedi. “Burada boş zaman kaybediyoruz. Beni mağazaya götürübilirsen...” Arabanın önünden dolasıp yolcu kapısına geldi.

Susan yutkunarak gaza bastı.

Leo arabanın camına vurdu. “Hayır, lütfen, bekle!” diye bağırıldı.

Ama Susan asfalta çıktı.

“Tanrım, lütfen, hayır, beni burada bırakma!” diye bağırıldı peşinden koşarak.

Susan gaz pedalına iyice bastı. Onun söylediğii –belki Allen’ı evin bodrum katında tutuyor olmaları hariç– hiçbir şeye inanmıyordu.

Şimdi oraya doğru gidiyordu.

Hızlanırken dikiz aynasından Jordan’ın arkadaşının peshinden koştugunu gördü. Birkaç saniye geri dönmeyi düşündü. Ya söyledikleri doğruysa?

Fakat Susan yola devam etti. Ona yine aynadan baktı. Koşmayı bırakmıştı. Karanlık onu yutuncaya dek dikiz aynasında küçülmeye devam etti.

21

Mutfak penceresinden koya doğru bakıp Eskimo kanosunun iskeleye çarpıp durmasını izledi. Oysaki mavi-gri su o kadar çalkantılı değildi. Yüzeyinde sadece birkaç yerde beyaz köpükler görünüyordu. O kadar küçük, içi boş bir şeyin iskelenin ayaklarına çarptıkça bu kadar büyük gürültü çıkarması tuhaftı.

Fakat Jordan bunu sorgulamadı. baharat rafındaki duvar kâğıdıyla kaplı yemek masasında oturusunu ve Birch yolundaki eski evin camlı odasından koyun görünüşünü de sorgulamadı.

“İç şunu, evlat,” dedi annesi önüne büyük bir bardak portakal suyu koyup. Geceliğinin üzerine hırka giymişti. Dışarıdaki şiddetli çarpmaların sesini fark etmemiş gibi görünüyordu.

Jordan portakal suyunu içmeye başladı ama sonra dişine bir şey çarptı ve dehşet içinde portakal suyunun içinde yüzen kırık cam parçasını gördü. Bardağı masanın diğer ucunda bu-

lunan tel kafese doğru itti. Kafeste pembe gözlü gri bir tavşan vardı. Titriyordu.

Annesinin; kanonun çarpması sesini bastırarak, “Onu öldürmek zorunda kalacaksın,” dediğini duydı.

Jordan kafese doğru eğildi. Tedirgin, küçük tavşan ona döndü ve yüzü, mutasyona uğramış bir laboratuvar faresinin yüzüne benzeyene kadar şekil değiştirdi. Tıslıyor, ve sıvı dişlerini gösteriyordu. Ona doğru sıçrayıp kafesin parmaklıklarına çarptı.

Jordan aniden yatakta sıçradı ve bağırdı.

Yine şiddetli bir çarpması sesi duydu; alt kattan ya da dışarıdan geliyor gibiydi. Şaşkınlıkla etrafına baktı ve ebeveyn yatak odasında olduğunu anladı. Komodindeki dijital saat 19.39'u gösteriyordu. Yaklaşık bir saatir uyuyordu.

Jordan hareket etmeye çalışsa da bacakları çok ağırdı. Ceplerini yokladı, ama arabasının anahtarları yoktu. Hayal meyal Leo'nun onları aldığı hatırladı. Arkadaşı silahını da alıp gitmişti.

“Lanet olsun, Leo,” diye söyledi.

Leo'nun, vitaminli suyunun içine bir şeyler karıştırdığından emindi. Onu içer içmez sersemlemiş ve uykusu gelmişti. Jordan daha genç yaşta, vücutuna girdiğinde neler olduğunu anlayacak kadar ilaçlarla vakit geçirmiştir. Patrick-Hannah'dayken de ona uyuması için verilen ilaçlar onu bayıldıysa da bir ya da iki saat sonra hemen uyanıyordu.

Leo'nun içeceğine kattığı şey çok güçlü olmaliydi ki, kendini hâlâ sersem gibi hissediyordu.

Arkadaşının polisi aramak üzere Rosie'nin yerine gittiğini tahmin etti.

Yine bir gürültü geldi. Jordan sesin bodrum katından geldiğini anlamıştı.

Birkaç dakika olduğu yerde oturdu. Bir şey yapmak zorundaydı; belki de alt kata inip Meeker'in kafasına bir kez daha vurup onu bayıltmalıydı. Meeker çalışma masasını kırmaya çalışıyordu. Orası, o pisliğin serbest kalır kalmaz kendisine karşı silah olarak kullanabileceği çok sayıda aletle doluydu. Ona karşı çıkmak kolay olmazdı; özellikle de Leo onun silahını alıp gitmişken... Lanet olsun. Jordan kendini kusturmaya karar verdi. Böylelikle ilacın geri kalanını sindirim sisteminden boşaltabilecekti.

Bacakları hâlâ ağriyordu ve kafası kocaman bir çiklet balonu gibiydi. Yere düşmeden banyoya gidebilecek miydi, ondan bile emin değildi. Yine de denemek zorundaydı. Orada öylece oturup Ana Kuzusu'nun kaçmasına izin veremezdi.

O şeyin kafesinden çıkışmasına izin veremezdi.

Cigerleri yanıyordu ve alnından soğuk terler süzülüyordu. Leo çok yorulmuş ve korkmuştı ama yılan gibi kıvrılan yoluñ kenarından koşmaya devam etti. Her viraja gelişinde, mağazanın ışıklarını görmek için dua ediyordu. Oysa tek gördüğü karanlık ve ağaçların yoluñ her iki tarafına uzanan gölgeleriydi.

O aptal kadının onu yoluñ kenarında öylece bıraktığına

inanamıyordu. Fakat onu suçlayamıyordu da. Her şeyden önce onun, arabasını çarpmasına sebep olmuştu ve yaptıkları konuşma akıl dışıydı. Yani, Jordan'la birlikte onun nişanlığını nasıl tutsak ettiği gibi. Yine de geri geri gelip onu biçmediği için şanslıydı.

Moira hakkında söyledikleri onu şaşırtmış ve endişelen- dirmiştir. Neden Moira'yı da mı bodrum katında bağlı tutuyorsunuz diye sormuştı? Moira'nın fotoğrafıyla gelen e-posta da neyin nesiyydi? İçinde Moira'nın ormanda kayıp olmadığı, ba- şına çok daha kötü şeylerin geldiğine dair bir his vardı.

Bu merak arttıkça daha da hızlı koşuyordu. Ezelden beri koşuyor gibiydi. Her an o mağazaya varacağından emindi.

Jordan'ı evde uyur –hem de katil olabilecek o adamla- halde bırakaklı bir saati geçmişti. Adam bağlı ve bodrum katta kilitli olsa bile, endişelenmeden duramıyordu. Arkadaşına çok mu fazla ilaç verdiği de merak ediyordu. Polis eve gel- diğinde Jordan'ın midesini yıkamak zorunda mı kalacaktı? Yoksa o zamana kadar çok mu geç olacaktı?

Leo ileride, ufuk çizgisinde bir ışık gördü. Mağaza ola- bileceğini düşündü ama sonra ışık kayboldu. Boğazı kurumuş ve göğsü ağrıyor olsa bile devam etti.

Sonra ağaçların arasından süzülen ışığı yine gördü. Leo bunun far olduğunu anladı. Araç virajdan çıktığında farlar iyice parlaklıştı.

Leo yavaşladı ve kollarını başının üzerine kaldırıp salla- maya başladı. Kendi kendine aptal gibi arabanın önüne atlama- ması gerektiğini söyledi. *Lütfen, lütfen, dur*, diye yalvardı.

Farların ışığına ek, kırmızı bir ışık daha vardı. Bu bir polis arabasıydı. Yolun kenarına doğru gelirken arabanın sirenini hafif hafif çalıyordu. Leo çakılların sesini duydu. Devriye arabası tam da önünde durdu.

Leo kollarını indirip gülümsemeye çalışırken, polis memurunu başıyla selamladı. Hâlâ nefes nefeseydi. Bulanık göründü ama sürücü koltuğunda bir polis olduğunu görebilmisti. "Teşekkür ederim!" diyebildi güclükle. "Durduğunuz için teşekkür ederim!"

"Ne oluyor, delikanlı?" diye sordu polis ona doğru yürüken.

Leo şerif yardımıcısını tanıdı. "Ben... ben de siz aramak için mağazaya gidiyordum," diye açıkladı. Boğazı o kadar kurumuştu ki konuşmak canını acıyordu. Hâlâ nefes nefeseydi. Öne eğilip ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Birkaç kilometre ileride arabamın lastiği patladı. Dinleyin, ben... eve geldiğiniz zaman size söylemek istemiştim ama yapamadım..."

"Neyi söylemek istemiştin?" diye sordu şerif yardımıcısı.

Sonunda Leo birkaç kez nefes alabilmişti. "Arkadaşım Jordan ve ben... aradığınız adam bizde. Evin bodrum katında bağlı." Elleri hâlâ dizindeyken şerif yardımıcısının tepkisini görmek için başını kaldırıldı.

Şerif yardımıcısı buz gibi bir ifadeyle ona baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Jordan, onun annesini öldüren kişi olduğunu düşünüyorum," dedi Leo doğrulurken. "Bana kalırsa, haklı da." Leo birkaç kez daha nefes alıp verdi. Polis memuruna birkaç da-

kika önce Susan Blanchette'e anlattığı her şeyi tekrar anlattı. Kimsenin zarar görmesini istemediği için arkadaşına ilaç verdiği de belirtti. "Jordan hemen kendinden geçti," dedi. "O silahı kullanacak diye çok korktum. Neyse ki şimdi üst katta uyuyor. Aslında ona çok mu fazla ilaç verdim diye endişe ediyorum..."

"Silaha ne oldu?" diye sordu şerif yardımcısı.

"Sakladım," dedi Leo. "Bu yaklaşık bir saat kadar öncedydi. Ben..."

"Bakalım, doğru mu anlamışım?" diye sözünü kesti polis. "Allen Meeker elli ve ağızı bağlı şekilde sizin evin bodrum katında, arkadaşın da üst katta; bilinci kapalı ve silahsız."

Leo başını salladı. "Polis geldiği zaman kimsenin zarar görmesini istemedim."

Serif yardımcısı hafifçe sırttı. "Güzel, iyi iş çıkarmışsin, evlat. İşimi gerçekten de kolaylaştırdın."

Leo da ona gülümsedi ve sonra yine dizlerini tutmak için eğildi. Biraz daha nefes alıp verdi, normale dönmeye başlamıştı.

"Adın ne demiştin?" diye sordu polis.

"Leo," dedi eğildiği yerden.

"Tamam, çok teşekkürler, Leo," dediğini duydu polisin.

Leo kafasını kaldırıldığı sırada polisin copuna uzandığını gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Dur..."

Fakat başka hiçbir şey diyemedi.

Sonrasında her yer yine kararmıştı.

Susan ileride Cedar Crest yolu dönüşünü gördü.

Direksiyon başında sürekli kırıdanıp duruyordu. O ağaca çarptığından beri arabanın içinde bir tingirti vardı. Yine de gösterge panosundaki bütün ışıklar –yakit, akü ve hararet– iyi görünüyordu ve kaputtan çıkan bir duman görmediği için de tingirtiyi önemsememi. Aynı şekilde birkaç kilometre geride Jordan'ın arkadaşını da önemsememeye çalıştı.

Birkaç dakika önce onun yolun kenarında duran boş arabasının yanından geçmişti; dörtlüleri hâlâ yanıyordu.

Bir yanı hâlâ onu öyle yapayalnız bıraktığı için berbat hissediyordu ama onu götürmek de aptallık olacaktı. Ona nasıl güvenebilirdi? Arkadaşıyla birlikte Allen'ı alıkoyduklarını söylemişti. Onun kendisine saldırmayacağını kim garanti edebilirdi?

Allen'ın bodrum katta bağlı olduğunu ve Jordan'ın da uyuduğunu söylemişti. Geri dönüp tekrar Rosie'nin yerine giderek bir kez daha polisi arayabilirdi. Ancak tekrar neden operatörle konuşacaktı? Ayrıca artık şerif yardımcısının da ne kadar güvenilir olduğunu bilmiyordu. Allen gerçekten o evdeyse, bunu kendi gözleriyle görecekti.

Susan farlarını söndürüp dönüşten girdi. Sonra iyice yavaşladı. Eve giden yolun iki yanında ağaç ve çalılarla kaplı bir yer aradı. Evin önünde hiç araba yoktu.

Sağ tarafında bir açıklık gördü. Evden bakınca arabasının görünmeyeceğinden emin olacağı şekilde park etti. Kontağı kapattığında motordan ıslık çalar gibi tuhaf bir ses çıktı. Bunun arabanın tekrar çalışmayaçağini gösteren bir işaret ol-

maması için dua etti.

Hırkasının cebinden saçmalı tabancayı alarak arabadan indi ve sessizce kapıyı kapattı. Arabasının önüne ve eğilen tampona baktı. Plaka da yamulmuştu tek tarafı çıkmıştı ve sallamıyordu. Öte yandan, araba gerçekten de o kadar kötü görünüyordu. Jordan'ın arkadaşı bu konuda doğrulu söylemişti.

Gecenin serinliğinde ürperdi. Hırkasının önünü kapatıp, park alanını çevreleyen ahşap duvara doğru ilerledi. Eski, iki katlı ve kahverengi evi inceledi. İkinci kat penceresinde bir ışık yanıyordu; arka bahçede de ışık var gibiydi. Evin bir kısmı bir karaağacın gölgesinde kalmıştı. Diğer tarafı da uzun, yabani çalılar sarmıştı. Rüzgârda dalları sallanıyordu. Susan o çalıların arkasında, bodrum katında bir ışık gördü.

Doğru mu, diye merak ediyordu. Allen gerçekten de orada bağlı şekilde mi tutuluyordu? Onca zaman onların elinde rehin kalması mümkün müydü? Bu sırada, onun bu seyahat için pis, gizli bir ajandası olduğuna kendisini ikna etmişti ve bu da onu kötü, güvenilmez kılıyordu. O kadar ki, kendisi başka bir adama ilgi bile duymuştu; hem de tamamen yabancı birine. Neler oluyordu ona?

Susan son birkaç saatin ne kadar berbat geçtiğini düşündü. İki genç tarafından alikonmuştu; hatta kız da bu işin içindeyse belki de üç. O gençlerden biri de Allen'ın annesinin katili olduğuna dair sanrılar içindeydi. Susan, Tom' un söylemeklerini hatırladı. Jordan'ın o masum insanlara nasıl saldırdığı ve o zamanlar küçük bir çocuk olduğunu... Jordan'ın arkadaşı ona Allen'a suçunu itiraf ettirmeye çalışıklarını sö-

lemişti. Bunu nasıl yaptıklarından ise hiç bahsetmemiştir.

Birdenbire Prewitt ailesinin evinden büyük bir gürültü gelince Susan olduğu yerde sıçradı.

Gözleri evin içinde bir hareketlilik aradı ama hiçbir şey göremedi.

Ağaçların ve çalıların arkasında gizlenerek, sessizce yan bahçeye doğru ilerledi. Hızla park alanını geçti ve geçerken de açık alanda öylece yürürken onu kimsenin fark etmemesi için dua etti. Fakat çakılların üzerinde bir şeye çarpınca çarptığı şey de yuvarlanıp bir taşa çarptı. Tekrar ayağa kalkıp evin yanındaki çalıların arasına gizlendi. Nefesini tutup çarptığı metal nesneyi eline aldı. Bir tırnak ucu gibi duruyordu, kalın uçları vardı.

Jordan'ın arkadaşı lastiğinin patlak olduğunu söylemişti. Arabayla bu şeyin üstünden mi geçmişi?

Evdan yüksek sesli bir çatırıtı daha geldi.

Susan metal parçasını elinden bırakarak bodrum katın penceresine doğru ilerledi.

“Tanrım,” diye mırıldandı. Tozlu camın ardından Allen’ı görebiliyordu. Terli ve çırpnır halde, vahşi bir adam gibi görünüyordu. Gömleği yoktu ve pantolonu da parçalanmıştı. Elinde bir çekiç vardı. Bileklerinde bir ip, ucunda da koli bandı vardı. Aynı banttan ayak bileklerinin etrafında da vardı. Bir bileğinde asılı bir tahta parçası duruyordu. Masayı parçalamış gibi görünüyordu. Etrafına tahta parçaları serpilmişti. Allen masanın üstünü tekmeleyip yana devirmiştir ve yerde bir şeyler arıyordu.

Susan camı çalacaktı ki bir arabanın yaklaştığını duydu. Döndü ve evin önüne doğru gelen arabanın farlarını gördü.

Pencereden çekilerek çalıların arkasına saklandı. Sonra farlar birden söndü. Ancak motorun hâlâ çalıştığını duyabiliyordu. Araba evin önüne gelmeden durmuştu. Biri onun arabasını sakladığı yeri mi bulmuştu?

Susan çalıların arkasından çıkış bir ağaçın arkasına gitti, sonra da başka bir ağaçın. Sonunda park alanının bitiminde başlayan ormanın içindedeydi. Nefes nefese, evin önüne gelmeden duran arabayı görmeye çalıştı. Çalı ve ağaçlardan göremiyordu. Fakat telsiz sesi duydu. Susan kadının ne dediğini anlayamadı ama sesi polis operatörünün kine benzıyordu.

Sonra Shaffer'ın fisıldadığını duydu. "Neyse, Nancy, ben o konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bayan Blanchette bana kayıp kızla ilgili hiçbir şey söylemedi. Karıştırmış olmalı. Bana sorarsan, o kadın D-E-L-İ, deli. Bana kayıp nişanlığını arattırıp duruyor. Sana söyleyeyim mi, o lanet turistler beni öldürerek sonunda..."

Susan ağaçların arkasına saklanmış, duyduklarını idrak etmeye çalışıyordu.

Polis operatörünün, kızla ilgili neden hiçbir şey bilmemeliğini şimdi anlıyordu. Her şey tuhaf ve ürkütücü bir şekilde yerine oturuyordu. Belli ki, Shaffer'in daha önce olası bir kaçırma ya da alikoyma durumu diye anons ettiği şey, sahte çağrıydı. Susan, ikinci çağrıyı yaptığında karşı taraftan bir cevap geldiğini duymamıştı.

Şimdi telsizden gelen cevabı duyabiliyordu. Kadın Rosie'nin mağazasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Susan gerisini duyamadı.

"Tamam, şarap evinden çıkmıyorum," diyerek yalan söyledi.

ledi şerif yardımcısı. "Alkollü araç kullanan birinin peşin-deydim ama adam kaçtı. O zaman sen Rosie'nin Yeri'ni ara ve Bayan Blanchette'e kırk beş dakika sonra Birch yolundaki evde buluşabileceğimizi söyle. Oraya en erken o kadar sürede gidebilirim, tamam mı? Onu sevindir ve o kayıp kızla da ilgilendiğimi söyle. Neden bahsettiğine daha sonra bakarız. Anlaşıldı mı?"

Diğer taraftan karmaşık bir cümle duyuldu. Fakat Shaffer anlamış olmalıydı, çünkü biraz güldü ve sonra, "Dalga geçme, tamam," deyip kapattı.

Susan ağaçlıklı alandan devriye arabasının –hâlâ ışıkları kapalı halde– evin önüne gelişini izledi. Ağaçların ve çalıların arkasına gizlenip aracı evin önüne kadar takip etti.

Shaffer motoru durdurarak arabadan indi. Arabanın iç ışığı yandı ve Susan'ın gördüğü kadariyla, arka koltukta kimse yoktu. Carroll Deresi yolunda Jordan'ın arkadaşıyla karşılaşmamış olmalıydı, aksi takdirde onu da alırdı.

Shaffer'da polis şapkası yoktu ve üniformasının gömleği pantolonunun üzerine sarkıyordu. Biryle boğuşmuş gibi görünüyordu. Devriye arabasının önünde durup gömleğini içine soktu ve sarı saçlarını düzeltip geri attı. Silahını çıkartıp ön kapıya doğru ilerledi.

Bodrum katından bir çekic sesi geldi.

Shaffer durup evin yan tarafına doğru baktı. Bodrum katın penceresinden gelen ışığı fark etmiş gibi görünüyordu. Ev boyunca yürüdü, sonra eğilip penceren içeri baktı.

İçeriden gelen vurma sesi devam ediyordu. Shaffer bir

süre daha bodrum katın penceresinden içeri baktı. Pencereden uzaklaşlığında Susan onun güldüğünü gördü.

Ön kapıya giderek kapı kolumu yokladı. Kulağını kapıya dayadı, ardından da silahını kılıfına soktu. Pantolonunun yan cebinden cetvele benzeyen bir şey çıkardı. Kapının arasına sokup birkaç kez ileri geri çektiğten sonra kapıyı sessizce açtı. Cetvele benzeyen aleti cebine koyup silahını çıkardı ve eve girdi.

Susan park alanını koşarak geçip evin yanındaki çalılara geldi. Bodrum katın penceresine doğru eğildi.

Vurma sesi yerini çatırdama ve sürtme sesine bıraktı. Artık Allen’ı bodrum katında göremiyordu. Ancak kafasını yere koyarak iyice eğilip baktığında merdivenlerde olduğunu görebildi. Elinde levye vardı. Bantları kesmek için bir bıçak ya da bahçe makası bulmuş olmalıydı ki, elleri serbestti. Üzerinde kendine çok dar gelen beyaz bir tişört ve beyaz boyacı pantolonu olduğuna göre bodrum katında yeni kıyafetler de bulmuştı. Allen elindeki levyeyle bir kapıya vuruyor bir kırıntı açmaya çalışıyordu. Yüzünü göremiyordu ama küfürlerini duyabiliyordu.

Susan onun dikkatini çekebilmek için pencereye tıklattı ama kendi gürültüsünden Susan’ı duymamıştı. Shaffer’ın niyetinin ne olduğunu bilmiyordu. Her ne ise, bu adama güvenilmezdi ve Allen’ı uyarmak zorundaydı. Cama tekrar vurdu.

Oturma odasından tam onun üzerine doğru bir ışık tutulunca Susan eğilerek eve doğru yuvarlandı. Çalıların üzerinde oturma odasındaki kişinin gölgesi dolaşıyordu. Pence-

redeydi ve dışarı bakıyordu.

Soğuk, rutubetli zeminde yatıp, duvara yaslandı ve o gölge gidene kadar nefesini tuttu.

Bodrum katından ahşabın sürtünme sesini duyabiliyordu. Geriye doğru yuvarlanıp yine pencereden baktı. Fakat Allen'ı hiçbir yerde göremedi.

Ayağa kalkıp oturma odası penceresinin köşesinden içeri baktı. Şerif yardımcısı silahı çekili şekilde ön holde duuyordu. Sonra Allen mutfağa benzeyen yere çıktı. Şerif yardımcısını gördü ve donup kaldı.

Şerif yardımcısı ona güldü. "Merhaba, Ana Kuzusu," dedi. "Sonunda tanıştık."

Havaya muhtaç Allen bitkin ve şaşkın görünüyordu. "Demek çocuklar sizi aradı, ha?" Düşen omuzlarıyla merdivenlerin başındaki babaya yaslandı. "İkisi de aklını kaçırmış. Ben seri katil filan değilim. Buraya hafta sonu için nişanlım ve oğluyla beraber geldim. Bu iki genç de beni bodrum katına bağladı ve..."

"Kapa çeneni," dedi Shaffer sert bir ses tonıyla. Başını iki yana salladı. "Beni kimse aramadı."

Allen sustu. Susan hâlâ zor nefes aldığılığını görebiliyordu.

"Bana inanmalısın, Allen," dedi polis. "Seni buraya getirirken bunların olacağını hiç düşünmemiştim."

Allen ona baktı. "Sen miydin? Tanrım," diye fisıldadı. "Bana o e-postaları ve mektupları gönderen..."

Şerif yardımcısı başını salladı. "Doğru, Ana Kuzusu. Bir numaralı hayranının ben."

* * *

Jordan elinde şömine demiriyle yatak odasının olduğu koridorda durdu ve iki adamın konuşmasını dinledi. On dakika önce kendini kusmaya zorladığı için ağızında hâlâ o berbat tat vardı. Biraz soğuk su içmiş ve Listerine'le gargara yapmıştı ama bir işe yaramamıştı. Arabanın evin önüne geldiğini duyduğunda banyodaydı.

Meeker'ın duymamış olduğunu anlamıştı. Orospu çocuğu bodrum katının altını üstüne getirmekle ya da her ne halt ediyorsa onunla çok meşguldü. Arabayı duyduktan sonra şömine demirini alıp aşağı inmek üzereydi. Pencereye gitdince polisin tuhaf bir şey yaptığılığını gördü. Adam eve silahını çekerek yaklaşmış ve sonra kendi kendine içeri girmiştir. Jordan demir çubuğu sımsıkı tutup onu banyoda bekledi. Şu ana dek yorgun ve halsizdi ama artık ayılmıştı.

“Biliyor musun, senin öldüğünü sanmıştım,” diyordu şerif yardımcısı. “Bugün erken saatlerde terk edilmiş Chemerica tesisinde Jordan Prewitt'e rastladım. Bir saat önce oraya geri gittim ve senin güzel BMW'ni bataklığa atmış olduğuna karar verdim. Sen de bagajdasın sanmıştım.”

“Bu senin planın mydı?” diye sordu Meeker sınırlı şekilde. “Benden Cullen'a gelmemi bunun için mi istedin? O kaçık ve arkadaşıyla başka planlar da yaptın mı?”

Jordan demir çubuğu daha da sıkı kavradı. Titremeye başlıyordu.

“Hey, sana söyledim, Allen. Böyle bir şey olmasını beklemiyordum. Seni buraya getirmeyi hep istedim. Orcas

Emlak Danışmanlığı'nda becerdiğim bir kadın vardı ve o da bana kim, nerede, hangi evi kiraya veriyor, söyledi. Sürekli burada bir başına tatil yapan kadınlarda oluyor gözüm. Zaten Jordan Prewitt'in bu hafta sonu burada olacağını ve koy kenarındaki o eski evin de müsait olduğunu biliyordum. Onunla aynı zamanda aynı yerde olursan, işler kızışır diye düşünüdüm. Bir de annesini kaçırıldığın aynı evde... Doğrusu, onunla karşılaşacağını ve seni hatırlayacağını..."

"Dinle, fazla zamanımız yok," diye sözünü kesti Meeker. "Zayıf olan, Leo, arkadaşına ilaç verdi. Sanırım onu arabay'a attı. Eyalet polisini aramak üzere mağazaya gittiler. Bir saat kadar önce çıktılar. Burada kalamayız."

"Sakin ol, bolca zamanımız var," dedi polis.

Meeker sesini alçaltınca Jordan duymakta güçlük çekti. "Benden ne istiyorsun sen?"

"Hâlâ anlamadın mı?" dedi şerif yardımcısı. "Seninle çalışmak istiyorum, Allen. Seni onu öldürürken gördüm. Sen Cul-len'in yerini daha öğrenirkilen, ben burada yaşıyordum. On yedi yaşında, sürekli azgin, sikkın ve bir anlık heyecan için köpekleri öldürmekten, kedilere işkence etmekten bıkmış biriydim." Güldü. "Ne demeye çalıştığını biliyorsun. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Stella'dan hoşlanıydım. Eskiden o eve gizlice girip geceleri onun soyunmasını izlerdim. Sonra ağustos ayında, bir gece çocuğuyla dışarıdayken, yalnız olmadığımı anladım. Hep yaptıklarının büyük bir hayranı oldum, Allen. Fakat bir ustadin eşlikçisi olduğumdan hiç haberim yoktu. Sonraki gün, seni ormandan eve kadar izlediğimde hâlâ bilmiyordum.

Senin performansını en ön sıradan izlemek gibi bir şeydi bu. Arka bahçede belirdin, onu bayıltın ve alıp götürdüün. Küçük Jordan'ın bağıriп ağlayışı hâlâ kulaklarımда. Çok güzeldi. Kim olduğunu o an anladım...”

Jordan yatak odası duvarına yaslanmış şekilde, tir tir titriyordu. Yanağından bir damla gözyaşı döküldü.

“Benim eski, hurda Ford arabamla seni ve Stella'yı izlediğimi anladığını düşünmüştüm,” diye devam etti şerif yardımıcısı. “Kuzey Seattle'daki o harabe, küçük kulübeye gidene kadar takip ettim sizi. İşine çok yarıyordu, olabildiğince ıssızdı. Etrafta kadının çığlıklarını duyabilecek kimse yoktu. Stella'yı oraya götürüşünü gördüm. Ertesi gün de çıplak cesedini Birch yolundaki evinin yakınına atışını gördüm. Seni ele verebilirdim, ama yapmadım. O gün senin bir numaralı hayranın olmuştum, Allen.”

“O mektuplar ve e-postalar da o zaman başladı,” diye mırıldandı Meeker.

Jordan onu güclükle duyabiliyordu. Fakat ihtiyacı olan bilgi buydu. Meeker kabul ediyordu. Ana Kuzusu oydu.

“Seni hiç yavaşlatmadım ve buna seviniyorum,” dedi Shaffer. “Birinin daha bu işi bildiğini bilmenin işe biraz daha heyecan katacağını düşünmüştüm. Eskiden hafta sonları Seattle'a giderdim ve arabamda yatardım. Geceleri senin evini kontrol ederdim. Birkaç cinayet kaçırılmışındır ama Stella'dan yedi ay sonra, Rhoda Mundy'yi arabanın bagajından çıkarıp o eve sokuşunu gördüm, Allen. Stella'dan sonra tam bir çaptan düşüştü aslında. Gazetelerdeki fotoğraflarına ba-

kınca tam bir kevaşe olduğunu düşündüm. Sen de öyle düşünmuş olmalısın ki, altı saat sonra onu sırtlayıp bagajına attın. Onda bir şeyler çok sinirini bozmuş olmalı, çünkü gazetelerden biri onun at çiğnemiş gibi dövüldüğünü yazmıştı. Bunu nasıl anladılar, bilmiyorum ama işini bitirmeden önce, bir noktaya kadar boğulmuş ve defalarca hayatı döndürülümiş olduğu yazıyordu. Fakat sen izleri kapatmak konusunda hep çok titizdin. Bu tekrar tekrar boğma işi diğerlerine de yaptığım bir şey miydi? Bunun onların defalarca ölümünü izlemek gibi olduğunu...”

Jordan, Meeker’ın bir şeyler dediğini duydu ancak sözçükleri anlayamadı. Aynı şeyin annesine de olduğunu düşünmek içini paramparça etmişti.

“2000 yılında taşınmanın sebebi benim mektuplarım mıydı; ikizleri olan o kadını öldürdükten hemen sonra?” diye sordu Shaffer. Şerif yardımcısının ses tonunda duygusalıktı.

“Kısmen,” diye cevap verdi Meeker.

“İstediğim bu değildi,” dedi Shaffer. “Ben de işin içinde olmak istedim, Allen, parçası olmak istedim. Senin taşınmanız istemedim. Hey, sen benim polis olma sebebimsin. Çünkü bunun, senin izini sürebilecek her türlü imkânı bana tanıya-cağınızı fark etmiştim. Oakland’daki o kadınlar öldürülüğünde, yapanın sen olduğunu biliyordum. O sırada tam olarak nerede oturduğunu biliyordum. Sonra 2003’teki Fairfax ve Alexandria cinayetleri geldi. O kadınları kaçırıldığın her yere gittim. Bir de onlarla işin bittiğten sonra cesetlerini attığın yerlere... Seni ve yaptığın işi herkesten daha iyi bili-

yorum. Kendine düzgün bir hayat seçip, Susan ve oğluyla bir hayat kurmayı denemiş olabilirsin ama ben bunu yemem. Belki bir süre hiçbir şey yapmazsan benden kurtulacağını düşündün. Oysa ben senin izini hiç kaybetmedim, Allen... hiç.”

Jordan tahtaların gıcırtısını duyarlar korkusuyla kırıdayamıyordu. Sırtı yatak odası duvarındaydı ama komodinin üzerindeki saati görebiliyordu: 20.09. Leo gideli bir saat geçmişti. Rosie'nin yerinden buraya gelmek on dakika sürerdi. Shaffer bolca vakitleri olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Leo'yu yolda görüp onu temizlemiş miydi?

Jordan yol kenarındaki Honda Civic'in arka koltuğundaki hediye paketi ve pasta kutusunu, direksiyonda ise kafasında bir kurşun olan Leo'yu canlandırdı. Bunun doğru olmaması için dua etti. Yine midesi bulanmaya başladı.

Son birkaç saatte Allen'in Ana Kuzusu olduğuna dair itirafta bulunmasını istiyordu. Şimdi etmiş; Şerif yardımcısı Shaffer sayesinde. Fakat alt katta Meeker'la yüzleşen kişi onu suçlamıyordu.

Ona hayrandı.

Ve bu anne katilinin kaçmasına yardım edecek gibi görünüyordu.

22

Susan şok olmuş, oturma odası penceresinin dışında dolanıp duruyordu.

Söyledikleri şeylere inanamıyordu. Allen'ın şerif yardımıcısına yanıldığını, o adam olmadığını söylemesini bekleyip durdu.

Allen katil değildi.

Oysa orada, üzerine hiç olmamış beyaz tişört ve o boyacı pantolonuyla, korkuluğa dayanmış şekilde Shaffer ona istediği cinayetlerden bahsederken öylece başını sallıyordu.

Susan, Allen'in, o zavallı küçük çocuğun annesini oğlunun gözlerinin önünde kaçırışını ve diğer öldürülenleri düşündü. Geride kalan annesiz çocukları düşündü. Bunların sorumluşu Allen'dı.

On yıl önce Volunteer Park'ta o kadının kaybolusunu ve sonrasında ne kadar korktuğunu hatırladı. Bir polis ressamı Ana Kuzusu'nun robot resmini çizmiş ve o resmin evi kuşattığı nice kâbuslar görmüştü. Kendisini ve ailesini o cana-

vardan korumak için kapılarını kilitliyor ve yanında biber gazı spreyi taşıyordu.

Fakat tüm önlemlerine rağmen onu evinin içine almıştı.

Onu hayatına üstelik oğlunun hayatına da almıştı. Onunla nişanlanmıştı. Onun içine girmişti.

Susan'ın midesi bulandı. Bacakları titriyor, nefes alamıyordu. Eve yaslanıp pencerenin kenarına tutundu.

“İşler sarpa sardığı için üzgünüm, Allen,” diyordu şerif yardımcısı. “Bugün tekneyle açıldığında seninle iletişime geçecektim. Dediğim gibi öğle ile saat dört arasında. Küçük planımı uyarsın diye düşünmüştüm. Şimdi detaylara girmeyeceğim ama bir deniz kazası gibi görünecekti. Küçük çocuğu sahile vurmuş şekilde bulacaklardı, ama Susan'ı bulamayacaklardı. Onu bana vermeni umuyordum.”

Susan, Allen'ın başını defalarca iki yana salladığını gördü.

“Neden olmasın?” diye sordu şerif yardımcısı. Silah hâlâ elindeydi ama artık Allen'a doğrultmuyordu. Onun yeri özenle okşuyordu. “Kadınları ortadan kaldırılmakta çok iyiyimdir, Allen. Biraz eğlendiğim iki kadını hâlâ arıyorlar. *Kayıp, öldüğü tahmin ediliyor.* Susan için de aynı şey olabiliridir...”

Allen, kaşlarını çatıp, “Onu sana vereceğimi düşünmenin sebebi nedir?” diye sordu.

“Belki de işbirliği yapmazsan, eyalet polisi tekne gezisinden döndüğünüzde seni oracıkta yakalayacağı içindir,” diye cevap verdi Shaffer. “Sana teknede e-posta atmaya başladım. Bir süre benden kaçtığını sandım. O sırada Jordan'la karşılaş-

mış olmalısın. Çocukların sana kötülük yaptılar mı?"

"Daha kötülerini de gördüm," dedi Allen. Döndü ve oturma odasına doğru yürüdü.

Susan onun pencereye doğru yaklaştığını görünce hemen yere çöktü. Hemen üzerindeki gölgesini görebiliyordu. "O ikisinin şu ana dek eyalet polisini aramadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dediğini duydı onun. Cama o kadar yakındı ki kendisiyle konuşuyor gibiydi.

"Rahat ol," dedi şerif yardımcısı, manalı bir gülümsemeyle. "Sana daha fazla bela olamayacaklar."

Susan gölgenin pencereden uzaklaşmasını izledi. Pencerenin altında çömelmiş halde duruyordu.

"Onlar için bir plan yaptım ve hoşuna gideceğini düşünüyorum," diye devam etti Shaffer. "Yarın sabah bu evde üç tane ölü genç olacak. Bu iki çocuk, bir de kız. Sen onunla tanışmadın sanırım. Jordan'ın kız arkadaşı ve çok güzel bir kız. Onu seversin. Aslında senin sevgili Susan'ın biraz erken davranışını tekneden bana senmiş gibi e-posta gönderdi. Ben de sen sonunda geldin sandım ve o güzel genç kızın fotoğrafını gönderdim. Onu eski Chemerica tesiste bir odaya kattım. Onu kendim öldürdüğümde, Allen. Hillside Katili Bianchi ve Bruno gibi. Beraber öldürsek muhteşem olmaz mı, sonra belki bize de bir isim verirler? Bir ekip oluruz, Allen. Belki de Cullen Katili? O tatlı kız ilk ortak işimiz olmak için bekliyor..."

Susan sonunda pencerenin kenarından bakacak cesareti bulduğunda, Allen'ın oturma odasının uzak köşesinde, mer-

divenlerin yanında bir sandalyede oturduğunu gördü. Shaffer önünde dururken o da sırtını geri doğru esnetiyordu. Polisin elinde hâlâ silah vardı ama namlusu yere bakıyordu.

“Şimdi asıl seveceğin kısım geliyor,” diye devam etti Shaffer. “Onun cesedini buradaki ormana bırakacağız. Herkes o iki pislik gencin kızı öldürdüğünü, sonra da birbirlerini vurduklarını düşünecek. Ta ki biz yeni bir cinayet için tekrar bir araya gelene kadar. Aralarındaki benzerliği görecekler ve bunu bize bağlayacaklar. Dışarıda bizi bekleyen bir sürü kadın var, Allen. Ne kadar tedbirli olduklarının hiç önemi yok, yine de onları haklayabiliriz. Polis olmanın en güzel taraflarından biri, ıssız bir otobanda güzel bir kızı istedigim zaman durdurabiliyor olmam. Ne düşünüyorsun, *ortak?* İlginizi çekti mi?”

“Hayır dersem ne olacak?” diye sordu Allen merakla.

Şerif yardımcısı derin bir iç çekti. “Bu iki genç intikamçının da ölmesini istiyorsun, doğru mu anlamışım?”

Allen başını salladı.

“Kız zaten ortadan kaybolacak. Beni çoktan tanıdı. Sana yazık, çünkü sutyeni, Birch yirmi iki numarada senin eşyalarının arasından çıkacak. Ayrıca senin Seattle’daki evine ve Susan’ıñe de girdim. Saç fırçanı senin için temizledim, Allen. Bu kızın avcunun içinde siyah-beyaz saçlar bulsalar, senin için kötü şans, değil mi?”

Allen hiçbir şey demedi. Sandalyede öne eğildi ve yüzünü avuçlarına gömdü.

“Bu arada, bitmemiş işlerden bahsetmişken,” dedi şerif yardımcısı elini cebine atıp. “Susan’ın da ortadan kaybolması gerek.”

“Ne?” dedi Allen başını kaldırıp.

Şerif yardımcısı ona bir şey fırlattı ve o şey Allen’ın yüzüne çarptı. Susan, Allen’ın yüzüne çarpıp kucağına düşen beyaz şeyin kendi külütu olduğunu gördü.

“Çok fazla şey biliyor, Allen. Ayrıca beraber çalışmamıza engel olacak. Ondan hoşlandığını biliyorum, ama ölmek zorunda. Bunu nasıl yapacağımıza da kafa kafaya verip beraber karar vereceğiz...”

Susan yan gözle arkasında bir gölgenin ilerlediğini fark etti.

Hemen çömelip arkasını döndü. Gölge evden yayılan ışık huzmesi ile çimenlerin olduğu yer arasıydı. İkinci kat penceresinden geliyordu ve orada biri vardı.

Susan oturma odasına bakmak için yine başını kaldırıldı. Konuşmayı bırakmışlardı. Şerif yardımcısı silahını elinde tutuyordu. Parmağını dudaklarına götürdü ve Allen’ a bakıp başını iki yana salladı. Sonra üst katı gösterdi. Susan üst kattaki ayak seslerini duyduklarını anladı. Şerif yardımcısı şaşırılmış gibi görünüyordu. Aslında gülümşüyordu bile.

Susan yine çömeldi ve çimenlere, o ışık huzmesine doğru ilerledi. Jordan Prewitt’ in muhtemelen kaçmak için üst kattaki pencereyi açmaya çalıştığını gördü. Çekti ama pencere sıkışmıştı. Duraksadı.

Susan ayağa kalkarak ona el salladı. Jordan’ı onun peşinde oldukları için uyarmalıydı. Geri geri giderken tırmık başına çarptı ve tökezledi.

Susan başını kaldırıd ve Allen’ in oturma odası penceresine doğru geldiğini gördü. Hemen çalıların arkasına saklandı.

“Bence dışında biri var,” dediğini duydu ama sesi boğuk geliyordu.

İyice yere eğilerek ışık huzmesine ve Jordan’ın pencereyle cebelleşen siluetine doğru baktı. Susan’ın gördüğü kadarıyla daha yarısı bile açılmamıştı. Gölgesinden kafasını iki yana salladığı anlaşıliyordu. Sonra oradan çekildi ve siluet kayboldu.

Susan nefesini tutarak çalıdan dışarı baktı. Allen artık oturma odasında değildi. Yine pencerenin kenarına doğru gidip içeri baktı.

Shaffer silahını hazır etmiş ve üst kat merdivenlerinden birkaç basamak çıkmıştı. Arkasında, merdivenlerin başında Allen duruyordu.

Susan saçmalı tabancayı hatırladı ve onu hırkasının cebinden çıkardı. Onunla çok fazla hasar vereceğini düşünmüyordu; belki dikkatlerini dağıtmak için camda bir delik açabilirdi. Belki bunu yaparsa Jordan kaçabilirdi. Titreyerek geri çekilib silahı cama doğrultarak tetiği çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Elbette hiçbir şey olmadı. O lanet silahı ona Shaffer vermişti.

Susan tam silahı pencereye fırlatacaktı ki, Allen’ın bağırlığını duydular: “*Vur onu! O orospu çocuğunu vur!*”

İki el silah sesi duyuldu.

Susan pencereden dehset içinde Jordan’ın merdivenlere doğru sürüklendiğini izledi. Merdivenlerin yanında Shaffer kenara çekilib ona acımasızca tekme attı. Jordan korkuluklara çarptı. Korkuluk kırılırken büyük bir çatırtı koptu ve etrafı

tahta parçaları yayıldı. Jordan'ın elindeki demir çubuk düşmüştü. Tahta parçalarının olduğu yere doğru düştü.

Allen ona doğru yürüyüp kaburgasına tekмелер savurmaya başladı.

Susan ağını kapatıp koşmak için arkasını döndü, ama ayağı takılınca yere düştü. Bir işe yaramayan saçmalı silah elinden düştü. Onu duymuş olduklarından neredeyse emindi. Ayağa kalkarken tırmığı fark etti. Onu aldı ve o sırada keskin uçlarından eli çizildi. Fark etmedi bile. Çoktan polis arabasına yönelmişti. Aleti sıvri kısımları yukarı gelecek şekilde arka tekerleğin altına yerleştirdi.

Sonra da hızla park alanının yanındaki ormana doğru gitti. Tüm hızıyla arabasına koştu. Ağaçlık alandan koşarken çalılar ve dallar ellerini, yüzünü çiziyordu. Ön koltuğa kendini attığında, Susan dehşet içinde titriyordu. Anahtarları kontaşa sokamadı, soktuğunda da araba çalışmadi. Tekrar denedi ama araba gürültülü bir ışık sesiyle karşılık veriyordu. Bunu evden duyduklarına şüphe yoktu. Sonunda motor boğuk bir sesle çalıştı. Ardından da o tingirtılı ses geldi.

Susan birkaç çalının üzerinden geçerek geri geri çıktı. Arabayı çevirip yola koyuldu.

Yüzünden yaşlar süzülürken karanlık ve kıvrımlı yolda hızlandı. Üzerinden geçtiği her engebede o tingirtı daha da artıyordu. Sürekli dikiz aynasını kontrol etti. Arkasındaki yol karanlıktı. Belki de o sıvri uçlu alet devriye arabasının işini bitirmiştir.

İleride arıza yapmış Honda Civic'i gördü ama dörtlüleri

sönüktü. Shaffer kapatmış olmalıydı. Arabada biri var gibi görünmüyordu. Jordan'ın arkadaşının mağazaya gidip polisi aradığını düşünmek aşırı umutlanmak mıydı?

Susan gözlerindeki yaşları silerek yine dikiz aynasına baktı. "Ah, hayır," diye fisıldadı.

Arkasında bir çift far ışığı gördü. Gitgide yaklaşıyor, üç şeritli ve kıvrımlı yolda zaman zaman kayboluyor, sonra tekrar belirliyordu. Susan onun şerif yardımcısı *olmayabileceği* ihtimalinin ne olduğunu merak etti. Polis ışıklarını ve siremini kullanmaz mıydı? Tom olabilir miydi? Onun evine giden arka yol buralarda bir yerde olmalıydı.

Hangi yol olduğuna bakmak için yavaşlama riskini alamadı. Aynı zamanda onları Rosie'nin Yeri'ne –Mattie'ye– götürmeyi de istemiyordu.

Dikiz aynasındaki farlar artık daha parlak ve daha büyük görünüyordu. Susan dudağını ısırdı ve farlarını kapattı. Bir süre gözleri bağlı şekilde araba kullanıyor gibi oldu. Elleriyle direksiyona sımsıkı tutunmuş Carroll Deresi yolundan çıkacak bir yer arıyordu. Tekerleklerin yolu kenarındaki çakılların üzerine çıktılığını ve çakılların arabanın altına vurduğunu fark etti. Hızla asfalta geri çıktı.

Sonunda, gölgelerin arasında, solundaki toprak yolu gördü. Son anda yaptığı ani dönüş nedeniyle araba bir tarafa doğru iyice yattı. Bir an için Toyota'nın devrileceğini sandı. Asfalt olmayan yola girince yavaşlamaktan başka seçenek yoktu ama ormanın içinde fren lambalarını görürler diye fren pedalına basmaya cesaret edemedi. O nedenle direksiyonu

sımsıkı tutup ayağını iki pedaldan da çekti. Araba, bozuk yolda yalpalıyordu. Farlar olmadığı için önündeki her engeli göremiyordu. Ağaçları ve çalıların tepelerini kullanarak yön tayin ediyordu ki karanlıkta onları bile zor seçiyordu.

Sonunda bir şeye çarptı ve durdu. Ağaç gövdesi ya da kaya olabilirdi, emin değildi. Fakat Toyota'nın motoru çalışmaya ve tingirdamaya devam ediyordu.

Omzunun üzerinden Carroll Deresi yoluna baktı. Yaka-laşan arabanın far ışıkları ağaçların arasında süzülüyordu. Susan arabanın anayolda kalması için dua etti. Bir an farlar arabasını ve etrafındaki ağaçları aydınlattı. Sonra yine karanlıkta kaldı ve diğer araba hızla geçip gitti. Polis arabasıydı.

Susan çok rahatlampısh hissetti ancak sadece beş saniye için. Sonra yola devam ederlerse Rosie'nin Yeri'ne gideceklerini ve Mattie'yi bulacaklarını fark etti. Allen kolayca Rosie'yle konuşup Mattie'yi alabilirdi. Mattie de onunla giderdi.

Susan buna izin veremezdi. Onlara yetişmek zorundaydı. Ne yapması gerekiyorsa yapacaktı, ucunda onları yoldan atıp kendini öldürmek olsa bile. Oğlunu alamayacaklardı.

Farlarını yakınca ileride bir açıklık gördü; ağaçsız, arabayı döndürebileceği bir yerdi. Gaza bastı ama araba yerinden kırırdamadı. Elleri titriyordu, geri vitese taktı ve ilerledi. Ancak bir çukura denk geldi, arabanın bir tarafı oraya düştü. "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Yine ileri vitese taktı ve Toyota bir adım ileri gidip yine bir şeye çarptı. Tingirttı her geçen saniye daha da artıyordu.

Deliye dönen Susan arabadan inerek ön tarafa baktı. Yıkkılan bir ağacın gövdesi, önünde yaklaşık otuz santimetre yüksekliğinde bir engel oluşturmuştu. "Yüce Tanrım, lütfen," diye mirıldandı.

Sürücü koltuğuna geri geldi ve vitesi bir ileri bir geri takarak en az on hamle yaptı. O süre içinde tek düşündüğü Allen ve o korkunç polisin Rosie'nin mağazasına ve Mattie'ye daha da yaklaştığıydı.

Sonunda Susan o engeli aşmayı başarıp açıklığa ulaştı. Arabayı döndürmeye başladı. O sırada başka bir arabanın motor sesinin kendinden gelen tingirtiyi bastırdığını duydı. Susan gizli patika üzerinde, ileride bir araç var mı diye baktı. Her tarafında çalılar ve ağaçlar rüzgârdan hissirdiyordu. Ön camının üzerinde bir yaprak dans ediyordu.

Başka bir aracın yakınlarında olduğunu duyabiliyordu. Onun arkasından geliyor gibiydi. Susan omzunun üzerinden baktı, ama hiç far göremedi. Koşan birinin ayak seslerini duydı. Belki orman ona oyunlar oynuyordu. Belki de duyduğu kendi motor sesinin yankısıydı.

Susan farlarını tekrar yaktı. Karşıya baktığında az kalsın kalbi duracaktı. Küçük, şaşkınlık dolu bir çığlık attı.

Farların ışığı içinde, Allen tam karşısında duruyordu. Ona bakıyordu. O beyaz tişört ve pantolonun içinde, o soğuk bakışlarla tamamen yabancı biri gibiydi. Bir elini Toyota'nın kaputuna koydu.

Diğer arabanın sesini duydı. Birdenbire arkasından parlak bir ışık geldi. Susan arkasına dönüp baktığında devriye

arabasının ışıklarından gözleri kamaştı. Devriye arabası birkaç adım arkasında duruyordu. Susan şerif yardımcısının döndüğünü gördüğünü anladı. Belli ki bu toprak yola çıkan başka bir yol daha biliyordu.

Polisin farları arabasının içini aydınlatıyordu. Şüphesiz Allen onun ne kadar korktuğunu görmüştü. Muhtemelen titrediğini de fark etmişti. Penceresine yaklaştı.

Susan derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. "Ah, Allen, şükürler olsun!" diye bağırdı arabadan inip. "İyi misin? Meraktan ölecektim!"

Aptalı oynarsa, onu kaçırma ihtmallerinin daha az olacağını düşündü. Bu ona zaman kazandıracaktı, belki de daha uzun yaşayacaktı. Midesini bulandırsa da, kendini ona sarılmaya ve onu yanağından öpmeye zorladı.

Allen biraz kendini çeker gibi göründü.

"Yolun aşağıdakilerin gençlerin berbat bir oyun için seni alıkoyduklarını düşünüp durdum." Kafasının onun omzuna dayadı. "Meraktan aklımı kaçıracaktım. Seni öldürdüklerini bile düşündüm." Geri çekilip ona baktı.

Allen devriye arabasına doğru bakıyordu; sinsi ve biraz da şüpheli bir bakıştı bu.

"Onların evine gittim," diye açıkladı Susan nefes nefese. "Yarı yolda silah sesleri duydum. Sonra da buraya geldim. Arkamda bir araba vardı. O aptal çocuklar sandım. Siz olduğunu hiç anlamadım. Tanrı'ya şükür, iyisin..."

Susan ön koltukta oturan şerif yardımcısına el salladı. "Onu bulduğuna inanamıyorum! Teşekkür ederim!"

Allen onu yanağından öperek, “Sen arabada bekle, olur mu?” dedi. “Ben de onunla konuşup eve ne kadar sürede gitmekte olduğumu sorayım.”

Sesini çıkarmadan başını salladı.

Allen polis arabasına yöneldi, ama durup ona döndü.
“Mattie nerede?”

“O iyi,” dedi Susan, zorla gülümseyerek. Sonra direksiyona geçti. Çantasını aldı ve telaşla, içinde kendini savunabilecegi bir şey aradı. Silaha en yakın şey, bir tükenmezka-lemdi.

Dikiz aynasına baktı. Farların parlak ışığının arasından, Allen’ın şoför tarafına eğilmiş bir şekilde onunla konuşu-ğunu görebiliyordu.

Gaza basıp kaçmayı düşündü ama şerif yardımcısı yolları çok iyi biliyordu ve hurdaya çıkışmış Toyota onun devriye arabasından kaçamazdı. Onu dakikalar içinde yakalardı.

Susan direksiyon başında donup kaldı. Yan aynasından bakarak Allen’ın suç ortağıyla, katil arkadaşıyla konuşmasını izledi. Orada ne konuştuklarını biliyordu.

Onu nasıl öldürceklerini tartışıyorlardı.

23

Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Arka koltuğun zemininde duran kolu uyuşmuştu. Fakat Leo hiçbir kasını kıpırdatmaya kalkışmadı.

Onların, ayıldığını bilmelerini istemiyordu.

Serif yardımıcısının ona copla vurduğunu hatırladı. Sonrasında da tek bildiği pis bir arabanın arka koltuğunun önünde yattığıydı. Kafası sürücünün arkasındaydı. Arabanın arka tarafından Allen Meeker'ın sesi geliyordu. "Dur! Dur!" diye bağırdı. "Arka tekerleğin altında bir şey var..."

Leo metal bir objenin fırlatılıp yere çarptığını duydı. İki adam bir şeyler konuştu, sonra araba kapıları açıldı. "Öldü mü o?" diye sordu Allen.

"Olabilir," diye karşılık verdi serif yardımıcısı.

"Neden bagaja tıkmadın onu?"

"Bagaj ağzına kadar dolu. Orada kalsın. Dışarı çıkamaz. Kapı ve pencere kumandası burada. Hadi, kaldır kıçını. Kadın kaçıyor..."

Leo'nun nerede olduğunu dair hiçbir fikri yoktu. Kısa süre için gözlerini açtı ve ön koltukların arka koltuktan ince bir tel örgüyle ayrıldığını gördü. Araba ekşi süt ve ucuz kahve kokuyordu. Kapıların kapandığını duydu ve sonra motor çalıştı. Evin araba yolunda biraz sarsıldı ama hiç kırıdamadı.

Öncesinde, Allen'in, Susan Blanchette'i ve oğlunu sabah nasıl tekne gezisine çıkaracağını konuşmuşlardı. Leo konuşmaları alılayamıyordu. Aslında hiçbir şey anlayabilecek halde değildi.

Sonrasında da tek bildiği, sert, midesini ağızına getiren yolda ayıldığıydı. Arabanın her iki tarafında da camlar kارتılmıştı ve Leo hiçbir şey göremiyordu. İstiraplı geçen birkaç dakikanın ardından araba durduğunda Allen aşağı indi. Polis farlarını yaktı ve Leo yine gözlerini açıp kafasını kaldırdı. Ormanın içinde gibilerdi. Şoförün açık penceresinden serin rüzgârı hissetti.

Aynı pencereye birinin yaklaştığını duydu. "Kadının bir şey bildiğini sanmıyorum," diye fisıldadı Meeker.

"Saçmalama," diye homurdandı şerif yardımcısı. "Prewitt'in annesini biliyor. Seni Cullen'a birinin zorla getirdiğini biliyor. Sonra, çocuk seni kaçırdı. Senin Ana Kuzusu olduğunu anlaması an meselesi. Ölmesi gerek, Allen."

Leo gözlerini hiç açmadı ve kırıdamadı. Polis, Jordan'ın bütün gün söylediği şeyi doğrulamıştı. Allen Meeker, Ana Kuzusu'ydu.

"Onu beraber öldürbiliriz," dedi şerif yardımcısı hivesle. "O eski Chemerica tesisisinde bir sürü oda var. Onu

senin için ayırdığım küçük kaltağın yanına atarız. İkisinin işini de bu akşam bitiririz ve canımız ne isterse onu yaparız. Fakat önce yapılacak birkaç küçük iş var. Jordan'ın arabasının lastiğini değiştirmeme yardım etmen lazım, sonra da o arabayı alıp Prewitt ailesinin evine götürürsün. Üzerimde biraz kokain var. Birazcık Jordan'ın torpido gözüne bırakksam güzel olmaz mı? Kızla işimiz bitince cesedini evin arkasındaki ormana atarız. Sabah erken saatte orayı ateşe verip itfaiyeyi arayacağım. Onlar da iki gençten geriye kalanları bulur. Yangın çıktıığında kafalarının güzel olduğunu düşünecekler. O lezzetli pilice yaptığım her şeyden de ölen o iki genci sorumlu tutacaklar.”

“Her şeyi düşünüyorsun, değil mi?” diye homurdandı Meeker.

“Uyuyan Güzel’i oraya tiktiktan sonra bunlar için zamanım oldu,” dedi polis. “Şimdi Susan’ı Chemerica’ya götürüp akşamda kadar kilitli tutabilirsın ya da işini şimdi bitiririz ve cesedini güvende olması için tesise götürebilirsin. Her iki koşulda da Rosie’nin yerine gidip çocuğu almak için bir saatten az vaktimiz var. Rosie’ye Susan’ın evde olduğunu söyle, ben de seni desteklerim. Sabah ilk iş –ben itfaiyeyi ararken– sen de çocuğu alıp tekneyle çıkış. Koyda küçük bir kaza geçireceksin. Detayların üzerinden sonra geçeriz. Fakat sonuç şu: Susan denizde kayboluyor, ölen çocuk sahile vuruyor ve sen de kurtuluyorsun. Sonra da sen ve ben bir ekip oluyoruz.”

“Mattie’nin ölmesi için hiçbir sebep yok,” diye fisıldadı Meeker. “O bir çocuk, Tanrı aşkına. Hiçbir şeyin farkında değil...”

“Tamam, tamam, peki, çocuk da hayatı kalsın,” diye söylendi polis. “Bu senin işin, değil mi?”

“Ne demek bu?”

“Çocuklara bir şey yapmıyorsun. Yaptığın her işte, arkada annesiz bir oğul bırakın.”

Durakladı ve bir süre ikisi de konuşmadı. Leo nefesini tuttu. Bir an için, Meeker’ın kendine baktığını ve ayık olduğunu fark ettiğini sandı. Leo gözlerini çizgi gibi açtı ve Meeker’ın siluetinin sürücü penceresine doğru yaslanmış olduğunu gördü.

Adam içini çekti. “Tamam, Susan’la ben ilgilenirim; tek başıma. Onu eski tesise götürüreceğim ve orada öldüreceğim. Bu akşam geç saatte de cesedini getirmek için geleceğiz.”

“Tamam, o zaman,” dedi şerif yardımcısı. “Ama ben önce kızın icabına bakacağım. Dediğim gibi, yanımızda biraz kokain var ve bir de kondom. Kendi partimizi kendimiz yapacağız.”

Leo “lezzetli piliç”, “küçük kaltak” diye bahsedilen kızın Moira olduğunu anladı. Kırırdamadan durmak için büyük çaba sarf ediyordu.

“Tesise nasıl gideceğini biliyor musun?” diye sordu polis.

“Evet,” diye cevap verdii Meeker. “Doksan sekizdeki gelişimden hatırlıyorum. Sonra da Rosie’nin yerine gidip çocuğu alacağım. Ardından da seninle evde buluşuruz.”

“Uzun bir çalışma ve parti gecesi olacak,” dedi şerif yardımcısı. “Çocuğu bizden nasıl uzak tutmayı planlıyorsun?”

“Jordan’ın arkadaşının uyku ilaçlarının hepsini kullanma-

dığından eminim,” diye cevap verdi Meeker. “Onları buluruz.”

Şerif yardımcısı kıkırdadı. “Artık işin içindesin, görüyorum bunu.”

“Bir saatte görüşürüz,” dedi Meeker.

Leo gözlerini açtı. Meeker arabadan uzaklaştı.

“Seni beklettiğim için üzgünüm, tatlım...” dediğini duydu uzaktan. Sonra bir araba kapısı açıldı ve kapandı. Diğer araba giderken motorundan bir tıngırıtı geliyordu.

Leo bu sesin gitgide uzaklaşmasını dinledi. Dikkatlice kafasının arkasına uzanıp kapının kolunu tuttu. Hafifçe çekti. Bir şey olmadı. Polis kilit kontrolünün kendisinde olduğunu söylemişti ama Leo yine de denemeye değer olduğunu düşündü.

“Sen ayık mısın, pislik?”

Leo ona cevap vermedi. Hiç kırırdamadı.

“Hımm,” diye homurdandı polis.

Leo bir süre sonra arabanın tekrar hareket ettiğini hissetti; yine o engebeli yoldalardı.

Susan engebeli, dar yolda ilerlerken, dikiz aynasından arkalarında kalan devriye arabasına baktı. Şerif yardımcısının onların peşinden geleceğini düşünüyordu. Yoksa Allen’ın onu yalnız öldürmesine mi karar vermişlerdi?

Allen, şerif kendisiyle tartışmaya girdiği için bu kadar oyalandığını söylemişti. “Polis, o raporu tutarken ikimizin Anacortes’teki Skagit polis bölgесine gidip ifade vermemiz için ısrar etti,” diye açıkladı. “Tanrıım, benim tek istedigim

sen ve Mattie'yle eve dönmek. O nerede, bu arada?”

“O iyi,” dedi Susan yoldaki taşlar ve engellerden kaçmaya çalışarak. “Gündüz şehrə gittik. Otellerden birinin bakıcı servisi varmış. Ben seni aramaya çıkarken onu da bakıcıyla bıraktım.”

Onun Mattie'yi kolayca bulmasına izin vermeyecekti. Fakat sonra, bunun çok da zor olmayacağı düşündü. Rosie de mutlaka onun neden hâlâ dönmediğini merak ediyordu. Susan yaşlı kadının hemen bölge polisini aramaması için dua ediyyordu.

“Evet, haklıydın,” dedi Allen başını arkaya yaslayarak. “Senin dediğin gibi idi. Ne lanet bir kâbus! Bu iki genç beni yolda pusuya düşürdü. Beni o evin bodrum katında rehin tuttular. Nedenini bilmiyorum; belki hasta, ucuz bir heyecan için. Tanrıım, korkunçtu...”

“Ah, zavallı adam,” diye mırıldandı Susan.

Onun da kendi yalanlarını, Susan'ın onunkileri gördüğü gibi görüp görmediğini merak etti. Muhtemelen birkaç detay sormalıydı ama daha fazla uydurma laf dinleyemeyecekti. Bunu kaldırabileceğini sanmıyordu.

“Polis kendini savunmak için gençlerden birini vurdu, diğeri de kaçtı,” dedi Allen. “Duyduğun silah seslerinin nedeni buydu.”

Susan sadece başını salladı. Toprak yolun Carroll Deresi yoluna bağlı olduğu noktaya geldi. Tedirginlikle gevşek sinyal koluyla oynuyordu. “O zaman buradan sola mı dönüyorum?” diye sordu.

“Evet,” diye cevap verdi Allen, camını biraz aralayarak. “Şerif yardımcısı bana kestirme yoldan bahsetti. Coupland Ridge yolunu bulmamız gerek. Yine o berbat toprak yollar- dan biri ama mesafe yarı yarıya kısalıyor. Bu işten bir an önce kurtulmak istiyorum.”

Susan Carroll Deresi yoluna döndü. Bahsettiği yolun, onu öldüreceği yere gittiğini anlamıştı.

“Tanrım, duş yapmam gereklidir,” dedi kendini koklayarak. “Dört tane aspirin, bir de büyük içecek lazımdır. Bulup üzerime geçirdiğim kıyafetlere bakar mısın? Orospu çocukları beni soydu. Ağızım ve ellerim bağlıydı, neredeyse çırılçıplaktı...”

Susan’ın tek yapabildiği dilini dişlerine çarptırıp başını iki yana sallamak oldu. O evde her ne yaşıdiysa, bunların hiçbirinin o çocuğa yaşattıklarını karşılamayacağını biliyordu. Kendini Allen’ın yüzüne tükürmemek için zor tutuyordu.

Dikiz aynasına baktı ve polis arabasının karanlık orman- dan çıktığını gördü. Fakat şerif yardımcısı diğer yöne döndü; Jordan’ın ailesinin evine ya da o zavallı kızı sakladığı yere doğru.

“İste,” dedi Allen, sağdaki toprak yolu göstererek. “Polis tabelaya aldış etmememizi söyledi...”

Küçük ahşap tabelada şöyle yazıyordu: Coupland Ridge yolu – Motorlu Araç Gişremez.

Susan başını sallayarak dar yola girdi. Kendi idamına gider gibi hissediyordu. Namlunun ucunda, kendi mezarını kazmaya zorlanan insanları düşündü. Kendini onlardan biri gibi hissetti; biraz daha zaman kazanmak için elinden geleni yapıyordu.

Totoya'yla engebeli, çukurlu yolda ilerlerken fazla zamanının kalmadığını biliyordu. Şerif yardımcısının konuşma şeklinden, Jordan'ın arkadaşını çoktan öldürdüğünü ya da işini daha sonra bitirmek üzere bir yere kapattığını anlamıştı. O kız da aynı kaderi paylaşmıştı. Susan, orada duracaklar mı, diye merak etti. Mattie'yi bu işin dışında tutacaklar mıydı?

“Pek konuşmuyorsun,” dedi Allen. “Sanırım sen de çok zor bir gün geçirdin, ha?” Elini Susan'ın boynuna koydu.

Susan'ın içi ürperdi. Önündeki toprak yola bakıp gaza bastı. “Evet, çok endişelendim,” dedi duygusuzca. Hızlanıp arabayı otomatikçe alarak arabadan atlamayı düşündü. Fakat boynunu kırabilir ve Allen da sadece birkaç sıyırla arabadan inebilirdi. Kendini kasıp yolcu tarafını nişan alarak bir ağaca çarpmayı düşündü. Hayır, araba çalışmaz hale gelirse Mattie'ye de diğerlerine de yardım edemezdi.

“Susan, yavaşla,” diye fisıldadı Allen. Elini kontrol paneline götürdü. “Lanet olsun, sana yavaşla dedim.”

Dönüp Allen'a baktı, o da kendisine bakıyordu. Ne kadar çok kadının o soğuk, yeşil gözlerle bakarak son nefesini verdiği düşündü.

Susan ayağını gaz pedalından çekti. İleride, içinde büyük bir delik olan yüksek tel örgüler görünce, “Kestirme yol burası mı?” diye sordu.

“Tel örgünün içindeki delikten geç, sonra araba yolunu göreceksin,” dedi. “Sağa dön.”

Söylenenleri yaptı ve ıslık çalan, tingirdayan Toyota, tel örgünün içinden geçmeden önce bir tümsekten geçti. Asfalta

indikten sonra sağa döndü ve bir zamanlar özel mülk olarak kullanılan yola girdi. Deliklerle dolu asfaltın üzerine taşlar, dallar ve çöpler saçılmıştı. Uzakta, güvenlik kulübesine benzeyen küçük bir yer gördü. Onun arkasında da çürümekte olan, iki katlı, beyaz bir bina vardı. Burası şerif yardımcısının o kızı odalarından birine “tiktiği” eski Chemerica tesisi olmaliydi.

Susan yavaşlamaya başladı. “Burası mı kestirme, Allen?” diye tekrar etti.

“Hayır, o konuda yalan söyledim,” diye mırıldandı. “Burada başı dertte olan bir kız var...”

Susan o güvenlik kulübesini geçince arabayı durdurdu. Yine Allen'a baktı. Dakikalar önce buz gibi bakan o gözlerde yaşlar vardı. Çok acı çekiyor gibi görünüyordu. Başını iki yana salladı. “Tanrım, Susan...”

Onun gerçekten de şerif yardımcısının kızı öldürme planına karşı gelip gelmeyeceğini merak etti. Allen'in vicdanının devreye girip o kızı kurtarmak istemesi mümkün müydü? Elini yüzüne götürdü ve acı içinde ağlamaya başladı. Daha önce hiç ağladığıni görmemişti.

“Onu gerçekten de kurtarmak istediğini mi söylüyorsun?” Sözcükler Susan'ın ağızından birden dökülüvermişti. Kontağı kapattı. Yine sinyal koluya oynamaya başladı. “Onu öldürmeyecek misin? Ya da beni?”

Allen gözlerini sildi ve başını kaldırıp ona baktı. “O zaman biliyorsun...”

Başını salladı. “Sen Shaffer'la konuşurken Prewitt ailesinin evinin önündeydim. Her şeyi duydum. Midemi bulandırdı...”

“Seni incitmeyi hiç istemedim, Susan,” dedi. “Mattie ve senin için değişimle değilim düşündüm.”

Susan ona doğru hafifçe başına salladı. “O zaman doğru. O kadınları sen öldürdü. Onları kaçırın; çocukların gözü önünde. Sonra onları dövdün ve boğarak öldürdü.” Titriyordu. “Seninle tanıştım gece, o restoranın önünde Mattie’yle beraberdim. Arabam arızalanmıştı. Alabama sen bir şey yaptın, değil mi?”

Yere bakıp başına salladı.

“Beni öldürdün, diğerleri gibi,” dedi. “Neden fikrini değiştirdin?”

“Sen farklıydın...”

Susan başını iki yana salladı. “Ondan değil,” diye fisıldadı. “Şimdi hatırlıyorum. Avukatın verdiği kâğıtlar ön koltukta duruyordu; şimdi oturduğum yerde. Sen bana sordun, ben de sana davayı anlattım. Bir buçuk milyon dolar... Sonra sen de beni Tayland yemeği yemeye davet ettin. O ana dek bizi kimse görmemişti. Beni Mattie’nin yanından kaçırıp öldürdün...”

Susan ona bakıyordu ama Allen kafasını kaldırılamıyordu. Koltukta öne eğilip alnınu ovuşturdu.

“Restoranın otoparkında yol yardımını araman da sahneydi, değil mi?”

Başını salladı. “Onları, Mattie ve sen restoranın tuvaleteinde üzerinizi temizlerken aradım.”

“Senin fikrini o bir buçuk milyon dolar değiştirdi, değil mi?” diye sordu Susan. “Birkaç ay vakit geçirip hayatı bir eş ve üvey baba olduğunu gösterecektin. Sonrası için aklında

ne vardı? Mattie ve benim için bir trafik kazası mı? Aynı şeyi daha sonra yapıp üstüne bir de bir buçuk milyon dolar kazanmak varken beni orada niye öldürün ki? Planın bu muydu, Allen?”

“Başta belki,” diyerek kabul etti. “Ama sen beni değiştirdin, Susan. Ben artık o kadınları öldüren adam değilim...”

Susan inanamayarak başını iki yana salladı.

“İyi bir nişanlı değil miydim?” diye devam etti. “Mattie’ye iyi davranmadım mı? O polis benden seni öldürmemi istiyor, bir de Mattie’yi. Ondan kaçabiliriz diye seni buraya getirdim.” Allen başıyla önlerindeki eski, terk edilmiş kimya tesisi işaret etti. “Belki buraya kapattığı kızı da bulabiliriz, diye düşündüm. Sonra arabayı sana bırakacağım ve ikiniz birlikte eyalet polisine gideceksiniz. Bana gelince, belki benim de ortadan kaybolmama izin verirsin.

Susan ona baktı. Yaptıklarından sonra bunun olmasına izin vermeyeceğini bilmesini istiyordu. Çok acı çekmiş ve yorgun görünüyordu. Hala Susan’ın yüzüne bakamıyordu.

“Artık buradayız,” diye fisıldadı. “Orada kapalı tutulan o çaresiz, korkmuş ve belki de ailesi için ağlayan genç kızı düşündükçe...” Başını iki yana salladı. Gözlerinde yaş vardı. “Onu öldürmeyi –Tanrım, bana yardım et– daha çok istiyorum.”

Korkan Susan kendini geri çekti. Sinyal kolunu daha sıkı tuttu; neredeyse artık tamamen panelden çıkmıştı.

“Anlamamı beklemiyorum, Susan,” dedi. Sesine bir soğukluk geliyordu. “Bu elimde değil. O kadar yakın ki. Onun erişebileceğim yerde olduğunu bildiğim için, onun işini bi-

tirmeliyim. O polis, beni tanıyor. Neler yaptığımı ve böyle bir fırsatı elimden kaçırmayacağımı biliyor. Senin ölmeni istiyor. Üzgünüm ama burada bütün kartlar onun elinde.” Ona baktı ve hafifçe gülümsedi. “Bilmeni istiyorum. Onunla, Mattie’nin zarar görmemesi konusunda anlaştık. Ona bir şey olmayacak.” Hafifçe onun dizine dokundu. “Ona güzel bir oyuncak vereceğim.”

Susan ince çelik çubuğa dokunmuştu, bir kez daha çevirdiğinde sinyal kolu elinde kalacaktı.

“Senin diğerlerinden farklı olduğunu söyleken ciddiydim, Susan,” dedi. “Bunun doğruluğunu kanıtla ve bu ikimiz için de daha kolay olsun. Direnme. O zaman daha çabuk bitecek...”

Birden Susan’ın üzerine çullandı.

Susan kaçmaya çalıştı fakat onu boğazından yakalamıştı. Arabanın kapısına doğru uzandı ve sinyal kolunu bırakıdı. Allen onu boğmaya başlamıştı. Susan tekme atıyor ve çırpmıyordu. Bir yandan da direksiyonun yanındaki çubuğu tutmaya çalışıyordu, ama erişemiyordu. Eli boşlukta geziniyordu.

Nefes alamıyordu. O çırplındıkça boğazındaki el daha da sıkılışıyordu. Artık tamamen üzerindeydi. Yüzünde o soğuk, sakin ifade vardı. Gözleri ölü gibiydi. Dudaklarını Susan’ın kilere değdirdi.

Susan onu tüm gücüyle itti. Oysa bir evi hâlâ boğazındaydı.

Susan sinyal kolunu yakalayıp olduğu yerden çıkartarak metal çubuğu onun yüzüne savurdu; sağ gözüne denk geti-

rememişti. Allen geri çekilirken acı içinde bağırdı. Sol yanağında derin, kanayan bir yarık açmıştı.

Allen ona tekrar saldırmaya hazırlanırken Susan anahatları yuvasından çekip çıktı. Geri çekildi, kapısını açtı ve arabadan aşağı yuvarlandı. Eski, terk edilmiş binaya doğru koştu. İkinci katın kırık pencereleri hariç, bütün pencerelere tahta çakılmıştı.

Arabadan sürünenek inmeye çalışan Allen'a baktı. Bir eli yanağındaki yaradayıdı. Parmaklarının arasından kanlar süzülüyordu. Dimdik ayakta duramıyordu.

“Lanet olsun!” diye bağırdı. “Orada öleceksin, Susan! Sen ve o kaltak, orada öleceksiniz!”

Susan karanlık depoya doğru yöneldi ve koştu.

Leo arabanın döndüğünü hissetti. Sonra yol değişti. Son beş ya da on dakikadır yol nispeten düzdü. Ancak artık çakılara gelmişlerdi.

İçinde Jordan'ın evine geri geldikleri gibi bir his vardı. Ayrıca –korkunç bir his olsa da– Jordan'ı da öldürdüklerini hissediyordu ama şimdî bunu düşünüp zırlayamazdı. Meeker ve polis, Jordan'ı öldürdüklerinden bahsetmemiştir. Kesin olarak bildiği tek şey, ertesi sabah Jordan'ı o yanmış evde ölü olarak bulunacağıydı ve bir kokain partisinde Moira'yı öldürmüş süsü verilecekti. Meeker'in nişanlısı da ölüm cezasına çarptırılmıştı.

O ise pis kokulu polis arabasının arkasında yatıyor ve hiç-

bir şey yapamıyordu. Arabanın kapıları kilitliydi ve aradaki tel örgü onunla şerif yardımıcısını ayıriyordu. Tek yapabileceği ‘bayığın gibi yapıp o berbat polis arka kapıyı açıncaya kadar beklemekti.’ O zaman da ya polise saldıracak ya da kaçacaktı; belki ikisini de yapacaktı. Fakat Leo’nun silah olarak kullana-bileceği hiçbir şeyi yoktu. Buna karşılık şerif yardımıcısının si-lahı, copu ve Tanrı bilir, daha başka neleri vardı.

Leo çakıl zeminde birkaç kez daha sarsıldı ve sonra dev-riye arabası durdu. Polis telsizinden bir çizirti duydı. “Hey, Nancy, orada mısın?” diye sordu polis.

Pek televizyondaki polis telsizi konuşmalarına benze-miyordu.

“Corey, 2113 Louise Court’tan gürültü şikayetimiz var,” dedi çizirtinin arasından bir kadın. “Birkaç genç çılginca eğ-le尼yormuş. Ayrıca Rosie’nin Yol Kenarı Mağazası’ndan da bir telefon aldım. Mağazayı on dakika sonra kapatacakmış. Bayan Blanchette’in oğluna bakıyormuş. Bayan Blanchette on beş dakikalığına gitmiş, söylediğinde göre. Üzerinden bir saatte fazla zaman geçmiş...”

“Rosie’ye endişelenmemesini söyle,” dedi şerif yardımıcısı. “Bayan Blanchette’in kayıp nişanlısını buldum, Bayan Blanchette’i de aynı şekilde. İkisi de şu an Birch yirmi iki numarada ve her şey yolunda. Ben ya da nişanlısı yirmi dakika içinde gelip çocuğu alacağız. Rosie’ye o zamana kadar beklemesini söyle. Louise Court’taki gürültü şikayetisiyle de oradan geçen ilgileneceğim. Tamam mı?”

“Bunu Rosie’ye bildireyim,” dedi polis operatörü.

“Tamam,” dedi Shaffer. Sonra çizirti kesildi. “Sen uyanık mısın?” Şerif yardımcısı aradaki tel örgüye vurdu. “Hey, çocuk...”

Leo uyuşuk şekilde inledi. Kontağın kapandığını, ardından da ön kapının açılıp kapandığını duydu. Hemen ardından ayaklarının olduğu taraftaki arka kapı açıldı. “Hadi, delikanlı, senin için yolun sonuna geldik...”

Leo, gözleri yarı kapalı şekilde, şerif yardımcısının bacağına uzandığını görünce, Shaffer’ın yüzüne tekme attı ama omzuna denk geldi. Yine de polisi sersemletmişti ve adam sendeleyip geri düştü.

Leo arabadan sürünerek indi.

“Seni küçük pislik!” diye bağırdı Shaffer, ayağa kalkarken.

Leo gözünün ucuyla polisin copunu çıkardığını gördü. koşmaya çalıştı fakat aniden copun kafasının yanına isabet ettiğini hissetti.

Yer ayağının altından kaydı ve çakılların üzerine düştü. Sersemlemiş şekilde kalkmaya çalışsa da yapamadı.

Şerif yardımcısı onu ayağından yakalayarak çakılların üzerinden eve doğru sürüklendi. Leo, kot pantolonun üzerinden bile taşların battığını hissedebiliyordu. Bacağını kurtarmayı denedi ama çok güçsüz ve afallamıştı. Kendini tamamen çaresiz hissetti. Bulanık göründü. Polise odaklanmaya çalışmasına karşın, ancak sesini duyabiliyordu.

“Hadi, gel de bize katıl, dostum,” dedi şerif yardımcısı.

24

Allen hâlâ ona öleceğini söyleyerek bağırip çağrıryordu.

Susan o alayçı, öfkeli sesten terk edilmiş binaya doğru koşarak kaçtı. Eski, ağır panjurların çarpması sesi onunkini bastırana dek koştı. Tesisin ön kapısı ve ilk kat pencereleri üzerlerine grafiti yapılmış kontrplaklarla kaplıydı. Binanın yan tarafına doğru koşunca ölü çalıların arasından geçmek zorunda kaldı. Binanın yan tarafındaki zemin kat pencereleri de kapatılmıştı ama yan duran bir kontrplak parçası gördü. Kendini kırık pencereden yukarı çekip içeri tırmanmayı başardı.

Tozlu, rutubetli binaya girince bir süre gözleri karanlığa alışın diye bekledi. Susan kendini küçük bir ofiste buldu; içerisinde iki tane kırık sandalye ve yerde de bir çöp yığını vardı. Ofis kapısına doğru giderken yanlışlıkla eski bira şişesi ve kutularına çarptı. Allen'ın da bu sesi duymuş olabileceği düşüncesi onu korkuttu.

Duraksadı ve bir an etrafı dinledi. Onun sesini duymadı. İkinci katın içinde esen rüzgâr ve çarpan panjurlar dışında başka hiçbir ses duymadı.

Daracık koridordan geçerken kafasını diğer ofislere uza tip içlerine baktı. Hepsi örümcek ağı ve orada bırakılmış mobilyalarla doluydu. Bir odanın zemininde çöpü karıştıran iki fare görünce hemen çıkış koridorda yürümeye devam etti.

“Merhaba?” dedi Susan alçak sesle. “Moira? Beni duyabiliyor musun? Seni buradan çıkarmaya geldim!”

Cevap gelmedi. Susan yüksek sesle bağırmaktan korkuyordu. Allen’ın onu kolayca bulmasını istemiyordu. Kızın gerçekten orada olup olmadığını da merak ediyordu. Yoksa çoktan ölmüş müydü? Tek bildiği, şerif yardımcısının Allen’a yalan söylemiş olabileceğiydi.

Kalbi çok hızlı çarpıyordu. Ofis labirentinin içinde, bir odadan diğerine geçiyor ve köşe başından ne çıkacağını kesi tiremiyordu. Kızı seslenirken sesi titriyordu ama her seferinde biraz daha yükseltiyordu. Başını eski bir laboratuvar dan içeri uzattı. Tezgâhlar ve eski aletler tozla kaplıydı. Büyüklük, işiksiz odanın içinde gece kelebekleri uçuşuyordu. Duvarda iki tane büyük soğutma ünitesi vardı. Birinin tek kapısı yoktu; diğerinin ise hâlâ kapıları üzerinde ve kapalıydı. Kapığın kolunu tutup çekti ama açılmadı.

“Moira?” diye seslendi tekrar. Beni duyabiliyorsan ses ver! Moira...”

Susan uzaktan boğuk bir çığlık duydu. Soğutma ünitesinden gelmiyordu. "Moira, bağırmaya devam et!" diye bağırdı laboratuvardan çıkıştı los koridora doğru ilerlerken. "Bağırmaya devam et! Seni bulmaya çalışıyorum!"

Kızın bağırmalarını dinledi; gittikçe ona daha da yaklaşıyordu. Ağlama sesi iyice artmış, çıdirmış gibi görünüyordu. AĞZI TİKALI ŞEKİLDE ÇĞLLIK ATMAYA ÇALIŞIYOR gibiydi.

Susan, Allen'ı merak etti. Neden ayak seslerini hiç duyamamıştı? Hâlâ binanın içine girememiş miydi? Tek bildiği, şerif yardımcısının Allen'a kızın bulunduğu tam yeri söyledişi ve Allen'in da şu anda kızın yanında olabileceğiydi. Orada durmuş, saf nişanlısının kendisine gelmesini bekliyor olabilirdi.

Susan yerde kırık bir masa bacağı görünce onu eline aldı. Beyzbol sopası kadardı.

Kızın boğuk çığlığını hâlâ duyabiliyordu. Koridorun sonundaki daha büyük bir ofise kadar sesi takip etti. Masa bacağı elinde, kafasını odadan içeri uzattı. Kimseyi göremeyince az kalsın çıkacaktı. Sonra küçük bir odanın kapısına dayanmış eski bir sandalye gördü. Kapıya doğru yürüdü ve kapının arsında Moira'nın kesik kesik ağlamalarını duydu.

Sandalyeyi çekip kapıyı açtı. Moira'yı yerde, yırtık tişörtü ve külotıyla kıvrılmış yatarken buldu. Genç kız tir tir titriyordu. Elleri yerden tavana doğru yükselen bir boruya bağlanmıştı. Moira ağızındaki kumaşla konuşmaya çalıştı.

Susan, "Tamam, seni buradan çıkaracağım," diyerek ağzındakini çıkarmak için uzandı.

Bunu yapmasıyla beraber de kız nefes aldı. "Tanrım... teşekkür ederim... teşekkür ederim..." Sonra öksürmeye başladı. Susan onu ayağa kaldırırmaya çalıştı ama Moira olmasını iki yana sallayarak ellerinin boruya kelepçeli olduğunu gösterdi.

"Tanrım," diye mırıldandı Susan. Kelepçeleri çekiştirdi. "Tamam, dinle, seni bu lanet şeyden kurtaracak bir şey bulmaya çalışacağım. Burada bekle."

Moira gülecek gibi oldu. "Hiçbir yere gitmem..."

Susan, masa bacağı avcunun içinde, karanlık koridora doğru yürüdü ve alarmı kırık bir yanın kutusu ile yanın hortumunun arkasında bir balta buldu. Yanın kutusunun camı kırıktı. Susan açmak için uğradı. Sonunda elindeki masa bacağını bıraktı ve kapağını iki eliyle çekti. Açıldığında da üzerindeki kırık cam parçaları yere düştü.

"*Hâlâ orada misin?*" diye seslendi Moira alçak sesle.

"Evet, o sesi çıkaran bendum!" diye cevap verdi Susan. Hortumu kenara çekip arkasındaki baltaya uzandı.

Balta çok ağırdı ve taşımışı çok zordu, ama ucu hâlâ keskindi. Susan koridorda onunla koştı. Ofise girerek Moira'nın içinde ayağa kalkmayı başardığı odacığının kapısına yöneldi. Bir yana eğilmiş, ağırlığını tek bacağına veriyordu.

Susan'ı elinde baltayla görünce dehşet içinde baktı. "Tanrım," dedi ağını açıp. "Kilidi açmak için bir tel getirirsin sanmıştım." Yine öksürmeye başladı ve Susan'a doğru başına salladı.

"Dinle, kilit açmaktan filan anlamam," dedi Susan. "Ama iyi nişancıyımdır. Tamam mı?"

Moira çekindi. "Bilmiyorum..."

Susan duraksadı. Fakat sonra binanın diğer tarafından gelen şişe ve kutu tingirtisini duydu. Allen'in tesise girdiğini anladı.

Moira da duymuş olmaliydi çünkü hemen başına salla-yıp vücutunu borulardan uzaklaştırdı. Susan kızın ellerini, kelepçe boruların üzerine dik gelecek şekilde ayarladı.

Bu sırada koridordan gelecek ayak seslerine kulak kabartmıştı.

"Sen... sen dün mağazadaydın, değil mi?" diye sordu Moira tedirginlikle.

"Evet, adım Susan. Şimdi senden hiç kıpırdamamamı istiyorum."

"Küçük bir oğlun yok mu?"

"Evet. Şimdi mağazadaki yaşlı kadın ilgilениyor onuna... umarım." Susan derin bir nefes alıp baltayı kaldırdı.

"Arkadaşım Jordan'la konuşuyordun. Sanırım sana âşık oldu..."

Susan ona arkadaşının olduğunu söylemedi. "Moira,

sessiz olman gerek,” diye fısıldadı.

“Üzgünüm. Gerildiğimde çok konuşurum. Şimdi çenemi kapatıyorum.”

Susan, aralarındaki sessizlikte ayak seslerinin giderek arttığını duyabiliyordu. Yutkundu ve baltayı savurdu. Balta metale vurunca Moira çığlık attı. Borudan yüksek, tok bir ses çıktı. Oysa kelepçe hâlâ olduğu yerde duruyordu. “Tekrar yap,” dedi Moira kısık sesle. Elleri titriyordu.

Karanlık, küçük odada Susan ilk denemesinde zavallı kızın kolunu koparmadığını şükrediyordu. Yine de gerilip baltayı tekrar vurdu. Borudan yankılanan bir ses daha yükseldi. Susan baltayı üçüncü defa savurmak için beklemedib. Sonunda kelepçe kırıldı ve Moira minnet dolu bir çığlık atarak duvara yaslandı. Kollarını ovaştırdı.

Susan balta sesinin tüm bina içinde yankılandığını düşündü. Durdu ama artık ayak seslerini duyamıyordu. Kapının hemen dışında onları mı bekliyor, diye endişe etti.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Moira. “Teşekkür ederim, Susan.”

Susan hırkasını Moira'nın omuzlarına verdikten sonra baltayı eline aldı ve Moira'nın dışarı çıkışmasına yardım etti. Kız güçlükle yürüyebiliyordu. “Bileğimi burktum,” diye açıkladı Moira. “Üzgünüm, daha hızlı gidemeyeceğim.”

Susan, kızın şiş ve morarmış bileğine baktı. “Kötü bur-

kulmuş gibi görünüyor,” diye fısıldadı. “Bana yaslan, olur mu?” Bir eliyle ona destek oldu, bir eliyle de baltayı tuttu. Koridora çıkmadan önce durdu, parmağını dudaklarına götürdü ve Moira’yı duvara yaslayıp bırakınca. Elinde baltayla koridora kafasını uzattığında kimseyi görmedi, sadece ofis kapılarının gölgeleri vardı.

Ofise geri dönüp Moira’ya kafasını salladı. Kız onun omzuna tutundu ve birlikte karanlık koridora çıktılar. Çok sayıda karanlık ofise açılan kapıları geçtiler. Susan’ın içlerinden birinden Allen fırlayacak diye aklı çıkyordu.

“Bu adam, polis... yani bana bunu yapan,” diye açıklamaya başladı Moira.

Susan onu susturdu, sonra başını salladı. “Biliyorum, biliyorum,” diye fısıldadı. Binaya girerken penceresini kulantığı ofisin hangisi olduğunu bulamıyordu. Her ikisi de titremelerine engel olamıyorlardı. Eski laboratuvarı geçtiler ve başka bir koridora girdiler.

Susan koridorun sonuna doğru bir odadan ince bir ışık süzüldüğünü gördü. Diğer ofislere bakmadan geçerek ona yöneldi. Moira da yanında sekerek yürüyordu. Odaya girerken Moira yanlışlıkla yerdeki şişelere çarptı. İkişi de bir an duraksadı. Susan, Allen’ın yakmlarda, onları dinlediğinden şüphelendi. O ayak seslerinin durmuş olmasının bir sebebi vardı. Saklanıyordu.

Kontrplağın eğik olduğu pencereden giren ay ışığını gördü. Onları dışında beklemediginden emin olmak için pencereden kafasını uzattı. Kontrplağı kaldırarak Moira'nın altından geçip çıkışmasını sağladı. Baltayı kızı uzattı ve arkasından da kendisi çıktı.

Binanın yanından ilerlediler ve eski park alanına çıktılar. Susan her an Allen'ın bir yerden fırlayıp üzerlerine saldıracağını düşünüyordu. İleride Toyota'yı gördü ve arabanın anahtarlarını çıkardı. Tüm bu süre boyunca Moira, Susan'a, Susan da baltaya tutunuyordu.

Moira'ya yolcu kapısını açarken, kapının yanındaki kanları fark etti. Sonra Allen'ın orada saklanmadığından emin olmak için arka koltuğa baktı. Moira kapıyı kapatır kapatmaz Susan, "Kilitle!" dedi.

Susan lastikleri kontrol etti. Hiçbirinin altında lastiğin patlamasına neden olabilecek sivri bir şey yoktu. Arka lastikler biraz inik görünüyordu, ama sorun değildi. Sürücü kapısını açıp baltayı arka koltuğa fırlattı. Direksiyona geçince göstergе panelindeki kanı gördü.

"Bu ne?" diye sordu Moira. Aynı anda o da aynı şeye bakıyordu.

Susan kapısını kapatıp kilitledi ve anahtarı deliğe soktu. Çevirirken de arabanın çalışması için dua etti. Motordan ses geldi ve hemen ardından o tıngırı da başladı. Araba yoluna

doğru ilerlerken dikiz aynasından karanlık, terk edilmiş binaya baktı. Kimseyi göremedi. Allen'dan eser yoktu.

Moira tekrar, gösterge panelindeki kanı işaret edip, "Bunе?" diye sordu.

Susan'ın kalbi hâlâ hızla çarpıyordu ama nefesini dengelemeye başlamıştı. Gösterge panelindeki koyu kırmızı damallara ve bulaşmış lekelere baktı. "Nişanlımla bozuktur," dedi.

Susan aynı izlerin bagaj kapağında da olduğunu fark etmemiştir. Arka lastiklerin neden inik olduğunu da düşünmemiştir. Üstüne üstlük bagaj kapağının aralık olduğunu bile fark etmemiştir.

Kapaktaki aralık onun biraz daha rahat nefes almasına yetecek kadardı.

Rosie kapının üzerindeki çanın sesini duydu. Böyle sakın akşamında, mağazanın kapanmasına üç dakika kala birinin içeri girmesi onun tüylerini diken diken ederdi. Altı yıl önce de bir akşam aynı şey olmuştu ve gelen adam ona silah çekmişti.

Fakat bu akşam Mattie'yi almaları için Susan Blanchette'in nişanlığını ya da şerif yardımcısı Shaffer'ı bekliyordu. Sızlanarak Mattie'yle oynadığı mini orman oyun halisinden kalktı. "Selam!" diye seslendi Rosie, kiminle konuştuğunu

henüz bilmeden. Bankonun arkasına geçtiğinde Tom Collins'in çorba ve konserve gıda bölümüne geçtiğini gördü.

“Selam, Rosie,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

Mattie mini ormandan fırlayıp Rosie'nin önüne koştu. Neredeyse onu düşürecekti. “Selam, Tom!” dedi ona bakarak.

Tom durdu ve Susan'ın ogluna gülmüştü. “Selam, Matthew Blanchette,” dedi. “Annen nerede?”

“Aaron'ı kovalıyor,” diye cevap verdi Mattie. “Ben de polis arabasına bineceğim!”

“Nasıl yani?” Tom, Rosie'ye şaşkınlık bir bakış attı.

Rosie, Mattie'nin saçını okşadı. “Tatlıım, neden oyunçaklarını kaldırımıyorsun? Belki Rosie sana uslu bir çocuk olduğun için güzel bir şey de verir.” Mattie oyun alanına gitmeye kadar bekledi.

“Neler oluyor?” diye fisıldadı Tom. “Susan iyi mi?”

“Bir süre önce geldi ve küçük bir işi olduğunu söyledi,” diye açıkladı Rosie, alçak sesle. “Birkaç dakika sonra dönmesi gerekiyordu. Bir saat geçtikten sonra paniklemeye başladım ve polisi aradım. Fakat sonra öğrendim ki, her şey yolundaymış. Nişanlısı öğleden beri kayıptı...”

“Biliyorum,” diye başını salladı Tom. “Onu ararken öğleden sonra bana da geldi. Limonata içtık.”

“Limonata, ha?” Rosie ona imalı bir bakış attı. “Tatlıım, yüzündeki bakışı görüyorum, bunu söylemekten nefret ediyo-

rum, ama o güzel kadın erkeğini bulmuş. Syms ailesinin Birch'teki eski evinde kalıyorlar. Şimdi orada da nişanlısıyla. Onun ya da Shaffer'ın gelip Mattie'yi almalarını bekliyorum ben de. İkisinden biri birazdan burada olur. Sanırım Mattie, şerif yardımcısının gelmesini istiyor. Polis arabasına binmek istiyor.”

Tom kaşlarını çattı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Rosie.

Tom içini çekti. “Öncelikle, şu an Birch'teki evden geliyorum ve evde kimse yoktu.”

“Emin misin?”

“Evet, onu merak etmiştim. İki saat önce de uğradım. Bu akşam için şehirdeki otellere baktığını söylemişti ama iki oteli de aradım, ikisine de gitmemiş. O nedenle tekrar Birch'teki eve gittim ve evde kimse yoktu.” Gözlerini kıştı. “Sana orada olduğunu söyleyen kim?”

“Polis karakolundaki Nancy söyledi,” dedi Rosie omuzlarını silkerek. “En azından Corey Shaffer'dan aldığı bilgi böyleymiş.”

Tom bankoya doğru yürüdü ve öne eğildi. “Sana bir şey soracağım. Susan sana oğlunu söylediğinden daha uzun süre başka birine emanet edecek bir anne gibi geliyor mu? Sonra bir de açıklama yapmak ya da özür dilemek için geri gelmemesi? Onun yerine kiralık evde rahat rahat oturacak ve oğlunu alması için polis mi gönderecek?”

Rosie yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır, bana hiç öyle bir anne gibi gelmedi. Sen de ev boş mu diyorsun yani?"

Tom başını salladı.

"Acaba neden o şerif yardımcıyla ilgili burnuma kötü kokular geliyor?"

"Emin değilim," dedi Tom. "Onun burada kanunu temsil ettiğini biliyorum, ama Corey konusunda hep kötü hislerim oldu; çocukken annem bana onun çim biçme makinesiyle bir kediyi öldürdüğünü söylediğinden beri."

"O hikâyeyi ben de duydum," dedi Rosie.

"O adama güvenmiyorum. Şerif Fischer nerede bu akşam?"

"Karısıyla birlikte Whidbey Adası'nda," diye cevap verdi.

"Burada bir şeyler dönüyor," dedi Tom çenesini ovuşturarak. "Belki bu ateşe atlamak olacak, ama Anacortes'teki şerifi aramak için telefonunu kullanabilir iyim?"

Rosie bir süre ona baktı, sonra da başını salladı.

"Tatlım, senin için numarayı bile çeviririm."

"Ah, Tanrım, hayır," diye bağırdı Susan.

Toyota'nın farlarının ışığı, terk edilmiş tesisisin yolunda iki tane büyük beton bariyere vuruyordu. Orayı her türlü motorlu taşıtin girişine kapatmışlardı.

Moiro son beş dakikadır kendisine neler olduğunu anlatıyordu. Ormanda kaybolusundan, çukurun içine düşüşüne, oradan da kilitli tutulduğu yere kadar. Arkadaşlarının kendisi için endişelenmiş olabileceklerinden iki kez bahsetmişti. Susan ona arkadaşlarının ikisinin de ölmüş olabileceğini söylemeye cesaret edemedi. Kızın, onun yanındayken isteri krizine girmesini istemiyordu, şimdi olmazdı.

“Bu da ne?” dedi Moira. Bariyerlere bakıp Susan’ın hırkasına iyice sarındı. Gösterge panelinin ışığı panik haldeki yüzüne yansıyordu. “Bu da ne?” diye tekrar etti.

“Sanırım dönmemiz gerekecek,” diye söylendi Susan.

U dönüşü yaparken o terk edilmiş tesise geri donecek olma fikri onu ürpertti. Zaten kıl payı kaçmışlardı. Allen da muhtemelen aynı yola doğru koşuyordu. Her an farlarının ışığında onu görebilirdi.

“Dinle, Moira, senin tarafındaki tel örgüde bir delik var,” diye açıkladı. Hızlandıka tangırtı daha da artıyordu. “Buraya oradan geldik. Yine oradan çıkmak hiç akıma gelmedi. Her an görebilirsin. Gözlerini dört aç.”

Moira tedirgin şekilde camdan dışarı baktı. Susan da bu sırada çukurları, kayaları ve çatıklardan çıkışmış küçük çalıları kolluyordu. Bir yandan da Allen çıkar diye bakıyordu.

“Gördüm!” diye bağırdı Moira sağ taraftaki deliği göstererek.

Susan arabayı yavaşlatarak yoldan çıktı ve tel örgüdeki deliğe yöneldi. Engebeli zeminde ilerlemek ikisini de yormuştu. Tel örgünün dibindeki tümseğe geldiklerinde araba birden yana yattı.

“Ah, Tanrım, hayır,” dedi Susan son beş dakika içinde ikinci kez. Hızlanmaya çalıştı ama Toyota hareket etmedi. Susan tekerleklerden birinin olduğu yerde döndüğünü duydu.

“Tanrım, bu ne lanet bir kâbus,” diye mırıldandı Moira.

Susan ona, “Şiş ayağınla gaz pedalına basabilir misin?” diye sordu.

Moira başını salladı. “Denerim.”

“Ben dışarı çıkıp iteceğim.” Susan arabadan indi. Farlar karanlık ormanı aydınlatıyordu. Arabanın arkasına doğru yürüken, tel örgünün arka tarafındaki yola baktı. Arka lambalarının kırmızısı vuruyordu. Allen’dan hâlâ eser yoktu.

Dudağını ısırarak sürücü tarafındaki arka lastiğe baktı. Küçük, çamur dolu bir çukura girmişi. “Tamam, bir dakika bekle. Sanırım buradan çıkabiliriz,” dedi.

Moira arabanın ön kısmında kırıdanarak direksiyonun altına doğru eğildi.

Susan hemen yerdeki dallardan topladı ve onları tekerlein önüne yerleştirdi. Arabanın arkasına doğru ilerlerken bagaj kapağının kilidinde kan gördü. Ardından da bagaj kapağının iki santimetre kadar aralık olduğunu fark etti.

Kapak birdenbire açıldı.

Geri çekilen Susan çığlık attı. Allen bagajdan çıkışın ona doğru atıldı. Araba ileri doğru gitti. Deli gibi görünüyordu. Yüzünün bir yanı kan içindeydi. Kan boynundan omzuna kadar akmiş, dar, beyaz tişörtünün omzunu lekelemişti. Susan'ın yüzüne bir yumruk attı.

Susan geriye doğru sendeleyerek bir ağaca çarpinca sersemleyip yere yığıldı.

Moira'nın çığlık attığını duydular. Gözlerini kırpıştırdı ve çaresizce Allen'in gidip o kızı arabanın içinden sürükleyerek çıkarışını izledi. Araba yine ileri doğru gitti. Sonra arka koltuktaki baltayı fark etti ve aldı. Moira ağlıyor ve onu bileğinin üzerine basmaya zorladığı her adımda acı içinde çığlık atıyordu. Allen onu tek eliyle kısacık kesilmiş saçlarından kavradı. Diğer eli de baltanın ucunu Moira'nın girtlağına dayamıştı.

Susan ayağa kalkmayı başardı ama tekrar düşmemek için ağaca tutundu. Yüzünün yan tarafı patlayacak gibi ağrıyordu. Sol kulağı çinliyordu. Tepkisiz şekilde Allen'a baktı.

Moira'nın yüzünden yaşlar süzülüyordu. "Tanım, lütfen," diye ağladı. "Hayır, yapma..."

"Kes sesini!" diye tersledi Allen. Tuttuğu saçından çekerek Moira'nın kafasını salladı.

Moira son kez bağırdı, sonra orada korkup titreyerek öylece durdu.

Allen, Susan'a döndü. "Arabaya bin," diye bağırdı. "Bizi Cedar Crest yolundaki eve götürüyorsun. Biz arkada oturacağız." Baltanın ucunu Moira'nın boğazına dayadı. "Ah, Susan, yolda çukurlara dikkat et."

Şerif yardımcısı onu evin ön holüne sürüklерken, Leo merdivenin kırık korkuluğunu gördü. Tahta parçalarının arasında, bej halının üzerinde kan lekeleri vardı. Kırmızı izler merdivenin en altında başlıyor ve mutfağa doğru gidiyordu.

Leo, Jordan'ın merdivenlerde vurulduğunu ve cesedinin de mutfağa ya da bodrum katına taşındığını düşündü. Yüreği dağlandı ve gözleri doldu. Şerif yardımcısı onu evin içine çekerkene direnmeye çalıştı ama karşı koyamayacak kadar uyuşuk ve gücsüzdü.

"Bu da ne böyle?" diye söylendi şerif yardımcısı. Leo'yu holde bırakarak mutfağa doğru giden kan izlerini takip etti. "Lanet olsun, onun beynine mermiyi gömmeliydim. Piç kurusu, hangi cehenneme gittin?"

Leo'nun içinde bir umut yeşerdi. Belki de arkadaşı yalayıydı ve bir şekilde kaçmıştı.

Shaffer silahını çıkarıp mutfağa girdi. Yumuşak, alaycı bir ses tonuyla Jordan'a seslendi. "Hadi, evlat, yüzünü göster... En güzel pozunu ver..."

Ayakta duramayan Leo, ön kapıya doğru süründü. Başı dönüyordu. Dışarı çıkabilirse, ormanda bir yere saklanabileceğini düşünüyordu. Belki Jordan da oradaydı. Bodrum katın merdivenlerinde şerif yardımcısının ayak seslerini duydu.

Leo açarken ön kapı gıcırdadı. Hızla ayağa kalkıp kapıdan fırladı. Yere düşmeden önce ayağa kalkıp birkaç adım atabilmişti. Dengesini yitirmiştir. Yine sürünmeye başladı.

“Jordan?” diye seslendi fisiltı gibi bir sesle. Cevap gelmedi. Leo birkaç kez gözlerini kirpiştirdi ve devriye arabasına odaklanmaya çalıştı.

Evden bir silah sesi duyuldu. “Küçük pislik!” diye bağırdı Shaffer.

Leo, şerif yardımcısının sadece ateş mi ettiğinden yoksa Jordan’ı mı vurduğundan emin değildi. Belki de sadece irkilmiş ve panik halde tetiği çekmişti.

Yine güclükle ayağa kalkan Leo devriye arabasına gitmeyi başardı. Ön kapıyı açtı ve kendini koltuğa attı. Telsizi nasıl kullanacağını anlamaya çalıştı. Düğme ve anahtarları kurcalayınca bir çizirti duydu. Birine ulaşıp ulaşmayacağından emin değildi ama mikrofonun düğmesine basarak şöyle fisıldadı: “Kimse var mı? Beni duyabiliyor musunuz? Şerif yardımcısı tarafından saldırıyla uğradım...” Durdu ve düğmeyi bıraktı. Tek duyduğu çizirtiydi. Mikrofonun düğmesine tekrar bastı. “Şerif yardımcısının adı Shaffer. O... o bir katil.

Silahı var. Sanırım arkadaşımı öldürdü, Jordan Prewitt. Prewitt ailesinin evindeyim... şeyde... Cullen'da. Beni duyabiliyor musunuz? Lütfen, yardım gönderin..."

Mikrofonun düğmesini bıraktığında çizirtinin arasında birinin cevap verdiği duydu, ama sözcükler anlaşılmıyordu. Arkasına baktığında şerif yardımcısının ön kapıda durduğunu gördü.

Panik halde kendini savunacak bir şey bulabilmek için devriye arabasının içine baktı ama hiçbir şey yoktu. Arabadan inerek ormana koşarken, yolu kapasın diye de arabanın kapısını açık bıraktı. Bacakları tekrar gitmez gale gelip de düştüğünde çok kısa bir mesafe gidebilmişti. Çakıllara çarptı ve nefesi kesildi.

Gözlerini kapatıp açmaya kadar şerif yardımcısı başında belirdi.

Leo çaresizce ormana doğru süründü; taşları, dal parçalarını, şerif yardımcısına atabileceği ne varsa eline aldı. Hepsi attı fakat hiçbirini denk getiremedi.

Şerif yardımcısı ona doğru eğildi. Kasıntı yürüyüşü yakına geldikçe kendini daha da belli ediyordu.

Leo ormana doğru sürünerken eline bir şeyin battığını hissetti. Kanayan avuç içine ve tırmık ucu gibi duran o metal nesneye baktı.

Shaffer'ın, "Nereye gittiğini sanıyorsun, pislik?" dediği duydum.

Leo dönüp polise bakarken başını iki yana salladı.
“Hayır, lütfen, dur...”

Serif yardımcısı silahını Leo'nun suratına doğrulttu ama sonra ormanın içinde bir şey dikkatini çekince başını kaldırdı.

Leo hemen metal nesneyi kaptı, şerif yardımcısını itip yere düşürdü ve o şeyle adamın kafasına vurdu. Kafasındaki polis sapkası düştü.

Bir silah atıldığını duydu; *bam* sesi yankılanmıştı. Ardından Leo midesinde keskin, yakıcı bir acı hissetti.

Şaşkına dönen Shaffer ağızı açık ona baktı. Sivri uçlu metal parça sol şakağına saplanmıştı. Sarı yüzünden boynuna doğru kan akıyordu. Gözleri kaymaya başladı.

Leo şerif yardımcısının gürültüyle yere yiğilişini izledi.

Bir süre sonra Leo yine bulank görmeye başladı. İçinde korkunç, dayanılmaz bir acı hissediyordu. Vücutunun geri kalanı buz gibi olmuştu. Ormana doğru döndü; polis orada birini görmüştü. Ağaçların arasında birini gördüğünü sandı.

Sonra her şey karardı.

Susan dikiz aynasından sürekli onlara bakıyordu.

Mattie'nin oto koltuğuyla arka koltuğa sızmaya çalışan Allen, Moira'yı resmen kucağında tutuyordu. Bir kolu om-

zuna dolanmış şekilde, baltayı onun boğazında tutuyordu. Moira'nın yüzünden yaşlar süzülüyordu ve birkaç dakikada bir korku içinde ağlıyordu. Kontrolsüz şekilde titriyordu.

Bir ara Susan, Allen'ın kızı sessizce, "Güzel olduğunu duymuşum, Moira. Ancak şu ana dek ne kadar güzel olduğunu bilmiyordum," dediğini duydı.

Moira hiçbir şey demedi. Sadece acı içinde gözlerini kapattı.

Toprak yolda öünü görmeye çalışan Susan da sessizce duruyordu. Toyota'nın tıngırtısı bile içerideki derin sessizliği bozamıyordu.

Carroll Deresi yoluna çıkarken Susan sinyal kolunu aradı ama sonra arabanın içinde bir yerlerde olduğunu hatırladı. O ince metal çubuk, Allen'ın elindeki baltayla boy ölçüşemezdi fakat yine de bir şeydi. Direksiyonu sıkıca tutup gözleriyle yerde onu aradı. Tekerleklerin altında çakılları hissedince kafasını kaldırıldı ve yoldan çıktığını gördü.

Allen onun omzuna vurdu. "Gözünü yoldan ayırma, lanet olasıca."

Şeridine geçtiğinde Allen'ın hâlâ arkasından ona baktığını biliyordu. Dikiz aynasından baktığı anda göz göze geldiler.

"Yaralıken hoş görünüyorum, değil mi?" diye sordu.
"Tekne kazasından kurtulmuş gibi miyim?"

Susan hiçbir şey demedi.

“Çünkü senin için de öyle olacak, kaltak,” diye fisıldadı. “Düşündüm de, senden hoşlanmıştım.” Sonra yine arkasına yaslanarak Moira'yı kendine çekti.

Yol kenarında Jordan'ın terk edilmiş Honda Civic arabasının yanından geçerken Susan, Moira da fark etti mi diye dikiz aynasına baktığında kızın gözlerinin büyüdüğünü gördü. “Bu... bu Jordan'ın arabası,” diye mırıldandı, şaşkındı. “Ne... ne oldu?” Allen onu yine saçından tutup geri çekinceye kadar bağırdı.

“Yakında onu göreceksin,” diye homurdandı.

Tir tir titreyen Moira yolun geri kalanında –Allen yüzünü onunkine dayadığında bile– tek kelime etmedi. Kanı onun yanağına bulaştı. Silmeye bile çalışmadı. Sadece korkmuş ve sabit duruyordu.

Susan arabayı Cedar Crest yoluna döndürdü. Üç şeritli yoldan çıkarken, evin yolunda polis arabasını gördü. Sürücü kapısı açıktı ve iç ışığı yanıyordu.

“Arabayı durdur,” dedi Allen.

Susan frene basarken tekrar yere bakıp metal çubuğu aradı ama hiçbir yerde göremedi.

“Motoru durdur ve anahtarları bana ver,” diye emretti.

Susan sesini çıkarmadan ne diyorsa onu yaptı.

“Önce sen in,” dedi. “Biz de hemen arkanda olacağız.”

Susan yolcu koltuğunun önüne son kez baktı ancak sin-

yal kolunu hala göremiyordu. İstemeden de olsa kapıyı açıp indi. Bulunduğu yerden evin önünü göremiyordu. Fakat park alanına doğru birkaç adım yürüyünce bir şey gördü ve donup kaldı.

Devriye arabasının açık kapısının yakınında, park alanının kenarında, Shaffer yan yatıyordu. Polis şapkası düşmüştü. Susan'ın daha önce fark ettiği tırmık ucu, şimdi Shaffer'ın kafasıyla çakılların tam arasında duruyordu.

Susan bir elini kalbine götürüp bir adım daha attı.

Polis arabasının iç ışığı Shaffer'ın başından akan kanın oluşturduğu gölcüğü ve bir de açık kalan gözlerindeki şaşkınlığı aydınlatıyordu. Yanağına bir sinek kondu, biraz do الاشت، sonra uçup gitti. Shaffer hareket etmedi.

Arkasından gelen Allen ve Moira'nın arabadan indiğini duydu. Susan araba kapısının kapanma sesiyle sıçradı. Eve doğru baktı. Işıklar kapalıydı ama iki genç adamı ön veranda görebiliyor. Biri yarı oturur vaziyette kapıya dayanmıştı. Kolunu arkadaşının öne eğilen bedeninin üzerine atmıştı. Yüzleri gölgede kaldığı için Susan oturanın hangisi, yatanın hangisi olduğunu anlayamıyordu. Ancak ikisi de hareket etmiyordu. Bir çocuk can vermeden önce diğerini evin içine çekmeye çalışmış gibi duruyordu. Yoksa nefes alıyor muydu? Susan anlayamıyordu. Elinde silah var gibi görünüyordu. Orada donup kaldı.

Allen'ın “Burada ne oldu böyle?” dediğini duydu.

Sadece şerif yardımcısının cesedini görmüş olduğunu biliyordu. Susan ona bakmak için döndü.

Şaşkına dönen Allen, Shaffer'ın cesedine baktı. Hâlâ Moira'yı saçından tutuyordu ve balta elindeydi.

Susan ona doğru başını salladı. “Artık bunu yapmak zorunda değilsin, Allen. Ölmüş. Senin üzerinde hiçbir hükmü yok. Artık onun söylediğini yapmak zorunda değilsin. Dönüp buradan gidebilirsin...”

Moira çırpmaya başladı ama boşunaydı. Allen onu bırakmadı.

“Tanık bırakamam,” dedi. “Bu iki veledin bu öğleden sonra bana yaptıklarının da bir bedeli olmalı. Biri hâlâ yaşıyor.”

“Hayır... hayır, ikisi de ölmüş.” Susan kapının yanındaki iki cesedi gösterdi. Yine dönüp eve baktı. “İkisi de ölmüş. Kimse artık sana karşı bir şey yapamaz. Sadece git buradan, Allen. Lütfen, bırak onu...”

Moira arkadaşlarının öldüğünü duyunca acı dolu bir çığlık attı. “Tanım, hayır...” Allen'ın elinden kurtulmaya çalıştı. Baltanın ucu boynunun kenarını kesti ama fark etmiş gibi değildi. İsterik şekilde ağlıyordu.

Allen evin önündeki manzarayı gördü. Sonra hafifçe gülüp Susan'a döndü. “Hiç tanık bırakamam,” diye bağırarak Moira'nın ağlamasını da bastırdı. “Hem de hiç...”

Susan kafasını iki yana sallayıp duruyordu. Gözucuya tekrar kapıdaki çocuklara baktı.

Elinde silah olan hareket ediyordu.

Arkadaşını kollarına alıp ön kapıya yaslandı ve Meeker'ın nişanlığını izledi. Susan Blanchette arkası ona dönük, Meker ve Moira'nın öünü kapatıyordu. Ama Meeker'in sesinin çok yakından geldiğini duyabiliyordu.

Jordan elinde şerif yardımcısının silahını tutuyordu.

Bacağına, dizinin hemen altından kırılıp kotunu da yırtarak dışarı çıkan kemiğe ve onca kana baktı.

Bu, şerif yardımcısı ona –iki kez- ateş ettikten sonra olmuştı. Bir kurşun omzunu sıyrırmıştı; ikincisi de kasığına gelmişti. Merdivenlerden düştü ve korkuluğu kırarak aşağı yuvarlandı. Jordan oturma odasının zeminine yiğilip kaldı ve hiç kırıdamadı –o korkunç acıyla rağmen. Meeker onu tekmeleken bile kırıdamadı. O piç muhtemelen birkaç kaburgasını da kırmıştı. Bacağının o düşüşte mahvolduğunu biliyordu. Sadece ne kadar kötü olduğuna dair bir fikri yoktu. Bacağına bakamıyordu, hele de onlar yanı başındayken.

Hiçbir kasını oynatmadı. Şükür ki orada çok kalmadılar. Şerif yardımcısı dışında bir ses duydu. "Bunun senin müstakbel karın olduğuna dair bir his var içimde, Allen."

Jordan onlar gidene ve polis arabası evin önünden çekilene kadar bekledi. Sonra mutfağa süründü, bir mutfak havlusu aldı ve karnına bastırdı. “*Aşçıyı Öp*” önlüğüyle de bacağına turnike yaptı. Dışarı fırlayan kemiğe baktı. Lakros maçlarından birinde bundan daha kötüsünü gördüğünü hatırlatmaya çalıştı kendine. Oysa bu şu acı içinde pek mümkün değildi.

Arka kapıdan çıkararak evin etrafından dolaştı, park alanını geçti, ağaçlara ve eve, onu düşmekten kurtaracak ne varsa ona tutundu. Yola ulaşabilirse, geçen bir arabayı durdurabilir ya da otostop çekebilirdi. Evin karşısındaki ağaçların arasında ilerlemeye çalıştı.

Jordan, şerif yardımcısının arabasının yaklaştığını gördüğünde Carroll Deresi yoluna yeni çıkmıştı. Çalıların arkasına gizlendi ve arabanın kendi evinin önüne gelişini izledi. Ağaçların arasında kaybolmuştu.

Acıdan ve nefessizlikten bayılacağını sandı, ama yine de düşे kalka ormanda ilerledi. Eve giden o yolu geri yürüdü. Araba kapısının kapandığını duydu, ardından da Shaffer'in sesini. Ancak ne dediğini anlayamadı. Evin kapısının açılıp kapandığını duydu, sonra iki ya da üç dakika hiçbir şey olmadı. Jordan karanlık ağaçların arasından evin kapısını görenе dek devam etti.

Sonra Leo'nun sessizce kendisine seslendigini duydı.

Jordan öyle şaşkınlıkla telsahlıydı ki, bir an için bacağını unuttu. Arkadaşının sesine doğru ilerlemek istedı ve birden

dizindeki korkunç acayı hissetti. Yere düşüp inledi. Tam Leo'ya seslenecekti ki, evin içinden silah sesi duydu.

Jordan ağaçların arasında park alanına doğru süründü. Çaresizce şerif yardımcısına karşı kendini savunmaya çalışan Leo'yu izlerken panik halde ayağa kalktı. Ayağının altında dallar kırıldı. Polisin, silahıyla Leo'nun üzerine çullandığını gördü.

Bir an için şerif yardımcısı ona doğru baktı. Göz göze geldiler.

İşte o, Leo'nm şerif yardımcısının suratına metal parçayla vurduğu andı. Silah patladı. Sarışın şerif yardımcısı bir an kalakaldı, gözlerinde şaşkın bir bakış vardı. Sonra da çakılı park alanına yığıldı.

Jordan tek ayağının üzerinde hoplayarak arkadaşının yanına gitti. Başta Leo'nun olduğunu sandı ama sonra arkadaşının nefes aldığıne göründü. Leo karnından vurulmuş gibi görünüyor, hem de şerif yardımcısının tam da onu vurduğu yerden; sadece Leo'nun yarasında çok daha fazla kan vardı. Gömleği kıpkırmızı oldu ve Leo'nun vücutunun soğukluğu Jordan'ı panikletti.

Kendi yarasının üzerindeki mutfak havlusunu aldı ve kana bulanmamış bir kısmını Leo'daki kurşun deliğinin üzerrine bastırdı. Kana bulanmış elleri titriyordu ve ağlamaya başladı. Leo'yu alnından öptü. "Dayan, dostum, tamam mı?" diye mırıldandı.

Şerif yardımcısının üzerinden atlayarak onun silahını ve arabasının anahtarlarını aldı. Silahı kot pantolonun beline, gömleğinin altına sıkıştırdı. Sonra sürünererek devriye arabasına gitti ve telsizle ambulans çağrırmaya çalıştı. “Cullen, Cedar Crest yolu bir numarada iki kişi vuruldu,” dedi Jordan mikrofona. “Carroll Deresi yolu üzerinde. Biri de öldü. Fakat şu an ikimiz de ağır yaralıyız. Hemen ambulansa ihtiyacımız var.” Sesi titremeye başladı. “Lütfen, acele edin, Tanrı aşkına, arkadaşım gerçekten de çok kötü görünüyor...”

Cevap olarak tek alabildiği çizirtinin derinlerinden gelen bir sesti. Jordan ne dediklerini anlayamamıştı. Cullen’ı çok iyi biliyordu ve en yakın hastane Mount Vernon’dı, buraya yirmi beş dakika uzaklıktaydı. O kadar süre araba kullanabilir miydi, emin değildi. *Hayır, mümkün değildi.* Kırık bacağıyla pedallara basamazdı. Kasığındaki kurşun da ona engeldi.

Tükenen Jordan, bir kez daha polis telsizini denedi. Arkadaşına baktı. Leo’nun nefesi iyice ağırlaşmıştı. Jordan’ın tek aklına gelen onu eve sokup ona biraz su vermek ve kanamayı durdurmaktı.

Arabadan inerken kapıyı açık bıraktı. Leo’yu kollarının altından tutarak ön kapıya giden çimlerin üzerinden sürüklendi. Ayağının üzerine basamıyor, bacağını da kıvıramıyordu. O nedenle yolun çoğunda Leo’yu üzerinde taşıyarak süründü. Silahın kabzasının kuyruk sokumuna battığını hisse-

diyordu. Soğuk terler döküyordu. Tamamen tükenmişti, ama eve doğru devam etti. Arkadaşının nefesini dinliyordu. Ölüm hırıltısı gibiydi.

Ön verandaya çıktığında Jordan bayılacağıni hissetti.

Orada durdu ve nefes almaya çalıştı. Tam o sırada bir arabanın daha yaklaştığını duydı. Gelenin polis ya da ambulans olmadığını biliyordu; aksi takdirde siren olurdu. Onun yerine tekerleklerin altında ezilen çakılları, tıngırtıyı ve sonra da sessizliği duydı. İki tane araba kapısı açılıp kapandı.

Allen Meeker'ın nişanlısının, ölen polise yaklaşğını gördü. Sonra Meeker'ın sesini duydı: "*Burada ne oldu böyle?*"

İşte, Jordan'ın silahına uzandığı an o andı. Susan Blanche'ın Moira'yı bırakıp gitmesi için o orospu çocuğuna yalvardığını duydı. Leo ve kendisini gösterdi. "İkisi de ölmüş," dedi. "Kimse artık sana karşı bir şey yapamaz. Sadece git buradan, Allen. Lütfen, bırak onu..."

Meeker'a sadece birkaç saniye baktı. Yüzü kanıyordu. Moira'yı saçından tutuyordu ve boğazına da bir balta dayamıştı. Tanık bırakmak istemediğini söyleyip duruyordu. Moira bağırıyor ve ağlıyordu.

Jordan silahını kaldırıp ateşlemek üzereydi. Oysa çok uzaktı ve Moira'yı vurma riskini alamadı. Allen nişan alabileceği noktaya geldiğinde de aralarına Susan girip önünü kaptı. Bunu kasıtlı yapıyor gibiydi.

* * *

Susan evin ön kapısına doğru geriye giderek bir adım atarken, omzunun üzerinden tekrar arkasına baktı. Artık elinde silah olanın Jordan olduğunu ve yaşadığını görebiliyordu ama Allen'in bunu görmesine izin veremezdi. Kendisini Allen ve çocukların arasına sokarak onun görmesine engel oldu.

Geri çekildikçe Allen'ı annesi öldürülen çocuğa daha da yaklaştıryordu. O genç adamın elinde de silah vardı. Susan onun iyi nişan alabilmesi için dua ediyordu.

Allen hâlâ Moira'yı tutuyordu.

“Onu öldüremezsin, Allen,” dedi Susan geriye doğru bir adım daha atarak. “Şimdi olmaz. Öldürürsen, asla Shaffer'in ortağının eşkalini asla alamazsun. Senin peşine düşecek...”

“Neden bahsediyorsun sen?” diye homurdandı Allen.

“Moira onu bulduğumda bana anlattı,” diye devam etti Susan. “Onu *iki* adam kaçırılmış.”

“Shaffer e-postalarında ya da mektuplarında bir ortağı olduğundan hiç bahsetmedi,” dedi Allen. “Bugün de öyle bir şeyden bahsetmedi. Yalan söylüyorsun...”

“Hayır, yalan söylemiyor!” diye ısrar etti Moira, sesi titriyordu. “İki kişilerdi; yakışıklı polis ve diğeri yaşça daha büyük, kızıl saçlı bir adam. Komik nefes alıyordu. Astımı filan vardı sanırım...”

Ne kız ama, diye düşündü Susan. Moira bütün detaylara

girmişi ve bu onlara zaman kazandırıyordu.

“İkiniz de yalancı kaltaklarsınız,” dedi Allen.

Susan omzunun üzerinden baktı. Jordan’ın titreyen elindeki silahı görmeye çok yakındı.

Allen’ı bakmak üzere döndü. “Doğruyu söylüyoruz,” dedi yumruk yaptığı elini göğsüne götürerek. Arabaya giderken Moira bana, ‘Allen Meeker kim?’ diye sordu. Onu kaçırılan iki kişi senden bahsetmiş. Diğer adam senin kim olduğunu biliyor...”

Allen, Moira’nın kafasını yana çekti. “Diğer adamın adını aldın mı?”

“Sanırım... sanırım polis ona Jake dedi,” diye cevap verdi titreyerek. “Senin hakkında konuşup duruyorlardı...”

Susan geri doğru bir adım daha attı ve bir kez daha Jordan'a baktı. Silahını kaldırdığını ve gözlerindeki kararlılığını gördü.

Sonra Susan kenara çekildi.

Jordan bir anda onu karşısında gördü. Çok yakındaydı.

Ancak Meeker hâlâ önünde Moira'yı tutuyordu. “Jake ne?” diye sordu Moira'nın kulağına bağırarak. “Soyadını aldın mı? Benim hakkımda ne dediler? Söyle bana, lanet olsun...”

Jordan bu bağıriş dışında başka bir ses daha duydu,

uzaktan gelen polis sirenlerinin uğultusu. Meeker da duymuş olmaliydi çünkü birden susup park alanına baktı.

Moira birden çığlık atarak dirseğiyle onun suratına vurup kurtuldu. Kaçmaya çalışırken sendeledi ama Susan hemen onu tutup çekti.

Meeker sadece anlık bir sersemlik yaşamıştı. Baltayı bile elinden düşürmemişi. Başını iki yana salladı ve onların peşinden koştu.

Susan topallayan Moira'yı da tutup eve yöneldi. Fakat çok yavaşlardı. Moira koşamıyordu. Meeker sadece birkaç adım arkalarındaydı; baltayı da havaya kaldırılmıştı.

“Şimdi!” diye bağırdı Susan.

Jordan bunu kendisine söylediğini anlayınca arkadaşının ölü ağırlığın arkasından sıyrılarak titreyen eliyle silahı doğrulttu.

Meeker da aniden Susan'ın kiminle konuştuğunu anladı. Durdu, Jordan'a baktı ve gözlerini kırpıştırdı.

Göz göze geldiler.

Jordan silahı annesinin katiline doğrultup tetiği çekti. Yüksek bir patlama sesi gelirken Jordan kolunda elektrik çarpması gibi bir itme hissetti.

Oysa Allen Meeker hâlâ ayakta, ona bakıyordu.

Jordan kendini yere doğru çekti. Silahı Meeker'a doğru tutmaya çalıştı. Daha da yaklaşmamalıydı. O an yine o Eskimo

kanosunda, sekiz yaşında, annesini korumak için ona ulaşmak amacıyla deli gibi kürek çeken o çocuktur.

Yine aynı adama bakıyordu. Jordan acıdan bayılacağını hissetti ama yine de sürünmeye devam etti.

Meeker öne eğilerek Susan'ı kolundan yakaladı. Des-tekşiz kalan Moira bağırdı ve çaresizce yere düştü. Meeker, Susan'ın kolunu arkaya bükünce Susan acı içinde bağırdı ama yılmadı. Direnmeye devam etti. “*Jordan, yardım et!*”

Duyduğu kendi annesinin sesiydi.

Ona saldırın da annesinin katiliydi; sanki onu tekrar öldürmek istermiş gibi.

Jordan silahı bir kez daha ateşledi.

O orospu çocuğunu boynundan vurmuştu. Allen Meeker bağırdı ve balta elinden düştü. Susan ondan kurtularak Moira'ya koştu.

Meeker, parmaklarının arasından kanlar süzülürken acı içinde kıvranyordu. Boğuluyor gibi görünüyordu. Yüzündeki şaşkınlık okunuyordu, sanki kurbanlarından birinin oğlu tarafından vurulacağını hiç aklına getirmemiş gibiydi.

Jordan, Meeker'ın dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü. Öne eğildi ve yere düştü. Yüzü yere çarptı. Bir an vücutu kasıldı; sonra tamamen hareketsiz kaldı.

Ana Kuzusu ölmüştü.

Jordan bunu görmek için on yıl beklemiştir.

Uzaktaki sirenlerin dışında bir ses daha duyuyordu. Annesi onu sakinleştiriyordu. “*Geçti, oğlum,*” diyordu. “*Bitti. Artık huzur bulabilirsin...*”

Sonra her şey gözünün önünden kaydı. Moira ve Susan’ın ona doğru yaklaşıklarını gördü. Ön verandada yatan Leo’ya baktı. Arkadaşı bir bulanıklıktan ibaretti. Jordan ona doğru süründü ve sarıldı. Leo hâlâ nefes alıyordu, bu kadarını söyleyebilirdi. Sonra gözlerinin karardığını hissetti.

Sadece bir siren değildi. Çok sayıda vardı.

Eyalet polisi arabaları ve ambulanslar Cedar Crest yoluna döndüler ve şerif yardımıcısının arabasının arkasına sırayla park etti. Prewitt ailesinin evinin önü bir anda kırmızı ve mavi ışıklarla yıkamaya başlamıştı. Ancak Susan ve Moira gelen arabalara bakmıyordu. İkişi de evin ön verandasında yatan iki yaralı genci düşünüyordu. Susan, Moira’yi ayağa kaldırdı ve kız kapıya gidene kadar hopladı.

Jordan, Leo’yu kollarından tuttu. Bir yana yaslanmaya başlamıştı. Başı kapıya deðdiðinde Ana Kuzusu’nu vurmak için kullandığı silah elinden düştü.

Susan hayatta olup olmadığını anlayamadı.

Fakat gülümsemiðini görebiliyordu.

SON SÖZ

Corey Shaffer’ın ölümünden sonra, Cullen halkı ona dair hikâyeler anlatmaya başladı; o şerif yardımcısıken anlatamadıkları hikâyeler. Corey’in sebep olduğu onca şeyi düşününce, şu ana dek tutuklanmamış olması mucizeydi. Kasabanın en azından dörtte biri onun on iki yaşındayken çim biçme makinesiyle bir kedinin üzerinden geçtiğini duymuştu. Bunun üzereine kasaba halkı Corey’nin “kaçtılar” dediği iki köpeğin başına ne geldiğini de merak etmeye başlamıştı. Eski sınıf arkadaşları onu okulda da terör estiren, şakalar yapmak yerine şeytani işlerle uğraşan biri olarak anıyordu.

Kasabanın şerif yardımcısıyla ilgili daha rahatsız edici hikâyeler de çıkıyordu. Birkaç kadın yalnız araba kullanırken onun tarafından sebepsizce durdurulduklarını söyledi. Bunu sıkılıkla geceleri yapıyordu. Yirmi yedi yaşındaki Cullen sahibi Rachel Porter’ın anlattığına göre, bir gece onu kırık arka

lambası sebebiyle durdurmuş ve tuhaf davranmıştı. Eve, koçasının yanına döndükten sonra da arka lambada hiçbir şey olmadığını fark etmişti. Rachel o sırada yanından bir motosikletli geçip ona ve polise el sallamamış olsaydı, sonunun Wendy Matusik gibi olacağından emindi.

Soruşturmayı yürütenler, Corey'nin şehir merkezine yakın bir yerdeki çiftlik evini taradı. Ev, her yerde yarısı yemiş ve küflenerek kalmış yemeklerle doluydu. IKEA mobil-yalar eski ve pisti, duvardaki iki tane geyik kafasının üzeri toz kaplıydı. Fakat yeni bir bilgisayar ve ses sistemi vardı.

Bodrum katında dev ekranlı bir eğlence odası vardı. Siyah deri kanepenin önünde, sehpa olarak kullanılan eski bir sandık vardı. Sandığın içinde iki yüzden fazla porno DVD buldular, çögünün kapağında S&M ve köle-efendi reklamları vardı. Dedektifler ayrıca kelepçeler, deri maskeler ve ağız bağları gibi cinsel objeler de buldu.

Yan taraf Corey'in egzersiz odasıydı ve asıl aradıklarını oradaki sandıkta buldular: Ana Kuzusu hakkında çıkan gazete haberlerinden oluşan bir kitap. Corey dehşet verici başlıkların yanında altın rengi ve mavi yıldızlar koymuştu.

Aynı sandıkta Corey'in günlüğü de vardı: Bellingham'lı Wendy Matusik ve Vancouver'lı Monica Fitch. Bazı fotoğraflarda hâlâ canlılardı; kararmış hücrede korkmuş ve şaşkın, yarı çıplak haldelerdi. Moira Dancey'nin daha sonra kendisini üzerinde bulacağı aynı lekeli ve küflü şiltenin üzerinde-

lerdi. Diğer fotoğraflar onlarla işi bittikten sonra çekilmişti. Günlüğünde iki kadını kaçırışı da detaylı olarak yazıyordu. Wendy patlak lastikle, Monica dar bir çukura düşüp kendisi tarafından kurtarılmıştı. Wendy'ye üniformayla ve devriye arabasıyla yaklaşmıştı. Corey ikisini de sekizinci Ana Kuzusu kurbanı Stella Syms'in bulunduğu yerin yakınına, üç metre arayla gömmüştü.

Corey'nin kurbanlarının aileleri ve arkadaşları için beklemeye, endişe ve korku bitmişti. Cesetler çıkarılmış, otopsileri yapılmış ve sevdiklerinin yanına transfer edilmişti. Aylar önce Cullen'dan geçmeyi planlayan Monica ve Wendy sonunda evlerine dönmüştü.

Vergi kayıtlarından Allen Meeker'in çok sayıda evi olduğu çıktı. İlk bilinen Ana Kuzusu kurbanı, Patricia Nagel, oğlunun önünde Allen'm onları ilk gördüğü El istasyonuna yakın evinden kaçırıldığından aslında Chicago'da oturuyor gözükyordu. O bölgelerde Ana Kuzusu cinayetleri olurken Oakland, Kaliforniya ve Annandale, Virginia'daydı. Cinayetlerinin çوغunu işlediği yer olan Kuzey Seattle'dayken, Camden Mills yolundaki evde oturuyordu. Gözden uzak, iki yatak odalı, bordo renkli, hafifçe eskimiş bir evdi. Bodrum katında küçük, gizli bir odası vardı. Bu oda gömme kitabı rafının arkasındaydı. Evin şimdiki sahibi olan altmış yedi yaşındaki emekli öğretmen Eileen Miller-Johnson'ın o odadan haberi bile yoktu. O odada dedektifler Seattle bölgesinde öldürülen on bir

kurbanın dokuzuna ait kan ve saç örneklerini buldu.

Camden Mills yolundaki ev, Eileen Miller-Johnson evin durumunu öğrenip de satılması için emlakçuya verdiğinden beri suç mahalli olarak çevriliydi. Ev o zamandan sonra haf-talarca boş kaldı. Günde birkaç kez insanlar gelip Allen Meeker'in eski evine bakmak istiyordu. Plakaların çoğu eyalet dışındaydı. İnsanların bazıları cep telefonlarıyla fotoğraf çekiyor ya da eve yaklaşıp pencerelerinden bakıyordu. Birkaçı hatıra olsun diye evin kaplamalarından bile sökmüştü.

Belli ki Allen Meeker'in tek hayranı Corey Shaffer değildi.

2004 yılında Alexandria, Virginia'da Samantha Gilbert'in öldürülmesinden Rebecca Lyden'in 2007 yılında Wilsonville, Oregon'daki bir dinlenme noktasında kaçırılması arasında üç yıllık bir boşluk vardı. Meeker'in vergi kayıtları o dönemde Jacksonville, Florida'da yaşadığı gösteriyordu.

Meeker'in ölümünden iki ay sonra bile, FBI ve yerel polis, o üç yıllık zaman zarfında Florida'da ortadan kaybolan ve hepsi genç birer anne olan üç kadının ortadan kayboluşunu ona bağlamaya çalışıyordu.

Allen'in Camden Mills yolundaki evini görmeye giden meraklı turistler son iki yıldır yaşadığı yere pek ilgi göstermemiştir. Seattle'in First Hill bölgesinde, modern bir sitede, tek odalı bir evdi. Dedektiflerin öğrendiğinde göre, Meeker orada otururken –ve Susan'la beraberken– hiç suç işlememiştir

Bu Susan'ın kendisini incinmiş, şiddet görmüş ve onun hayatına girmesine izin verdiği için inanılmaz derecede aptal hissetmesine engel olmadı.

O ve Mattie istemeden de olsa ünlü olmuşlardı. Gazeteler, dergiler, televizyonlar ve internet ondan Ana Kuzusu'nun nişanlısı olarak bahsediyordu. Genç bir kızı kurtarmış ve Allen Meeker'ı yakalamış olmasına rağmen, Susan onu tanımayan birçok insan için şüphe kaynağıydı. Her şeyden önce bir seri katille nişanlıydı. Sırlarını paylaşmamış olsa da, kesinlikle yatağını paylaşmıştı ve bu da onu ortaklık etmekten suçlu kılıyordu.

Allen ölmüş olmasına rağmen, Susan onu kendi hayatından ve Mattie'ninkinden atamamıştı. Fotoğraflarını karıştırdı ve içinde Allen olanların hepsini attı; içinde eli ya da yüzünün bir kısmı olanlar da gitmişti. Allen'in aldığı tüm hediyeleri Kurtuluş Ordusu'na bağışladı. Hâlâ ilk oğlu Michael'in doğduğundan beri oturduğu, Allen'in da çokça zaman geçirdiği, Prospect Caddesi'ndeki iki katlı evde oturuyor olmasına rağmen, taşınmak zorunda hissediyordu.

Aralık ayında iki yıl süren dava lehlerine sonuçlandı ve Susan o paranın bir kısmını Batı Seattle'da iki odalı küçük bir eve yatırıldı. Dava sonucu bazı gazetelerde şu başlıkla yer aldı:

**SERİ KATİLİN NİŞANLISINA 1.5 MİLYON DOLAR
ÖDÜL.**

Haberin içinde paranın Susan'ın eski kocası ve oğlunun ölümüyle sonuçlanan kaza için açılan tazminat davasından geldiği belirtilse de, altına yapılan yorumlardan, okuyucuların yüzde doksanının hâlâ ondan nefret ettiği görülmüyordu:

KayeM2 4/12/09 14:54'te yazdı: Bu kadının bir seri katille uyuyup seks yaptıktan sonra para almasına inanamıyorum. Çocuğunu ondan almalılar. Pisliğin teki.

Marcusv 4/12/09 14:58'de yazdı: Son yazan kişiye katılıyorum! Onu TV'de gördüm & o bir CADI & aptalın teki. Karım ve ben ona Yalancı Susan diyoruz. Ana Kuzusu'yla hiç nişanlanmamış, onun katil olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyor ama onun dediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum. O koca bir şarlatan. Oğluna üzülüyorum. Şimdi bir de ona para veriyorlar! O parayı Ana Kuzusu tarafından öldürülenlere dağıtmalı.

MelissaS 4/12/09 15:04'te yazdı: Sanırım bazıları o paranın, Susan'ın yaralandığı, eski kocasının ve oğlunun da hayatını kaybettiği kaza üzerine verildiğini unutuyor. Bunun Ana Kuzusu cinayetleriyle hiçbir ilgisi yok. Okuduklarımıza göre, Allen Meeker onu da öldürmeye kalkmış ama onun davadan alacağı paraya konar diye sonra fikrini değiştirmiştir. Çekici bir psikopat tarafından kandırılan bu kadın için daha insaflı davranışlamamasını anlayamıyorum. Sonuçta, o da

onu durdurnlardan biri. Bana göre o bir kahraman.

Marcusv 4/12/09 15:09'da yazdı: Son yorum çok ap-talca! O kötü kalpli kaltağa kahraman diyorsan, senin ne b... bahsettiğinden haberin yok! O parayı erkek arkadaşının ölü-dürdüğü kişilerin ailelerine vermel. Onu da diğerleri gibi boğ-mamış olması çok kötü.

Tom Collins telefonda, “Bu saçmalıkları okuduğuna inanmıyorum, Susan,” dedi. Aralık aynın başında, bir cumar-tesi gecesi, tüm yorumlarla beraber hikâye internete düştük-ten iki gün sonra onu aramıştı. O sırada Susan da taşınmak için mutfak çekmecelerini topluyordu.

İki ay önce, polisi ve sağlık ekiplerini Cedar Crest yoluna getiren şey, Şerif Yardımcısı Shaffer’ın arabasından vurul-mayla ilgili geçilen anonsu takiben, Tom’un Skagit polisini ara-mış olmasiydi. Tom’un kırmızı MINI Cooper’ı da polis ve ambulansın peşinden olay yerine gelmişti. Arabadaki yolculu-rından biri o karmaşayı ve katliamı görmesin diye, olay yerin-den yeterince uzağa, Carroll Deresi yoluna park etmişti. Rosie yol boyunca Mattie’yi kucağında tutmuştu. Polislerden biri, eyaletin çocuk yolu kurallarını ihlal ettiği için ona 124 dolar ceza kesmişti. Ancak Tom için, her şey bittikten sonra ev yolu-lunda Mattie’yi gören Susan’ın yüzündeki ifade her şeye de-ğerdi.

Tom'la zamandan beri görüşmemiştir. Fakat bu Tom'un hatası değildi. Susan'ı defalarca görüşmek için aramış, ama Susan onu atlatıp durmuştu. Onunla –aslında hiçbir erkekle– görüşmeye başlamak için doğru zaman değildi. Yine de o arasın diye dört gözle bekliyordu.

“O yorumları okumak için sayfayı aşağı kaydırman gerekiyor, değil mi?” dedi telefonun diğer ucunda. “Kendine bir iyilik yap ve sayfayı aşağı kaydırma. Oraya girip, o aptal yorumları yazanlara dert anlatmaya çalışan zeki insanlara üzülüyorum. Senden nefret eden o herif, o kadar cahil ki. Onun senin hakkındaki fikirlerine nasıl önem verebilirsin?”

“İnsanlar internette benim berbat bir anne olduğumu konuşuyorsa, buna önem veririm,” dedi, kolilerle dolu mutfakta otururken.

“Sen iyi bir anne ve iyi bir insansın,” diye cevap verdi. “Seni gerçekten *taniyanlara* sor, Susan. O gece Rosie'yle birlikte Shaffer'ın yalan söylediğini bu şekilde anladık. Her şeyin yolunda olduğuna dair haber yollamış ve senin kiralık evde olduğunu, onun ya da Allen'in gelip Mattie'yi alacağını söylemiş. Ben de evin boş olduğunu görmüştüm, evet. Fakat yanlışmış da olabilirdim. Yalan söylediğini biliyordum çünkü söylenenler hiç sana uygun değildi, Susan. Sen oğlunu Rosie'nin yanında o kadar uzun süre bırakmayacak, bıraksa bile illaki geri dönüp bir açıklama yapacak ya da özür dileyecek kadar nazik ve düşünceli birisin. Ayrıca oğlunu alması

için erkek arkadaşını ya da bir polisi göndermeyecek kadar da iyi bir annesin. Seninle bir gün geçirdim ve bu seninle ilgili bu kadarını öğrenmemeye yetti. İşte, bu yüzden seni tekrar görmek istiyorum. Bence muhtesemsin.”

“Çok naziksin Tom, ama...”

“Nazik değilim, dürüstüm,” diye kesti sözünü. “Dinle, haftaya taşınırken yardıma ihtiyacın olacak mı?”

“Hayır, iyi bu şekilde,” dedi mutfak tezgâhına yaslana-rak. “Birilerini tuttum.”

“Batı Seattle’daki yeni evini görmeyi çok isterim,” dedi. “Gelip seni ve Mattie’yi alayım, sonra da Jak’ın Izgarası’na ya da Tayland yemeği için Buddha Ruska’ya gidelim. Yeni yer kırk altı numara ve Alaska’daydı, değil mi? İkisi de oraya çok yakın.”

“Şimdi doğru zaman değil, Tom,” dedi içini çekerek. “Üzgünüm. Ben... ben Mattie’nin ağladığını duydum sanırı-m. Uykusundan uyanmış olmalı. Gerçekten kapatmalı-yım...”

“Benden hoşlanıyorsun, değil mi?” diye sözünü kesti.

“Evet, elbette senden hoşlanıyorum, ama...”

“Beni itmeye devam edersen, pes edeceğim. Çok yazık olacak ikimize de. Neler oluyor, Susan? Yani, gerçekten de internetteki o aptallara mı inanıyorsun? Mutlu olmayı hak etmediğini mi düşünüyorsun? Bu mu yani?”

“Tom, şu an bunu konuşacak vaktim yok. Gerçekten de yok. Mattie ağlıyor...”

“Tamam, peki. Kendine iyi bak, Susan.” Sonra kapattı.

Susan kaşlarını çatarak telefonu kapattı ve koridora koştu. Duvarda üst üste yiğilmiş koliler, bir ayna ve çerçeveli fotoğraflar vardı. Aynadaki yansımاسına baktı. Üzerinde eski bir kot pantolon ve siyah bir kazak vardı. Saçları atkuyruğuydu ve hiç milyoner birine benzemiyordu. Yorgun ve üzgün görünüyordu.

Koridorda yürümeye devam etti ve başını Mattie'nin odasının kapısından uzattı. Woody oyuncağını çenesine dayamış, sessizce uyuyordu.

Allen öldükten sonraki gün ona olanları olabildiğince anlatmaya çalışmıştı. Mattie anlamış gibiydi ama hâlâ arada sırada Allen'ı soruyordu. Ancak dün, onun dolabını ne zaman boşaltacağını sormuştı: “Allen iyi biri değilse, o zaman onunla neden evlenmek istedin?”

Bazen yaşıdan çok daha büyük laflar ediyordu. Bu da o anlardan biriydi. Susan koliye birkaç parça oyuncak koymuş, sonra da onun yanına gelip yatağa oturmuştu. “Bak, tatlım,” demişti. “Dışarıda kötü insanlar var ve bazen seni kandırıp kendilerine inandırabilirler. Allen'da da böyle oldu. Beni iyi bir adam olduğuna inandırdı ama artık biliyorum. Daha dikkatli olmayı öğrendim. Bazen hata yapığında bunu kabul etmek zor olur. Fakat hayatına devam etmenin tek yolu budur ve bir daha aynı hatayı yapmayacağı bilirsin. Anlıyor musun?”

Mattie başını sallamış ve ona şunu sormuştı: “Sence

babam, Allen'ı dövebilir miydi?”

Bazen de tam dört buçuk yaşında gibiydi.

Şimdi ise Susan, uyunken Mattie'yi izliyordu. Kurutma makinesinin alarmının çaldığını duydular. Kolilerin arasından geçip mutfaktaki çamaşır odasına gitti. Çamaşırları çıkarıp katlamaya başladı. Eline bir yıl önce aldığı, yeşil-siyah çizgili kazak geldi. Allen'ın onu kendisine ne kadar yakıştırdığını hatırladı.

Ondan tamamen kurtulmasının zaman alacağını biliyordu.

Susan kazağı katlamayı bırakarak alıp mutfağa getirdi ve çöpe attı.

“Ee... Leo, nasılsın, evlat? Hastanede ne kadar kaldım demiştin?”

“Altı gün, Bay Elliott,” dedi Leo, göbekli, ona gözucuya bakan, altmış küsur yaşındaki adama. Bay Elliot şehir kuluğundeki dört kişilik bir masada, misafirleri olan çift ve eşiyle birlikte oturuyordu. Leo hardal rengi ceket, beyaz gömlek, siyah kravat ve siyah pantolonan oluşan iş kıyafetiyle onların yemek sonrası kahvelerini tazeledi. “Ama artık iyiyim,” dedi Leo. “Sorduğunuz için teşekkür ederim, efendim.”

Bay Elliot elini ceketinin cebine uzattı ve cüzdanını çıkardı. “Hastaneler pahalıdır, bilirim; bir kısmı baban vesilesiyle ordu tarafından karşılanmış olsa bile. Seneye üniversiteye gidecek misin?”

“Evet, efendim, Bellingham'daki Western Washington'a,” diye cevap verdi.

Bay Elliot tombul parmaklarını masanın altına götürerek cüzdanından birkaç banknot çıkardı. “Burada okulunu ve hastane masraflarını karşılayacak bir şeyler var,” dedi fısıltıyla. Sonra da tokalaşmak için elini Leo'ya uzattı. Katlanmış banknotlar avucunun içindediydi.

Leo kahve demliğini en yakın masaya bırakarak adamın elini sıktı. “Çok teşekkür ederim, efendim.”

Elliot onun koluna dokundu. “Mutlu Noeller, evlat.”

“Mutlu Noeller, Bay Elliot,” dedi Leo. Bayan Elliot'a gülümsedi ve onu görmezden gelen diğer çifte de selam verdi. “Ee, iyi tatiller.”

Bir saat sonra soyunma odasında üniformasını çıkardı. Siyah, deri havacı ceketinin fermuarını çekerken burnunun direği sızladı. Arkadaşını özlemiştir.

Çalışan çıkışından çıkışınca, tenis kortlarının arkasında kendisini bekleyen bir araba gördü.

Leo hızla ilerleyip yolcu koltuğuna oturdu ve Moira'yı öptü. Yedi hafta önce hastaneden çıktıığından beri beraberlerdi. Koltuk değnekleriyle sekerek, onu her gün ziyarete gelmişti. İkisi de olanlardan sonra bir tür ün kazanmışlardı. Bazı yazarlar ve film ajansları Moira'ya hikâyesini onlara satması için imza attırmaya çalışıyordu ama o ilgilenmiyordu. “O *Gossip Girl* yıldızlarından birinin beni oynamasını iste-

miyorum. Ellen Page'i oynatacakları zamana kadar bekleyeceğim," dedi şakayla karışık. Leo kendisine ciddi bir teklif gelmediği için üzgündü çünkü gelse o parayı kullanabilirdi.

Popüler bir çiftlerdi, özellikle de Moira'nın lisesinde. Moira artık koltuk dequeklerini atmıştı ve sürekli dışarı çıkmıyorlardı. Leo, Moira ve Holy Names'te erkek arkadaşlarıyla görüşmediği çok az zamanının kaldığını fark etti. Cumartesi akşamları şehir kulübündeki işi bittikten sonra, geç saatte kadar açık olan üniversite bölgesindeki pizzacı Pizza Ragazzi'ye gidiyorlardı. O saatte bu kadar çok yemek yiyan insanın olması enteresandi. Aynı zamanda, yanında bir sürüyle dolaşmaya da bayılmıyordu. Bu akşam sadece iki kişi vardı; Tanrı'ya şükür.

Leo; Bay Elliott'un ona okulda kullanmak üzere ve hastane faturaları için para verdiği anlattı. Sonra da parayı çikarıp Moira'ya gösterdi: bir tane beş yüzlük, iki tane de yüzlük banknot.

"Aman tanırım!" dedi gülerek. "Ne cimri herifmiş!"

Leo omuzlarını silkerek parayı kot pantolonunun cebine koydu. "Biraz ahmak, niyeti iyi." Aslında şehir kulübüne geri döndüğünden beri, daha önce ona ilgi göstermeyen pek çok kulüp üyesi tarafından ilgi görmeye başlamıştı. Artık onun adını biliyorlar, hatırlını soruyorlar, neler yaptığını ve üniversite için planlarını merak ediyorlardı. Kulüp üyelerinden biri miydi, bilmiyordu, ama birisi Western Washington Ünivers-

sitesi'ndeki ilk yılının ve yurdunun parasını ödememişti; on beş bin dolardan fazlaydı. Seattle'da ismi açıklanmayan bir hukuk firması tarafından ödenmişti, ayrıca kendisine de dört bin dolarlık bir nakit çeki düzenlenmişti. Çekin sol altında “*Okul Kitapları & Gereçler İçin*” yazıyordu.

Moira, Milwaukee'deki Marquette Üniversitesi'ne gitmekteydi. Birbirlerinden yarınlıkta uzaklığıtken ilişkilerinin ne olacağı konusunu hiç konuşmamışlardı. Hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen, Moira'nın daha okul bitmeden onun kalbini kıracagını biliyordu. “Arkadaş kalalım,” diyecekti ve lanet olsun ki kalacaklardı.

Fakat o zamana kadar onun erkek arkadaşı olmanın keyfini çıkaracaktı. Moira ona kendisini önemli hissettirmiştir. Onun yanındayken *biri* oluyordu. Yıllığındaki fotoğrafının altında da “*İçler Acısı Bakır*” yazmayacaktı.

“Seni özledim,” dedi Moira, yola bakarken.

Leo gülümsemi ve onun gösterge panelinin ışığıyla parlayan güzel profiline baktı. Bir eli direksiyonda, diğer eli araçlarındaki konsoldaydı.

Leo elini onunkinin üzerine koyduğunda, Moira elini çekmedi.

Artık çekmiyordu.

Garfield'ın futbol takımı iki puanla yenilmişti. O ne-

denle o soğuk aralık öğleden sonrasında herkesin morali bozuktu. Yağmurun çiselemesi de işe yaramıyordu. Son düdük öttüğü gibi seyirciler tribünleri terk etti.

Maç sırasında, en ön sırada otururken kendini sahada gibi hissediyordu ve amigolardan yarım bank uzaktaydı. Ancak koltuk dequekleriyle, tribünlerden çıkamıyordu. Maçlardan birinde bunu denediğinde, herkes ağını açıp ona bakmış ve birbirlerine fısıldamıştı. Bunun üzerine fiberglas alçıdaki ayağı ve titanyum koltuk dequekleriyle en aşağıda oturdu.

Jordan boş ve çamurlu sahaya baktı. Nefesini ve yüzünde yağmuru hissediyordu. Yanından geçen insanların ona baktığını da görebiliyordu. O nedenle lacivert montunun kapüşonunu kafasına geçirdi.

Bu kenarda oturma işinin, yeni lakros sezonu için kıyafet provası gibi bir şey olduğunu düşündü. Bacak sakatlığı kalıcıydı.

Hastanede üç hafta kalmıştı ama ne yazık ki Leo'yla aynı hastane değildi. Jordan'ın babası onun devlet hastanesinde kalmasını istemedi. Oğlu için en iyisi buydu. O nedenle Jordan emrine amade hemşirelerin arasında, ve arkadaşını arayabilmesi için telefonu olan özel bir odada kaldı.

Yaşadıkları onca şeyden sonra birlikte olmalılardı. Aslında Leo, Jordan'ın kendisine o uyku ilacı olayından ötürü kızgın olduğunu düşünüyordu. Oysa Jordan kızgın değildi; gerçekten de. Aslında pratisyen hekimlerden biri ona vücu-

dundaki yatıştırıcıların hayatını kurtardığını söylemişti. Leo'nun ona verdiği ilaçlar kanamayı azaltmış ve acısını biraz hafifletmişti. Doğru olsun ya da olmasın, bunu Leo'ya bağlıyordu. Arkadaşı ona kendisini daha iyi hissettirmiştir.

Leo'yu Harborview Tıp Merkezi'nden altı günün sonunda taburcu etmişlerdi. Jordan da aynı süre içinde eve çırkabileceğini düşünmüştü ama İsveç Hastanesi'nin farklı bir kanalına naklettiler ve gözetim altında tuttular. Başka bir deyişle, deli olmadığından emin olmak için. O süre içinde ziyaretçi almasına ve telefonla görüşmesine izin verilmedi. Sonradan öğrendi ki, bir sürü muhabir onunla röportaj yapmak için sıraya girmişi; lakros takımındakilerle, elbette Leo'yla, Moira'yla ve hatta Susan Blanchette'la. Susan ona üzerinde sade bir mesajla, çiçek göndermişti:

**Hayatımı kurtardığın için teşekkürler.
Geçmiş olsun. Susan Blanchette.**

Hastaneden çıkıştırma koşullarından biri, haftada iki kez terapistini görme zorunluluğuydu. En azından büyüklerin, annesinin deyişiyle “bu şeylere karar verenlerin” fikir birliği yaptığı şey buydu. Jordan taburcu olduğunda Leo ve Moira'nın çıktığını öğrendi. Her şey bir anda değişmişti. Arkadaşını pek göremedi.

Eskiden sabahları okula gitmek için Leo'yu alırdı ama

alçidakı ayağıyla araba kullanamıyordu. O nedenle Jordan'ın babası onu Garfield'a götürüp getirsin diye şoförlü bir limuzin kiralampiştir. Zaten yeterince ucube hissetmiyormuş gibi, bir de okula limuzinle gidip geliyordu.

Bu sırada Leo'yu okula Moira götürüyordu. Zamanının çoğunu onunla geçiriyordu. Jordan en yakın arkadaşıyla takılmak için plan yapıyordu ama her seferinde Moira da onlarla gelmek istiyordu. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Arkadaşını özlüyordu.

Lakros takımındaki arkadaşlarıyla ilişkisi de farklıydı ya da belki artık oynayamadığı için kendini yalnız hissediyordu. Hiçbir zaman en iyi oyuncu olmamıştı. Oysa şimdi kenara atılınca, o günlerini çok özlüyordu. Elbette artık herkes, annesinin Ana Kuzusu tarafından öldürülüüğünü, onun Meeker'ı alıkoyduğunu, arabasını bataklığa attığını ve onu bodrum katında bağlı tuttuğunu biliyordu. Lakros takımındaki arkadaşlarından biri ona kısık sesle şunu bile sormuştı: "O pisliği bağlayıp ona işkence ettiğin doğru mu?" Eskiden yaşadığı ruhsal çöküntüleri ve hastanede *psikiyatrik gözetim* altında fazladan iki hafta daha geçirdiğini biliyorlardı. O nedenle okuldaki pek çok öğrenci ona tehlikeli biriymiş biri yaklaşıyordu.

Sadece okuldakiler değildi. Hiç tanımadığı insanlar yolda, kaldırımda, alışveriş merkezinde durup durup ona bakıyorlardı. Karşısına geçip "Sen Jordan Prewitt misin?" diye

bile soranlar olmuştu. Sonra da Ana Kuzusu’nu soruyorlardı.

Bunların hepsini bir önceki aya göre “daha iyi durumda” olduğunu söyleyen terapistiyle konuşmuştu. Jordan deli değil, sadece çok yalnız hissediyordu. O ve Leo bu cuma akşamı dışarı çıkmak için sözleşmişlerdi. Moira kız arkadaşlarında kalacaktı ve Tanrı’ya şükür gelmeyecekti.

Arkadaşını tekrar görmek çok güzel olacaktı.

Yağmur yağmaya başlamıştı ve birkaç avare dışında tribünler boştu. Jordan koltuk dequeklerine uzandı ve o sırada basamaklardan inen bir çocuk gördü. Kızıl saçlı çocuk on iki yaşındaydı. Şapşal görünüşlü bir çocuktı ve üzerinde sarı, panço şeklinde bir yağmurluk vardı. Ona doğru yürüdü ama birkaç adım sonra tereddüt etti. Çocuk çok endişeli görünüyordu. Elbette öyle olacaktı. Sonuçta herkesin tehlikeli bildiği birine yaklaşıyordu. Eskiden kahraman gibiydi. Fakat şimdi delinin tekiydi. Jordan birden, “Böö!” dese, çocuk korkup kaçar mı diye merak etti.

Omzunun üzerinden arkaya bakınca çocuğun babası olduğunu düşündüğü kırk kusur yaşlarında bir adam gördü. Şemsiyesinin altında, gözlüklü, beyaza dönmeye başlamış kızıl saçlı biriydi.

“Affedersiniz,” dedi çocuk. “Siz Jordan Prewitt misiniz?”

Jordan kaşlarını çatıp ona döndü ve başını salladı. “Evet, o benim.”

Sarı yağmurluklu çocuk çekinerek elini uzattı. "Selam vermek istedim ve...bir de teşekkür etmek," dedi. "Benim adım Andy Milford." Önce babasına, sonra da Jordan'a baktı. "On bir yıl önce o adam annemi öldürdü. Babam... babam sana teşekkür etmemi ve senin elini sıkımadığımı söyledi."

Jordan bu ismi biliyordu. Pamela Milford on aylık oğlunu pusetle gezdirirken Volunteer Park'ta kaçırılmıştı. Arkasını dönüp çocuğun babasına baktı. Adam ona saygıyla baktı ve sessizce, "*Teşekkür ederim,*" dedi.

Jordan da gülümşedi ve başıyla adamı selamladı. Sonra da o tatlı, komik suratlı çocuğun gözlerine bakıp elini sıkımadığımı söyledi. "Seninle tanışmak gerçekten de harika, Andy," dedi.

Babası tribün basamaklarına kadar indi. "Tamam, Andy, hadi gidelim," dedi nazikçe.

Çocuk döndü ve koşarak babasına gidip şemsiyenin altına girdi.

Jordan ellerini koltuk dequeklerine uzattığında çocuğun babasının kendisine baktığını gördü. "İyi misin, Jordan?" diye sordu adam titreyen sesiyle. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim, Bay Milford," dedi. "Siz ve Andy bana bugün yeterince yardımcı oldunuz. İyi olacağım."

Adam onu bir kez daha başıyla selamladı, sonra oğlunu da kolunun altına alıp yürüdü.

Jordan oturdu ve bir süre onları izledi. "Evet," dedi

kendi kendine gülümseyerek. “İyi olacağım.”

Susan kamyonu yeni evinin önüne parkettikleri sırada nakliyecilerin sesini duydı. Oturma odasından kalktı. Móbilyalarının ortasında duran koli labirentine baktı. Hiç buraya ait deðillermiş gibiydi. Yorgun ve açtı, eski iki katlı evini özlüyordu. Bu yeni evin yuvası olacağını hiç sanmıyordu.

Elbetteki bu sabah o boş eve bakarken gözünün önünden Walt, Michael ve Mattie bebekken yaşadıkları geçti. Enteresandır, Allen ve orada kaldığı geceler hiç gelmedi aklına. Oysaki taşınma sebebi oydu. Şimdi çok anlamsız geliyordu.

Tom'u itme sebebi de Allen'dı. Tom geçen haftadan beri aramamıştı. Onu reddetmeye devam ederse, pes edeceği konusunda onu uyarmıştı zaten. Belli ki etmişti de. Allen Meeker'ı hayatından atma ve aynı hatayı bir kez daha yapmama kampanyası dahilinde bazı ağır, gereksiz kayıplar vermişti.

Tom haklıydı. Mutlu olmayı hak etmediğini hissediyordu. Bir süre internette o insanların dava parasıyla ilgili, onu Allen'in kurbanlarına dağıtma konusunda söylediklerini ciddi ciddi düşünmüştü. Onun yerine hastaneye olan borcunu ödemmiş, Mattie'nin eğitim hayatı için bir kısmını kenara koymuş ve Leo Forester'in üniversitedeki ilk yılı için isimsiz olarak yirmi bin dolar göndermişti. O gece onu arabasına almadan olmasının küçük bir karşılığı diye düşünmüştü bunu.

Yüklü miktarda para da bu evi alırken gitmişti.

Susan oturma odasındaki o dağınıklığa baktı ve gözlerinden yaşlar süzüldü.

“Anne, ağlıyor musun?” diye sordu Mattie. Evin her yerinde dolaşıp koşturuyordu. Nevresimleri çıkarmıştı ve Mattie çoktan iki tane çarşafı kullanarak odasında bir çadır yapmıştı. Şimdi yanında durmuş, ona bakıyordu. Bunca şeyin nasıl eğlenceli olmadığını anlayamıyor gibi bakıyordu.

Susan ona gülümsemeye çalıştı ve gözlerini sildi. “Hayır, tatlım, gözüme bir şey kaçtı sadece.”

Derin bir nefes alıp yine o kutulara baktı ve gözüne bir taşiyıcı çarptı. Bunu nakliyecilerden birinin yanlışlıkla unuttuğunu düşündü. Ayrıca hemen yanında, üzerinde “*Noel Süsleri* ve *Noel Ağacı*” yazan iki büyük koli gördü.

“Biliyorsun, tatlım,” dedi. “Noel’e iki hafta filan kaldı. Sanırım ağaç hazırlamalıyız, değil mi? Şarkıdaki gibi ‘Şu an bize küçük bir Noel lazım, hem de hemen...’”

Mattie süsleri çıkarırken Susan da önceden ışıklandırılmış ve üzerine asılı gibi duran ağaç kutudan çıktı. Walt’ın eski Noel şarkılarından hazırladığı karışık bir CD de çıkmıştı. İçinde Ella Fitzgerald’dan Kingston Trio’ya, Bruce Springsteen’e kadar bir sürü sanatçı vardı. CD’yi müzik setine koydu. Walt her Noel çiftliklere gidip bir ağaç kestirirdi. Fakat o öldükten sonra, bu plastik ağaç kullanmıştı. Şimdi ise onu almış olduğuna çok seviniyordu.

Üç bölümden ilk ikisinin ışıkları yanıyordu ve Mattie sadece bir süs kırmıştı. O sırada kapı çaldı. Nakliyecilerden birinin taşıyıcıyı almaya geldiğini düşündü. Kapıya koştu ve açtı.

Tom kapıdaydı. Kahverengi deri ceketi ve rüzgârda karışmış siyah saçlarıyla çok yakışıklı görünüyordu. Elinde bir Arby's poşeti vardı.

Susan tepkisizce ona baktı. "Ee, merhaba," dedi.

Tom oturma odasına doğru başını uzattı. "Burada Noel var gibi," dedi. "Ee, şey, kırk beş dakika önce bir nakliye kamyonu gördüm ve burası doğru ev mi diye şansımı denemek istedim." Omuzlarını silkti. "Sanırım bu sizi gözetlediğim anlamına da gelebilir."

Bir eli kapı kolunda, hafifçe gülümseyerek başına salladı. "Sanırım."

"O zaman... Birden ona kadar değerlendirecek olursan... on, tüylerimi ürpertecek kadar..." Mattie, Susan'ın yanına gelince sustu. "Selam, Matthew Blanchette, beni hatırladın mı? Ben Tom."

Mattie annesinin bacağına sarılıp bir süre bekledi. "Patates kızartması mı getirdin?"

Tom kahkaha attı ve başına salladı. "Patates kızartması, Arby's sade, Arby-Q, patatesli kek ve salata getirdim. Kolalar da arabamda." Susan'a baktı. "Uygun mudur? Henüz kimseyle görüşmeye hazır olmadığını biliyorum ve ben de sürpriz ziyaret yapmak istedim. Ancak senden hoşlanıyorum,

Susan. Sanırım sen de benden hoşlanıyorsun. Yanılıyorsam hemen burada bu işi kesebilirim...”

Susan içini çekti. “Biliyor musun, orada durmuş konuşken patatesli kekler soğuyor.”

Tom gülümsedi.

Susan da ona gülümseyerek kapıyı biraz daha açtı ve onu içeri aldı.

SON